

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF GRAVE MEMORY

KALAYNA PRICE

Seeing is believing...
whether it's real or not.

Grave Visions

An Alex Craft Novel

"An endlessly entertaining world. . . Alex Craft is
quickly becoming one of the heavy-hitting protagonists
in urban fantasy." —All Things Urban Fantasy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Alex Craft Romanları için Övgüler

Mezar Anısı

"Umarım bunu daha pek çok kitap takip eder."

-Fresh Fiction

"Gerçekten orijinal ve ilgi çekici bir şehir fantezisi serisi."

-RT Kitap Yorumları

"İnanılmaz bir şehir fantezisi Bu bayıldığım bir seri."

-Nocturne Romance Reads

"Aksiyon dolu bir roller-coaster yolculuğu.
Mutlaka okunmalı!"

-Bir Kitap Takıntısı

Mezar Dansı

"Yoğun ve canlı bir güç gösterisi."

-All Things Urban Fantasy

"Mizah ve paranormal heyecanın cazip bir karışımı."

-Fresh Fiction

Mezar Cadısı

"Büyüleyici bir sihir, nefis bir kalp çarpıntısı ve yepyeni, yaratıcı bir dünya."

-New York Times çoksatın yazarı Chloe Neill

"İlgi çekici ve özgün, nadir bir eser. Bunu kaçırmayın."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı

Patricia Briggs "Sinirli, yoğun... Potansiyeli olan bir seri için umut verici bir başlangıç."

-RT *Kitap Yorumları*

"Bu seri çikolatadan daha fazla bağımlılık yapıyor."

-Huntress *Kitap Yorumları*

OceanofPDF.com

Alex Craft Romanları

Mezar Cadısı

Mezar Dansı

Mezar Anısı

OceanofPDF.com

*Grave Vis**OHS

INALEX ZANAAT ROMANI

KALAYVA FİYAT

BİR ROC KİTABI

OceanofPDF.com

ROC

New American Library, an imprint of
Penguin Random House LLC tarafından
yayınlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Bu kitap New American Library'nin orijinal bir yayınıdır.

Telif Hakkı © Kalayna Smithwick, 2016

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Roc ve Roc kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Penguin

Random House hakkında daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

ISBN 978-1-101-59507-7

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Övgü](#)

[Alex Craft Romanları](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Teşekkür](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)

[Bir sonraki Alex Craft romanından bir alıntı](#)

[OceanofPDF.com](#)

Jason'a, parçaları topladığı için

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, Jessica'ya yardımları için ne kadar teşekkür etsem azdır.

rehberlik ve sabır. Siz olmasaydınız bu kitap bu hale gelemezdi. Ve bu kitabın okuyuculara ulaşmasını mümkün kılan Roc'taki tüm ekibinize teşekkürler.

Yaptığın her şey için teşekkürler Lucienne. Sen olmasan burada olamazdım.

Her şeyde yanımda olan arkadaşlarıma ve aileme özel teşekkürler.

Ve tabii ki, bu hikayeyi bekleyen ve Alex'in macerasının devamı için bana katılan çok harika okuyucuya teşekkür ederim. Umarım beğenirsiniz!

OceanofPDF.com

Bölüm 1

T İlk kez kâr amacıyla bir gölgeyi kaldırdığımda müşterim bayılmıştı. O zamandan beri müşterilerimi ölümlerle karşılaşmaya daha iyi hazırlamaya çalışıyorum. Her zaman işe yaramıyor.

"Seni orospu çocuğu," diye bağırdı Maryanne Johnson avucunu çemberimin kenarına vururken. "Onunla yattığını biliyordum."

Merhum kocasının gölgesi cevap vermedi. Mezarının üzerinde hareketsiz oturuyordu, yüzü boş ve bakışları uzaktı. Bu durum kadını daha da sinirlendirdi ve elini tekrar çemberime vurdu.

"Bayan Johnson, sakın olun. O sizin öfkenizi anlayamaz. O öldü."

Beni duyduysa bile hiçbir belirti vermedi ve çembere tekrar vurduğunda ürperdim, darbe büyümü titretti. Çember daha fazla dayanamazdı ve eğer başarısız olursa, kalkanlarım sonuna kadar açık bir şekilde bir mezarlığın ortasında duruyor olacaktım. Bu iyi bir şey değil.

"Eğer bir adım geri çekilmezsen, ayini bitirmek zorunda kalacağım," dedim, mezarın etrafında dolaşarak onun gölgeyi görmesini kısmen engelledim.

Dinlemedi.

"Bu onunla benim aramda." Nefesinin altında küfürler mırıldanarak çantasını karıştırdı. Tekrar başını kaldırdığında gülümsemesi kararmıştı. Küçük bir tabancayı kaldırıp gölgeye doğrulttu. "O şıfıntıyla ne zamandır birliktesin?"

Ve bu da benim ritüeli sonlandırmam için bir işaret.

Soruyu gölgeye tekrarlamadım, çünkü cevap verecekti. Başka seçeneği yoktu. Gölgeler iradesi ya da bilinci olmayan anılardan ibaretti. Matthew Johnson yaşarken metresini sır olarak saklamış olabilir ama ölürken gerçeği saklayamazdı. Ve ben de

hissi, cevabı ne olursa olsun, bu durumu daha da kötüleştirebilirdi.

Buna ihtiyacım yoktu.

"Şimdi dinlen," diye fısıldadım nefesimin altında, ölüleri hisseden parçamla uzandım ve büyüünün akışını tersine çevirerek gölge formu. Kelimeler kesinlikle gerekli değildi, ama onları o kadar uzun yıllar kullandım ki, artık ritüelim bir parçası olmuşlardı ve neredeyse Pavlovvari bir büyümlle karşılık verdim. Gölge çözüldü, içine yerleştirdiğim yaşam ısısı ruhumun iyi aşınmış yolundan aşağıya doğru aktı.

"Hayır. Hayır. Onu geri getirin." Kadın çemberimin kenarına yaslandı. "İlk seferinde çok kolay öldü." Seçtiği hedef görünmeden silahını bana doğru salladı. "Bu ayın için para ödedim. Şimdi onu geri getir."

Ölüler diyarının gerçeklikle örtüştüğünü görüyordum, ama tabanca benim gözümde paslanmış ve harap görünse bile, ölümlü gerçeklikte iyi çalışır durumda olduğundan hiç şüphem yoktu. Bayan Johnson'ın kendisi, çemberimin ritüel alanına girmesini engelleyecek kadar doğuştan gelen büyü yeteneğine sahip olabilirdi, ama silahı büyümlü mermilerle dolu değilse - kuşkuluydum

-Çemberim bir kurşunu durdurmak için hiçbir şey yapmazdı. Bu da durumu etkisiz hale getirmem gerektiği anlamına geliyordu. Hızlı.

"Bayan Johnson sanırım-

" Silahı kaldırdı.

Tamam. *Bir gölge hemen geliyor.*

Büyümü görünmeyen cesedin içine daldırdım ve Johnson'ın gölgesini tekrar serbest bıraktım. Sakalındaki domates çorbası parçasına varıncaya kadar öldüğü andakiyle tamamen aynı görünüyordu.

Gölge ortaya çıkar çıkmaz, kadının öfkesi ölen kocasına yeniden odaklandı. Ateşlediği kurşun gölgenin içinden geçip gitti ama bu onun öfkesini azaltmadı. İki el daha ateş etti ve ben çevremdeki çemberin sınırına doğru süzüldüm, polisi ararken dikkat çekmemeye çalışıyordum.

Müşterilerimi daha iyi taramaya başlamak gerekiyordu.

- - -

"Alex, bana dün gece burada uyumadığını

söyle?"

Soru karşısında irkildim ve sandalyem masamdan uzaklaştı. Uykuya dalmadan önce incelediğim bozuk paralar *etrafa* saçıldı; birkaç tanesi masanın kenarından yuvarlanarak gürültüyle yere düştü. Sese kaşlarımı çattım ve hoparlöre odaklanmaya çalışırken gözlerimi kırıştırdım.

Bir zamanlar kaybettiğim, şimdi bulduğum en iyi arkadaşım ve iş ortağım Rianna, ofisimin kapısında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yeşil Bakışları önce beni, sonra da masamı oluşturan dağınıklığı taradı. Yanında, onun sürekli gölgesi gibi davranan barghest, iri gıdılarının arasından ofladı ve tüylü başını salladı.

"Günaydın," dedim bir esnemenin ardından. Boynum ve sırtım ağrıyordu - şüphesiz sandalyede uyumaktan kaynaklanıyordu - ve gerinerek gerginliğimi gidermeye çalıştım. "Saat kaç?"

"Sekizi biraz geçiyor. Bir ... var." Şakağını işaret etti ve ben de bir elimi yüzümün yan tarafına koydum.

Paralardan biri tenime yapıştı. Onu soydum, en ufak bir Metaldeki büyüünün karıncalanması. Harika, bir sürü sihirli madeni para içinde bir tane ve ben onun üzerinde uyumuştum. Elbette, belki de bana iyi gelirdi. Büyü bana bir şans tılsımı gibi gelmişti ve Tanrı biliyordu ki biraz şans işime yarayabilirdi.

Masamın üzerinden baktığımda boş bir form buldum. Madeni parayı verilen kutuya yapıştırdım ve ilk analizimi not ettim. Büyü üzerinde daha sonra daha derinlemesine bir kontrol yapacaktım.

Kalemimi bıraktıktan sonra kafamı kaldırdığımda Rianna'nın hâlâ kapımın önünde durduğunu gördüm, yüz ifadesi endişe ile onaylamama arasında bir yerdeydi.

"Ne? Yapacak çok işim vardı." Paralar ve formlardan oluşan dağınıklığa bir el salladım. Tek kara kaşını kaldırdı, ikna olmadığı belliydi. İç çekerek sandalyemden kaydım ve kaçan paraları toplamaya odaklandım. Masanın masif ahşap yüzeyinde bile bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

"Oh, evet," dedi, kelimeleri vurgulamak için uzatarak. "Bu önemli bir davaya benziyor. Gece boyunca çalışmayı gerektirecek kadar acil bir dava."

Cevap vermedim. Rianna ve benim özel dedektiflik lisanslarımız vardı ve mezar cadıları olarak uzmanlık alanımız ölüleri sorgulayarak müşterilerimiz için cevaplar bulmaktı. Tılsımlı paraları incelemek pek de tipik Ölülerin Dilleri vakası tanımına uyuyordu, ancak gölgeleri yükseltmek için ölüler diyarına bakmak gözlere kötü şeyler yapıyordu. Yani, ben

Otuzuncu yaş günümden önce beni kör etmeyecek davalar arıyordum. Gölgeleik yetiştirmek kadar iyi para getirmiyordu ama görme yetimi tüketmeden bazı faturaları karşılıyordu.

"Son müşteriim ayininin parasını ödeyemeden tutuklandı," dedim, sanki geliri telafi etmek basit bir büyü tanımlama davası için fazla mesai yapmayı haklı çıkarıyormuş gibi.

Ayrıca ikimiz de dün gece neden eve gitmediğimi biliyorduk. Onun bir adı vardı.

Falin Andrews.

Kış Kraliçesi'nin şövalyesi şu anda benim tek odalı çatı katımda kalıyordu. Ara sıra sevgili olduğumuzu düşünürsek, bu sorun olmayabilirdi, ancak onu oraya yerleştiren Peri Kraliçesi'nin kraliyet kararnamesiydi ve onun nedenlerinden şüphelendiğimi söylemek hafif kalırdı. O da şüpheleniyordu - bu yüzden kraliçenin yönetimi altındayken ona asla güvenmememi söylemişti. Evet, üstelik bunu beni hançerinin ucunda tutarken söylemişti. Beni sevdiğini söyledikten hemen sonra.

İlişkimiz en hafif tabiriyle karmaşıktı. Evimde kaldığı iki hafta boyunca karşılıklı rıza ile neredeyse hiç konuşmamıştık. Ve ayrıca, ben başka biriyle görüşüyordum. Garip diyebilir miyiz? Evet.

Ofis daha iyi bir seçenektir.

Ben sessiz kaldığımda Rianna da yerde bana katıldı. Birlikte bozuk paraları topladık, tek ses köpeğimin ne yaptığımızı ve yemeğimiz olup olmadığını görmek için yanımıza yaklaşırken tırnaklarının tahtaya vuruşuydu.

Rianna küçük Çin ibiğine bir bakış attı ve kaşlarını tekrar çatı. "PC seninle birlikte, yani dün gece eve gitmeyi hiç planlamadın mı? Falin konusunda ne yapacağını bulana kadar Caleb'in misafir odasında kalacağını sanıyordum."

"Yaptım." Ve ev sahibim Caleb'in ısrarı yüzünden bu işi halletmiş değildim. Sorun şuydu. "Misafir odası ses geçirmez değil ve Caleb ile Holly'nin hiç uyuduklarını sanmıyorum."

"Yani resmen birlikte mi oldular?"

"Resmi olup olmadığını kim bilebilir ama tavşanlar gibi sevişiyorlar."

Rianna paraların sonuncusunu uzatırken bana sempatik bir bakış attı. "Seni evime davet ederdim ama ..."

Ama Faerie'de büyülü bir kalede yaşıyordu. Aslında *benim* büyülü bir şatoymu, ama içine hiç girmemiştım. Şato bana miras kalmıştı.

Oldukça ürkütücü bir yoldu ve tüm bunlar beni ürkütüyordu. Ayrıca, kalenin şu anda bulunduğu limboya ulaşmak için kış sarayından geçmem gerekecekti ve Kış Kraliçesi beni sarayına katmaya kararlıyken, beni alıkoymak için bir neden bulması riskine değmezdi. Yani evet, şu anda kalacak bir yer için uygun bir seçenek değil.

Omuz silktim. "Bir yolunu bulacağım." Ayağa kalkarak paraları büyü bozucu bir torbaya attım -müşterim onların lanetli olduğunu düşünüyordu ve kötü niyetli büyülere dair hiçbir kanıt bulamamış olsam da üzülmeğe güvende olmayı tercih ederim. Rianna yavaşça kalktı, masamın kenarına tutunarak kendini kaldırdı. Tam boyuna ulaştığında sallanıyordu. Sonra ona baktım, gerçekten baktım.

Rianna'yı ilk kurtardığımda eski halinden eser kalmamıştı ama son birkaç ayda yumuşak bir sağlık ışıltısı kazanmıştı. Bugün o parıltı yoktu, yanakları soluktu ve gözlerinin etrafı koyu lekelerle kaplıydı.

"Kendini iyi hissediyor musun? Masasında bayılan bendim ama sen benden daha kötü görünüyorsun." Gerçi haftalardır süren kademeli uykusuzluğu kesinlikle hissediyordum.

Rianna omuz silkmeden önce bana zayıf bir gülümseme verdi. "Sanırım bir şey yakalamış olabilirim."

"Dönüşenlerin üşütebileceğini bilmiyordum."

Bir omuz silkme daha. "Görünüşe göre. Etrafta dolaşıyor olmalı. Bayan B. bugün gelmeyecek. Bahçe cücesinin hasta olduğunu söyledi."

Eğer daha önce kaşlarımı çatmadıysam, şimdi kesinlikle çatıyordum. Şatoyu miras aldığım da, insanları da bir şekilde satın almıştım - iki fae ve bir Kalede yaşayan Dönüşen. Dediğim gibi, ürkütücü. Bahçe cücesiyle hiç tanışmamıştım ama Bayan B, kimsenin hatırlamadığı kadar uzun süredir şatoya bakan bir brownie'ydi. Benden hoşlanmıştı ve kısa bir süre önce Tongues for the Dead'de resepsiyonist rolünü üstlenmeye karar vermişti - bu konuda söz hakkım yoktu. Telefonda huysuzdu ve bazı müşterilerimiz onun küçücük cüssesi ve insan dışı görünüşünden rahatsız oluyordu ama ofiste olmasına alışmıştım. Bir fae'nin hastalandığını hiç duymamıştım, ama dürüst olmak gerekirse, fae'lerin yetmiş yıl önce mantar halkasından çıkmasına ya da yakın zamanda insandan çok fae olduğumu keşfetmeme rağmen, fae'lerin günlük yaşamı hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Umarım çabuk iyileşir. Ve sen de," dedim kaşlarımı çatarak. Rianna neredeyse barghest'e yaslanmıştı. Köpek gibi büyük

Fae ona baktı, kırmızı çerçeveli gözlerindeki endişe açıldı. "Bugün planlanmış bir ayininiz var mı?"

Başını salladı, hareketle birlikte hafifçe sallandı. "Güzel. Belki de bu şekilde devam etmelisin."

Sanki hareketi tamamlamak çok fazla enerji gerektirecekmiş gibi bana yarım bir baş sallama hareketi yaptı. "Sanırım gidip oturacağım."

"Bir şifacıya mı ihtiyacınız var? Ya da bir doktora?"

"Hayır, ben sadece ..." Dönüp bir nefes almadan ve bir ayağını çok kararlı bir şekilde diğerinin önüne atmadan önce bir an sallanıp durdu. "Bu bir dakika içinde geçecek. Geçen hafta birkaç kez oldu. Biraz dinlenmeme izin verin."

Masamın etrafından dolaştım ve müşteri koltuklarından birine oturmasına yardım ettim. Minnetle yere yığıldı, ancak onu sorgulama şansım olmadı çünkü cep telefonum masamda çaldı ve onu almak için geri dönmek zorunda kaldım.

Görüntülenen numara kayıtlı kişilerimden biri değildi ama Merkez Karakol dahili numarasını tanıdığım için arayanın kim olduğunu tahmin ettim. En sevdiğim cinayet masası dedektifinden haber almayalı uzun zaman olmuştu ve son birkaç karşılaşmamız pek de iyi geçmemişti, bu yüzden sonunda aradığı için rahatlamıştım.

"Selam John," dedim ve telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp Rianna'nın yanına döndüm.

"Craft?" diye sordu sert bir erkek sesi telefonun diğer tarafından. John değildi.

Yolumda durdum ve kısa bir süre yanlış numara diye geçiştirmeyi düşündüm. Eğer bu bir müşteriye, profesyonellik çoktan bitmişti. Ama seste tanıdık bir şeyler vardı, sadece adını koyamıyordum. Rahatsız edici derecede uzun bir duraksamadan sonra doğru numaraya ulaştığını teyit ettim.

"Ben Dedektif Jenson. Bir saat içinde morgda olmanızı istiyorum."

Son kelime ağzından çıkar çıkmaz bağlantıyı kesti ve bana isteğini kabul ya da reddetmek için zaman bırakmadı. Telefonu kulağımdan çektim ve sanki zehirli bir şeye dönüşecekmiş gibi ona baktım. Çünkü Birkaç büyük davaya -genelde açıklanamayan- müdahil olmamdan dolayı John'la aramız bozulmuştu. Ama ortağı Jenson? Hiçbir zaman yakın olmadık. Ve Fae mirasım ortaya çıktığından beri, bana karşı düpedüz nefret doluydu. En azından çoğu zaman. Bana açıkça belirtilmişti ki

Polis departmanı yakın zamanda beni bir dava için işe almayacaktı, o halde Jenson neden beni morgda istiyordu?

"Alex?" Rianna ismimi bir soruya dönüştürdü, sesinde merakla karışık bir endişe vardı.

Jenson'ın aradığı numarayı tekrar çevirirken başımı salladım. Telesekretere düşmeden önce hat dört kez çaldı. Kaşlarımı çatarak, mesaj bırakmadan aramayı sonlandırdım.

"Pekala," dedim telefonu arka cebime sokarak. "Ya bir işim var ... ya da bir tuzağa düşmek üzereyim."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Ielli beş dakika sonra Nekros Şehri Merkez Karakolu'na vardı. Sonbahar nihayet geç kaldığını fark etmiş ve soğuk hava dalgasıyla bunu telafi etmişti.

hava sıcaklığı bir gecede seksenlerin ortasından kırkların ortasına düştü. Şehrin yarısı kışlık giysi zulalarını yağmalamış gibi görünüyordu, bu yüzden binaya girmeden önce arabamın yolcu tarafından bir ceket çıkardığımda kimse bana ikinci kez bakmadı. Şu anda pek üşümüyor olabilirdim ama mezarı kucakladığımda -çağırılma nedenimin bu olduğunu varsayarsak- üzerimden atmam saatler sürecek bir soğukluk hissedecektim.

Merkez Karakolu, üst katlardaki suç laboratuvarı ve savcılık ofislerinden zemin kattaki ana polis karakoluna ve bodrumdaki morga kadar şehrin önemli kolluk kuvvetlerinin çoğunu barındıran çok amaçlı sade bir binaydı.

Güvenlikten sorunsuz bir şekilde geçtim, polis için çalışmaya başladığımdan beri bunu yüzlerce kez yapmış olmama rağmen rahatlamıştım. Ön lobide durdurulmayı bekliyordum. NCPD'deki vekilliğimi resmi olarak sona erdiren bir şey olmasa da, üst düzey yetkililer kesinlikle gerekli olduğuna karar vermedikçe hizmetimin talep edilmeyeceği bana kesin bir dille söylenmişti.

Buna bir de John'un her zaman ilk irtibat kurduğum kişi olduğu gerçeğini eklediğimde, neyle karşılaşacağımdan emin değildim. Jenson'dan gelen bu ani aramanın iyi bir şeylerin başlangıcı olmasını umuyordum.

Asansörle bodruma indim. Floresanlar morga giden uzun koridoru aydınlatıyor, aynı anda hem renkleri solduran hem de her şeyin gölgeler içinde kalmasına neden olan sert bir ışıkla dolduruyordu. Yürürken botlarımın muşamba üzerindeki gümbürtüsü duvarlarda yankılanıyor, alanı boş ve terk edilmiş hissettiriyordu. Bu koridorun ambiyansını hiç sevmemiştim ve şu anda olduğum kadar gergin olsam da, eğer zombiler

büyük morg kapılarını görseydim şaşırmazdım. Yine de zombiler pek olası değildi. Asıl korktuğum şey perilerdi.

Biliyorum, Tinker Bell'den kim korkar, değil mi?

Ben, işte o.

Tamam, tüm fae'lerden korkmuyordum ama fae olduğumu öğrendiğimden ve Faerie mahkemelerinin dikkatini çektiğimden beri hayat çok daha karmaşık bir hal almıştı. Şu anda hizalanmamıştım, bu Faerie'de olmayan bir şeydi ve mahkemeler bundan hoşlanmıyordu. Aynı zamanda bir planeweaver'dım, bu da sadece birden fazla varoluş düzlemini görebildiğim ve etkileşime girebildiğim anlamına gelmiyordu, aynı zamanda bu düzlemleri birbirine bağlayabiliyordum. Efsaneler çağından beri bir ilktim ve her mahkeme beni sayılarına eklemek istiyordu. Şahsen, özgürlüğümü korumakla daha çok ilgileniyordum, bu yüzden konu Fae ve Faerie'ye geldiğinde sağlıklı bir miktar ihtiyatı saklı tuttum.

Ve Jenson bir Fae'ydi.

Ya da en azından yarı

Fae.

Jenson'ın bağımsız bir Fae olduğunu düşünmüştüm ama varsayımlar hakkında ne derler bilirsiniz. Eğer saray fae'siyse . . . bu benim için çok kötü bitebilirdi.

Alex, kendini korkutuyorsun. Sonuçta, eğer mahkemelerden biri beni Faerie'ye kaçırarak olsaydı, bunu kesinlikle herkesin önünde yapmazlardı. Merkez Karakol'da düzinelerce polis var. Ayrıca, söyleyebileceğim kadarıyla, Jenson kökenini benden bile daha derinde saklıyordu.

Bu düşünceyle derin bir nefes aldım ve morg kapısını iterek açtım.

Jenson odanın ortasında sırtı kapıya dönük bir şekilde bekliyordu. Saat erkendi, bu yüzden en azından bir adli tabip ve birkaç morg görevlisinin orada olmasını bekliyordum, ancak oda sivil polis dedektifi.

Durdum, kaşlarımı çattım. Baş ME ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Tamara Greene elbette orada değildi - düğününe hazırlanmak için önümüzdeki birkaç gün izinliydi ve sonra balayına çıkacaktı - ama başka *birinin* orada olmasını beklerdim. Ne de olsa ME izin aldı diye insanlar ölmeyi bırakmıyordu.

"Jenson," dedim, sesimdeki şüpheyi gizlemeye çalışmadan. Baldırımda, botumun içinde saklı olan büyüü hançer hafifçe vızıldadı, ya tehlikeyi seziyor ya da sadece kendi gerginliğime cevap veriyordu. Fae ile işlenmiş silahın içine yerleştirilmiş büyü, onu bir şekilde farkında ve benim

geçmişte boynumu kurtarmıştı, ama aynı zamanda kana susamıştı, bu yüzden beni tehlikeye karşı uyatabileceğinden ya da sadece çizilmekten hoşlanıp bulunduğu herhangi bir bahaneyi kullanıp kullanmayacağından asla emin olamadım. Şimdi onu çekmedim, en azından şimdilik.

Jenson döndü. Kendisini insan gibi gösteren bir cazibe takınmış, bir trol olduğunu gösteren iri çenesini ve dişlerini gizlemişti. Şaşırtıcı bir şekilde, beni gördüğünde rahatlamış görünüyordu, ancak tek söylediği "Zanaat" oldu. başını salladı ve ardından cesetlerin tutulduğu soğuk odaya yöneldi.

Tamam, eğer bir ceset çıkarmayı planlasaydı, beni buraya kesinlikle bir ayın için çağırırdı, ama bu işler böyle yürümüyordu.

"Neler oluyor, Jenson?" diye sordum ama geniş odada daha fazla ilerlemedim. "Ve herkes nerede?"

"Zorunlu seminer." Çarşaf kaplı bir sedyeyi iterek çıktı. "Sadece kırk beş dakikamız var, o yüzden elinizi çabuk tutun."

Benim şeyim mi?

"Uh, geri çekilin. Bir, başlamadan önce imzalanması gereken evraklar var ve iki, neden seminer bitmeden ayını tamamlamak zorundayız?" Henüz davayı almayı kabul etmediğimi eklemedim. "Peki John nerede?"

Jenson'ın çenesi kilitlendi, dudakları kaşlarını çatarak birbirine yapıştı. Bu ifadeye kendi düz bakışımla karşılık verdim. Neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar kimseyle konuşmayacaktım. Bu durum hoşuma gitmemişti. Yanlış hissediyordum. Ve bu aceleci gizlilik beni endişelendiriyordu.

Sessiz bakışmamız sadece bir an sürdü ve Jenson homurdandı, insan şeklindeki herhangi bir şeyden çıkabilecekmiş gibi gelmeyen alçak bir gümbürtü. Sonra başını salladı ve sedyeyi bıraktı.

"Herhangi bir evrak yok ve tanık da olamaz. Tahmin edebileceğiniz gibi, sizi buraya onaylanmış bir ayın için davet etmedim." İçini çekti. "Burada ince bir çizgide yürüyorum, Craft. Ve bu dava ..." Başını iki yana salladı.

"Sence işin içinde Fae'ler mi var?"

Birinin duymasından korkuyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve etrafına bakındı. "İçimde kötü bir his var diyelim ama umarım yanıliyorumdur. Bu gölgeyi yükseltecek misin, yükseltmeyecek misin?"

Ona kaşlarını çattım. Jenson benden tam olarak bir iyilik istemiyordu. Birkaç açıdan tehlikeli olabilecek bir iyilik. Ailenin onayı ya da polislerin izni olmadan morgda gölge yaratmak yasa dışıydı. Ayrıca, gözlerimin sağlığı için kendimi haftada bir ayinle sınırlamaya çalışıyordum. Önceki günkü ayin kısa sürmüş olabilir - polis silah seslerine çabuk tepki verme eğilimindeydi - ama kısaltılmış bir ayin bile gözlerime zarar veriyordu. NCPD ile aramı düzeltmeye başlamak için kendi koyduğum ve oldukça yeni olan haftada bir ayin kuralını bozmaya hazırdım, ancak Jenson için onaylanmamış bir ayin için ... ?

"John'un bundan haberi var mı?"

Jenson başını salladı. "Korkularım insani bir mesele değil."

Doğru. Harika. Alt dudağımı endişelendirdim. Jenson çok fazla Keşfedilirsek başım belaya girebilir, diye düşündüğü çok açıktı. bu özel kurban önemliydi. Ve iyilik, şirketin parayı kullanabileceğini biliyordu.

"Tamam..." Sözlerimi yarım bıraktım ve odaya doğru belli belirsiz bir adım attım. Jenson bana büyük riskler alan biri gibi gelmemişti, bu yüzden bir miktar merak duyduğumu itiraf etmeliydim. Duyu organlarımla hafifçe uzanarak, ölümlere yakınlık duyan yanımda sedyedeki cesede uzanmasına izin verdim. Benden birkaç yaş küçük bir kadındı ama kim olduğu ya da nasıl öldüğü hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsam, gölgesini kaldırmam gerekecekti. Ya da sor. "Neden O mu? Bu davayla ne ilgisi var?"

Jenson'un kaşları daha da çatıldı. "Suç mahallinde işler yolunda gitmiyor. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Kapılar ve pencereler içeriden kilitlenmiş. Dairenin dışında herhangi bir rahatsızlık ya da kan yok, ama düzinelerce kanlı iz var.

"İçeride hiçbir çıkış yok." Sanki kadın oturup ne olduğunu açıklayacakmış gibi çarşafı örtülü figüre baktı. Ki eğer ben bu ritüeli yapardı. Ya da en azından, hayatındaki tüm anıların bir koleksiyonu olan gölgesi benim sihrimle şekillenecekti.

"Katilin anahtarı olabilir ve ayrıldıktan sonra kapıyı kilitlemiş olabilir. Belki gitmeden önce duş almışsınızdır?"

Jenson başını kaldırdı. "Bunu düşünmediğimizi mi sanıyorsun Craft? Bu davada bir terslik var. FIB'yi uyarmalıyım ama kimse spekülasyonlar yüzünden davanın saptırılmasını istemiyor. Ayrıca, bu şehirde daha fazla kötü basına ihtiyacımız yok."

Jenson'ın bahsettiği "biz "in polis değil de Fae olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Ve haklıydı da. Fae'lerin ya da gerçekten büyümlü topluluğun ayaklarının dibine serilmiş başka bir gizemli vakaya kesinlikle ihtiyacı yoktu, medya FIB'in rüzgarını yakalarsa tam olarak ne olacaktı

-Fae Araştırma Bürosu bir cinayet davasını devralıyor.

Son birkaç ay içinde Nekros bir valinin gizemli ölümüne, tüyler ürpertici ayin cinayetlerine, doğrudan Eterik düzleme açılan yarıklara, bedensiz vücut parçalarına, hortlaklara ve intihar süsü verilmiş bir dizi cinayete tanık oldu. Şehir uçurumun kenarında sallanıyordu. Bir darbe daha ve tüm şehir kaosa sürüklenebilir. Belki de bu noktada *daha fazla* kaos demek daha doğru olur.

"Yani eğer gölgesi fae'lerin işin içinde olduğunu gösteriyorsa ?" Ben başladım.

Jenson bakışlarına karşılık verdi. "FIB'i uyarmakla yükümlüyüm, ama umalım ki durum böyle olmasın." Yorgun ama ciddi görünüyordu. Eğer belirttiğinden başka bir şeyse, ondan hiçbir aldatma emaresi görmemiştim. "Şimdi gölgeyi kaldırmanın karşılığında ne istiyorsun?"

"Eğer beni işe almak isterseniz standart bir ücretim var." Hatta Nekros Şehri Polis Departmanı'na ödediğim, özel müşteriler için bir ritüelden daha az olan ücretten bile yapmaya istekliydim, ama bunu eklemedim. Henüz eklemedim.

Sözlerim üzerine Jenson'ın gözleri şaşkınlıkla hafifçe aralandı ve kısa bir an için sanki bir şey yakalamaya çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Sonra yüz hatları dikkatlice boşlaştı - karşısındakini iyi bir anlaşma için kandırdığını düşünen birinin ifadesi.

Arka cebinden cüzdanını çıkararak birkaç büyük banknot çıkardı.

Odayı geçmedim. En azından hemen değil. *Burada akla yatmayan bir şey var.* Folklorda, fae bazen büyülenmiş yaprakları ya da taşları para diye yuttururdu. Gün batımında ya da şafakta cazibe kaybolurdu. Bu Uygulama elbette yasa dışıydı ama Jenson oldukça şüpheli davranıyordu. Kontrol etmem gerekiyordu.

Kalkanlarımı kırarak bakışlarımın gerçeklik düzlemlerinde gezinmesine izin verdim. Yakın zamanda kalkanlarım kapalıyken büyümlü delebildiğimi keşfetmiştim. Ne yazık ki, hangi gerçeklik seviyelerine baktığımı nasıl ayırt edeceğimi henüz öğrenmemiştim, bu yüzden kalkanlarım açıldığında, Aetheric düzlemden renkli büyü dalları ortaya çıktı ve ruhum ölümler diyarına dokunduğunda etrafımdaki oda çürüyor gibi görünüyordu.

Jenson'ın hâlâ bana doğru tuttuğu paraya baktım. Mezar görüşümde solmuştu ama başka bir şeye dönüşmemişti, yani gerçektir. Kalkanlarımı kapatarak gerçekliğin diğer katmanlarını uzaklaştırdım. Anlık dokunuş odayı kararttı ama bu hasardan çok Aetheric renk kaybına bir tepki olabilirdi. Ya da en azından ben öyle umuyordum. Odanın diğer ucuna doğru yavaşça adım atarak parayı kabul ettim.

Paraları katlayıp arka cebime koyarken Jenson beni inceledi. Hâlâ bana nakit ödeme yaparak ucuz atlatmış gibi görünüyordu.
-Ne istememi bekliyordu ki? Elbette, Peri'nin para birimi büyük ölçüde borçlar ve güçtü, bu yüzden belki de bir nimet istememi bekliyordu. Ama ben ölümlü gerçekliğinde yaşıyordum.

Ve bu şekilde devam etmeyi planlıyordum. "Hala imzalanması gereken evraklar var."

Jenson kaşlarını çatı. "Bunun neden kötü bir fikir olduğunu tartışarak kaybedecek vaktimiz yok."

Bu aktif bir polis vakası olduğu için, gölgeyi kaldırmam müdahale olarak görülebilirdi. Polisin ya da ailenin izni olmadan, yakalanırsak benim kığım tehlikedeydi. Evraklar olmadan daha ileri gitmemin imkanı yoktu.

İfadem açıkça benim adıma konuşuyordu, çünkü bir süre sonra Jenson nefesini bıraktı ve "Seni işe aldığımı dair bir şey imzalayacağım. Ayinden sonra. Benim sözüm. Resmi ya da özel bir şey değil ama seni yasal olarak koruyacak bir şey. Şimdi yola çıkabilir miyiz?"

Bir fae'nin sözü kırılmaz olduğu için başımı sallayarak kabul ettim ama Jenson önce önündeki sedyeye sonra da odaya bakarken kararsız görünüyordu. Daha önce de gözlüğümü kaldırdığımı görmüştü ama sadece bir ya da iki kez. Dediğim gibi, John benim polisle olan tipik bağlantımdı. Ya da Tamara, eğer morgdaki bir cesedi görmek için aile iznim varsa.

"Odanın ortası en iyisi olur," dedim ve bir tüp mumlu tebeşir bulmak için çantamı karıştırırken o yöne doğru başımı salladım.

Jenson sedyeyi gösterdiğim yere doğru itti. "İkinci bir tane daha olabilir," dedi geri adım atarak.

"İkinci bir ne? Beden mi?" Çemberimin fiziksel hatlarını oluşturmak için tebeşiri muşamba zemin boyunca sürükleyerek ördek yürüyüşü yaparken sordum. "Başka bir gölge daha pahalıya mal olacak."

"Pekala, iş oraya gelirse bunu hallederiz. Bunu daha hızlı yapabilir misin?"

Bu soruya cevap verme zahmetine girmedim. "Kamerayı kuracak mısınız?"
"Bunun kayıtlara geçmesini istemiyorum. Bazen bazı şeyler ortaya çıkıyor."

Ürperdim. Evet, bunu ilk elden biliyordum. Birkaç ay önce burada, morgda yapılan ve sızdırılan bir kayıt yüzünden kötü bir şöhrete sahip olmuştum.

Çemberi tamamladım ve ayağa kalktım. "O zaman ben başlayayım." Taktığım obsidyen yüzükte depolanan enerjiye dokunarak çemberimi harekete geçirmeye niyetlendim ama çembere büyü aktarmaya başladığımda durdum ve etrafıma bakındım. "Dedektif, ayak parmaklarınıza dikkat edin."

Jenson ayakkabılarının tebeşirle çizilmiş ince çizgiyi geçtiği yere baktı. Sonra geri çekildi, yanaklarına renk gelmeye başlamıştı. Başımı sallayarak gözlerimi kapattım.

Enerjiyi mumsu çizgiye yönlendirerek bariyerimi etkinleştirdim ve etrafımda yükseldi. Mezar özü yağmuru azaldı, böylece sadece bir cesetten, benimle birlikte çemberde olan kızıdan kalkan özü hissedebildim. Taktığım bir bilezikteki tılsımlarda ek kalkanlar saklıyordum, bu yüzden önce onu çıkardım, sonra kişisel kalkanlarımı açtım.

Dış kalkanımı her zaman sarmaşıklardan oluşan düğümlü bir duvar olarak hayal etmiştim - belki de çocukken *Uyuyan Güzel*'i çok sık izlemiştim - ama her zaman canlı bir kalkanın beni mezarın dokunuşundan en iyi şekilde koruduğunu düşünmüştüm. Şimdi o dikenli sarmaşıkların ayrılarak kalkanı açmasına izin verdim, ama aynı anda ruhumla dünya arasında ince, net bir bariyerin oluştuğunu hayal ettim. Bu kalkan yeniydi, yanlışlıkla gerçekliği birleştirmeye başladıktan sonra şekillendirmek zorunda kaldığım bir kalkan. Güçlerimin uzanmasını ve dünyanın katmanlarını birbiriyle temas ettirmesini engelliyordu ama asıl püf noktası, onu mezar büyüümün içinden geçebileceği kadar ince tutmaktı.

Etrafımda soğuk bir rüzgâr esmeye başladı ve saçlarımı savurdu. Ölümlülerin dünyasında var olan bir şey değildi ama yaşayanlarla ölüler arasındaki uçurumdan esiyordu. Gözlerimi açtım ve çarşafla örtülü forma odaklandım. Gücüm ona aktı, mezarın soğuğu içime işlerken cesedi yaşayan sıcaklığımla doldurdum.

Kadının gölgesi bedeninin dışına doğru çıktı. Üzerinde soluk bir çizgi film karakteri olan bir atlet ve bir çift erkek boxer giymişti. Pijama olduğunu tahmin ettim. Gölge hiç ses çıkarmadı, hiçbir duygu göstermedi. Ölmüş olmanın verdiği telaşı çoktan geçmişti ve ölmüş gibi görünmesine rağmen acı hissetmiyordu.

küçük delik yaralarıyla kaplıydı. Hafızasına şekil verilmişti. Başka bir şey değil.

Kaşlarımı çatarak yaraları inceledim. Birkaç farklı boyutta delik vardı, ancak hepsi daireseldi ve vücudunda çiftler halinde görünüyordu. *Diş izleri gibi.*

Jenson'a baktım. "Öldürüldüğünü nasıl söyledin?"

"Söylemedim."

Belli oluyor. Yaraların ölüm sebebi olup olmadığını, eğer öyleyse bunun kan kaybından mı yoksa bir şey enjekte edilmesinden mi kaynaklandığını söylemek imkânsızdı. Bildiğim kadarıyla vampirler bir efsaneydi. Elbette, yetmiş yıl önce fae'ler sadece efsane ve folklordu, bu yüzden belki de dışarıda kan emici varlıklar vardı. Ama eğer bir tür kan emici yaratık tarafından öldürüldüyse, bu yaratık ya da gerçekten onlar küçük olmalıydı. Bazı delikler sadece birkaç santimetre aralıklıydı, diğerleri ise bir santime kadar uzanıyordu.

"Adın ne senin?" Gölgeye sordum.

Bana baktı, gözleri boş ve kayıtsızdı. "Emma Langley." "Peki nasıl öldün Emma?"

"Odamda kendime pedikür yapıyordum ve Jeremy'nin çılgınlığını duydum," dedi ve ben Jenson'a baktım. Yüzünden belli oluyordu.

Hiçbir şey yoktu, bu yüzden bahsettiği Jeremy'nin katil mi yoksa başka bir kurban mı olduğundan emin değildim. "Neyin yanlış olduğunu görmek için oturma odasına gittim ve her yerde yılanlar vardı. Onların altına gömülmüştü. Mutfığa koştum, yangın söndürücüyü aldım ve ona giden yolu açmaya çalıştım ama yılanlar bacaklarıma dolandı. Düştüm ve her yerdeydiler. Beni ısırtıyorlardı. Acı kollarıma, göğsüme ve ..." Sustu.

Ve o öldü. Ya da en azından bilincini kaybetti. Ruhu bedenini terk eder etmez gölge kaydı durduracaktı.

Üzerindeki ısırtıkları inceledim. Kelimenin tam anlamıyla her yerdeydiler. Elimi tenine bastırduğimde aynı anda en az iki tanesine dokunmadan edemezdim. Ürperdim. Yılanlara karşı her zaman sağlıklı bir saygı duymuştum ama onlardan hiç korkmamıştım. Emma bunu değiştirebilirdi.

Jenson'a baktım. "Hayvan kontrol yılanlara ne yaptı? Zehirli olduğunu varsayıyorum?" Ama bu kadar yılan nereden gelmiş olabilir?

"Cesetler bulunduğunda hiç yılan yoktu. Cesetlerde zehir izine de rastlanmadı."

Ona göz kırptım. *Nasıl?* Bu dava hakkında kötü hisleri olduğunu söylemişti. Zaten bu yüzden buradaydım. Emma'ya döndüm.

"Yılanların nereden geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Jeremy çılgılık atmadan önce eve giren birini duydunuz mu?" "Hayır."

Tamam. Bu görüşmenin nereye varmasını istediğine dair bir fikri olup olmadığını anlamak için Jenson'a baktım ama o sadece kaşlarını çatarak gölgeye baktı.

"Jeremy yılanları sever miydi?" Ben sordum.

Gölge başını salladı. "Onlardan çok korkuyordu."

"Jeremy'nin çılgınlığını duymadan önce en son ne zaman oturma odasıydınız?"

Yaşayan bir insanın bunu düşünmesi gerekirdi. Gölge tereddüt etmeden cevap verdi. "Yaklaşık kırk dakika önce."

"Peki o zaman size tuhaf gelen bir şey oldu mu?"

Soru, gölgenin anıyı tahmin etmesini gerektiriyordu, bu yüzden cevap vermeme ihtimali vardı, ama şanslıydım. Ya da daha büyük olasılıkla, o sırada bu tuhafılığı fark etmişti. "Jeremy endişeliydi. Sehpanın üzerine yarım kalmış iki proje koymuştu ve kanallarda geziniyordu. Bu yüzden odama erken gittim. Her yerdeydi."

İhtiyacım olan beden Emma değilmiş gibi geldi. Jenson'a döndüm.

"Jeremy ikinci ceset mi?"

"Evet." Saatine baktı. "Hızlı olman gerekecek."

İlk etapta iki bedeni de çıkarmış olsaydı daha hızlı olacağını belirtme zahmetine girmedim, bunun yerine gölgeyi bedenine geri koyma ve ısımını geri alma adımlarını uyguladım. Mezarı serbest bırakmadım. En azından henüz. Çemberimi de bırakmadım. Çocuğun bedeninin çembere girmesine izin vermek için bariyeri kırmam gerekecekti ama kalkanlarım düşmüşken ruhumu korumak için çembere ihtiyacım vardı.

Ben de bekledim.

Jenson birkaç dakika sonra başka bir sedyeyi iterek ortaya çıktı. Bariyeri indirmeden önce neredeyse çemberimin kenarına gelmesini bekledim. Benimle birlikte içeride tutulan soğuk rüzgâr, çember düşerken kaçtı. Jenson durdu, rüzgâr kısa saçlarını hışırdatırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Odanın daha uzak bir yerinde ekipmanlar tıkırdadı ve soğuk odada hâlâ sekiz ceset olduğunu açıkça hissedebiliyordum - üç kadın ve beş erkek. Beni pençeleyen mezar özüne karşı kendimi geri ittim. o cesetler. Eğer dikkatimi çok fazla onlara verirsem, ihtiyacımız olandan çok daha fazla gölgeye sahip oluruz.

Gücüm geçici olarak serbest bırakılan çemberden kaçtığımda Jenson hareket etmeyi bırakmıştı. Ona odaklandım. "İşimi bitirebilmem için o bedeni buraya getirmenizi tavsiye ederim," dedim dişlerimi sıkarak.

Dedektif, daha fazla yaklaşmak istediğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti.

Sonra kendini toplar gibi oldu ve sedyeyi itti.

Emma'nınkinin yanında. Onaylarcasına başımı salladım ve çemberden çekilmesini bekledim. Ama hareket etmedi.

"Bizimle burada kilitli kalmak istemiyorsanız tebeşir çizgisinin arkasına geçin."

Jenson benden belli belirsiz çizilmiş daireye baktı ve sonra güvenli bir şekilde çizginin arkasına kaçtı. Tek beklediğim buydu. Yüzüğümdeki güce dokunarak onu çemberin içine çektim ve bariyerin bir kez daha etrafımda canlanmasını sağladım. Beni pençeleyen öz yarıdan fazla azaldığında rahatlatarak iç çektim. Jenson da ölümler diyarından yayılanlar bir kez daha kontrol altına alındığı için oldukça rahatlamış görünüyordu.

Odağımı yeni bedene çevirdim - teorik olarak Jeremy'ye. Duyularımın esnemesine izin vererek gücümle uzandım ve büyümün cesedin içine sızmasına izin verdim. Bulduğum şey kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Daha önce büyütülmedi, değil mi?" Sedyeye bir adım daha yaklaşarak sordum.

"Tabii ki hayır. Onu büyütme için kimi bulabilirdim ve başka bir cadım olsaydı neden şimdi seninle konuşuyor olayım?"

Doğru. Her iki konuda da. Jenson ve ben arkadaş değildik ve Tongues for the Dead en az yüz mil boyunca tek mezar cadılarına sahipti, Ama . . . Çocuğun vücuduna daha fazla büyü çektim.

Gölgeler sadece mezar büyüyle şekil verilmiş anılardı. Her hücrenin bir insanın DNA'sının eksiksiz bir ipliğini barındırması gibi, her hücre de anıların eksiksiz bir ömrünü barındırıyordu, ancak ya çok fazla

Büyü ya da iletişim kurabilen bir gölge oluşturmak için bir araya getirilmiş çok sayıda anı ipliği. Bedenler bozuldukça, kullanılabilecek bu iplikçiklerin sayısı da azalıyordu.

Bu cesette o kadar az şey vardı ki, taze bir ceset olduğunu *hissetmeseydim*, eski kemiklerden biraz daha fazlası olduğuna inanabilirdim. Bir gölgeyi gölge yapan şeylerden bu kadar çok şey kaybetmenin bildiğim tek yolu sihirdi. Bir gölge her yükseldiğinde, anıların bazı telleri yıpranırdı ve bu da mezar cadılarının gölge yükseltmesini son derece sorumsuzca bir davranış haline getirirdi.

eğlence amaçlı gölgeler ve şu anda Senato'nun önünde bu tür ritüelleri yasadışı hale getiren bir yasa tasarısı vardı.

Ama Jeremy hiç yetiştirilmemiş olsaydı.

Gözlerimi kapattım ve bedenime daha fazla güç akıtarak büyüün gölgedeki boşlukları doldurmasına izin verdim. Vücudumdaki soğuk daha da derine indi, sanki kanımda ilerleyen buz kemiklerimi donduruyordu. Yine de daha fazla ittim, bedeni daha fazla sihirle besledim.

Çarşafın altından bir gölge kalktı, ince, zayıf, yaşayanlarla ölüler arasında uzanan uçuşumun çok ötesindeki görüşümde bile.

Çemberimin dışında Jenson daha yakına eğildi ve neredeyse şeffaf olan gölgeye gözlerini kısarak baktı.

"Adın ne senin?" Gölgeye sordum.

Gölgenin ağzı kıpırdadı ama çemberimin içindeki tek ses uzaktaki rüzgârın fısıltısı ve kendi kalp atışlarımdı. İçimin derinliklerine ulaşarak güç rezervlerimi çektim ve onları gölgeye doğru zorladım. Hafifçe katılaştı. Sorumu tekrar sordum.

"Jeremy Watts." Toplayabildiğim kadar sihirle dolu olsa bile, sözleri zar zor duyulabilir bir fısıltıydı.

"Neden konuşmıyor?" Jenson çemberin dışından sordu. "Ve neden bu kadar şeffaf?"

Kaşlarımı çattım, titriyordum. Görünüşe göre gölge benim için zar zor duyulabilirken, ölülerle teması olmayanlar için tamamen sessizdi. Yine de bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Onu güçlendirmek için gölgeye atacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Zaten cesaret edebildiğim kadarını harcıyordum. Gölgeyi biraz daha görünür kılmaya çalışırsam, ayın bittikten sonra bu odadan çıkmak için yeterli gücümün kalmayacağından korkuyordum.

"Gölge zayıf. Solmuş. Her ne olduysa, onu tüketti," dedim Jenson'a ve sonra gölgeye geri döndüm çünkü onu uzun süre tutamayacaktım. "Nasıl öldün?"

"Yılanlar. Yılanlarla kaplıydım."

Bu, Emma'nın söylediklerini doğruluyordu ve devam etmeden önce Jenson'a tekrarladım. "Peki yılanlar nereden geldi?"

"Her yerde. Kanepede. Elektrik prizi. Pencereler. Sonra elimdeki çekiç bir yılanla dönüştü ve etrafımı sardı. kol."

Tepkisini görmek için Jenson'a döndüm ama gölgeyi duyamadığını hatırladım. Jeremy'nin söylediklerini tekrarladım ve Jenson'ın yüzü karardı. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. İşin içinde fae'lerin olabileceğinden korkuyordu ve birdenbire ortaya çıkıp aynı gizemle kaybolan yılanlardan da. Cansız bir varlıktan ölümcül bir yaratığa... kulağa cazibe gibi geliyordu.

Gölgeyi birkaç dakika daha sorguladım, sorular sordum. Jenson, gölgenin cevaplarını hızlı bir şekilde ve tekrarlayarak bana fırlattı. Jeremy, bildiği kadarıyla yılanlar ortaya çıktığında evde kendisi ve Emma'dan başka kimsenin bulunmadığını doğruladı. İşten izin aldığı gündü ve o gün hiçbir yere gitmemiş, hatta ölümünden önceki yirmi dört saat içinde Emma dışında kimseyi görmemişti.

Jenson'ın soruları bitip de cesareti kırılmış bir alaycılıkla arkasını döndüğünde o kadar çok titriyordum ki neredeyse hareketsiz dururken ayaklarımın üzerine düşecektim. Zihnimle gölgeyi yerine koymak için uzandım ama sonra durakladım.

"Emma yılanlar ortaya çıkmadan önce endişeli ve dikkatinin dağınık olduğunu söyledi. Neden?"

Henüz büyümü geri çekmemiş olmama rağmen, büyü zayıflamaya başlamıştı ve gölge daha da solmuştu, bu yüzden takırdayan dişlerimin arasından onu duymak için zorlanmam gerekiyordu.

"Glitter'ı aldım."

"Parıltı mı?" Parıltılı el işi malzemeleri gibi mi? Bu hiç mantıklı gelmedi. Jenson'a baktım, o da bana doğru döndü, yüzünde aynı derecede şaşkın bir ifade vardı. "Parıltı nedir?"

Jenson omuz silkti ama Jeremy bana cevap verdi. "Bir uyuşturucu. Art Barn kulübünde bir adam verdi. Yaratıcılığımı ve odaklanmamı artıracığını söyledi."

Bunu Jenson için tekrarladım, kaşları daha da çatıldı. Benim ifadem de onunkiye uyuyordu. "Toksikoloji taraması yaptıklarını mı söylemiştin?"

Elindeki dosyaya baktı, başını sallamadan önce sayfaları taradı. "Evet, kan tahlilinde olağan şüphelilerden hiçbiri çıkmadı." Kapıyı kapattı

Dosya. "Hem daha egzotik zehirleri hem de bu aramak için tekrar çalıştırmalarını sağlayacağım. Glitter."

Başımı salladım. Bana bir plan gibi gelmişti. Tam gölgeye dönüyordum ki, morgun dışında ve koridorun sonunda asansörün sesi bodruma indiğini haber verdi.

Jenson'ın yüzünün rengi soldu, bir parça panik gözlerini biraz fazla büyüttü.

"Kapatın şunu," dedi ve bir adım öne çıktı ama çemberim onu durdurarak sedyelere erişimini engelledi.

Bariyerimin kenarına çarpıp içime büyümlü şok dalgaları gönderdiğinde ürperdim. Büyümü geri çekerek Jeremy'yi serbest bıraktım ama ondan daha fazla bilgi almamız gerektiğini düşünmeden edemedim.

Asla başka bir şansımız olmayacaktı. Bu sefer gölgesi ne kadar dayanıksız olursa olsun, ne kadar büyü çağırırsam çağırayım onu tekrar diriltebileceğimden şüpheliydim.

Tükenen gölge bedenime geri dönerken, yaşayan ısı ruhumdan varlığıma doğru iyi aşınmış yolu takip etti. Bir süre için

Bir an içimi sıcaklıkla doldurdu ve sonra buz gibi bir kaya gibi merkezime düşerek dondu. Ne olacağını bildiğim için ürperdim. Kalkanlarıma odaklanarak, sarmaşıkların etrafında büyümesine izin verdim.

Tekrar ruhum. Boşluklar kapandığında dünya karardı, görüşüm azaldı ve sonra tamamen yok oldu. El yordamıyla tılsımlı bileziğimi ve ekstra kalkanlarımı buldum. Kalkanlarım yerindeyken çemberi bıraktım ve sonra tereddüt ettim. Gözlerim işe yaramadığı için diğer duyularıma güvenmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama harcadığım bu kadar büyüyle birkaç saat boyunca hiçbir şey göremeyecektim - en azından doğal gözlerimle.

Jenson'ın yaklaştığını ve sedyelerden birini çemberin dışına ittiğini duydum, bir tekerlek yuvarlanırken gıcırdıyordu. Dışarıda, koridorda, tiz sesler hareketli bir şekilde konuşuyor, yaklaşıyorlardı.

"Buradan çıkana kadar kendini görünmez kılmak mı istiyorsun?" Jenson sordu, sesi tıslayarak fısıldıyordu.

"Uh . . ." Başladım ve sonra durdum. Jenson benim Fae olduğumu biliyordu. Bunu benden önce fark etmişti. Babamın beni bağladığı büyü ilk bozulmaya başladığında değişimi hissetmişti. Sleagh Maith -Peri'nin yönetici soyu- olduğumu söyleyebilirdi ama daha ne kadarını bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son birkaç aydır yaptığı yorumlardan anladığım kadarıyla

kasıtlı olarak doğamı sakladığımı düşündüm. Ama gerçek şu ki, Sleagh Maith'in cazibe konusunda harika olmasıyla ilgili ününe rağmen, fae mirasıyla nasıl bir şey yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Cevap vermediğimde -ya da muhtemelen gözden kaybolduğumda- Jenson nefesinin altından homurdandı. "O zaman sedyeyi taşımama yardım et de buradan çıkalım."

Kalan sedyenin oturduğunu tahmin ettiğim genel yöne doğru kaşlarımı çattım.

Arkadaşlarım ağır büyüümün gözlerime verdiği zararın farkında olsalar da ben pek reklamını yapmıyordum ve tam körlük kendimi gerçekten zorladığımı anlamına geliyordu. Yine de gururum vardı ve

Morg dağınık olmaktan çok uzaktı. Çemberden soğuk odaya doğru düz bir atıştı. Jenson benden önce davranmıştı, bu yüzden dikkatli hareket edersem ben kapılara koşmadan sedyeyi almak için geri dönmüş olacaktı. Umarım.

Aklımda bu düşünceyle, sedyenin itme çubuğuna doğru uzandım.

Çelik avuçlarıma soğuk geldi. Ve sonra kavurucu bir şekilde sıcaktı. Sonra dünya altımdan kayıp gitti.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

''

Sal." Karanlığı delen bir ses duyuldu. "Craft, beni duyabiliyor musun?"

CYanağımda yakıcı bir acı alevlendi. İrkildim ya da irkilmeye çalıştım ama gözlerim çoktan kapanmıştı ve başımın arkasında soğuk ve sert bir şey vardı. Hayır, sadece başım değil. Her yerimde.

Başka bir acı, biri yanağıma tokat atıyor.

Gözlerimi zorla açtım ama yüzümün önünde dönen renkli enerji karışımının ötesinde bir şey göremiyordum. Daha da kötüsü, mezar özü her yanımdan beni pençeliyor, soğuk derimin altında bir yer ararken beni boğmakla tehdit ediyordu.

Kaosa karşı gözlerimi kapatıp kalkanlarıma odaklandım. Az önce her ne olduysa, en dıştaki kalkanımı delip geçmişti.

Hiç iyi değil. Konsantre olarak, bariyerimin büyüdüğünü hayal ettim. bir kez daha aşılmaz duvar. Boşluklar kapandıkça, etrafımı saran soğuk rüzgâr kesildi, mezar uzaklaştı. Gözlerimi tekrar açtığımda oda ürkütücü bir şekilde karanlıktı, ama ben ... ne? Bayılmadan önce mi?

"Az önce ne oldu Craft?" Jenson aynı anda bir kadın "İyi misin?" diye sordu.

"Emin değilim," dedim, her ikisine de cevap vererek.

Beynim kalınlaşmıştı, sanki kafam pamukla doldurulmuş gibiydi. Oturur pozisyona gelmek için çabaladım, bu çabayla utanç verici bir homurtu çıkardım ve oda etrafımda döndü. Dizlerimi göğsüme çekerek inledim ve bir elimi alnıma bastırdım. Ne olmuştu?

El yordamıyla sedyeyi bulmaya çalıştım, böylece kendimi sabitleyip ayağa kalkabilecektim ama sonra park halindeki sedyenin durduğunu tahmin ettiğim yerden birkaç santim ötede donup kaldım. O anda

Elimin derisi acı verici bir şekilde karıncalandı, sanki metalden elektrik fıskırıyordu.

"Hey, Jenson, paslanmaz çeliğin demir içeriği nedir?"

Dedektifin cevabı yavaş geldi, sanki neden sorduğumu tam olarak anlamamış gibiydi. "Oldukça yüksek, ama bu bir alaşım."

Ses tonundan, bunun fae üzerinde saf soğuk demirle aynı etkiye sahip olmaması gerektiğini anladım. Evrensel olarak biliniyordu ki demir Fae'lere karşı kullanmak için etkili bir silah. Çoğu insanın bilmediği şey nedeydi. Son zamanlarda demirin bir Fae ile Faerie arasındaki büyüü bozduğunu keşfetmiştim. Kısa vadeli sonuç genellikle hastalıktı. Ama uzun vadede

Kesmek mi? Ölüm.

Elimi sedyenin üzerinde kapatmadan bücktüm. Derimde bir acı hissettim ve kendimi geri çektim. Çelik bir alaşım olabilirdi ama beni kesinlikle etkiliyordu.

Koridorda duyduğum iki kadın şimdi odadaydı. Seslerini tanıımıyordum ve insan gibi görünmek için elimden geleni yaparken demir konusunu açmaya niyetim yoktu. Uzaklaşarak sendeleyerek ayağa kalktım, bu çaba beni sersemletti ve nefessiz bıraktı.

"Başaracak mısın?" Jenson sordu. Hissedebileceğim kadar yaklaştı ama bana elini uzatmadı.

Başımı salladım, oksijen içeriği yaşamı sürdürmek için yeterli değilmiş gibi hava emiyordum. *Bana neler oluyor?* Bilmiyordum ama tahmin etmem gerekirse, bunun Faerie ile bir ilgisi olduğuna bahse girerdim.

İki kadın ne konuşulduğunu anlayamayacağım kadar sessiz konuşuyorlardı ama konunun benim zamansız bayılmam olduğunu tahmin edebiliyordum. Kör olmaktan nefret ediyordum ve morgun ortasında bayılmış olmanın verdiği kafa karışıklığı da buna yardımcı olmuyordu. Hayal kırıklığına uğrayarak kalkanlarımı kırdım. Fiziksel gözlerim şu anda işe yaramaz durumdaydı ama kalkanlarım kırıldığında ruhum düzlemler boyunca. Renklerle sıçrayan ve çürümeyle çukurlaşan gerçekliklerin kafa karıştırıcı bir karmaşasını yarattı, ancak gezinmek için yeterince görebiliyordum.

Ayrıca gözlerimin doğaüstü bir ışıkla parlamasını sağladı. Garip bir şekilde, bu özel numaraya verilen tipik tepki olan kimse nefes almadı ya da geri çekilmedi. Bu ferahlatıcı bir sürprizdi, ama yine de bir sürprizdi. Sonra taktığım kolyeyi hatırladım. Kan büyüyle bana bağlanmış, fae yapımı bir bukalemun tılsımıydı. İnsanların tam olarak ne gördüğünü kontrol etmemi sağlayacak cadı yapımı bir algı tılsımından farklı olarak

Bu tılsım insanların görmeyi bekledikleri şeyi görmelerini sağlıyordu. İnsanların cildimin parıldadığını fark etmelerini önlemek için günlük olarak buna ihtiyacım vardı - bu bir fae şeyiydi ve henüz glamour'u çözemediğim için kontrol edemediğim bir şeydi. Görünüşe göre parlayan gözlerimi de maskeliyordu. Kimse bunu görmeyi beklemiyordu, bu yüzden görmediler. Kesinlikle ek bir fayda.

Zihnimin bir tür *görüŖe* dönüŖtürdüğü bilgi karmaŖasını çözmem birkaç göz kırpmamı aldı ama buna alışmaya başlamıştım. Bu yüzden bir süre sonra çantamı yerden aldım ve Jenson'a döndüm.

"Bir yere mi gidiyorduk?" Çünkü hâlâ evrakları imzalamasına ihtiyacım vardı ve imzalayana kadar kaçmasına izin vermeyecektim.

Jenson benden bizi izleyen iki morg teknisyenine doğru bir bakış attı. Sonra başını salladı. "Bay Watts'ı kaldırayım da bir kahve içelim."

Bu bana bir plan gibi geldi.

- - -

Karakolun aşağısında bir kafe vardı, biz de yürüdük. Bu da beni rahatlattı çünkü neden araba kullanamadığımı açıklamak istemiyordum. Etrafta yürüyebilecek kadar iyi görebiliyor olabilirdim ama direksiyon başında kendime kesinlikle güvenmiyordum.

Jenson müşteri sözleşmemi imzaladığında ve böylece ritüelimden kaynaklanacak herhangi bir serpintiye karşı yasal olarak kırımını koruduğumda, kalkanlarımı kapattım ve Karanlık etrafımı sarmıştı. Toplum içinde kör olmaktan nefret ederdim; kendimi savunmasız hissederdim. Ama ben sadece bir kulübede oturmuş kahve içiyordum ve Jenson'ın da acelesi yok gibiydi. İhtiyacım olursa, her zaman gözlüğümü açabilirdim. ama gözlerimin iyileşmesi için biraz zaman vermek en iyisi olacaktır.

Sessizce oturduk. Ben, iki elimle sıcak suya sarılmış Sıcaklığının bir kısmını vücuduma çekmeye çalıştığım kahve ve kabinin diğer tarafındaki Jenson, büyük olasılıkla hala kupasına bakıyordu, geldiğimizden beri yaptığı tek şey buydu. Neredeyse arkadaşça bir ortamdı. Neredeyse.

"Çantayı teslim edecek misiniz?" Garson bardağımı ikinci kez doldurduğunda sordum.

"Yapmalıyım. Bir yılan sürüsünün bu şekilde ortaya çıkıp sonra da aynı şekilde gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasının büyü dışında iyi bir açıklaması yok. Özellikle de çekiç lanetleyici, değil mi?"

Kuşkusuz ilk aklıma gelen cazibe olmuştu. Ama bu çocuğun gölgesine ne olduğunu açıklamıyordu. Hem Emma hem de Jeremy yılanlar tarafından öldürülmüştü ama sadece onun gölgesi zarar görmüştü. Ayrıca ilk saldırıya uğrayan da oydu. Bu önemli görünüyordu.

"Peki ya şu uyuşturucu, Glitter. Polis daha önce bununla ilgili çok vakaya rastladı mı? Ben hiç duymadım."

Jenson parmaklarını masanın üzerinde gezdirirken masa gümbürdedi ama hemen cevap vermedi. Keşke yüz ifadesini ya da başını sallayıp sallamadığını görebilseydim, çünkü sözlü bir cevap alacakmışım gibi görünmüyordu. Sonra homurdandı ve şöyle dedi: "Narkotikle konuşabilirim, ama aynı eski tasarımı uyuşturucular için yeni sokak isimleri ara sıra ortaya çıkıyor, bu yüzden hiçbir şey olmayabilir. Ama kan panelinin bunu yakalayacağını düşünürdünüz."

Neredeyse kaşlarının çatıldığını duyabiliyordum. Ve bu davada bir şeylerin ters gittiğine dair ilk değerlendirmesine katılmak zorundaydım. Kahve fincanımı yere bıraktım. Kahretsin, davanın koşulları üzerine kara kara düşünüyordum. Bu *benim davam* değildi. Tuhaf koşulların ilgimi çektiğini inkâr edemesem de, benim rolüm sona ermişti. Gölgeleleri kaldırmış ve sorgulamıştım. Yapmak için işe alındığım tek şey buydu.

"Şey, ben-" Kafenin önünde bir kargaşa patlak verince sözümü kestim. Korkudan çok şaşkınlığa benzeyen yüksek sesle haykırışlar Aynı anda birkaç sestten birden yükseldi, ardından insanlar pencerelere doğru koşarken sandalyeler yerinden oynadı ve ayaklar yere vurdu.

Koltuğumda iki büküm olurken gözlerime küfrettim ama ayağa kalkmadım. "Neler oluyor?" İnsanların ne dediğini duymak için kendimi zorlayarak sordum. diyordu. Çok fazla ses vardı ve ben sadece pek bir anlam ifade etmeyen kesitler yakalıyordum.

"Emin değilim." Jenson'ın sandalyesi geriye kayarken gıcırdadı, bu yüzden ayağa kalktığını tahmin ettim, ancak diğer tüm gürültülerle birlikte kontrol etmeye gidip gitmediğini anlayamadım.

Nefesimin altında küfrederek kalkanlarımı kırdım ve ruhumu açtım. Kafenin odağı bozuldu ve etrafıma bakındım. Jenson aslında tüm müşterilerin toplandığı kafenin ön tarafına doğru ilerlemişti.

büyük pencereler. Yavaşça ayağa kalktım, hala aşırı kullanılan büyü ve mezar soğuğunun birleşiminden titriyordum ve sonra kalabalığa doğru ilerledim.

Pencereye varmadan durdum, aval aval bakıyordum.

Jenson bana doğru döndü. "Tek boynuzlu at mı görüyorsun? Çünkü ben görüyorum."

Başımı salladım, şaşkına dönmüştüm. Pencerenin dışında. Ana caddenin ortasında, daha iyi günler görmüş kirli giysiler içindeki bir adam, başının ortasından spiral bir boynuz çıkan büyük beyaz bir atın sırtında oturuyordu. Ama tek boynuzlu atı açıkça görebildiğim gibi, *içini* de görebiliyordum.

"Öyle görünüyor." En azından yüzeysel olarak.

"O zaman tek boynuzlu at olamaz çünkü sen kesinlikle bakire değilsin."

Bir kaşımı kaldırdım ama bakışlarımı sokaktaki gösteriden ayırmadım. Jenson geçmişte seks hayatım hakkında birden fazla aşağılayıcı yorum yapmıştı. Ancak bu sefer, uygulanabilirdi.

"Evet, sen de bakire sayılmazsın," diye karşılık verdim ve karşılığında eğlenen bir homurtu aldım. Efsanevi canavara binen adam da bakire bir kız olmaktan çok uzaktı ve eğer folklora inanılacaksa, bırakın dokunmayı ya da binmeyi, sadece bedeni ve kalbi temiz genç kızlar tek boynuzlu at görebilmeliydi.

Jenson kalabalığın arasından geri çekildi ve sesini alçalttı. "Sence bu gerçek mi yoksa cazibe mi?" Son kelime bir fısıltıydı.

Efsanevi canavarın içini görebildiğim için bunun cazibe olduğundan oldukça emindim. Ama neden? Ve onu kim yaratmıştı? Sırtına binen adam açıkça insandı, ruhu biraz soluk olsa da insanlarla ilişkilendirdiğim sarıydı. Bir cadı olabilirdi -bu ruhun rengini değiştirmezdi- ama kesinlikle bir fae değildi. Yani tek boynuzlu atı o yaratmış olamaz. *O zaman onun sırtında ne işi var?*

Jenson bana bakıyordu. Sorusuna hiç cevap vermemiştim. Zoraki bir gülümsemeyle ona omuz silktim. Ne de olsa tek boynuzlu at zarar vermiyordu. Sadece sokakta gösteri yapıyordum. Şimdi eğer dönerse etobur olsaydı ve adamı yemeye başlasaydı, bu bir sorun olurdu, ama olduğu gibi, ne zararı vardı?

Bu beklenmedik çiftin gözden kaybolup bir köşeyi dönmelerini izlerken, bunun gerçekten de masum bir gösteri olduğuna inanmayı diledim ama benim deneyimlerime göre, gösteriştten hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz.

- - -

Ben işten çıktığımda tek boynuzlu at çoktan internette sansasyon yaratmıştı ve ona binen adamla ilgili spekülasyonlar almış başını gidiyordu. Düzinelerce cep telefonu videosu canavarı caddede tırıs giderken yakalamıştı, ancak çift muhabirler olay yerine varmadan önce ortadan kaybolmuştu, bu yüzden görüntülerin çoğu titrekti ya da uzak bir açıdan çekilmişti. Haberlerin bir kısmını takip ettim, ancak hiçbirisi büyüğü yaratığın nereden geldiğine veya neden geldiğine dair bir ipucu vermedi, bu yüzden sonunda analiz etmek için işe alındığım pek de büyüğü olmayan paraları kataloglama görevine geri döndüm.

Rianna bana bir daha ofiste uyumayacağıma dair söz verdirmişti, bu yüzden mümkün olduğunca erteledikten sonra nihayet paraları topladım, köpeğimi aldım ve iki ev arkadaşım ve bir davetsiz misafirle paylaştığım eve doğru yola çıktım.

Eve geldiğimde, garajın üstündeki tek odalı evimin ışıkları panjurların arkasında parlak ve neşeli bir şekilde yanıyordu. Falin içerideydi. Park ederken ışıklara baktım. Sonra PC'yi alarak evin yan tarafındaki özel girişime giden basamakları atladım ve ana evin kapısına doğru yöneldim. Eve ilk taşındığımda Caleb acil durumlar için bana ana evin anahtarını vermişti. Şimdi o anahtarı bulmak için çantamı karıştırıyordum. Son birkaç haftadır epeyce yorulmuştu.

Anahtarı ararken kapıdan bir film sesi geldi ve tereddüt ettim. Hem Caleb'in hem de Holly'nin arabaları yol üzerindeydi, bu da muhtemelen birlikte bir şeyler izledikleri anlamına geliyordu. Birkaç hafta önce, yanlarındaki kanepeye oturup

Patlamış mısırı uzatacak biri. Ama son zamanlarda çok şey değişmişti. Birincisi, Holly ve Caleb muhtemelen sadece film izlemiyor, aynı zamanda sarılıyorlardı ve umarım sarılmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Sanırsınız ki

Birdenbire birbirlerine aşık olmuş gençler gibiydiler. Bir başkasının gözlerinin içine hülyalı bir şekilde bakarken yüzünüzde engelleyemediğiniz bir gülümseme olması yeni bir aşk sırasında harika hissettirebilir, ancak çiftin yanında yaşayan üçüncü tekerlek için çok garipti.

Ayrıca patlamış mısır da olmayacak.

Birkaç ay önce Holly, her nedense ölümlüler için bağımlılık yaratan Peri yemeklerini yemeye zorlanmıştı. Ve bu bağımlılık, bir bodrum katında yapılan anonim grup toplantılarının düzeltebileceği türden bir bağımlılık değildi. Bir ölümlü bir kez Peri yemeği yediğinde, başka hiçbir şeyle yaşamını sürdüremezdi.

İnsan gıdaları dilde küle dönüşüyordu. Tedavisi yoktu. Bu Faerie'ydi.

ya da açlıktan ölürlendi ve Faerie yiyecekleri Faerie'den iğrenç -ve yenmez- sonuçlar olmadan çıkarılamazdı.

Yani patlamış mısır ya da başka türlü film atıştırmalıkları yok. Ayrıca, evin kat planına göre, o kanepeden farkına varmadan TV'deki yemeği bile çaktırmadan yiyemezdim. Önünde yemek yiyen birinden nadiren doğrudan şikayet ederdi ama diyet kısıtlamalarının ona acı verdiğini biliyordum. Buna bir de ona Peri yemeği veren dengesiz Dönüşen'in Holly'yi benim için yem olarak kullanmak üzere kaçırmış olması nedeniyle bu karmaşanın içinde olmasının bir bakıma benim suçum olduğu gerçeğini ekleyin... ve evet, onun önünde ölümlü yemeği yemedim.

Kollarımdaki PC'ye baktım. "Hangi gariplik daha rahatsız edici?" Ona fısıltıyla sordum.

Küçük köpek beyaz püsküllü bir kulağını eğdi ve kuyruğunu salladı. Bu bir cevap değildi. Cevap verebilecek durumda olsaydı bile köpeğin umurunda olmazdı. Yemeği ve yatağı olduğu sürece, o bir rahat bir adam. Öte yandan ben, Falin ve benim aramdaki garip gerilim ya da Caleb ve Holly'nin filizlenmekte olan romantizmine garip bir şekilde müdahale etmek ve Holly etraftayken soğuk bir sandviç bile yapsam hissedeceğim suçluluk duygusu arasında seçim yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim.

İç çekerek, işini yapabilmesi için PC'yi çimlerin üzerine koydum. İşini bitirdiğinde, ana kapıdan döndüm ve bahçeye doğru yöneldim. doğru seçim olduğunu umarak çatı katıma çıktım.

Kapıyı açtığımda Falin mini mutfakta biftekleri ve peynirli patates püresini iki tabağa dolduruyordu. İçeri girdiğimde ya da çantamı odadaki tek sandalyeye bıraktığımda başını kaldırıp bakmadı. Merhaba bile demedi. Sadece çatal bıçakları aldı ve tabaklardan birini tezgahın uzak tarafına, tam önüme bırakmadan önce kendi tabağını aldı. ve sobaya yaslanmış.

"Sana da merhaba," dedim kaşlarımı çatarak yemek tabağına bakarken.

"Nasıl oldu da

Akşam yemeği için evde olacağımı biliyor muydun?" Çünkü biftekler kızarttığı tavadan yeni çıkmıştı ve mükemmel pişmiş görünüyordu, beklediği gibi değildi. Bu garipti, çünkü ona ne zaman evde olacağımı kesinlikle söylememiştim. Dün gece eve hiç gelmemiştim ve önceki iki gece sadece kıyafetlerimi değiştirmek için yukarı çıkmıştım, yani beni bekliyor olamazdı.

Falin gözlerini tabağındaki yemekten ayırmadı. "Her zaman iki kişiye yetecek kadar yaparım."

Haklısın. Belki de Holly ve Caleb'in arasına dalmak daha az garip bir seçim olurdu. Artık çok geçti. Tabağı kaptığım gibi yatağıma çekildim. Pek de çekilecek bir yer sayılmazdı, banyoyu saymazsak çatı katı sadece bir odaydı. Ama en azından Falin mutfağın uzak tarafında, ben de odanın diğer tarafında olunca, aynı odada birbirimizi görmezden gelmemiz biraz daha az garipti, değil mi? Tamam, belki de değildi.

İç çekerek yemeğe yumuldum. Tadı da kokusu kadar güzeldi. Bu beni şaşırtmadı. Falin mükemmel bir aşçıydı. Bundan rahatsız olmaya çalışacak kadar aykırı hissediyordum ama harika bir biftek yerken huysuz olmak çok zordu.

Ancak enfes bir yemeğe odaklanmak bile küçük alanda yankılanan garip sesin üstesinden gelemedi. Tabağımı yastığımın üzerine koyarak eğildim ve televizyonun kumandasındaki güç düğmesine bastım. Eski püskü televizyon titreyerek canlandı. Nekros Şehri'nin en beğenilen cadı haber kanalı Witch Watch'un yıldız muhabiri Lusa Duncan ekranda belirdi. Onun arkasında, başlangıçta oldukça yaşlı olduğunu düşündüğüm ama daha sonra büyük olasılıkla hayat tarafından çok yıpratıldığını fark ettiğim bir adamın görüntüsü ekrana bindirildi.

"-Ölüm nedenini teyit edemediler," dedi Lusa sesi yükseltirken. "Ancak Murphy'nin birkaç saat önce Nekros şehir merkezinde bir tek boynuzlu atın sırtında görülen adamla aynı kişi olduğuna inanılıyor."

İlk görüntünün yanında ikinci bir görüntü belirdi; bu görüntü, bugün erken saatlerde gördüğüm üstü başı perişan adamın pikselleştirilmiş bir yakın çekimiydi. Gözlerimi kısarak iki görüntüye baktım. Görme yeteneğim yüzde yüz geri gelmemişti, bu yüzden emin olmaktan çok uzaktım, ama iki adam da çarpıcı bir benzerlik taşıyordu

Birbirlerine benzerlik.

"Bunu duydun mu?" Falin'e doğru bakarak sordum.

Ekrana bir göz attı ama dikkati tabağına döndüğü için cevap vermedi.

Bu evet anlamına mı geliyordu? Hayır mı? Yoksa sadece benimle konuşmaktan mı kaçınıyordu? Ona kaşlarımı çatarak baktım ve televizyona geri döndüm. Lusa, cesedin akşamın erken saatlerinde bir ara sokakta bulunduğunu ve cesedin

Polis herhangi bir bilgi vermiyordu, görgü tanıkları adamın

Onu bulanlar, belirgin bir yarası olmayan Bay Murphy'yi hayata döndürmeye çalışmışlar ama boşuna uğraşmışlar.

O bir sonraki hikayeye geçtiğinde çatalım tabağımın üzerinde, unutulmuş yemek soğumaya bırakılmıştı. Jenson'a tek boynuzlu atın kafedeki saf cazibe olduğunu doğrulamamıştım çünkü cazibenin içini görebildiğimi itiraf etmekten hoşlanmıyordum. Şimdi keşke yapsaydım diyorum. Sürücünün -eğer gerçekten oysa- birkaç saat sonra ölmesi çok büyük bir tesadüftü.

Yataktan kaydım, ama ayağa kalktığımda gözlerimin köşelerini karanlık noktalar doldurdu. Bir an için başım dönerek sallandım. Elimi alnıma bastırdım, tekrar yere düşmeye hazırdım - bugün ikinci kez yere düşmek gibi bir niyetim yoktu. Hissettiğim şey çarptığı kadar çabuk geçti. *Rianna'nın soğuk algınlığını mı kapmıştım?* Başımı salladım. Soğuk algınlığına benzer herhangi bir semptomum yoktu, bu yüzden büyük olasılıkla bugün kullandığım muazzam miktarda büyüyle karışan çok fazla uykunun yorgunluğuydu.

Yenmemiş bifteğin geri kalanını PC'nin kâsesine bırakarak tabağımla birlikte lavaboya doğru yürüdüm. Bu beni doğrudan Falin'in yanına getirdi, omuzlarımın gerilmesine ve tüm sırtımın kaskatı kesilmesine neden olan bir yakınlık. Tabağımı lavaboya bırakırken gerginliğimi belli etmemeye çalıştım ama bunun bir önemi yoktu. Falin'in bakışları kendi tabağına kilitlenmişti ve ben de tezgâhın etrafından geri çekildim. Çok hızlıydı.

Başım tekrar dönmeye başladı ve karanlık görüşümü doldururken tezgâha yapıştım.

Siyah noktalar temizlendiğinde Falin bana bakıyordu. "Sen iyi misin?"

"İyi," dedim, sanki bu baş dönmesinin en büyük kanıtıymış gibi elimi tezgâhtan geri çektim. "Sanırım bir şey yakaladım."

Falin tabağını bıraktı ve küçük mutfak alanını geçti, ama bana ulaşmasına iki adım kala durdu. "Fae'ler hastalığa yakalanmazlar."

Omuz silktim. "Şey, benim mirasım oldukça tartışmalı."

Endişe çizgileri ağzının etrafını derinlemesine kesiyor, gözlerinin kenarlarını aşağıya çekiyordu. İfadesi samimi görünüyordu ama nasıl emin olabilirdim ki? Sonbahar Ekinoksu'nda güvenilmez olduğunu kanıtlamıştı; bıçaklarının ucuyla olduğu gibi çok keskin bir noktaydı bu. Bu, beni kandırdıktan, beni sevdiğini söyledikten ve sonra ona asla güvenmemem konusunda beni uyardıktan hemen sonra olmuştu.

Şu anki duygu gösterisi Kış tarafından uydurulmuş bir oyun olabilir.

Queen'de kendisine verilen rolü oynamaktan başka çaresi yoktu. Onun söz konusu olduğu hiçbir şeye inanamazdım.

Ama, oh, istedim.

Güvenilmez olması onun suçu değildi. Beni aptal yerine koymuş olabilir ama beni önemsemediğine gerçekten inanmıştım. Tabii ki, beni önemsemesi onu daha az tehlikeli yapmazdı. Bu berbat durumun bu kadar garip olmasının bir nedeni de buydu.

"Alexis ..." Uzandı, aradaki boşluğu kapatmak için öne doğru adım attı. Biz.

Çatı katındaki tek sandalyenin, yani bir taburenin etrafından dolanarak geri çekildim.

yolunu kapattım. En cesur hareketim değildi ama gerekliydi. "Bugünkü tek boynuzlu at hakkında ne biliyorsun?" Dikkatini başka yöne çekmek için olduğu kadar, genel olarak bilmek istediğim için de sordum.

Durdu ve bir an için bu işin peşini bırakmayacağını düşündüm. Sonra kendi içine çekilir gibi oldu ve yüzündeki endişe sanki hiç olmamış gibi kayboldu, yüz hatları uzak, buz gibi oldu.

"Ana Cadde'deki mi? Bununla ilgili ihbarlar aldık ama ajanlar geldiğinde hiçbir yerde yoktu."

Bu beni şaşırtmadı. Eğer medya zamanında yetişememiş olsaydı, FIB'in yetişme şansı çok az olurdu.

"Büyüleyiciydi."

Eğer sözlerim Falin'i şaşırttıysa, bunu belli etmedi. Ayrıca nasıl bildiğimi de sormadı. Büyünün arkasını görebildiğimin farkındaydı.

Bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Rönesans'tan beri doğrulanmış bir tek boynuzlu at görülmedi."

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. *Demek gerçekten varlarmış.* Ya da en azından bir zamanlar vardılar. Belki yine olurlardı. Daha garip şeyler de olmuştu. Mesele şu ki, bu seferki gerçek değildi.

"Cazibeye binen adam bir insandı. Haberler onun öldüğünü düşünüyor."

Falin yine kaşlarını çattı. Glamour, Fae'lerin karıştığı anlamına geliyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Duydum," dedi televizyona doğru başını sallayarak. "Araştırıyor musun?"

Bana boş bir bakış attı, yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu. Yerel FIB'in baş ajanıydı, eminim bu konuyu araştırıyorlardı, değil mi? Onun Odak lavabodaki bulaşıklara yöneldi. Arkadaşlık edecek hiçbir şey yoktu.

sessizlik hakkında. Bu, küçük odayı dolduran ve daha fazla konuşma olasılığını boğan bir güçtü.

Ne zamandır evdeydim? *Eminim Holly ve Caleb filmlerini çoktan bitirmişlerdir.*

Şifonyerime doğru ilerlerken, "Üstümü değiştirip yolunuzdan çekileyim," diye mırıldandım.

Falin hâlâ sabunlu olan tabağını lavaboya bırakıp arkasını döndüğünde bir çınlama sesi duyuldu. "Alex, seninle yaşamam için emir aldığımı biliyorsun. Eğer burada yaşamıyorsan, sen neredeyse ben de oraya gitmek zorundayım."

Dondum kaldım, parmaklarımın arasından bir kaşkorse kaydı. "Yani ..." Caleb'in misafir odasında uyumaya devam edersem ya da ofiste kalmayı alışkanlık haline getirirsem, kraliçenin emrine uymak zorunda mı kalacaktı? Caleb zaten Falin'in çatı katında kalmasına çok kızmıştı. Falin onun misafir odasına taşınırsa muhtemelen beni evden atacaktı. Şifonyerin çekmecesini gereğinden çok daha sert kapattım. Bundan nefret ediyordum ama başvurabileceğim hiçbir insan otoritesi yoktu ve en yüksek Peri otoritesi kraliçeydi -en azından Nekros'ta- ve ilk etapta emri veren de oydu.

Geceliklerim ellerimde, şifonyere doğru döndüm. "Gerçekten benim yatağında yatman mı emredildi?"

"Hiç gitmedim, değil mi?" Odanın uzak köşesinde özenle katlanmış bir yığın nevresimi işaret etti. Onları daha önce fark etmemiştim. Yatak takımlarının üzerinde iki yastık duruyordu.

"Doğru. O halde, benim odam büyük evin bir parçası, yani benimle yaşamam emredildiyse, bu gerekliliği karşılamalı," dedim ve onay için ona baktım. Kaşlarını çattı ama karşı çıkmayınca başımı salladım. "Güzel. Ben aşağıda olacağım. Hadi, PC." Ve böylece çatı katımın garip ortamından ayrıldım.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

E Daha gözlerinizi bile açmadan, bir odada artık yalnız olmadığınız hissiyle uyandığınızı biliyor musunuz? Bu en ürkütücü hislerden biridir, iki kat daha fazla.

Çünkü gecenin bir yarısı, karanlık bir odada hiçbir şey göremiyordum. Gözlerim çok hasar görmüştü.

Kulaklarım kan çanağına dönmüştü ve duymak için kendimi zorlayarak sessiz gecede birinin orada olduğuna dair sesler aradım. Ayaklarımın dibinde horlayan PC ve evin koğuşlarının hafif vızıltısından başka bir şey duymadım. Caleb ve Holly bile sonunda sustular. Koğuşların rahatsız edilmemiş olmasından dolayı rahatlamam gerekirdi; ne de olsa kötü niyetli ve davetsiz kimsenin içeri girmemesini sağlamaları gerekiyordu ama son birkaç gün içinde çok fazla şey olmuştu.

Koğuşların arkasında bile kendimi güvende hissetmem için aylar gerekti.

Bir an kararsızlık yaşadım. Odada biri varsa ve gözlerimi açarsam fark edebilirlerdi ve karanlıkta gözlerimin bana bir faydası olacak gibi değildi. Ama bu bir reflekti. İçgüdülerim etrafa bakmamı *istiyordu*. Karanlığı rahatsız eden bir şey olup olmadığını dinlemek yerine bu dürtüyle savaştım ve hançerimin yastığımın altı gibi yakınımnda olmasını diledim. Daha önce Henüz o kadar paranoyaklaşmamıştım ama belki de olmalıydım. Ne yazık ki hançer çantamda, yatağın yanında yerde bir yerdeydi. Karanlıkta onu aramak beni kesinlikle ele verirdi.

"Uyuyormuş gibi yaptığında çok tatlı oluyorsun," dedi derin ve harika bir şekilde tanıdık bir ses.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, korkum sevinçle yok oldu. Normalde, oda bu kadar karanlıkken, kapalı misafir odası kapısına yaslanmış, başparmakları solmuş kot pantolonunun ilmeklerine takılmış birini göremezdim. Ama Ölüm normal bir adam değildi ve onu tam olarak gözlerimle görmüyordum. Dolgun dudaklarının ucundaki gülümseme hem rahat hem de müstehcendi,

ve kapüşonlu ela gözleriyle beni izledi, koyu renk saçları çenesini örtecek şekilde öne düştü.

"Saat kaç?" Oturur pozisyona geçip gerinirken sordum. Esneme hareketinin ortasında bir esneme beni gafil avladı ve elimin tersiyle ağzımı kapattım.

"Geç ya da erken, hangisini tercih ederseniz."

Cevap karşısında başımı salladım. Yatağın yanında bir saat vardı ama rakamları seçemiyordum.

Ölüm'e gülümsedim ama kendimi garip hissettim ve yorganın hala bacaklarıma dolandığı kenarından tutarak, utangaç bir şekilde kalçalarımın üzerine çektim. Ölüm'ü son iki haftada sadece bir kez görmüştüm ve pek konuşma fırsatımız olmamıştı. O benim en eski ve en yakın arkadaşım, ama ölümler diyarından gelen ve ölümlü bedenlere binen bir yaratıkla ilgili bir dava sırasında daha fazlası olmuştuk. Çok daha fazlası. Birbirimizi sevip sevmediğimizden emin değildim.

tam olarak çıkıyorduk - yetişkinler gerçekten çıkıyor muydu? Bu bir lise terimi gibi gelmişti ama sevgili olmuştuk ve bu değişiklik yüzünden çıldırmayacağıma söz vermişim. İlişkiler konusunda pek iyi değildim.

Ama şimdi? Şey, tekrar ortadan kaybolmuştu ve özlerimizi değiştirdiğimizden beri, ben bir kez daha ölümlüydüm ve o da bir ruh toplayıcısıydı. İlişki yasaktı. Kapıya yaslanmış, hiçbir şey söylemeden beni izliyordu.

Yorgani, yatarken giydiğim ince ipekli tişörtün çoğunu örtünceye kadar yukarı çektim. Ölüm tek kaşını kaldırarak hareketi izledi ve sonra kapıdan uzaklaştı. O yürürken nefesim kesildi.

Yürüyüşü rahattı ama varlığı daha fazla yer kaplıyor gibiydi, öyle ki önümde durduğunda odada hiç hava kalmamış gibi görünüyordu. Ona uzanmak, kendimi kollarına atmak istedim ama aynı zamanda geri çekilip aramıza daha fazla mesafe koyma dürtüsü de vardı içimde. İkisi arasında bir uzlaşma olduğunu ve ikisini de yapmadığımı söylemek isterdim ama gerçekte sadece donup kaldım, bekledim.

Ölüm ise hiç tereddüt etmedi. Uzandı ve bir parmağını yanağımda gezdirdi.

"Kaçmak yok, unuttun mu?" diye fısıldadı. Parmağı çenemde gezindi ve çenemi eğdi, böylece gözlerinin derinliklerine bakmaktan başka çarem kalmadı.

Sonra beni öptü.

Hafif başladı, sadece dudaklar kadar nefesle de alay eden bir fırça. Tereddütlerim eriyip gitti. Yorgan parmaklarımın arasından düştü ve öpücüğü derinleştirerek beni kollarına çekti. Onu hevesle, neredeyse açgözlülükle karşıladım, ellerim omuzlarına doğru kayarken ayağa kalktım ve ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

Alt dudağını şakacı bir şekilde ısırdım ve ağzı benimkine bir gülümseme bastırdı. Kıkırdadığında, yumuşak ses bedenimde dalgalandı ve içimde bir heyecan dalgası yarattı. Dönerek yatağa oturdu ve kucağına oturana kadar beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Vücudunun sıcaklığı kot pantolonundan çıplak kalçalarımaya geçiyordu ve ipeksi şortumun ne kadar kısa olduğunun son derece farkındaydım. Tabii ki bu onu tekrar öpmeme engel olmadı.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve vücudunun benimkine bastırıldığı yerden tam olarak bulunduğumuz yerde olmaktan mutlu olduğu belliydi. Yine de . . .

"Bu kurallara aykırı değil mi?" Bedenlerimiz arasındaki en küçük boşluğu açmak için hafifçe geri iterek sordum.

Herhangi bir şey olabilecek bir ses çıkardı ve öne doğru eğilerek omzuma bir öpücük kondurdu. Tişörtümün askısını kenara itti ve bir an önce örttüğü yeri öptü.

Elimi göğsüne bastırarak onu durdurdum. "Ben ciddiylim. Patronun bunu öğrendiğinde ne olacak? O psişik, belki her yerde." Ve ruh toplayıcılarını yönetiyor gibi görünen Mender ile tanışmıştım. Korkunç biriydi.

"O her şeyi bilmiyor. Ve ondan bir şeyler saklayan başkaları da oldu."

"Azrail'i mi

kastediyorsun?"

"Diğerlerinin yanı sıra."

Kaşlarımı çattım, bedenim soğudu. Birkaç ay önce bir mezar cadısı Dönüşen ve onun ruh toplayıcı sevgilisi, birlikte olmak için gerçekliği ve bildiğimiz dünyayı neredeyse parçalamışlardı. Bu paralellik hoşuma gitmedi.

Kendimi geriye iterek ayağa kalktım. Ölüm'le bağlantımı kaybettiğim anda, doğuştan gelen düzlemde gezinme yeteneğim onu gerçekliğe çekmeyi bıraktı ve yatak altından kalkamaz hale gelmeden önce peşimden koştu. Ona doğru döndüm, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ellerimi yumruk yaptım. Hareket çok ani olmuş olmalıydı çünkü siyah noktalar

Gözlerimin kenarları, bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. Ölüm beni yakalamasaydı düşecektim.

"Sorun ne?" diye sordu ve görüşüm netleştğinde yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

Başımı salladım ama kollarını itmedim. "Sanırım bir şeye yakalanıyorum. Bunun için endişelenme. Şimdi eğer Mender benimle birlikte olduğunu öğrenirse ne olacak?"

Kaşlarını çattı. "Sırlarımızın çoğunu zaten biliyorsun. İlişkimiz son zamanlarda açıkça yasaklanmadı."

Bu da yasak olmadığı anlamına gelmiyordu. Soruma da cevap vermedi. "Ne olacak?"

"Beni başka bir bölgeye atayabilir. Seni görmemi zorlaştıracak bir yere." *Olabilir mi?* Yüzüne baktım, ne sakladığını arıyordum. "Peki ya en kötü senaryo?"

İç çekti. "Güçlerimi elimden alabilir ve ben de diğer ruhlar gibi hayatıma devam ederim."

Yutkundum ve başımı yavaş ve kontrollü sallamaya zorladım. İzin vermemek için Benimle birlikte olmanın onun için bir ölüm cezası olabileceğini itiraf etmesine rağmen çılgınca bir panik gösterisi. Ölecek ve sonsuza dek yok olacaktı.

"Alex ..." Başladı ama devam etmedi. Bakışları sanki tenimdeki her gözeneği ezberliyormuş gibi yüzümde geziniyordu.

Sonra gözbebeklerinde renkler dönmeye başladı. Bir zamanlar bunun neden olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum ama şimdi biliyordum.

"Gitmelisin," dedim ve kendi kulaklarıma bile sesim mesafeli, temkinli geliyordu.

Başını isteksizce ama kesin bir şekilde salladı.

Bir yerlerde, bakımındaki ruhlardan biri hayatının ya da ölümünün önemli bir anındaydı. Geleceğin olası çizgilerini gördüğünde gözleri bunu yapıyordu, bunlardan en az biri toplanması gereken bir ruha yol açacaktı.

Ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim ve onu öptüm, ama bu daha öncekilere kıyasla iffetli bir öpücüktü. Birbirimizden ayrıldığımızda parmaklarını saçlarımin arasına soktu ve alnını benimkine bastırdı. Samimi olmaktan çok arkadaşçaydı, aramızda bir albatros gibi asılı duran bir hüznün vardı.

"Dönebildiğim zaman döneceğim," diye fısıldadı ağır sessizliğin içine.
"Kaçmak yok."

İtiraz etmeme fırsat vermedi, ama bir anda ortadan kayboldu ve beni yalnız bırakarak olduğu yerde karanlığa bakmaya başladı. Uzun bir süre orada durdum. Ta ki PC yataktan sızlanana kadar. Sonra tekrar yorganın altına girdim, ama uzun bir süre sonra tekrar uykuya daldım.

- - -

Uyandığımda çan sesleri duydum. Düğün çanları. Telefonumdan geliyordu.

O zil sesini kesinlikle ben ayarlamamıştım. Bu da büyük ihtimalle kendi kendini tayin eden hayalet yardımcımın işi olduğu anlamına geliyordu. Yaşam düzlemindeki nesneleri manipüle etmekte gittikçe ustalaşıyordu.

"Roy, senin dayanıksız kığın tekrar ortaya çıktığında, ben ..." Yatağın kenarına doğru yuvarlanarak mırıldandım ama sözümü bitirmedim, hareket etmekten ve telefonumu çantamdan çıkarmaya çalışmaktan aniden nefes nefese kalmıştım. Vücudum ağırlaşmış ve uykuya yenik düşmekten daha fazlası yüzünden halsizleşmişti. Bitkin düşmüştüm. Perdenin arkasından sızan kalın güneş ışığı beni uyuyakaldığım konusunda uyarmasaydı, dün gece hiç dinlenmediğime inanabilirdim. Yatağa gittiğimden daha yorgun hissediyordum. *I*

kesinlikle bir şey yakaladım. Sonunda elim telefonun üzerine geldi ve ekranı okuyabilmek için onu çektim.

Tamara.

En azından düğün çanları daha anlamlıydı. Bu hafta sonu evleniyordu. Hiçbir görevi kaçırmamıştım, değil mi? Hiçbir şey yoktu. Daha fazla kıyafet provası ve önceden yapılabilecek tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Geriye bir tek bu akşamki prova yemeği kalmıştı. Saate baktığımda *o kadar* da geç uyumadığımı gördüm.

Konuşma düğmesine
bastım. "Hey, Tam,
naber?"

"Bunu yapamam."

Lütfen düğün hakkında konuşmayın. Çünkü kararlı ilişkiler konusunda tavsiye verecek kişi ben değildim. "Neyle?"

"Ne demek 'ne ile'? Ne düşünüyorsun, Alex? Düğün tabii ki."

Oh, kahretsin.

"Ne oldu?"

Tamara iç çekti, ses telefonda hızla geliyordu. En sondaki hafif bir tutukluk, ya gözyaşlarının sınırında olduğunu ya da zaten ağlıyordu. "Hiçbir şey, kesinlikle. Her şey. Oh, kahretsin, bilmiyorum."

Bu hiç iyi değildi. Yataktan kalktım ve Holly'den kız kıza konuşma takviyesi alabileceğimi umarak misafir odasının kapısına doğru yürüdüm. Koridora adım attım ama koridoru sessiz buldum, hem Holly'nin hem de Caleb'in kapıları açıktı ve odaları boştu. Holly sabah insanıydı ve muhtemelen saatler önce çıkmıştı. Bu da benim yalnız olduğum anlamına geliyordu. Yatağa geri döndüm ve şiltenin içine gömüldüm.

"Düğünden vazgeçmek için yemin edene kadar vaktin var," dedim ve Tamara muhtemelen hıçkırık gibi boğuk bir ses çıkardı. Kahretsin, bu işte hiç iyi değildim. Neden Holly'yi aramamıştı?

Tamara en iyi arkadaşlarımdan biriydi. John'un beni getirdiği ilk davada tanışmıştık ve anında arkadaş olmaktan çok uzak olsak da - o sırada ME'nin başına yeni atanmıştı ve kimlik bilgileri olmayan bir üniversite birinci sınıf öğrencisinin getirilmesinden pek de heyecan duymuyordu. Bir cinayet kurbanını incelerken o hem bir cadı hem de bir bilim insanıydı ve sonunda karşılıklı saygı bir arkadaşlığa dönüştü. Ancak birçok ortak ilgi alanımız olmasına rağmen, ilişkilere bakışımız büyük ölçüde farklıydı. Onu tanıdığımdan beri nişanlısı Ethan'la birlikteydi. Eğer şu anda yaşadığı tek şey düğün öncesi gerginliğiye, ilişki fobisi olan tavsiyemin onu hayatının geri kalanında pişman olacağı bir şeye sürüklemesini kesinlikle istemiyordum. Bu da son derece dikkatli davranmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hiçbir şey söylememişti ve ben hala hafif hırıltı sesleri duyabiliyordum. Avucuyla telefonu susturduğundan emin olmama rağmen. Bu da ayağımı ağzıma sokmayacak bir şey söylemem gerektiği anlamına geliyordu.

"Onu seviyorsun, değil

mi?" "Her şeyden çok."

"Ve sen ne kadar zamandır onun soruyu sormasını bekliyordun?

Bekleyeceğim.

Dürüst olmak gerekirse, o nişanlandıktan sonra, nişanlı olmanın verdiği sevinçle oldukça sinir bozucuydunuz."

"Sorun da bu Alex," dedi sesinde bir tutuklukla. "Evlenme teklif etmesi çok uzun sürdü ve teklif ettikten sonra da bir türlü ... Ya benimle sadece ... için evleniyorsa? ..." olup olmadığını bile bilmiyoruz.

Yine sözünü kesti ama ben onun duraklamalarında neyi söylemediğini biliyordum. Ethan'ı sonunda bir randevuyu kabul etmeye iten şeyin ne olduğunu ve nedenini biliyordum.

Bu düğün bir aydan biraz daha kısa bir süre içinde planlanmıştı. Tamara beklenmedik bir şekilde hamile kalmaya başlamıştı.

İşleri daha da karmaşık hale getirmek için, Tamara birkaç hafta önce morgda saldırıya uğramış ve neredeyse bir hortlağa dönüşmüştü. Kendisinde kalıcı bir hasar oluşmadan önce yaşam gücünün tükenmesini engellemiştik, ancak taşıdığı bebeğe ne gibi bir zarar vermiş olabileceğinden kimse tam olarak emin değildi. Cinsiyetini öğrenmesine ve tüm organ ve kemiklerin düzgün bir şekilde oluşup oluşmadığını görmesine daha bir ay vardı ama biz bebeğin bir savaşçı olduğunu biliyordu. Dayanmıştı ve bebeğin kalp atışları hala iyi görünüyordu. Ancak bebek ilk ultrasonlarda tam zamanında ölçülmüş olsa da, küçük olan şimdi geride kalıyor ve küçük ölçülüyordu.

Tamara stresliydi. Onu kim suçlayabilirdi ki? Gelinler her zaman stresliydi ve ayrıca planlanmamış bir hamileliğin getirdiği tüm belirsizlikler ve bebeğin sağlığıyla ilgili endişeleri vardı. Ve evet, Ethan biraz ayak sürümüş olabilirdi ama adam ona tapıyordu. Bebek ortaya çıkmadan çok önce evlenme teklif etmişti.

"Tam, Ethan'ın seni sevdiğinden ve yarın seninle aynı koridorda yürümek istediğinden hiç şüphem yok. Düşünülmesi gereken bir bebek olmasaydı bile ..."

Keskin bir hıçkırık telefonu kesti. *Kahretsin*. Öyle demek istememiştim, ama az önce bebeğin bir düşünce olma noktasına gelemeyebileceği gerçeğini dile getirmiştik. Ayak ağızla buluştu. Tanrım, bu işte kötüydüm.

Uzun bir süre çaresizce hıçkırıklarını dinledikten sonra, "Doğum günü pastası alıp kapına gelmem için çok mu erken?" dedim.

Sonra güldü. Tam olarak mutlu bir ses değildi ama en azından bir kahkahaydı. "Pastayı pas geçeceğim. Yemek hâlâ içime sinmiyor. Ayrıca, iki gün içinde düğün pastamız ve damat pastamız var. Balayına gidene kadar pastadan tıka basa doymuş olacağım." İç çekti. "Ve

Ethan'la ögle yemeği için buluşacağım, hazırlansam iyi olacak. Doğru olanı yapıyorum, değil mi? Yani, benim yerimde olsan Pazar günü evlenirdin, değil mi?"

Onun durumunda olmayı hayal etmeye çalıştım. Hayal edemiyordum. Elbette erkek arkadaşım, diğer insanların genellikle yalnızca yaşamlarının son anlarında gördükleri bir ruh toplayıcısıydı ve benimle birlikte olmasının ruhunun diğer tarafa geçmesine neden olabileceğini yeni öğrenmiştim. Tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin yakın zamanda evlenmemizi izlemek için bir araya geleceğini kesinlikle öngörmüyordum. Ayrıca, onun adını bile bilmediğimi düşünürsek yemin etmek zor olacaktı ve sonra "Ölüm sizi ayırana kadar" komplikasyonu vardı. Evet, bağlılık sorunlarım olmasaydı bile, bu asla yürümezdi.

"Bence bunun senin için doğru olup olmadığını sadece sen bilebilirsin. Eğer doğru olmadığına karar verersen seni desteklerim," dedim sonunda. "Ama bu durumda, düğün hediyeni kesinlikle saklıyorum - mutfağında harika olur."

"Gerçekten mi? Sanırım bu adil." Yine gözyaşları yüzünden sesi biraz çığ çıkan zayıf bir kahkaha attı. "Teşekkürler, Al. Aslında kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Ve koşu ayakkabılarını ödünç alıp kuyruğumu kısıtırsam arkamı kollayacağını bilmek benim için çok önemli."

Teşekkürü aramızda bir borcun açılmasına neden olunca irkildim ama sadece "Umarım bu mecazi bir borçtur çünkü ben botları tercih ederim ve seni temin ederim ki onlarla koşmak ne eğlenceli ne de kolaydır. Ayrıca elbisene de yakışmazlar."

Şimdi kulağa daha gerçekçi gelen bir kahkaha attım. Sonra Ethan'la buluşmaya gitmesi gerektiğini söyledi ve ben de prova yemeğine geç kalmayacağıma söz verdim.

vedalaşıp görüşmeyi sonlandırmadan önce.

Telefonumu çantama geri koyarken PC'ye, "Acı vericiydi ama umarım tam bir felaket değildir," dedim. Küçük köpek sadece bir kulağını eğdi ve başını yana yatırdı. *Yemek* ya da *dışarı* gibi en sevdiği kelimelerden birini bekliyordu. Ve bu kadar geç yattıktan sonra muhtemelen ikisine de ihtiyacı vardı.

Kendimi yataktan sürükleyerek tekrar odaya girdim ve eşyalarımı topladım. Sonra, PC ayaklarımın etrafında zıplarken, evin ana bölümünden çıktım ve boş olmasını beklediğim odama giden merdivenleri tırmandım.

Değildi.

Falin kapıyı açtığımda bir şey söylemedi ama gözlerinin üzerimde olduğunu, beni izlediğini hissedebiliyordum. Ben PC'nin kasesini doldururken

ve

kiyafetlerimi giydim ve duşuma doğru sıvıştım. Banyodan çıktığımda yerinden kımıldamamıştı. Eğer karakola gitmiş olsaydı, muhtemelen o günü hastalık günü olarak kabul eder ve bu geceki prova için dinlenirdim - Tamara'nın düğününde hasta olmak istemiyordum - ama gitmemişti ve dün gece beni odamdan kovan o büyük sessizlik ağırlığı aramızda hala havada asılı duruyordu. Evden çıkmam gerekiyordu ve ofisim de bunun için en uygun yeri.

Öğlene kadar ne Rianna ne de Bayan B. gelmişti. Bugünkü programımda hiç müşteri yoktu ve kapıyı kilitleyip bekleme odasındaki koltukta kestirmeyi ciddi ciddi düşünüyordum ki ön kapının zili çaldı.

Ayağa kalktığımda duyularımla ulaştım, büyü duyarlılığım görünmeyen ziyaretçiyi büyülere karşı taradı. Hiçbir şey yoktu. Büyü eksikliği onun kesinlikle Rianna olmadığını doğruladı ama ziyaretçim hakkında başka bir şey söylemedi. Ofisimden dışarı adım attığımda, kapının hemen ötesinde duran koyu renk takım elbiseli bir adam gördüm. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama yüzünü çıkaramadım.

"Bayan Craft?"

Başımı salladım ve odayı geçerken profesyonel gülümsememi takındım. Tekrar konuşana kadar yolu ancak yarılayabildim.

"Vali Caine malikanesinde bulunmanızı rica ediyor."

Aniden durdum. Onu orada görmüştüm, babamın şoförlerinden biriydi. Yüzümdeki gülümseme kayboldu ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Ona söyleyebilirsiniz-" diye başladım ama adam sözümü kesti.

"Çok ısrarcı oldu. Onun telefonlarından kaçıyormuşsunuz."

Omuzlarım çöktü, sadece bir çentik, çünkü bu doğrudu. Doğru olduğu için de inkâr edemiyordum. Babam daha fazla cazibe dersi için gelmemi istiyordu, ki kontrol etmeyi öğrenmeye çok ihtiyacım vardı, ama *ondan* öğrenmek istediğimden emin değildim.

Babam bir muammaydı. Uzun vadeli oynardı ve görünüşe göre bunu bir süredir yapıyordu. Tam olarak kaç yaşında olduğundan emin değildim ama bir zamanlar Nekros'un ilk valisi olduğunu ve o zamanlar açıkça fae olduğunu biliyordum. Elli yıl sonra bir kez daha valiydi, yeni bir İsim ve yüz, ancak bu sefer Önce İnsanlar partisinden, cadı karşıtı bir antifae örgütünden. Gençken beni evlatlıktan reddetmiş, bilinen ilişkimizi mümkün olduğunca uzaklaştırmıştı ve ben de

Wyrd cadısı olduğum için benden nefret ediyordu. Artık bunun onun uzun vadeli oyununa dahil olduğunu biliyordum. Sadece nasıl olduğunu bilmiyordum.

Daha da korkuncu, kısa bir süre önce hayatımın çoğunda bana büyü yaptırdığını öğrenmiştim, bu yüzden Kanlı Ay'da büyü bozulmaya başlayana kadar Fae olduğumu bilmiyordum. Büyünün kalan etkilerini Hasat Festivali'nde Falin beni Peri şarabı içmem için kandırdığında temizlemiştim. İşte o zaman bir ateşböceği gibi parıldamaya başlamıştım ve babamla ilk sihir dersimi almıştım. Başka bir ders ayarlamak için onu aramayı kabul etmiştim ama hiç aramadım.

Adam ön kapıyı açtı ve çıkmamı işaret etti. Onun ötesinde, kaldırımda rölantide duran siyah bir şehir arabası görebiliyordum.

Tereddüt ettim ve şoför bana doğru döndü. "Son zamanlarda yaptığınız çağrılara yanıt verme konusundaki çabukluğunu size hatırlatmak isterim."

Bunun beni suçlamak için mi, yoksa babama bir iyilik borcum olabileceğine ve bunu kendi takdirine göre isteyebileceğine dair bir tehdit mi olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, bu yeterince doğru bir ifadeydi. Diğer tüm yollar yüzüme kapandığında onu birkaç kez aramıştım. İç çekerek çantamı aldım.

Sevgili babamı görmeye gidiyormuşum gibi görünüyordu.

- - -

Şoför beni eve sokup ikinci kata kadar götürüp, yakın zamana kadar kız kardeşime ait olan ama şimdi içinde kazara bir Peri cebi bulunan süitin önünde durana kadar, beynimin arkasındaki rahatsız edici şüphe yorgunluğumu yenip bir şeylerin ters gittiğini haykırdı. Kalkanlarımı kırarak sürücünün profilini inceledim. Genel olarak tanıdık gelen yüzün altında başka, daha yabancı, daha çarpıcı bir yüz vardı. Devlet binasında onurlu bir yerde asılı duran bir yüz.

Babamın yüzü.

Kapının büyülu kilitlerini açarken, "Bilmeliydim," diye fısıldadım. "Cadı kızını Sihirli Mahalle'den alması için asla bir personel göndermezdin. Dilleri dolaşabilirdi."

Babam omzunun üzerinden baktı ve sırtıttı. Bu onda gördüğüm en samimi ifadelerden biriydi. "Büyülerin arkasını görmek gibi kötü bir huyun var. Ben sadece yeteneğini test etmek istedim. Ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa kasıtlı olarak *görmen* gerektiğini anlıyorum."

Cevap vermedim. Cevap vermeme beklediğini bile sanmıyorum, çünkü sessizliğim karşısında sırtışı daha da arttı.

"İçeri gel, içeri gel," dedi, beni odaya soktu ve kapıyı arkamızdan kapattı. Kapanırken kapıdaki büyüün yeniden kilitlendiğini hissettim.

Bu his beni ürpertti. Bu odada kilitli kalmak hoşuma gitmiyordu. Aslında sorun bu oda değildi. Bir sonraki odaydı. Eskiden Casey'nin yatak odası olan bu oda şimdi en kötü kâbuslarımdan bazılarına sahne oluyordu.

Çünkü birkaç ay önce orada neredeyse ölüyordum. Kız kardeşim gibi. Oh evet, ve neredeyse dünyanın sonunu getirecek tetikleyici de ben oluyordum. Önemli bir şey değil, değil mi?

Oturma odasını geçip yatak odasına girmek itiraf etmek istediğimden daha fazla çaba gerektirdi, sıkılı yumruklarım yanlarımda sallanırken her adımda midem bulanıyordu. Ama daireyi belirleyen, bir zamanlar görünmez olan çizgiyi geçtiğimde her şey değişti.

Birkaç hafta önce buraya gelmişim, bu yüzden birleşmiş gerçekliklerin çıldırtıcı karışımını zaten bekliyordum. Peri'nin ve ölümler diyarının insan gerçekliğine sıçrayan cepleri bir Pollock tablosu gibi odanın her tarafına dağılmıştı, gerçeklikler asla yapmamaları gereken şekillerde kanıyor ve birleşiyordu. Ama hayır, bu benim için sürpriz değildi. Beni yolumda durduran şey hissettiğim ani hafiflikti. Sanki yorgunluğum omuzlarımdan düşmüştü ve gerekirse yüzebilirdim.

Bir ses mi çıkardım yoksa yüz ifademden mi kaynaklandı bilmiyorum ama babam durdu ve sırtışı kayboldu. Sadece bana bakmadı, gözleri beni inceledi, kaşları çatıldı.

"İyi değilsin. Telefonlarıma daha önce cevap vermeliydin," dedi acı dolu uzun bir sürenin ardından.

"Çünkü bu bir virüsü önleyebilirdi?"

"Alexis, sende virüs yok. Soluyorsun. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum ama görünüşe bakılırsa ikinci aşamaya geçiyorsunuz. Haftalardır kendini oldukça bitkin hissettiğini tahmin ediyorum. Şimdi."

Öyleydim, ama bunun nedeni haftalardır iyi bir uyku çekmemiş olmamdı, değil mi? Soluyor olamazdım. Olabilir miydim?

Fae'lerin Büyülü Uyanış'tan önce yok oldukları söylenir. İnanç eksikliği onları kelimenin tam anlamıyla dünyadan siliyordu. Bu artık bir sorun değildi. Aslında, eski efsanelerin uyandığına dair söylentiler vardı.

Modern dünyada birkaç vahşi alan kaldı. Fae'ler artık kaybolmuyordu ve özellikle de ben kaybolmuyordum.

Gözleri yüzümü taradı ve şüphelerimi not ettiğini hissedebiliyordum. "Kendine hiç neden hizalanmamış fae olmadığını sordun mu? Hepsi ya bir saraya ait ya da yalnız fae yemini etmiş."

Omuz silktim. "İktidardaki hükümdarlar istisna yapıp hayatlarını çekilmez hale getirdikleri için mi?" Ya da en azından şu anda benim hayatımda olan buydu.

"Bunu ciddiye almaya çalışın," dedi, sesindeki azarlama açıktı. "Fae'ler bir mahkemeye katılmalı ya da bağımsız fae'lerin yeminlerini etmelidir. Çünkü Faerie onları sarayları aracılığıyla ayakta tutar. Daha güçlü olan saray, o kadar çok Fae'yi koruyabilir. Bir sarayla sağlam bir bağ olmadan, Faerie ile sadece en zayıf bağ vardır ve fae kaybolacaktır."

Yutkundum, kelimeleri sindirmeye çalıştım. "Bir mahkemeye katılmazsam öleceğimi mi söylüyorsun?" Bu fikrin altında ezildim. Aylardır eninde sonunda bir mahkeme seçmem gerektiği söyleniyordu ama ben bundan kaçıyordum. Eğer bir saraya katılırsam, onun kontrol ettiği bölgelerde kalmak zorunda olacaktım. Nekros şu anda kış sarayının içindeydi ama kapılar hareket ediyordu. Faerie kapılarının ne zaman değişeceğini, hangi bölgenin hangi saraya ait olduğunu yeniden düzenleyeceğini kimse bilmiyordu, ama değiştiğinde, o bölgedeki tüm fae'ler takip et.

Mahkemeler, tebaaları üzerinde, hatta mahkemenin sınırları içindeki bağımsızlar üzerinde bile korkutucu miktarda güce sahipti, ancak mahkemenin kendisine sadakat yemini edenler üzerinde çok daha fazlası vardı. Mahkemenin tüm üyeleriyle etkileşime girmemiştim. Ama şimdiye kadar gördüklerim, hayatımın bir mahkemeye bağlı olmasını istemediğimi anlamam için yeterliydi. Özellikle de kış mahkemesine. Ama başka bir mahkemeye katılırsam, taşınmak zorunda kalacağım. Arkadaşlarım, işim, tüm hayatım Nekros'taydım ve ayrılmak istemiyordum. Falin'e benim yanıma taşınması emredildiğinde, bağımsız ilan edilmek için bir dilekçe göndermiştim, ancak kraliçe talebimi reddetmişti.

Ve böylece, mahkemesiz kaldım. Ve bu beni öldürebilirdi.

Aklıma hasta olduğunu düşündüğüm Rianna geldi, çünkü halsizdi, başı dönüyordu Başka ne olabileceğini bile bilmiyordum. "Ya diğer insanlar hizalanmamış bir fae'ye bağlı mı? Eğer o kaybolursa onlara ne olur?"

Babam bir kaşını kaldırdı, ilgisi endişesinin arasından parlıyordu. "Dönüşenler ve daha küçük fae'ler gibi mi? Neye bulaştın sen Alexis?" Çenesini iki parmağı ve başparmağı arasında ovuşturdu. "Bu açıklayabilir düşüşünüzün hızlanması."

"Evet, ama onlara ne olacak?"

"Normalde onları Peri'ye bağlayan şey sizinle olan bağları olurdu. Bu olmadan, kendinizi korumanız doğal olarak onları kesene kadar sizi tüketeceklerdir. Sonra da hızla, çok hızlı bir şekilde yok olurlar. Özellikle de Faerie dışında çok fazla zaman geçirmişlerse."

Harika. Kararsızlığım arkadaşlarımı öldürüyordu. Bir mahkemeye katılmalıydım, hem de hemen.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

“**I**Oturman gerekiyor," dedim, ama bu sefer içimde kabaran hastalık hissinin solmakla bir ilgisi yoktu.

Babam beni, gerçekliğin ölümler diyarına dokunduğu yerde havada asılı duran çürüme lekelerinin etrafından dolaştırdı ve odanın ortasındaki büyük bir taş bankın üzerine bıraktı. Üzerine çöktüğümde öylece oturdum ve hiçbir şeye bakmadım.

Bir mahkemeye katılmak zorundaydım. Artık bocalamak yok. Artık sorunu yeterince uzun süre görmezden gelirim ortadan kalkacağını ummak yoktu. Bir karar vermeliydim. Şimdi.

Belki şu anda değil ama yakında. Çok yakında.

Sönüyor. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Hangi mahkemedesin?" Diye sordum, kelimeler dudaklarımdan dağınık bir şekilde dökülüyordu, sanki onları düzgün bir şekilde oluşturamayacak kadar uyuşmuş gibiydim.

"Bu seni ilgilendirmez."

Başımı kaldırdım ama bakışlarım babama yönelemeyecek kadar durgundu. Sonunda gözlerim onu buldu ama bana bakmıyordu. Odanın uzak köşesine bakıyordu.

Onun bağımsız değil, saray fae'si olduğunu biliyordum. Bana o kadarını söylemişti ama hangi saraya ait olduğunu söylememişti. Kış sarayında değildi, bu da Nekros'ta olmaması gerektiği anlamına geliyordu. Derin bir saklanma içindeydi, ama hiçbir fikrim yoktu.

Faerie'nin temel kanunlarından birine nasıl karşı geldiğini. Eğer bunu nasıl yaptığını anlayabilseydim . . .

Babamın eli sanki havadan bir şey kapacakmış gibi fırladı ve büküldü. Ama yapmadı. En azından fiziksel elleriyle değil.

Gölgelerde bir şey kıpırdadı - dikkatle incelediği gölgeler. İlk girdiğimde fark etmemiştim ama oda buraya son gelişimden daha büyüktü. Kanlı Ay'ın altındaki o uğursuz geceden önce büyük ama yine de oldukça normal bir yatak odasıydı, ama

Şimdi etrafıma baktığımda, odanın orijinal boyutlarına göre çok fazla alan olduğunu fark ettim. Bu Faerie cebi büyüyordu. *Ve gölgelerde bir şey var.*

Bir ürperti soğuk parmaklarımı ensemden gezdirdi ve gözlerimi kısıttı. Gözlerim Faerie'de ölümlüler âleminden daha iyi çalışıyordu ve bu küçük cep birbirine değmemesi gereken düzlemlerin karmaşası olsa da, görüşüm burada netti. Yine de, gölgelerdeki şey o kadar bağlam dışıydı ki, ilk başta gördüklerime anlam veremedim. Kablolar ve kanatlar vardı. uzuvlar . . . Gözlerimi kırptım. Hayır, *teller* aslında sarmaşıktı ve sonunda harpy olduğunu anladığım bir figürün etrafına sıkıca bağlanmıştı. Babam sıkılı yumruğunu indirdi ve sarmaşıklar aşağı doğru sarkarak asılı duran fae'yi indirdi.

Kanatlarının kıvrımlarındaki pençeler, burnunun ve üst dudağının yerini alan gagası ve ayak parmaklarındaki büyük pençeler gibi sarmaşıklara doğru gerilerek çırpındı. Çabaları ona hiçbir şey kazandırmadı. Kanatları ve bacakları sarmaşıklar tarafından sınırlarına kadar gerilmişti. Beline ve boğazına daha fazla sarmaşık dolandı.

Sarmaşıklar doğrudan duvardan çıkıyor gibi görüldüğünden, başlangıçta basit bir büyü olduklarını varsaydım, ama babam çok çok iyi olmalıydı, çünkü bu küçük Faerie cebi Sarmaşıklar gerçektir ve kalkanlarım çatlamış olsa bile sağlam görünüyorlardı. Sarmaşıklar Harpy'yi babamın sadece bir metre ötesinde havada asılı kalana kadar indirdi. Başını sallayarak onu inceledi.

"Efendinizin sabırsızlığı fark edildi," dedi ona, sonunda kız bağların içinde gevşek bir şekilde asılı kaldıktan sonra.

"Kızla birlikte döndüğünüzde hazırlıklı olmak istedi," dedi, sesi sert bir ciyaklamaydı.

Babama soru soran bir kaş kaldırdım, çünkü söz konusu kız kesinlikle bendim. Bana bir bakış bile atmadı. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. O anda çıkıp gitmeyi düşündüm ama kapıdaki sihirli kilidi aşabileceğim konusunda şüphelerim vardı.

"Burada görünüyorum. O nerede?" Babam sordu, ama soruyu hafifçe sormuş olsa da sesinde bir keskinlik vardı. Elini açtı, avucunu düzleştirdi ve sarmaşıklar harpiden uzaklaştı.

Yere sadece bir anlığına dokundu ve sonra tekrar yere atladı. Havalandı, havalanırken büyük kanatları rüzgârları karıştırdı. Gölgelere doğru yükseldi ve gölgeler onu yutarak gözden kayboldu. I

kaşlarını çattı. Tavanın olması gereken yerde doğal olmayan gökyüzü Faerie'nin gece gökyüzünü gösteriyordu, yıldızlar o kadar yakındı ki uzansam bir tanesine ulaşabilirmişim gibi görünüyordu ama ay yoktu. Ya çoktan batmıştı ya da yeni ay evresindeydi. Ölümlüler diyarında saat muhtemelen öğleden sonra bir civarı olduğundan, Faerie'deki ay döngüsünün ne olabileceğini tahmin etmek zordu. Ne olursa olsun, tek ışık yıldızlardan süzülürken, oda buraya son gelişimden daha karanlıktı, ama harpinin içine daldığı gölgeler odanın uzunluğu için çok derin görünüyordu.

Gölgeler sarayına yaptığım kısa ziyaret sırasında harpileri daha önce de görmüştüm, bu yüzden gölgeler arasında gizlenmiş büyülü bir kapı olması gereken yerden üç figür geçtiğinde şaşırmadım.

Figürlerden birini yağlanmış siyah zırhından hemen tanıdım, Koyu, sivri keçi sakalı ve avuçlarını kaplayan gizlenmemiş kan. Gölge Kral. Onun iki adım gerisinde, planebender olduğunu tahmin ettiğim daha küçük bir figür vardı. Normalde kapalı olan bu Peri cebi ile gölge sarayı arasındaki deliği açan kişi o olmalıydı. Onu ilk gördüğümde olduğu gibi, küçük formu her yeri kaplayan bir pelerinle gizlenmişti ve kapüşonu yüzünü örtüyordu. Üçüncü

Tanımadığım bir figür. Sleagh Maith çarpıcı yüz hatlarına ve etrafındaki gölgelere rağmen onu parıltıdan iç ışıltısına dayanıyordu. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve kralinkine benzer gri bir zırh giymişti.

Küçük gruba kaşlarımı çatmamayı başardım ama bu neredeyse imkansızdı. Gölge Kral'ı son gördüğümde, kış sarayından kurtarılmamın ardından beni gösterişli bir şekilde dekore edilmiş bir odaya kilitlemişti. Koşullar kralın benim için ne planladığını öğrenmemi engellemişti ama şimdi yine buradaydık.

"Anladığım kadarıyla Kral Nandin'i tanıyormuşsun?" diye sordu babam beni yeni gelen partiye doğru yönlendirirken.

İlk içgüdüm *evet* diye bağırmaktı ama o *benim* kralım olmasa bile yine de yaşlı ve güçlü bir Peri hükümdarıydı. Bu yüzden başımı hafifçe eğdim ve basitçe "Majesteleri" dedim.

"Sevgili yeğenim," diye karşılık verdi ve beni kucaklamak için kollarını kaldırdı.

Gölge kralın anne tarafından büyük büyük amcam olduğunu söylemiş miydim? Sarılmaya karşılık vermedim ama geri de çekilmedim. En kısa sürede

Kollarını indirdiğinde geri çekildim, ulaşamayacağım bir yere. Fark ettiyse de belli etmedi, onun yerine yanındaki yabancıya döndü.

"Alexis, bu Dugan."

Gri zırlı Sleagh Maith eğildi, bu da reverans falan yapmam gerekip gerekmediğini merak etmeme neden oldu. Deri pantolon ve dizlik giydiğim için etek yerine çizme giyseydim, bunun gülünç görüneceğine karar verdim. Bunun yerine elimi gönülsüzce salladım.

"Ah, merhaba?" Dedim ve sonra babama sorgulayan bir bakış attım.

Gülümsedi ama bu onun politikacı gülümsemesiydi, gerçek gibi görünen, hatta gözlerinin kenarlarını kırıştıran ama gerçek olmayan bir gülümsemeydi. "Dugan gölge sarayının prensi."

Onun için iyi mi? Yine de yüksek sesle söylemedim. Onun yerine, "Yani bu seni kuzenim mi yapıyor?" dedim.

Dugan sanki sözlerim ona batmış gibi sarsıldı. Yeterince masum bir soru gibi görünmüştü.

Kral kıkırdayarak başını salladı. "Hayır, canım. Ne senin onunla ne de benim onunla kan bağımız var. Bu unvan onursaldır ve saraya bir gün istifa edip onu kral yapabileceğimi gösterir."

Tamam. Babam, kral ve Dugan arasında bir bakış attım. Babamın beni buraya cazibe dersi için getirdiğini sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş. Gölge sarayına katılmamı istediğine dair şüphelerim giderek artıyordu.

Kral ve prensin burada olması için düşünebildiğim tek sebep.

Dugan babama dönmeden önce bir an geçti. "Bilmiyor mu?"

Babam diğer fae'ye kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kralınız sabırsızdı."

Dugan'ın kaşları düğümlendi ve sonra öne doğru bir adım attı. Tekrar eğildi ve elimi tuttu. "Leydim, sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce tanıştık mı?" "Uzun zaman önceydi."

Dugan'ı daha önce gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Sonbahar ekinoksunda ona bir bakış atmış olmam mümkündü ama bu çok yakın bir zamandı ve kesinlikle onunla etkileşime girmemiştım. Ben çocukken demek istemiş olmalı. Eğer öyleyse, onunla ilgili hiçbir anım yoktu.

Babam omzuma doğru adım attı. Sesini alçak bir fısıltıyla yükseltti, sözleri sadece benim içindi. "Dugan senin nişanlın."

Elimi Dugan'ınkinden çektim ve geri çekilerek gruptan uzaklaştım. Kimse beni durdurmaya çalışmadı. Üç fae de beni izledi, yüz ifadeleri meraklı ama mesafeliydi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim babama odaklanarak.

"Böyle şeyler hakkında asla şaka yapmam. Doğduğunuzdan beri nişanlısınız."

Güldüm, elimde değildi. Yok olacağımı ve arkadaşlarımı da yanımda götüreceğimi öğrenmemle nişanlandığımı öğrenmem arasında kısa sürede çok fazla şok yaşamıştım. Ya gülecektim ya da çılgık atacaktım.

"Dugan'ın etkileyici bir soyağacı var," dedi babam, ses tonundan davranışımı onaylamadığı anlaşılıyordu. "Onun birçok kez büyük büyükbabası

bir planeweaver'dı, bu yüzden çocuğunuzun bu yeteneği miras alma ihtimali ortalamanın üzerinde."

Bunu düşündüm. Babam hakkında bildiklerimi. Buraya son geldiğimde Casey'nin kendisine ait olmadığını, sadece annemin genetik çizgisinin bir yedeği olduğunu söylediği zaman söylediklerini.

"Ve mühendislik planeweaver'ları bunun gerçekten kaynadığı şey, değil mi? Küçük üreme programınızın bir parçası olmak istediğimi mi sanıyorsunuz? O zaman bir daha düşün."

Babam elini yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı. "Mantıklı ol, Alexis. Fae'ler planeweavers olmadan çok uzun süre geçirdiler. Faerie'nin gerçekliğinin dokusunda bükülmeler ve düğümler var ve hasarı çözmek ve onarmak için planeweavers'a ihtiyaç var. Tüm Faerie'ye yardım etmek için bir fırsatınız var." Yüz ifademden, bu sözlere inanmadığımı anlamış olmalı.

hiçbirini satın almadı. İç çekti. "Her halükarda bir saraya katılmak zorundasın. Mesela Dugan'la yirmi yıllık bir birlikteliğe girmen, fae toplumundaki konumunu sağlamlaştırmanın yanı sıra sana yol gösterebilecek bir yoldaş da kazandıracaktır.

sarayın inceliklerini öğrenmenize ve cazibenizde ustalaşmanıza yardımcı olur. Böyle bir birliktelikten doğacak çocuk da ekstra bir bonus olacaktır."

Ne söyleyeceğimden emin olamadan ona göz kırptım. Tabii ki ağzımı açtığımda ağızımdan dökülenler sadece en önemsiz noktaya odaklandı. "Fae'ler arasındaki evlilikler sona mı eriyor yani?"

"Elbette. Fae'ler neredeyse ölümsüzdür. Aksi takdirde boşanma çok sıkıcı bir hal alırdı."

Haklısın. Tabii ki. Neden olmasın? Başımı salladım, düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalıştım. İşe yaramıyordu, aklımı meşgul eden çok fazla şey vardı.

Dikkat. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Bir şeyler düşünmek için. Bir sonraki adımımı planlamak için.

Kimse bana bu fırsatı vermeyi planlamamıştı.

"Dinle Dugan," dedim prene doğru dönerek. Uzun boyluydu, çoğu Sleagh Maith gibi bu da şaşırtıcı değildi ve görünüşünün hoş olduğunu kabul edebilirdim ama ilgilenmiyordum. Ayrıca, zaten bir tür erkek arkadaşım vardı. "Eminim ilginç bir adamsın ama seni tanımıyorum-"

Dugan bana doğru bir adım attı. "Size kur yapma ihtiyacı duyacağımı tahmin etmemiştim ama elbette buna hazırım."

Ne kadar romantik.

Gölge kral Dugan'a bir şeyler fısıldadı. Ne söylendiğini duyamadım ama müstakbel talibimin yüzü başını sallarken bile karardı.

"Ben bir cazibe ustasıyım. Eğer senin için daha kolay olacaksa, böyle görünebilirim." Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde siyah saçları açıldı, yüzünün açıları değişti ve artık karşımda yakışıklı bir yabancı değil, daha da yakışıklı ve yakından tanıdık bir figür duruyordu.

Şimdi tıpkı Falin'e benzeyen prene aval aval baktım. İçimden öfke ve hastalıklı bir şaşkınlık karışımı geçti. Onun -ya da gerçekten *onların*- beni bu kadar kolay manipüle edebileceklerini düşünmelerine öfke duydum ama aynı zamanda gururlu bir fae'nin bir kızı yatağına çekmek için başka bir erkeğin suretine bürünmeye razı olmasına da şaşırdım. Babam ödül olarak buna geçecek ne teklif edebilirdi ki? Babam için içindeyken sık sık olduğu gibi Sanki bu bulmacanın şeklini tahmin etmeye başlamak için bile birkaç anahtar parçadan yoksunmuşum gibi.

Yine de, bu gösteriden önce cevabım kesin bir hayırdı. Şimdi mi? Evet, şimdi kesinlikle hayır, asla, iddia ettikleri gibi ölümsüz olsam bile.

"İşe geri dönmem gerekiyor," dedim ve gruptan ayrılıp kapıya yöneldim.

"Alexis, hâlâ bir mahkemeye katılman gerekiyor." Babamın sesi tam olarak kendini beğenmiş gibi çıkmasa da, ne yaparsam yapayım nihai sonucun kendi tercihi olacağından eminmiş gibi geliyordu.

"Evet, bunun üzerinde çalışacağım. Ama bugün olmayacak." Kapıya ulaştım ve ölümlü gerçekliğe geri dönmek için adım attım. Faerie'nin cebinden ayrılmak beni beklediğimden daha fazla etkiledi, çünkü içerideyken kaybolan yorgunluk, ayrılır ayrılmaz beni bir kez daha ezdi. Neredeyse

Ağırlığı altında tökezledim ama tökezlemedim ve bir süre sonra kapıya doğru dönüp seslendim: "Beni ofisime bırakacak mısın yoksa taksi çağırmam mı gerekiyor?"

OceanofPDF.com

Bölüm 6

M Yolculuk sırasında ikimiz de konuşmasak da babam beni bıraktı. Ben ofisimin önünde arabadan inerken, o da Otur.

"Çok dikkatli ol Alexis. Büyüm artık seni Faerie'ye bağlamıyor. Bu hayattan göçüp gitmeden önce fazla zamanın yok. Gölge sarayı senin için iyi bir seçim, en azından şimdilik. Bunu kabul etmeye hazır olduğunda bana gel."

"Tamam," dedim ve kapıyı çarparak çıktım. Dugan'la evlenmek gibi bir niyetim olmasa da, Rianna'yı, Bayan B'yi ya da o ele avuca sığmaz bahçe cücesini mahvetmeye de niyetim yoktu. Eğer bana bağımsız statü verecek bir hükümdar bulamazsam, bir saraya katılmak zorunda kalacaktım. Gölge olacağını sanmıyordum ama bu kışa göre biraz daha tercih edilebilir bir seçenek olabilirdi.

Son iki saatte olanları düşünürken anahtarımı kilide soktum ama dönmedi. Kaşlarımı çattım ve zaten kilitli olmayan kapıyı açtım. *Rianna içeri girmiş miydi?*

Cevabımı yeterince çabuk aldım.

Resepsiyon masasına yaslanmış, tanıdık sarı saçlı bir fae vardı. Tüm olanlardan sonra, iki kez kontrol ettim. Kalkanlarımı kırdığımda görünüşü değişmedi. Hayır, Sleagh Maith özelliklerini bastırmak için normalde taktığından daha fazla göz alıcı değildi. Gerçekten Falin'di.

"Şu kapıyı kilitlediğime yemin edebilirim," dedim başımı söz konusu kapıya doğru sallayarak.

Bana yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Dışarıda beklemekten yoruldum."

Doğru. Ölülerin Dilinden'e girdi. Dürüst olmak gerekirse, diğer her şey devam ederken, bu gerçek rahatsız edecek kadar önemli görünmüyordu, bu yüzden bıraktım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Çünkü odamda yaşamanın kaçınılmaz etkileşimi bir yana, son iki hafta boyunca benden uzak durmak için elinden geleni yapmıştı.

Falin başını salladı ama hemen cevap vermedi. Sonunda masayı itti. "Gitmek zorundayız. Kraliçe tarafından çağırıldın."

- - -

Kış Kraliçesi beni Faerie'ye ilk kez çağırdığında, FIB bir tutuklama emri çıkarmış ve Falin beni saklamaya çalışmıştı. Bu sefer, hiçbir tartışmayı kabul etmedi: Faerie'ye çağırılmışım ve kış sarayı sınırları içinde yaşayan bir fae olarak gidiyordum. Küçük bir dolambaçlı yola izin verdi, bu benim için iyiydi - mahkemeye çıkmadan önce zamanı uzatmak için her şey

-Ama durmamızın sebebi giyecek daha uygun bir şey bulabilmektir.

Falin elimdeki pantolona kaşlarını çatarak baktı ve başını salladı.

"Büyük olasılıkla, saraya pantolonla gelersen, kraliçe onları bir cüppeyle değiştirecektir."

Harika. Dolabımda tam olarak tek bir elbise vardı. Tamara'nın düğünündeki nedime elbisem. Ve Pazar günü etkinlikten önce o ucubeyi giymeye hiç niyetim yoktu çünkü eğer onu mahvedersem, başka bir elbise diktirecek zamanım yoktu.

Ama kraliçe konusunda ondan şüphe etmedim. İlk kez gittiğimde Faerie Kraliçe onu saçma bir balo elbisesine dönüştürdüğünde en sevdiğim kıyafetlerimden birini kaybetmişim ve Faerie bu dönüşümü gerçek olarak kabul etmişti.

O elbiseden bahsetmişken.

Aceleyle çamaşır dolabıma gittim ve alt raftaki kutuları çıkardım. Elbise, kat kat kombinezonlar ve hiç erimemiş küçük buz çiçekleriyle birlikte arka taraftaki bir torbanın içine kabaca tıkılmıştı. Depoda kaldığı için oldukça yıpranmıştı ve onu sallayarak kırıksıklıkları açmaya çalıştım.

"Bunu giyebilirim," dedim elbiseyi kaldırarak.

Falin elbisenin durumunu görünce yüzünü buruşturdu. Onu suçlayamazdım, şimdi gerçekten baktığımda elbisenin kırıksıklıklardan daha kötü durumda olduğunu gördüm. Onu giydiğim tek seferde zorlu bir geceyi atlatmıştı, buna diyarlar diyarına yaptığım bir yolculuk da dâhildi. Düzinelerce pençeli, pullu ve başka türlü canavarca kabuslar tarafından taşındığım rüyalar.

Tamam, evet, elbise en iyi halinde değildi ama en azından bir kıyafetimi daha kaybetmemiş olacaktım. Bu düşünceyle banyoya gittim ve üzerimi değiştirdim.

Ortaya çıktığımda Falin pek de ikna olmuş görünmüyordu. Onu suçlayamazdım. Elbise yırtık pırtıktı ve kendimi bu şeyin içinde elbise giydirme oyunu oynayan bir çocuk gibi hissediyordum. Daha da kötüsü, hiç elbise ayakkabım yoktu. Tam'ın düğününden önce bir çift topuklu ayakkabı almam gerekiyordu, ancak alışveriş yapmak henüz yapılacaklar listemin başına gelmemişti. Neyse ki gelinlik yere düştü de botlar altında hemen belli olmazdı.

Küçük odayı geçerek yatağa oturdum ve hançerimi yerine bağladım. Yarı bilişsel bıçak elimde mırıldandı. Bana cevap verdi Çekilmeyi, kullanılmayı ne kadar çok istediğini ele veren bir tür heyecanla birlikte gerginlik. Rahatsız edici bir his, ama iyi bir hançerdi, neredeyse her şeyi kesmesini sağlayan büyülerle işlenmişti. Her zaman savaşa hazır olma hevesi beni yıllarca onu taşımaktan korkutmuştu ama artık evden onsuz asla çıkmıyordum - son birkaç aydır ona çok ihtiyacım olmuştu.

Elbette bugün ihtiyacım olursa, çekmesi çok zor olacaktı. Hançeri daha önce de bu elbisenin altından çıkarmıştım ve elbisenin katlarını yukarı kaldırmanın zarif ya da daha önemlisi hızlı bir yolu yoktu. kılıfa ulaşmak için tül. Ama kış mahkemesine belimde bir bıçakla girecek halim yoktu.

"Bunu dene," dedi Falin, bot kılıfımın daha büyük bir versiyonuna benzeyen bir şey uzatarak.

Ondan aldım ve inceledim. "Uyluk kılıfı mı? Bunun daha kolay olacağından şüpheliyim."

"Böyle bir elbise giydiğinde öyle oluyor," dedi. Şüphelerim vardı, yüz ifademden bunu anladığı belliydi çünkü bir süre sonra devam etti. "Küçük bir değişiklik yapman gerekecek. Yapmanız gereken ..." Eliyle eteği göstererek sözünü kesti. Sonra iç çekti. "Sana gösterebilirim," dedi ama bu sözler ona acı veriyor gibiydi.

Bir anlık tereddüitten sonra öne doğru adım attı ve ilerledi, tam da benim kişisel balonumun içine. Son birkaç haftadır neredeyse hiç konuşmamıştık -bu benim olduğu kadar onun da tercihiydi- ve bana bir kol boyu bile yaklaşmamıştı. Aslında, en son bu kadar yaklaştığında beni öpmüş ve beni sevdiğini söylemişti,

Sonra bana bıçaklarını çekti ve ondan çok ama çok uzak durmamı söyledi.

Dinlemişim ve yatağın kenarı tarafından engellenmemiş olsaydım şimdi tökezleyerek uzanabilirdim. Kendimi geriye atmayı ve yatağın üzerinden takla atmayı düşündüm. Bu bir aksiyon kahramanının yapacağı türden bir şeydi, muhtemelen aynı hareketle silahını çeker ve doğrulurken hedefine kilitlenirdi. Ben mi? Muhtemelen kocaman elbiseye dolanır ve kendimi çaresiz bir yığın halinde bulurdum. Bu yüzden yerimde durdum. Ayrıca Falin tehditkâr görünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Önümde diz çöktü, elbisenin kenarını kaldırdı ve baldırlarımdan, dizlerimden, uyluğuma kadar topladı.

"Falın, sen nesen? . . ?"

Tek kelime etmeden, düşürdüğümü hatırlamadığım uyluk kılıfını aldı ve sağ uyluğumun açıkta kalan derisine geçirdi. Parmakları mutlak bir verimlilikle hareket etti, oyalanmadı ya da okşamadı, ama Buna rağmen, eldivenli elleri kalçamda gezinirken yanaklarımdaki sıcaklık hâlâ yükseliyordu. Hançeri ve kabzasını çoğunlukla botumun içinde gizlendikleri yerden çıkarıp yeni uyluk kılıfına yerleştirdi ve ardından kayışlar sağladı. Falin'le aramda hiçbir şey olmadığını -asla da olamayacağını- kendime hatırlatarak tavana baktım. Ayrıca, bir erkek arkadaşım vardı.

Benimle birlikte olması onun için bir ölüm cezası olan ve iletişim kuramadığım bir erkek arkadaş. Kahretsin, gerçek adını bile bilmiyordum ama o benim en eski arkadaşımdı ve ona değer veriyordum. Ve en azından bazı fae'lerin aksine Kış Kraliçesi'nin bir sözüyle bana ihanet etme ihtimali yoktu.

Falın elbiseyi bıraktığında kaşlarımı çatmıştım, çoğunlukla da kendi düşüncelerime. Ayağa kalktığına neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Sonra kendi hançerini çekti.

Bu sefer geriye doğru tökezledim, baldırlarım yatağa öyle sert çarptı ki dizlerim büküldü ve yatağa düşmeden önce kendimi zorlukla yakaladım. Falın kaşlarını çatarak önce bana, sonra da elindeki hançere baktı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi ve yüzü bomboş olsa da sesi sertti, sanki tüm duyguları boğazında düğümlenmiş gibiydi. "Söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim."

O bir fae idi, bu yüzden yalan söyleyemezdi. Bana zarar vermeyeceğine dair söz vermişti. En azından şu anda. Elini uzattı ve ben de kendimi yatağa daha sıkı bastırdım. Kaşları çatıldı ama başka bir şey söylemedi. Bana zaten söz vermişti, başka ne teklif edebilirdi ki?

Parmakları kalçalarımın inip hançerin kabzasını üst uyluğumda hissedene kadar aşağı doğru inerken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Kısa bir süre elbisenin askısını inceledi, toplanmış kıvrımları parmakladı ve sonra, tepki vermemden daha hızlı bir şekilde hançerini kaldırdı ve malzemedeki uzun bir yarık açtı. Sözlerine rağmen, bacağımın bir ağrı oluşmasını bekleyerek irkildim. Acımayınca gözlerimi açtım ve onun da benzer bir hareket yaptığını gördüm.

kat kat etekliklerin arasından dilimledi. Sonra kendinden memnun bir şekilde başını sallayarak geri çekildi.

"Deliğe uzan," dedi.

Elbisenin kıvrımları arasındaki yırtığı göremiyordum ama nerede olduğunu biliyordum. Titreyen parmaklarımla uzanıp elimi yırtmacın içine soktum ve hançerimin kabzasına dokundum. *Güzeldi*. Hançeri çekmeye başladım ama Falin kolumu yakalayarak beni hareketin ortasında durdurdu.

"Onu kılıfına geri sokmak çok daha zor ve böyle bir hançerle ..." Sözünü yarıda kesti ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Hançer kan akıtmayı severdi. Genelde bu susuzluğunu, elimi ona doğru itmeye ayırırdı. Biri beni tehdit ediyordu, ama ona mükemmel bir fırsat veririm, benimkinden biraz almayacağından emin değildim.

Kabzayı serbest bırakarak elimi çektim ve elbiseyi inceledim. Yırtmaç neredeyse kusursuz bir şekilde kapanmıştı, tamamen değil ama orada olduğunu anlamak için kesinlikle bakmanız gerekirdi.

Falin henüz bitirmemişti.

Bir kez daha uzandı, elleri kumaşa dokunmadan üzerinde gezindi. "Şimdi ince bir cazibe katmanı ve ..." Geri çekildi ve şifonyerimin üzerindeki aynayı işaret etti.

Yırtmaç artık görünmez olmakla kalmıyor, elbise de artık buruşuk ya da pasaklı görünmüyordu.

Güzel.

"Hazır mısınız?" diye sordu ama konuşurken gözlerini benden kaçırdı. "Hayır desem bir şey fark eder mi?"

Kapıya doğru yöneldi ve beni takip etmemi işaret etti. "Kraliçeyi bekletmek istemezsin."

Yol çok kısaydı. Yolun çoğunu Holly ve Tamara'ya mesaj atarak ve onlara Faerie'ye çağrıldığımı bildirerek geçirdim. İkisi de Kış Kraliçesi'nin beni sarayına katma girişimleriyle süregelen mücadelem ve oraya gitmeyi tercih etmeyeceğimin farkındaydı. Ayrıca Faerie'de zamanın ve kapıların biraz tuhaf işlediğini biliyorlardı, bu yüzden Tamara anlaşılır bir şekilde kızmıştı. Prova yemeğine ve düğüne yetişmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair ona güvence verdim ama söz vermedim. Yapamadım. Söz vermedim. Neden çağrıldığımı ya da kraliçenin savaşmadan Faerie'den ayrılmama izin verip vermeyeceğini bilmiyordum.

Falin arabayı park etti ve benim mesaj atacak zamanım kalmamıştı. Telefonumu ve çantamı arabada bıraktım - zaten teknoloji Faerie'de pek işe yaramıyordu - ve birkaç dakika sonra Magic Quarter'ın kaldırımında koşturuyordum, süslü elbisenin içinde kendimi çok fazla giyinmiş hissediyordum. Tabii ki her şey değişti. Ebedi Çiçek'e ulaştığımızda.

Nekros'taki tek fae barı olan Bloom, turist tuzağı olarak ün yapmıştı. Bir avuç gösterişsiz fae'nin, ölümlüler tarafından görülebilmeleri için ana bara sık sık uğramaları gerekiyordu. Bu iyi bir halkla ilişkilerdi ve ölümlülerin fae görmesi peri büyüsünün gerektirdiği inancı pekiştiriyordu. Bununla birlikte, barda hiçbir zaman üç ya da dörtten fazla fae bulunmazdı, menü aşırı pahalı ve sınırlıydı ve gösterişsiz fae'lere bakma fırsatı dışında, barın kendisi oldukça sıradandı.

VIP odası farklıydı. İnsanların aramayı bilmedikleri sürece fark edemeyecekleri bir kapının ardına gizlenmiş olan VIP alanı, Faerie'nin bir cebiydi. Barın ölümlü tarafında çalışan Fae'ler tam da bunu yapıyordu, çalışıyorlardı. Görülmeleri gerekiyordu, bu yüzden kendilerini sergiliyorlardı. VIP tarafındaki fae'lerin çoğu rahatlamak için oradaydı. Büyülerini serbest bıraktılar çünkü sınırlanmamış olmak iyi hissettiriyordu ve etrafa tek bir bakış Odada her şekil, boyut, renk ve elementten hem güzel hem de canavarca şekiller ortaya çıktı. Yemekler başka yerde tattığım hiçbir şeye benzemeyen muhteşem ziyafetler halinde servis ediliyordu. Kabul etmek gerekir ki, bunlar Peri yemeğiydi ve eğer herhangi birini dışarı kaçırmaya çalışırsanız, yiyecekler çabucak çürüyen kurbağalara dönüşüyordu. Peki ya barın kendisi? Son birkaç aydır haftada en az bir kez bara gitmiş olmama rağmen, içeri girmek hâlâ nefesimi kesiyordu.

Mobilyalar aldatıcı bir şekilde basitti; hepsi ahşaptı ama sanki her bir parça tek bir gövdeden oyulmuş gibi çivi ya da dikiş yoktu. Oda, binanın içermesi mümkün olandan çok daha büyüktü. Binanın geri kalanının sınırlarının bir önemi yoktu. Çatı yoktu, Faerie'nin gökyüzü barın üzerinde uzanıyordu. Güneş artık doğmuştu, gökyüzünde yükseklerdeydi ama odanın tam ortasında büyüyen dev ağacın dalları oda barı gölgeleyerek rahatlattı.

Ağacın kendisi muhtemelen odadaki en büyüğü şeylerden biri olduğu kadar en tehlikelilerinden de biriydi. Ebedi Çiçek'e adını veren amaranthine ağacı, birçok dalında her tür ve şekilde çiçek barındırıyordu, ancak Çiçek'e yaptığım ilk yolculukta öğrendiğim gibi çiçekler dikkatsizleri umutsuzca büyülenmeye sürükleyebilirdi. Ve bardaki tek tehlike de bu değildi. Muhteşem bir yerdi ama potansiyel olarak ölümcül bir yerdi.

Eşikten geçerken iç çektim. Hissettiğim rahatlama, kendi evimde Peri'nin cebine adım attığım zamanki kadar derin değildi.

Babamın malikânesi, büyük olasılıkla büyümin gerçekliğin parçalarını Faerie'ye çekmesiyle yaratılmış bir cepti, oysa Bloom Faerie ve gerçekliğin birbirine karıştığı bir alandı, ama yine de yoğun bir değişimdi. Falin bana bir an için kaşlarını çattı ve sonra beni masaların arasına dağılmış olan Fae'lerin arasından geçirdi. O yaklaştıkça sessizleştiler. Çoğu Bardaki fae'ler bağımsızdı ve Falin sadece kış sarayının bir ajanı değil, aynı zamanda kraliçenin şövalyesiydi. Onun suikastçısı. Onun kanlı elleri. Popüler değildi, saraydaki diğer Fae'ler arasında bile.

Amaranthine ağacının gövdesine ulaştığımızda, uzaktan gelen bir müzik sesi dışında bar sessizdi. Sesi duymazdan geldim. sonsuz danstan geliyor olabilirdi. Dansçılar barın köşesinde zıplıyor, dönüyor ve kıvranıyorlardı ama çok yaklaşmamam gerektiğini biliyordum. Dansa bir kez katıldığınızda, müzik bitene kadar dans etmek zorundaydınız. Dans

önceki dans yarım bin yıldan fazla sürmüştü - buraya ilk ziyaretimde kemancının tellerini kesene kadar - ve bu dansa kapılmak gibi bir niyetim yoktu.

"Neşe." Ayrıca, kapının bu tarafında daha iyi olsam bile, hala çok yorgundum.

Falin durakladı. Bakışları yüzümde gezindi ama ifadesini okuyamadım. Yüzümü ezberliyor olabilirdi çünkü

Bu beni son görüşü müydü, yoksa onu Peri'ye kadar takip etmektense kaçıp kaçmayacağıma mı karar verecekti. Her iki durumda da, bu güven verici değildi.

Hazır olup olmadığımı bir daha sormadı. En iyisi de buydu, çünkü öyle değildim ama bunu itiraf etmek de istemiyordum. Bloom ve babamın evindeki gibi Faerie'nin dış ceplerinde defalarca bulunmuştum ama Faerie Uygun mu? Oraya sadece birkaç kez gitmişim ve üçünden ikisi benim için pek de iyi geçmemişti. Kraliçeyi görmek de yapılacak eğlenceli ya da güvenli şeyler listemin başında değildi.

Falin elini uzattı. Bir an için eldivenli avucuna baktım. Dönüp kaçmaya çalışabilirdim ama bu oldukça anlamsız olurdu. Onun jestine omuz silkip Faerie'ye tek başıma girebilirdim ama Faerie'de kapılar tuhaftır. Ondan sadece bir dakika sonra geçebilsem de kapının diğer tarafına saatler arayla varmamız mümkündü. Temas birlikte varacağımızı garanti ediyordu. Bir anlık tereddütten sonra kendi eldivenli elimi onunkine koydum.

Sonra ağacın etrafında yürüdük ve kapıyı göremesem de, bir adımla diğeri arasında dünya odaktan kaydı. Bar yok oldu, tıpkı güneş ışığı, müziğin ince telleri ve ağacın kendisi gibi. İçinde onun yerinde karmaşık bir şekilde oyulmuş buzdan bir sütun vardı. Zemin ve duvarlar da buzdan yapılmıştı ama ne hava soğuktu ne de yüzey kaygandı. Üstümüzde, parıldayan beyaz noktalarla bölünmüş mürekkep gibi siyah bir gökyüzü uzanıyordu.

Ancak bunların uzaktaki yıldızlar mı yoksa başımıza ulaşamadan kaybolan kar taneleri mi olduğundan emin değildim.

Bloom'a girmek beni biraz daha iyi hissettirmişti ama Faerie, beni boğmaya çalışan yüzlerce kiloluk yorgunluktan kurtulduğumu hissettirdi ve görüşüm açıldı, gözlerime zarar veren büyü burada etkisiz hale geldi. Etrafıma bakarken neredeyse gülümsüyordum. Neredeyse. Ani fiziksel rahatlama bile kış sarayında olmaktan duyduğum genel endişeyi gidermeye yetmedi.

Falin'in önden gitmesini bekledim ama o sadece durdu ve bekledi. Neyi beklediğini öğrenmesi uzun sürmedi. Karlı iki muhafız Beyaz pelerinler ve katı buzdan oyulmuş gibi görünen zırhlar görünüşte hiçbir yerden önümüzdeki salona adım attı.

"Şövalye. Planeweaver. Majesteleri sizi bekliyor," dedi sağdaki. Eli büyük kılıcının üzerinde geziniyordu ama çekmedi. Bir kılıç aldım.

Falin'e bir adım daha yaklaştım ama muhafızlar dönüp buz mağaralarının labirentine doğru ilerlediklerinde yorum yapmadan onları takip ettim.

Daha önce kış sarayında bulunmuş olmama rağmen, hayatım buna bağlı olsa bile mağaralarda tek başıma gezinemezdim. Hepsi aynı görünüyordu: sayısız kapı ve buzdan oyulmuş kapılarla kaplı sonsuz koridorlar

Tecrübelerime dayanarak kraliçenin isteğiyle canlanacağını bildiğim nöbetçiler. Geçerken bazı kapılara göz attım ama bana hiçbir şey söylemediler. Anlayabildiğim kadarıyla, nereye gittiğinizi bilmediğiniz sürece, bir kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmek imkansızdı. içinden geçtim. Buraya en son geldiğimde boş bir depo gibi görünen bir yere adım atmış ve kendimi saray mensuplarıyla dolu devasa bir balo salonunda bulmuştum. Bir önceki sefer de Rianna beni sağlam bir duvar gibi görünen bir şeyden geçirerek arafta bırakmıştı. Evet, Faerie en sevdiğim yer değildi.

Kaç tur attığımızın sayısını unutmuştum ki, iki muhafız sonunda bana başka bir şey gibi görünen bir yerin önünde durdular. ayırt edilemez bir kapı. Bana öyle görünse de, bu seçim Falin'in tek kaşını kaldırmasına neden oldu, eleştirel bakışları muhafızları inceliyordu. Hafifçe eğildiler ve tek kelime etmeden geri çekilerek bizi kapının önünde yalnız bıraktılar.

"Bir sorun mu var?" Olabildiğince sessizce ve yine de duyulacak şekilde sordum.

Falin kaşlarını çattı ama bir süre sonra başını salladı. "Hayır. Bu Ama eğer kraliçe bizimle burada görüşmek istiyorsa, bu onun tercihidir. Hadi gidelim."

Kapı aralığından içeri adım attı ve buzlu çerçeveyi geçer geçmez gözden kayboldu. Etrafıma bakındım. Buz nöbetçileri dışında yalnız görünüyordum. İki muhafız başka bir koridorda kaybolmuştu ve orada burada başka kimse yoktu. Bir kez daha kuyruğumu kısıtırıp kaçmayı düşündüm ama nereye gidecektim? Çıkışı gösteren sütuna nasıl geri döneceğime dair hiçbir fikrim yoktu, bu ya da başka bir koridordaki herhangi bir kapının ardında ne olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu.

Derin bir nefes alarak eşikten içeri adım attım.

Bölüm 7

Aeşikten çıkar çıkmaz eli kolumu yakaladı ve, yönümü bulamadan beni aşağıya, kara doğru sürükledi. Falin yanımdaydı, diz çökmüştü. Ayaklarımın altındaki kara baktım. Etrafımda kabarık beyaz bir tabaka halinde parlıyordu, ama derin görünmesine rağmen botlarım üzerinde kaldı ve bir etki yaratmadı. Yine de içinde diz çökmek istemedim, bu yüzden Falin'in beni alçak bir reveransa çekmesine izin verdim, ama yere kadar değil. Dizlerim pek de alışık olmadığım bu duruşu protesto etti ama Falin beni bırakmadı, ben de reveransımı sürdürmek zorunda kaldım. Tutuşu beni garip pozisyonda kilitli tutsa da, yukarı bakmamı engellemedi.

Bir oda olduğunu sandığım şey, oda değildi. Küçük bir açıklıktaydık. Çıplak dalları karla ağırlaşmış solgun ağaçlar, arkam da dahil olmak üzere açıklığı çevreliyordu. Bu da geçtiğim kapının ortadan kaybolduğu anlamına geliyordu. *Harika.*

Kış Kraliçesi birkaç adım önümde yürüyordu. Sleagh Maith güzelliğinin bir yansımasıydı. Uzun ve kıvraktı, kar beyazı elbisesi üzerine yapışmış, abartısız ama kadınsı kıvrımlarını vurguluyordu. Koyu renk saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafına mükemmel bukleler halinde sarkıyor, buz kristalleri bukleleri öpüyordu. Büyüleyiciydi, ya büyü ya da varlığı etrafındakilerin onu memnun etmek istemesine, ona hayranlık duymasına neden oluyordu. Onunla savaşmak zorundaydım. Onunla ilk tanıştığımda bu büyüün çekiciliğine kapılmıştım. Bugün daha basitti çünkü gözümü kamaştırmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Aslında odaya girdiğimizi fark ettiğinden bile emin değildim. Dolgun kırmızı dudakları kaşlarını çatarak aşağıya doğru çekilmişti ve hareketleri sarsıntılıydı, parmakları volta atarken elbisesinin eteğini tutuyordu.

Arkasında, uzun maun bir masa karla kaplı açıklıktaki yerini almıştı. Masanın etrafında dört fae oturuyordu. Birini görür görmez tanıdım: Ryese, kraliçenin yeğeni. Bana gülümsediğini söyleyerek

Bakışlar abartılı olurdu. Daha çok kendini beğenmiş bir parıltıydı. Sessizce kadeh kaldırarak altın rengi sıvıyla dolu kristal bir flüt kaldırdı ve midem acı verici bir şekilde burkuldu.

Ryese son birkaç ayını beni baştan çıkarmaya çalışarak geçirmişti ve yeterince yakışıklı olmasına rağmen - çoğu Sleagh Maith Muhteşem ve kibirli haklar bana çekici gelmiyordu. Sürekli reddedilmem onu rahatsız ediyordu ve birden fazla kez güzel yüz hatlarının ardında çok kötü bir öfke bulutu görmüştüm. Soluk mavi bir dış halka dışında neredeyse beyaz görünecek kadar açık renk irisleri olan gözleri fae ışığında parlıyordu ve alaycı selamlaması, mahkemeye neden çağırılmış olabileceğim konusunda en kötüsünden korkmama neden oldu.

Yanında dişi bir Sleagh Maith oturuyordu. Kestane rengi saçları tepesinde ökse otuyla örülmüştü ve beyaz meyveleri yüzünün etrafında mücevher gibi sarkıyordu. Elbisesi karla tozlanmış bir yaprak dökmeyen yeşilin rengindeydi ve daha fazla ökse otu vurgusuyla süslenmişti. Benimki kadar yeşil, meraklı gözlerle beni inceledi ama yüz hatları dikkatle sakın ve kontrollüydü.

Onun karşısında sarı saçlı bir fae vardı. İlk bakışta onun da bir Sleagh Maith olduğunu düşünmüştüm ama yüz hatlarının düzeniyle ilgili bir şey bu değerlendirmemi tekrar gözden geçirmeme neden oldu. İşaret edebileceğim ve onu farklı kılan bir şey olduğunu söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Alnının yüksekliği, gözlerinin arasındaki genişlik, kulaklarının şekli, yüzünün açısı

Çenesi -neredeyse her özelliği- tanıştığım diğer Sleagh Maith'lerden biraz *daha farklı*, biraz daha *ötekiydi*.

Masadaki son fae bir başka erkek Sleagh Maith'ti. Güvercin beyazı saçları kafatasının dibinde sert bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı. Kahverengi frakı, çobanpüskülü yaprağı düğmeleri ve kol düğmeleri dışında sade ve süssüzdü. Dikkati kraliçesine dönmeden önce bana sadece üstünkörü bir bakış attı.

Benim bakışlarım da hâlâ açıklıkta volta atan kraliçeye kaydı. O şömine gibi sesiyle nefesinin altında bir şeyler fısıldadı.

Geçmişte başka fae'lerin kullandığını duyduğum bir dildi, ama kulağa hoş gelse de ses tonundan bunun bir lanet olduğunu tahmin ettim.

"Kraliçem?" Falin başını hâlâ öne eğmiş bir şekilde konuştu.

Etrafında döndü. Buz mavisi bakışları bir buzulun ağırlığıyla üzerimize indi. Güç, öfke ve ... sıkıntı yayıyordu.

Sonuncusu beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerimin tekrar masadaki fae'lerde gezinmesine izin verdim, ama hiçbirisi bir şey ele vermedi.

"Zamanını aldın Şövalye." Kraliçe elindeki eteği itti ve bana döndü. "Lexi, yeteneklerine ihtiyacım var."

Lakap karşısında içten içe ürperdim ama omurgamın sertleşmesine neden olan şey bu talepti. Yeteneklerim mi? Onun için gerçeklikleri birleştireceğimi düşünemezdi, değil mi? Bu yeteneği tamamen kontrol edebilsem bile kraliçe için kullanmazdım.

Bakışlarımı Falin'e çevirdim ve durumu nasıl değerlendirdiğini anlamaya çalıştım. Hâlâ hareket etmemişti ve duruşundan bir şey anlayamıyordum. O kadar uzun süre reverans yapmaktan bacaklarım titriyor, dizlerim kilitleniyordu. Falin'in elini kolumdan çekerek doğruldum. Ben hareket ederken kraliçe mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırdı ama protokoldeki kırılma hakkında yorum yapmadı.

"Majesteleri, sanırım bir yanlışlık oldu."

"Oh, bazı hatalar oldu. Bunun onlardan biri olmamasını sağlayacağından eminim," dedi gözleri beni delip geçerken ve omurgamdan aşağı buz gönderirken. "Ve bu reddedebileceğin bir şey değil. Akralalık teklifimi reddedebilirsin ama sınırlarım içinde ikamet ettiğin sürece çağrımı geri çeviremezsin."

"İstenildiği gibi buradayım." Sesimi hafif tutmaya çalıştım ama Çenemdeki ağrı dişlerimi sıktığım gerçeğine ihanet ediyordu. Yüzüme en iyi profesyonel gülümsememi yapıştırmaya odaklandım. "Ancak, planeweaving yeteneğim konusunda hiçbir eğitimim yok. Bu görevi yerine getirebileceğimden şüpheliyim. arzu."

Gerçek buydu ve yalan söyleyemeyeceğim için bunu biliyordu, ancak zayıflığımı ona itiraf etmek canımı yaktı. Yine de bu durumda, itiraf etmeyi umuyordum. Bu eksiklik, aklındaki görevi yerine getirmem için bana emir vermesini engelleyecekti.

Kraliçe başını yana eğmiş, beni inceliyordu. Bir an için çocukça bir şey yapmışım gibi güleceğini sandım ama sadece avuçlarını eteğinin önüne bastırmakla yetindi. "Bu başka bir zaman ele alınması gereken bir konu. Bugün senden planeweaving değil, mezar büyüsü istiyorum. Bana bu iş için kendinizi sık sık kiraladığınız söylendi?"

"Evet." Falin'e baktım, sonunda doğruldu, yayını uzatmasına rağmen hareketi yumuşaktı.

"Kraliçem, bir şey sorabilir miyim?" diye söze başladı ama kraliçe dönüp baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, öfkeliydi ve sözünü kesti.

"Hayır. Yapamazsın. Knight, eğer burada olsaydın, bu ..." Derin bir nefes aldı ve gözlerini sıkarak kapattı. Gözlerini tekrar açtığında yine sakin, soğuk ve bir buzdağı kadar aldatıcı bir şekilde zararsızdı. "Evet Şövalye, bunu senin de görmem gerek. Düşüncelerini bilmeliyim." Bana geri döndü. "Bugün gördüklerini bu açıklık dışında kimseyle tartışamazsın. Bu saray işi. *Benim işim.*"

Sesinde otorite ve biraz da güç vardı. Emri benimde hissedebiliyordum ama sözleri bir yeminin yapacağı gibi etime işlemiyordu. Beni bağlamadı. Onun sarayının bir parçası olsaydım bağlar mıydı? *Peki beni bağlamadığının farkında mı?* Ağzımı kapalı tuttum. Beni ne için işe almak istediğini bilmiyordum ama bu konuda konuşmamak için yemin etmek zorunda kalmamayı tercih ederdim - bu her zaman uygunsuz bir şekilde sonuçlanırdı. Yine de emrini aklımda tutacaktım. Kraliçeyi, sarayına katılmayı reddetmemden daha fazla kızdırmak gibi bir niyetim yoktu.

"Peki bu açıklıkta kim var?" Bakışlarım masadaki fae'lere kayarken sordum.

Kraliçe kaşlarını çatı ve tekrar masaya baktı. "Bu benim konseyim. Onunuza düzenlediğim eğlencelere katılmış olsaydınız, bunları zaten biliyor olurdunuz."

Bekledim. Onun tüm davetlerini reddetme kararımı savunmak için yemlenmeyecektim. Konseyini tanıtacaktı ya da tanıtmayacaktı.

Beni inceledi ve sonra omzunun üzerinden başını salladı.

"Ryese, biliyorsun. Onun yanında Maeve ve sonra da Lyell var." Önce kadını, sonra da Sleagh Maith olup olmadığından hâlâ emin olamadığım adamı işaret etti. Sonunda son fae'ye döndü. "Ve bu da Blayne." Tanışma faslı bittikten sonra masanın etrafında toplanan fae'lere başıyla selam verdi. "Gelin, hepiniz, beni takip edin."

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti, elbisesi karın üzerinde hafifçe sallanıyordu. Sol tarafımdaki bir grup ağaca doğru ilerlerken yolunda hiçbir ayak izi yoktu. Ağaçların arasındaki küçük bir aralıkta bir kapı belirdi ve oradan geçerek gözden kayboldu.

O kapı bizim girdiğimiz kapı olamazdı. Falin beni reveransa sürüklemeyi ve kapı açılmadan önce ancak bir adım atabilmişim.

Kraliçe'nin az önce kullandığı kapı, durduğumuz yerden yarım düzine metre uzaktaydı. Elbette, burası Faerie'ydi, belki de kapı yerinden oynamıştı. Falin'e baktım. Bana hiçbir şey söylemeyen yarım bir omuz silkme hareketi yaptı.

Konsej üyeleri hızla ve sessizce ayağa kalkarak kraliçelerini takip ettiler. Ryese hariç herkes. Devasa masanın başındaki değil ama yakınındaki büyük sandalyesinden yavaşça kaydı. Flütünü yere bırakıp kraliçenin ardından kapıya yönelmeden önce flütünü boşalttı. Hareketleri rahattı, acelesi yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordum ama o sadece zalimce bir gülümseme takındı ve yarım bir omuz silkti. Ya bilmiyordu ya da umurunda değildi.

Falin onu takip etmemi işaret etti ve ben de takip ettim. yeni kapı. Diğerleri diğer tarafta bekliyordu, kraliçe sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. Kapı aralığını temizledikten sonra döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

Kraliçe buz yüklü koridorlarda tam olarak tepinmiyordu, ama aynı zamanda onun sergilediğini gördüğüm görünüşte zahmetsiz zarafetle de hareket etmiyordu.

önceki olaylarda. Hareketleri keskin, acelesi yüzünden neredeyse sertti. Bir keresinde küçük bir alıç fae'si önümüzde bir kapı aralığından çıktı, ama bizim tuhaf alayımıza bir kez baktı ve dönüp geldiği yöne doğru eğilmeden önce kafasındaki dallar diken diken oldu. Kraliçe fark etmemiş gibi göründü ama bizi ileriye doğru götürdü. Büyük bir çift kapının önünde hazır olda bekleyen buz zırhlı iki muhafızın bulunduğu bir koridora girdik. Durduğumuz yer o kapı olunca hiç şaşırmadım.

"Kimse girmeye teşebbüs etmedi mi?" Muhafızlar kenara çekilirken kraliçe sordu. Başını sallamadan önce ikiz bir güvence korosu duydu. "Güzel. Görev yerlerinizde kalın."

Kapıdan geçti. Onu takip etmem gerektiğini biliyordum. Bir şekilde kendimi konsey üyelerinin önünde bulmuştum. Bakışlarını sırtımda, omurgamda hissedebiliyordum. Yine de şüpheyile inceledim, arkasında ne bulacağımdan emin değildim. Burada kapıların çalışma şeklinden gerçekten nefret ediyordum. Falin avucunu sırtıma bastırdı, beni itmedi ama kesinlikle ilerlemem için beni zorladı. Başka seçeneğim yok gibiydi.

Kapıdan içeri girdim.

Diğer tarafta kendimi büyük bir salonda buldum. Kış sarayına en son gittiğimde ziyaret ettiğim balo salonunun aynısı olabilirdi ama bu sefer ne dansçılar, ne müzik, ne de açık büfe masalar vardı. Katı sütunlar

Buz her birkaç metrede bir alanı kırıyor, duvarlardan kemerler ve uçan payandalar uzanıyordu. En ince kar tabakası, odanın ortasına doğru dar bir yol açıyordu, tıpkı odanın kalbindeki parlak kürsüye giden kıvrılmış bir halı gibi. Kürsünün tepesinde buzdan bir taht vardı.

Tahtın üzerinde, sanki sarayda oturuyormuş gibi, kanlı bir iskelet yayılmıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

I Beynimin gözlerimin gördüklerine yetişmesi biraz zaman aldı. Yer yer etler hâlâ iskelete yapışmış, kurumuş kan beyaz kemiklerden dökülüyordu. Kafatasından birkaç tutam saç sarkıyordu ve başının tepesinde buzdan oyulmuş narin bir taç vardı.

Ryese odaya girip Maeve'i takip etmeye başladığında, gördüğüm manzaradan uzaklaşıp kapıya doğru döndüm. Yüzümdeki korku ifadesine kaşını kaldırdı; Maeve sadece beni inceledi, yüz ifadesi değeriendiriyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, yüzlerindeki ifadeyi görmek için beklemedim. Korkunç sahneye tepkiler. Sakinleştirici bir refleks olarak nefesimi yuttum. Çürüyen bir cesedin yanında aptalca bir refleks. Ya da en azından tipik olarak, ama ciğerlerime çektiğim hava çürümenin hastalıklı tatlı kokusunu beraberinde getirmedi. Blayne ve ardından Lyell odaya girdi ve havanın beni boğması gerektiğini fark etmeden önce üç derin nefes daha aldım. Evet, oda büyüktü ve ceset vücuttan çok kemiklerden oluşuyordu, ama bu kadar çok Koku her yere yayılmış olmalıydı. Ama hiç çürük kokusu yoktu. Aslında hava Faerie'deki herhangi bir hava kadar tatlıydı.

İçimden bir şok geçti. Cesedi de *hissedemiyordum*. Bana doğru uzanan bir mezar özü yoktu. Vücudun hiçbir hissi yoktu.

Omzumun üzerinden baktım, emin değildim. İskelet hâlâ orada oturuyor, tahttan aşağıya doğru sırtıyordu. Kesinlikle gerçek *görünüyordu*. Ama onu hissedemiyordum.

"Ne oldu?" Bakışlarımı tekrar arka duvara sabitleyerek sordum. "Asıl soru kesinlikle bu." Kraliçe sanki şöyle der gibiydi ama o odaya doğru ilerlemişti ve ben tekrar arkamı dönecek değildim.

"Kraliçem, başka tehditler aldınız mı?" Falin sordu ama cesede yaklaşmadı ya da kraliçeyi takip etmedi. Bunun yerine benim yanımda kaldı.

yan.

"Birden fazlasına ihtiyacım var mı? Başındaki benim halkam." Topukları buzla kaplı zeminde tıkırdadı. "Lexi, bu ceset kimin ve bu grotesk gösteriyi kim yaptı?"

Sanki ceset sadece odada bulunarak bunu bana söyleyecekmiş gibi konuştu. Kendimi dönüp ona bakmaya zorladım, bir yandan da bakışlarımı cesetten uzak tutmaya çalışıyordum. Konsey üyeleri daha uzağa taşınmıştı. odaya girdi. Lyell iskelete yaklaşmıştı ama vücut dili sanki saygısızlık edilmiş bir bedeni değil de bir müze parçasını inceliyormuş gibi rahattı. Blayne ve Maeve'in bakışları bana kilitlenmişti, şüphesiz tuhaf ve cadıvari bir şey yapmamı bekliyorlardı. Ryese büyük sütunlardan birine yaslanmış, cesedi değil kraliçeyi izliyordu. Ceset bir şey yapmıyordu, zaten yapamazdı da. En azından burada, Faerie'de. Burada ölümler diyarı yoktu. Bu gerçeği biliyordum, hatta kalkanlarımın üzerindeki baskının kalkması hoşuma bile gitmişti. Ama bu, mezar büyüümün bana hiçbir şey sunmadığı anlamına geliyordu.

"Cesedin Faerie'nin dışına taşınmasını istiyorum."

"Hayır." Kraliçe ellerini tekrar eteğinin içinde sıktı. "Bu odanın dışındaki hiç kimse bunu bilmemeli. Cevapları bulacaksın ve sonra ceset yok edilecek."

Kaşlarımı çattım. "İşler öyle yürümüyor. Ölümler diyarı Faerie'ye dokunmaz. Benden bir gölge yetiştirmemi istiyorsan, o bedenin ölümlüler aleminde." İfademde hiç boşluk bırakmadım. Gölgeyi kaldırmamı istiyorsa, cesedi taşımamız gerekecekti. Bu düşünceyle birlikte bakışlarım iskelete kaydı. *Onu nasıl hareket ettireceğiz?* Ürperdim. Kesinlikle yakınında olmak istemedim. Bu tür şeylere karşı bir ilgim olabilir. ama çürüyen cesetleri ya da kanı yapmadım. Ya da, görünüşe göre, iskeletler.

Kraliçe boğuk bir ses çıkardı ve Falin ona doğru bir adım attı, yüzü endişesini ele veriyordu. "Kraliçem?"

Hareketini sadece göz ucuyla yakalayabildim ama çok hızlıydı. Aristokratın hareket edebileceğini düşündüğümünden çok daha hızlıydı. Başımı çevirdiğimde kraliçe Falin'in şahdamarına büyük bir buz bıçağı dayamıştı.

"Bunun arkasında sen mi varsın, Şövalye? Elinde kan olan tek saray üyesi sizsiniz."

Falin başını geriye doğru eğdi ama kendini savunmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Kraliçe daha kısaydı ama bu onu daha az ölümcül yapmıyordu. Donmuş bıçağın etrafından bir damla kan aktı ve Falin'in boğazından aşağıya doğru kırmızı bir çizgi oluşturdu.

Bakışlarım odada bulunan diğer fae'lere kaydı. Hepsi çatışmaya odaklanmıştı, ama hiçbirini kıpırdamadı, yardım teklif etmedi, hatta itiraz bile etmedi. İfadelerinde biraz ürkeklik görsem de, edindiğim genel izlenim, kraliçenin suçlamalarını -ve bıçağını- onlara yöneltmemiş olmasından dolayı rahatlamış olduklarıydı.

Falin ellerini kaldırdı, avuç içleri yalvarırcasına dışa dönüktü. "Söz veriyorum, bunun bir parçası değilim ve arkasında kimin olduğunu bilmiyorum."

Yalan söyleyemezdi. Kraliçe onun yalan söyleyemeyeceğini biliyordu ama kılıcını hemen indirmede. Ona baktı, bıçak Falin'in etine bastırılmıştı. Elim elbisemdeki yırtığa gitti. Parmaklarım bıçağımın kabzasına dokundu. Etimde vızıldıyor, kraliçeyi alabileceğimize dair bir güven yayıyordu. Büyülü kılıç olsun ya da olmasın, şüphelerim vardı. Falin'in gözleri bana kaydı, emin değildim ama en ufak bir işaret verdiğini düşündüm. başını salladı.

Kraliçe birkaç derin nefes aldı ve sonra geri adım attı. Kılıcı buğuya dönüştü ve omuzlarını yuvarlayarak bir kez daha kraliyet duruşuna büründü. Elimi kendi kabzamdan çektim. Ryese beni izliyordu, gözlerinde bilmiş bir bakış vardı.

Onu görmezden geldim.

"Bu güven verici, sanırım," dedi kraliçe ve ses tonundan, şövalyesinin boğazını kesmeyi düşündüğünü asla bilemezsiniz. "O zaman cesedi taşımamız gerekecek. Kimsenin görmesini istemiyorum. Olabildiğince gizli bir şekilde paketleyin." Ayaklarının dibinde büyük bir deri sırt çantası belirdi. "Çabuk ol."

Önce sırt çantasına sonra da iskelete baktım. Etrafımdaki buzla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan aşağı aktı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Falin'e döndüm.

"Bizden istiyor. ?"

"Buldum," diye fısıldayarak çantayı aldı.

Başka bir durumda yardım etmek için ısrar edebilirdim. Ama bu sefer değil.

Kraliçe'nin tahtında öğle yemeğimi kaybetmek hiç yardımcı olmazdı. Bu yüzden işi Falin'e bıraktım, sadece ufak bir suçluluk duygusuyla

onu dehşet verici göreve atadı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, konsey üyelerinden hiçbirisi Falin'e yardım etmek için harekete geçmedi.

Falin cesede yaklaşırken Ryese sütünun uzaklaştı ve kraliçeye döndü. "Sevgili teyze, bundan emin misin? Belki de cesedi yok etmeliyiz. Eğer bu görüntünün dedikodusu sarayda fısıldanırsa, zayıf görüneceksiniz. Ve bir fısıltı bile kaçarsa bunu diğer saraylardan saklamak mümkün olmaz."

"Bu eylemin devam etmesine daha zayıf bakmaz mıyım? Bunun arkasında kimin olduğunu bulacağım ve onlara çok açık bir örnek olacağım."

Blayne'in gözleri bana kaydı, hareketi yavaş ve abartılıydı. "Ya senin için bu bilgiyi alamazsa? O denenmemiş. Buna değer mi? risk?"

Kraliçe sanki bakışları bir iple onunla bağlıymış gibi bana baktı. Kırmızı dudaklarını aşağı doğru çekiştiren kaşları belirsizdi. Bir yanımda mezar cadısı kimliğimi savunmak istiyordu ama bir yanımda da bu işe bulaşmanın sağlığını ve özgürlüğüm için iyi olmayacağını biliyordu. Tabii bunu kendi lehime çeviremezsem.

Kraliçe yumruğunu tekrar sıktı ve tıpkı karlı açıklığa ilk girdiğimizde yaptığı gibi adım atmaya başladı. Hareketleri sarsıntılıydı, öfkesi ve endişesi zorlukla kontrol altına alınmıştı. Dudakları büzülmüştü ve rastgele anlarda dönüp bana bakıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim, onun değerlendirici bakışları altında kıpırdamamaya çalıştım.

Sonunda adımları onu doğrudan önüme getirdi ve durdu. "Bunu yapabilir misin Lexi? Bu cesedi ölümlüler diyarına götürürsek sorgulayabilir misin?"

Bakışlarımı kraliçeye kilitlemek ve Falin'in paketlemekte olduğu iskelete kaymasına izin vermemek için tüm irademi kullandım. Aslında hissedemediğim bir iskelet.

"Eğer gerçekse, bir gölge yetiştirebilmeliyim."

"Yapmalı mısın?" Mükemmel kaşlarını kaldırdı.

Onu yalnız bıraktım. Daha önce hiç bir fae yetiştirmemiştim, en azından tam kanlı bir tane, ama bunun mümkün olduğunu biliyordum. "Ceset gerçekten bir ceset olduğu sürece."

Kaşlarını çatarak dudaklarını daha da aşağı çekti, ta ki gözlerinin kenarlarına kadar, ama yine de başını salladı. Ceset gerçek gibi görünüyordu ama Faerie genellikle

gerçek olarak cazibe. Eğer gerçekten yaşamamış olsaydım, yapabileceğim hiçbir şey olmazdı.

Arkasını dönmeye başladı ama ben bir adım öne çıktım. Kendimden emin görünmeye çalışarak hissetmediğim bir gülümseme takındım. Bu süslü elbisenin içinde kolay bir iş değildi. Yine de bir kumar oynamak üzereydim ve güven çok önemliydi.

"Elbette, gölgeyi yükseltmem için beni tutmanız gerekecek." "Seni kiralamak mı?"

"Bu işlemler bu şekilde gerçekleşiyor."

Bana baktı, kaşları çatıldı ama soruyu soran Maeve oldu: "Majesteleri için bu cesedi sorgulamayı reddetmekle mi tehdit ediyorsun?"

Ve şimdiden ince bir buzun üzerinde. "Hayır, sadece şartları görüşmeye çalışıyorum."

Kraliçe kollarını göğsünde kavuşturdu ve odadaki ani sessizlik bana Falin'in konuşmamızı dinlemek için cesedi paketlemeyi bıraktığını söyledi. Konsey üyeleri de biraz fazla ilgiyle izlediler. İçimden Maeve'e küfrettim ama dilimi tuttum ve çenemi kaldırdım.

Kış Kraliçesi'nin gözleri büyüdü. Benden kısıydı ama bir şekilde yaklaşıyor gibi geldi. Bu kadar ürkütücü olmasaydı, güzel bir numara olabilirdi.

"Ben kraliçeyim ve siz benim bölgemdesiniz," dedi, sesi aniden buz gibi olan havayı keserek.

Küçük bir baş hareketiyle onayladım. "Evet, yasaların gerektirdiği gibi çağrınıza geldim. Ama becerilerimi kullanmak istiyorsanız, adil bir pazarlık yapmalıyız." Ya da en azından benim Faerie'den anladığım buydu. Hukuk. Son birkaç ay içinde hızlandırılmış bir kurs almıştım ama ince noktalar gözümünden kaçmıştı.

Kraliçe uzun bir süre beni inceledikten sonra tiksintiyle tısladı ve ellerini indirdi. "Karşılığında ne istiyorsun Lexi?"

"Bağımsız statü."

"Hayır."

Bunu katı bir kesinlik içinde söyledi ve içimdeki umut söndü. Kendimin ve arkadaşlarımla hayatta kalması için Faerie ile bir bağ kurmam gerekiyordu ve bana bir yol verildiğini düşünmüştüm. İki küçük harf bu şans yok etti. Ona küçük bir omuz silkme hareketi yaparken bunu belli etmemeye çalıştım.

"O halde, bunun arkasında kimin olduğunu bulmanızda size bol şans dilerim." İskeletin genel yönüne doğru el salladım.

"Şimdi çekip gidemezsiniz. Müzakereler çoktan başladı. Tamamlanana kadar devam etmeliyiz."

Saçmalık. *Cidden mi?* Onay almak için Falin'e baktım, aslında buna ihtiyacım yoktu; kraliçe yalan söyleyemezdi. Başını salladı ve uzun bir kemiği çantaya attı. Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Yani artık pazarlığa kilitlenmiştik. Ve işte bu yüzden, işlerin nasıl yürüdüğünü henüz yarı yarıya anlamışken, fae'lerle ilgili bir duruma atlamak tehlikeliydi. İçimi çektim ve sözlerimi düşündüm.

Dikkatlice. Fae'ler yalan söyleyemezdi ama gerçeği o kadar tersine çevirebilirlerdi ki bu neredeyse bir şeydi ve her zaman bir pazarlığın daha iyi tarafını elde etmeye çalışırlardı.

"Öyleyse küçük planeweaver, bir sonraki teklifin nedir?" diye sordu kraliçe, bir yırtıcının köşeye sıkışmış avına sırtıttığı gibi bana gülümseyerek. Ve bana taktığı sahte lakabı bırakmış olmasının iyiye işaret olduğundan şüpheliydim.

Odanın diğer tarafından sırt çantasının kapanırken çıkardığı hışırtı, fazla sessiz olan mekânda yüksek sesle duyuluyordu. Falin bir an sonra omzuna astığı çantasıyla bize katıldı. Tabaklanmış kumaş tuhaf yerlerden şişkinlik yapıyordu ve çok küçüktü. İçinde bir ceset olduğunu bilmeseydim, tahmin edemezdim ama biliyordum ve kenarlara baskı yapan yarı maskeli şekiller midemi ekşitti.

"Biz hazırız," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Kraliçe başını salladı. "Hayır, şu anda bir işin ortasındayız." "Majesteleri, bunu yolda konuşamaz mıyız?" diye sordu. durakladı. Kapı aralığından geçti ve bir an sonra gözden kayboldu.

Kraliçe bir an için kaşlarını çattı ama cesedin daha fazla uzaklaşmasına izin vermeye isteksiz görünüyordu. "Gelin," dedi ve aceleyle odadan çıktı.

Salona vardığımda kraliçe önden gidiyordu, Falin birkaç adım gerideydi. Ona yetiştim ve yanına düştüm.

"Her zaman böyle sağı solu belli olmaz mı?" Soruyu olabildiğince sessizce ve duymasını umarak fısıldadım, ama bana attığı bakış hiçbir şey söylememem gerektiğini söylüyordu.

Cevap vereceğini sanmıyordum, özellikle de bakışları Ryese ve Lyell'ın birkaç adım arkamızda ilerledikleri yere kaydığında, ama bir süre sonra

"Hayır" diye fısıldadı.

Ona baktım ama kraliçenin sırtına bakıyordu ve yüz hatlarında hem dikkat hem de endişe vardı. Ne demek istediğini pek anlamamıştım.

Kraliçe ile ilişkisi. Bir zamanlar onun sevgilisiydi, bunu biliyordum ama söylediklerine bakılırsa o zaman çoktan geçmişti ve artık ona karşı bir sevgi beslemiyordu.

Yine de aralarında bir şeyler olmalı; yüz ifadesi, onu umursamaması için fazla karmaşıktı. Bu gerçeği fark etmenin göğsümü hafifçe daraltmasından nefret ediyordum.

Bir köşeyi döndük ve oyulmuş buz sütununun bulunduğu koridora ulaştık. Faerie ile Bloom arasına adım attığımızda dünya odaktan düştü ve adımlarım ağırlaştı, dünya hafifçe karardı. Yine de kötü değildi. Fark edilebilirdi evet, ama babamın evindeki cepten çıkmak kadar bile kötü değildi.

Bu yüzden ölümlü gerçekliğe yeniden girmeye tamamen hazırlıksızdım.

Bloom'dan çıkan kapıdan içeri adımımı attığımda tökezledim ve üzerime çöken gerçekliğin ağırlığı altında nefes nefese kaldım. Dünya döndü, dizlerim kilitlendi ve öne doğru savruldum. Falin bir kolumu yakaladı, ürkmüş görünen fedai -yeşil tenli bir goblin- diğerini yakaladı. Tahta döşemelere kafa üstü çarpmamamın tek nedeni onlardı.

"Onun nesi var?" diye tersledi kraliçe.

Onu göremiyordum, görüşüm henüz netleşmemişti ama sesi yakın geliyordu. "Soluyor." Falin'in eli beni fiziksel olarak destekliyordu ama sözleri sert ve duygusuzdu.

Görüşüm netleşmişti - en azından ölümlü gerçeklikte netleştiği kadarıyla, ayrıldıktan sonra Faerie'nin netliğini hep özledim - bu yüzden Kraliçenin Falin'e doğru hışımla yaklaşıp saçlarından bir tutam tutarak onu kendi hizasına çektiğini görmekte zorlandım.

"Ve ben bunu ilk kez mi duyuyorum? Neden onu izlemen için seni gönderme zahmetine girdim ki?"

Sanırım bu, kraliçenin neden Falin'in benimle konuşmasını engellemek yerine ona benimle yaşamasını emrettiğini açıklıyordu. Bu büyük bir sürpriz değildi; onun için casusluk yapmak üzere orada olduğunu varsaymıştım.

Beni destekleyen ellerden kurtuldum. Cine başımı salladım ama ona teşekkür etmedim. Fae'lere teşekkür etmedim. Gerçekliğe yeniden döndüğümde üzerime çöken ağırlı yorgunluğa alışmıştım artık.

çok sakatlayıcı görünüyordu. Omuzlarımı yuvarladım, bu duyguya çoktan alışmıştım.

"Bu şeyi yapacak mıyız?" Kapıya doğru ilerleyerek sordum.

Kraliçe Falin'i henüz serbest bırakmamıştı, bu yüzden yüzümü incelerken rahatsız edici bir açıyla eğildi. Yüz hatlarının kenarlarında hâlâ öfke titreşiyordu ama aynı zamanda endişe de vardı. Bir insan olarak benim için endişelendiğini düşünecek kadar aptal değildim, daha çok onun potansiyel varlığı için endişeleniyordu. Eğer ben kaybolursam, kendi evcil planeweaver'ına sahip olamazdı.

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını büzdü, ama sonra bakışları onun yanında endişeyle ayaklarını sürüyen kısa cine kaydı. Falin'i serbest bıraktı ve elbisesini düzelterek geri çekildi. "Evet. Şövalye, götür bizi. rahatsız edilmeyeceğimiz bir yer."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

A Falin'in arabasını bıraktığı otoparka doğru yürürken, kraliçenin ya da konsey üyelerinden herhangi birinin arabası olup olmadığını merak ettim.

Nekros'ta park edilmiş olsaydı. *Belki de Nekros'tan bir minivan*

Büyüleyici. Çünkü yedi kişi ve sırt çantasındaki bir ceset Falin'in arabasına sığmıyordu. FIB'nin, ölümlü gerçeklikte fazla zaman geçirmeyen fae'lerin ziyaret için Nekros'a geçmeye karar verdikleri durumlar için garajda küçük bir araba filosu bulundurduğunu öğrenince neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. Kraliçe, Ryese ve ben Falin'le giderken Lyell, Blayne ve Maeve de kiralık bir araçla bizi takip etti. İskeletin konsey üleriyle birlikte gitmesini sağlamaya çalıştım ama kraliçe ne onun ne de benim gözünün önünden ayrılmama izin verdi. Bu da iskeletle baş başa kaldığım anlamına geliyordu ve artık Peri'nin dışındaydık.

Cesedin içine kaymasını engellemek için mezar sihrimi dikkatli bir şekilde kontrol altında tutmam gerekiyordu.

Araba yolculuğu birden fazla açıdan rahatsız ediciydi. Av tüfeğini çağırmaya zahmet etmemiştim ve kraliçe ön yolcu koltuğuna kaydığında en ufak bir şaşkınlık yaşamadım. Geriye Ryese ve ben kalmıştık. bir arka koltuk vardı. Falin'le ilk tanıştığımızda, ilk davamız sırasında hurdaya dönmüş olan gösterişli kırmızı bir spor araba kullanıyordu.

Bu araba onun ikizi olabilirdi.

Ne yazık ki, tasarlanırken arka koltuk açıkça sonradan düşünülmüştü ve birinin gerçekten oraya oturmak istemesi durumunda bacak mesafesi kesinlikle dikkate alınmamıştı. Bu yüzden bacaklarımı neredeyse göğsüme bastırmış ve Ryese ile aramda korkunç kalıntılardan oluşan bir sırt çantası sıkışmış halde buldum kendimi. Kibirli fae bile oturma düzenini rahat gösteremedi ve yolculuk boyunca Falin'in kafasının arkasına kaşlarını çatarak baktı. En azından Falin arabanın üstünü açık bırakmıştı ve rüzgârın uğultusu uzun konuşmaları engelledi.

Ritüeli gerçekleştirmek için en özel yer ev olabilirdi ama bir cesedin yatak odama taşınmasını reddediyordum, bu yüzden şehrin hemen dışındaki ormana doğru yola çıktık. Yolculuk uzun sürmedi - Mahalle yerini banliyölere bıraktı ve sonra vahşi doğaya doğru yol aldı. Bu yolculuğun bana bir şeyler vereceğini umuyordum.

Kraliçeyi bana bağımsız bir statü vermeye zorlayacak bir argüman oluşturmak için zamanım vardı, ancak arka koltukta sıkışmış ve kalçama bastırılmış bir ceset varken hiçbir parlak keşif beni etkilememişti.

Yoldan görünmeyeceğimiz kadar uzakta küçük bir açıklık bulduk ve hançerimi ritüelim için bir daire çizmek için kullandım. Kocaman etek Görevi zorlaştırdı ve üçüncü kez etek ucuna takıldığımda birkaç renkli küfür kullandım. Eğer cüppe daha önce mahvolmamışsa bile, Falin'in cazibesi hasarı hâlâ gizliyor olsa da, muhtemelen şimdi mahvolmuştu. Çemberi tamamladığımda, çoğunlukla etekteki lanet tül katmanlarıyla mücadele etmekten dolayı zor nefes alıyordum.

Kraliçe bana kaşlarını çattı. "Bu görevi tamamlayacak enerjiniz var mı?"

"Bugün mü? Evet, ama görünüşe göre Faerie'ye bir an önce bağlanmam gerekiyor. Bu ritüel karşılığında bağımsız bir statü talep ediyorum." Tamam, bir kez reddedilmiştim ama başka bir şey istemeyi reddedersem belki onu yıpratabilirdim, değil mi? Muhtemelen yıpratmazdı.

"Sana sarayımda onurlu bir yer sunabilirim. Zenginlik. Güç. Konseyimde bir yer. Sevgili yeğenimle bir birliktelik." Ryese'i işaret etti.

İnlememek için kendimi zor tuttum ama az kalsın inleyecektim. Konsey üyeleri kraliçenin sözleri üzerine gevezelik etmeye başladılar, muhtemelen beni de aralarına katma fikrinden ya da belki de Ryese ile evlenme teklifinden. Hangisi olduğu umurumda değildi. İkisiyle de ilgilenmiyordum, ama özellikle ikincisiyle. Ryese'ye bakmaktan dikkatle kaçındım. Yine de yüzündeki mağrur ifadeyi hayal edebiliyordum; bu ifadenin bir kısmı teklifi kabul etmem için bir cesaret, bir kısmı da kabul etmeyeceğimi tahmin ettiği için duyduğu öfkeydi.

"Tören için bağımsız statüden daha azını kabul etmeyeceğim."

Kraliçe bana kaşlarını çattı ve birkaç dakika sessizce durup birbirimize baktık. Bir adım daha yaklaştı. İçimden geri çekilmek geldi ama kendimi tuttum.

"Tebaamı kimin öldürdüğünü ve taht odamdaki o korkunç görüntüyü kimin yarattığını bulun, ben de size bir yıl bir günlüğüne bağımsız statü vereyim," dedi ve ben rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla neredeyse kahkaha atacaktım - üç kez talep etmiştim, ama sanırım gerçekten vermesini beklemiyordum.

istek. Henüz tam olarak bitirmemişti. "O yıl ve bir gün boyunca benim bölgemde ikamet etmeye devam etmeyi kabul edeceksin ve bu sürenin sonunda başka bir saraya bağlılık yemini etmeden önce beni bilgilendireceksin."

Neredeyse ağızımdan "anlaşma" çıkacaktı, ama Fae'lerle yapılan pazarlıklar bağlayıcıdır, bu yüzden kendimi ortaya koyduğu koşulları incelemeye zorladım. Bir yıl ve bir gün çok uzun bir zaman değildi ama şu an sahip olduğumdan daha fazla bir zamandı ve Rianna ve ben yok olmadan önce başka bir Peri hükümdarının benden bir iyilik isteyecek duruma düşmesi pek olası değildi.

Uzatma bana daha kalıcı bir şey ayarlamak için zaman kazandıracaktı. Kendisinininkinden başka bir mahkemeye katılacaksam onu bilgilendirmemi şart koşmuş olsa da, rızasına ihtiyacım olduğunu söylememişi. Elbette, onun kontrol alanından ayrıldığımı öğrenirse, bunu ona söylediğimde beni öldürtebilirdi.

Ama benim seçimim neydi? Şimdi ölmek mi, sonra ölmek mi? En azından daha iyi bir plan yapmak için zamanım olacaktı.

Başımı salladım ve elimi uzattım. "Şartlarınızı kabul ediyorum." "Anlaştık o zaman."

Falin durduğu yerden "Şahit olundu," dedi. Her konsey üyesi de bu cümleyi tekrarlardı. Anlaşmamızın yarattığı küçük bağı şimdiden hissedebildiğim için bu bir formaliteydi. Kraliçe avucunu Şaşırtıcı derecede sert ama ezici olmayan bir tokalaşmayla benimkini. Ona ilk kez dokunduğumu fark ettim ve teni benim düşük vücut ısıma göre bile soğuktu.

Bunu hallettikten sonra tekrar elimdeki konuya, yani bu anlaşmayı bitirmek için yapmam gereken ritüele odaklandım. Falin'e sırt çantasını çemberimin içine yerleştirmesini işaret ettim. Kaşları çatılmıştı ama çantayı gösterdiğim yere koyarken hiçbir şey söylemedi. Çantayı açtı, belli ki iskelet halindeki cesedi ortaya koymaya niyetliydi.

"Onu orada bırak," dedim, korkunç kemikleri tekrar görmeden önce gözümü başka tarafa çevirerek.

"O mu?" Kraliçe sordu.

Başımı salladım. Artık ölümlü gerçekliğe geri döndüğümüze ve bir kez daha ölümler diyarıyla temas halinde olduğuma göre, ceset sanki beni dinlemeye ve tüm sırlarını öğrenmeye teşvik edercesine, duyma alanımın hemen dışında yumuşak ninniler söylüyordu. Hiç düşünmeden, onun aslında bir kadın olduğunu hissedebiliyordum. Genelde bir cesedin kaç yaşında öldüğünü de tahmin edebilirdim ama fae'lerde öyle değildi. Ceset yaşlı hissettiriyordu, çok yaşlı. Ama bu bir fae için ne anlama geliyordu? İki

Yüz yıl mı? İki bin yıl mı? Biri bunu yapmadan önce ne kadar yaşadığını ölçek tecrübeye sahip değildim. Ona her ne olduysa.

Falin geri çekildi ve beni çantanın yanında yalnız bıraktı. Etrafıma bakındım ve çemberin ince çizgisinin çizilmediğinden ya da kırılmadığından emin oldum. Tamamlanmış görünüyordu ve yüzüğümde depoladığım ham büyü çimlerin üzerindeki çizgiye yönlendirdim.

Büyülü çember etrafımda güçlü ve sağlam bir şekilde yayıldı. Tatmin olmuş bir şekilde tılsımlı bileziğimdeki kalkanları çıkardım ve zihnimi açtım. Gözlerimi kapalı tuttum - mezara dokunurken dünyayı hafifçe çürümüş olarak görme eğilimindeydim ve çürüyen bir torbaya tıkıştırılmış kemiklere bir göz atmak istemedim. Ayrıca, sihri ulaşmak için gözlerime ihtiyacım yoktu.

Etrafımdaki cesedi hissedebiliyordum ama mezar beni beklediğim kadar acımasızca pençelemedi. Soğuk rüzgâr tenimde dans ediyordu ama beni parçalamıyor, etimin altına girmeye çalışmıyordu. Daha önce hiç bir fae yetiştirmemiştim. A birkaç feykin, ama tam kanlı fae yok. İlk başta farkın bu olabileceğini düşünmüştüm.

Sonra büyüm cesede dokundu ve yanıldığımı anladım.

Gözlerim açıldı ve çantanın çürümüş malzemesinin arasından, bulacağımı zaten bildiğim şeyi görebildim: artık parçalanmış kemiklere yapışmış gümüş parıltılı bir ruh. Tüylerimi diken diken eden bir ürperti bedenime yayıldı. Ruhu hâlâ oradaydı, kemiklere hapsolmuştu. Farkındaydım.

Boğazımın arkasına doğru tırmanan iğrenç tadı yutkunarak bastırdım. Bu fae hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama onun için acı çekiyordum. Koleksiyoncuların Faerie'ye giremediği gerçeğinin tüm sonuçlarını hiç düşünmemiştim. Yaşayan bir ruh ne kadar zamandır ölü bir beden içinde sıkışıp kalmıştı? O kabuğa olanların ne kadarının farkındaydı? Kemiklerinin tıkıştırıldığı torbanın ne kadar küçük olduğunu görünce tekrar ürperdim.

Ancak başa çıkmam gereken tek sorun suçluluk ve sempati değildi. Onun ruhu çok büyük bir karmaşa yarattı.

Ruh hala beden içindeyken bir gölgeyi kaldıramazdım - büyüm o şekilde çalışmıyordu.

Ruh beden içinde olduğu sürece bir şekilde hayattaydı ve korunuyordu. Ruhu dışarı atabilirdim ama bir hayalete dönüşür ve ben bariyeri kırana kadar çemberimin içinde sıkışıp kalırdı. Hayaletler ölümlülerin dünyasıyla etkileşime giremezdi, ancak ben gerçeklikler için bir geçiş noktasıydım ve onlar çok

benim için fiziksel. Ne tür bir fae ile uğraştığımı ya da ölü olmakla ne kadar iyi başa çıkabileceğini bilmiyordum. Ama üzerime poltergeist gibi gelmesi bile, onu dışarı atmak, kutsallıktan arındırılmış bedeniyle bir çemberin içine hapsedmek ve sonra gölgesini onun önünde yükseltmek bir tür işkence olurdu.

Diğerlerinin çemberimin dışında beklediği yere döndüm. "Bir sorunumuz var. Hâlâ *içeride*," dedim ve kraliçe karanlık bir elini kaldırdı.

kaşını kaldırdı, anlamamıştı. "Yani ruhu henüz toplanıp taşınmadı."

"Yani?"

"Ruhunu çıkarıp onu bir hayalete dönüşmeye zorlamadığım sürece gölgesini yükseltemem."

Ryese nefesinin altından alay etti. "Gördün mü? Sana bunun değerinden daha fazla sorun yaratacağını söylemiştim."

Lyell başıyla onayladı ama kraliçe iki adamı da görmezden geldi. Endişeli olmaktan çok tedirgin görünüyordu. "Hayalet. Shade. Cevaplarımı aldığım sürece neyi gündeme getireceğiniz umurumda değil."

Doğru. Aslında hayaleti sorgulamayı önermiyordum. "Hayaletler güvenilir tanıklar değildir. Bir gölgenin aksine, onların bir egosu, kendi motivasyonları vardır ve onlar-" Sözümü kestim çünkü bir hayaletin yalan söyleyebileceğini söylemek üzereydim ama fae'ler yaşarken yalan söyleyemezdi, dolayısıyla ölü olmanın bu gerçeği değiştirmesi pek olası değildi. Ayrıca, bir gölge ideal bir tanık olabilirken, bir hayalet temelde etli kısımları olmayan bir insandı ve çoğu görgü tanığı hesaplar yaşayanlardan geliyordu. Bir gölgenin açık sözlü dürüstlüğüne değer verebilirdim, ancak çoğu insan yaşayanlarla uğraşmaya alışkındı ve bariz bedensel sınırlamalar bir yana, hayaletler o kadar da farklı değildi canlı bir tanığın kişiliği.

Eğer işbirliği yaparsa, hayaleti sorgulamak o kadar da kötü bir şey olmayabilirdi. Sorun şu ki, o çantadan ne tür bir hayalet çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne zamandır ölüydü? Faerie'de hiçbir şey çürümez, bu yüzden yüzyıllardır vahşileşmiş bir iskelet olabilirdi ve tüm bu zaman boyunca bunun farkındaydı. Belli ki doğal sebeplerden ölmemişti. Ölümünden önce ona ne tür işkenceler yapılmış olabilirdi? Ve işkenceden bahsetmişken, Falin onun iskeletini parçalara ayırmış ve bir torbaya koymuştu. Bu hayalet delirmiş olabilir.

Ve onunla bir çemberin içinde sıkışıp kalırdım.

İçinde parlayan ruhun sıkışıp kaldığı çantaya baktım. Hayaletin sorgulanıp sorgulanamayacağı ya da onu cesetten çıkarıp bir koleksiyoncu onu bulana kadar dolaşabilmesi için hızla çemberimden çıkarmaya çalışmam gerekip gerekmeyeceği belirsizdi ama bağımsız statümü elde etmek istiyorsam kraliçe için cevapları almalıydım. Hançerimi tekrar avuçladım. Hayalet öfkeyle ortaya çıkarsa, hançer en iyi silah değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Derin bir nefes alarak büyümle uzandım. Genellikle ruhları manipüle etmek için büyü kullanmazdım, ama dürüst olmak gerekirse, kendi kendine olmamasına şaşırmışım.

henüz fırlatılmamıştı. Oldukça iyi korunmuş bir cesede tutunmuş bir ruh bir şeydi, ama bu artık neredeyse bir beden değildi. Boş elimi kaldırdım ve büyümle küçük bir itme hareketi yaptım.

Ruh, büyümün dokunuşuyla hareket etti ve bu, tuzlu su şekerlemesini çekip ayırmak gibi bir şeydi; sanki ruh, onu ayakta tutan bedeni bırakmak istemeyerek, kalan tüm gücüyle kemiklere tutunmuş gibiydi.

Ama hareket etti. Daha fazla büyü çektim ve daha sert ittim. Torbadan parıldayan bir şekil çıktı, ölümler diyarına geçerken parıltısı azaldı, ta ki önümdeki çimenlerde soluk bir figür durana kadar.

Fae kadın beklediğimden daha kısaydı, benden en az bir buçuk adım daha küçüktü ve gövdesi ince, narindi. Tahtta oturan bir iskeletken bu detayları fark etmemiştim ama o zaman da çok dikkatli bakmamıştım. Gözleri koyu renkliydi, gözbebeği ve iris arasında hiçbir ayırım yoktu ve beyaz alanlar yoktu. En büyük özelliği, yüzüne hükmediyor ve çok küçük sivri bir burnu ve bir burnu gölgede bırakıyordu.

ince bir ağız yarığı. Saçları, eğer böyle adlandırmak isterseniz, kafa derisinden patlayan buz sarkıtları gibi uzun kristal çıkıntılar halinde başından geriye doğru uzanıyordu. Bulunduğum açıdan, sırtından çıkan kanatları zar zor görebiliyordum ama onu gerçekten taşıyıp taşımadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü görebildiğim kadarıyla tül gibi etinde düzinelerce delik vardı. *Ya da bir kar tanesi.*

Artık ceset boş olduğu için mezar beni sertçe çekiştiriyor, büyümü ve ısıyı kendisine çekmeye çalışıyordu. Kalkanlarımı kapattım ve elimden geldiğince engellemeye çalıştım. Şu anda dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yoktu.

Fae hayalet kıpırdamamıştı ve kızgın ya da öfkeli olarak sınıflandırabileceğim herhangi bir şeyden daha çok şok olmuş görünüyordu, bu yüzden bir şans verdim. "Merhaba, ben Alex. Senin adın ne?"

Kocaman, kara gözleri bana doğru kaydı, beni incelerken yuvarlaklaştı. Hançeri yanıma bastırdım, fark etmemesini umduğum elbisemin kıvrımlarına sakladım. Küçük boyundan mı yoksa kocaman gözlerinden mi bilmiyorum ama çok çocuksu ve biraz da korkmuş görünüyordu. Tehditkâr görünmek istemedim. Ama hançeri de elimden bırakmayacaktım. Görünüş aldatıcı olabilirdi.

Dal gibi ince kollarını kendine sarılır gibi göğsüne doladı ve alt göz kapakları titredi. Bir an için ağlamaya başlayabileceğini düşündüm.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi tiz ve bir çan kadar netti.

Sırt çantasının ayak bileklerine düştüğü yere baktı. Kaşları yoktu ama alnı kırışmıştı ve şimdi her an ağlamaya başlayacağından emindim. "Bu da ne?"

"Bana elini ver," dedim, kendi elimi ona doğru tutarak.

Bakmadı. Bana bakmıyordu bile. Çantaya bakıyordu. Tam olarak ne gördüğünü bilmiyordum - bu gerçekten de ölümler diyarı ile yaşayanlar arasındaki uçuruma ne kadar yakın olduğuna bağlıydı, ama çantanın içinden kemiklerini görebildiğini tahmin ettim. Bu iyi bir şey olamazdı. Onun yerinde olsaydım, odaklanmak isteyeceğim son şeyin kendi kirletilmiş bedenim olacağından oldukça emindim. Onun dikkatini çekmeliydim.

Ayrıca, mantıklı görünüyordu, bu yüzden kraliçenin sorularını yanıtlayabilmesi oldukça mümkündü. Hayaletin gerçekte ortaya çıkmasını sağlamak

Sadece kemiklerden bir gölge oluşturmaktan çok daha basitti ve çok daha az enerji gerektiriyordu. Zaten ne kadar yorgun olsam da, daha az büyü harcamak kesinlikle bir artı gibi geliyordu. Onu sorgulamanın gölgesini sorgulamaktan daha nazik mi yoksa daha zalimce mi olacağından emin değildim ama kendi kemiklerine dehşetle bakması, gölgesini görmenin onun akıl sağlığı için iyi olmayacağını düşünmeme neden oldu -herhangi biri için iyi olacağını düşündüğümünden değil. Ona doğru bir adım attım, elimi hala uzatmıştım ve o yerden kalktı, eli

Üç metre havaya kalktığında kar tanesi kanatları arkasında çırpınarak hareket ediyordu.

Sanırım kanatlar sadece süs değil.

Yukarı doğru ateş etti, ama çizdiğim daire çok geniş değildi, bu yüzden tavana çarptı ve sekti. Çarpmanın etkisiyle dişlerim takırdadı, büyümlü titreşim beni sarstı.

Aetheric enerji olduğu ve çoğu fae o düzleme ulaşamadığı için büyüü bariyeri görebildiğinden şüpheliydim ama kesinlikle hissetti çünkü döndü ve iki küçük yumruğunu bariyere vurdu. Yumruğunun her vuruşu beni ürpertti. Gözlerimi sıkarak kapattım ve çemberi güçlendirmek için içine daha fazla büyü kanalize ettim.

"Dur," diye bağırdım hayalete. Eğer bir gölge olsaydı bana itaat etmek zorunda kalırdı. Ama değildi ve emrimi hiç dikkate almadı.

"Alex?" Falin çemberin dışından endişeli bir sesle konuştu. Fae'yi göremiyordu, neler olduğunu bilmiyordu ama benim tepkilerim ona bir şeylerin ters gittiğini anlatmaya yetmişti.

Ona dokunmadan da hayaleti görünür kılabilirdim ama bu çok daha fazla enerji harcamak anlamına gelirdi. Bu yüzden, yumruklarının her çarpışında beynimde yankılanan çarpıntıya rağmen gözlerimi açmaya zorlayarak çemberin karşısına geçtim ve ayak bileğini yakaladım. Güç içimden fişkırdı ve temas yoluyla onun üzerine aktı. Çığlık attı, pençemde kıvranıyordu. Bu numarayı birçok hayalete yapmıştım ve sadece bir kez, o da kontrolü kaybettiğimde canımın yandığını söylemişlerdi, bu yüzden çığlığının acıya işaret ettiğinden şüpheliydim.

Ama çığlık attı, sesi tizleşti ve havayı deldi. Neredeyse kulaklarımı kapatmak için elimi geri çekecektim ama onu ölümlüler diyarına yaklaştırmak için dayanmaya devam ettim.

Kraliçe, "Sessiz ol," diye emretti ve benim çemberimin içinde bile sözlerinde güç vardı.

Çırpanan fae hareketsiz kaldı. Başsarsıldı ve ilk kez çemberin ötesindeki dünyanın -ve çemberin hemen diğer tarafındaki insanların- farkına varır gibi oldu. Çığlığı boğazında düğümlendi ve tekrar yere doğru süzüldü. O hareket ederken kavrayışımı ayak bileğinden dirseğine doğru değiştirdim ama fark ettiğinden şüpheliyim. Tüm dikkati kraliçeye odaklanmıştı.

Uzun otların arasında dizlerinin üzerine çöktü, beni de beraberinde sürükledi.

On

u. "Kraliçem," dedi başını eğerek.

Kraliçe ona baktı, yüzünden çok kanatlarını inceledi. "Sen hizmetçilerimden birisin, değil mi?" "Evet, leydim."

"Adın ne senin?"

"Icelynne, leydim," dedi küçük fae ve kraliçe başıyla onayladı.

Bir şey söylemedim ama kraliçenin kaç tane hizmetkârı olduğunu merak ediyordum, sadece hayal meyal tanıyordu ve ona hizmet eden bu fae'nin adını bile bilmiyordu. Onun kayıp olduğunu fark etmiş miydi? Kraliçenin kaşlarını çatmasından, fark etmediğini tahmin ettim ve belki de bu gerçek onu rahatsız etmişti.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Konsey üyeleri kraliçe ve Falin'den biraz uzakta bir araya toplandılar. Hayaletle çıplak bir dehşetle baktılar. Ryese başını salladı ve Lyell ile Maeve geldiğimiz yöne doğru kaçamak bakışlar atmaya devam ettiler. Blayne'in ağzı hareket etti ama dudaklarının arasından duyulabilir bir şey çıkmadı. Görünüşe göre hayaletler gibi. Muhtemelen bu gördükleri ilk şeydi. Falin'in bir keresinde bana söylediği bir şeyi hatırladım -*Fae'ler kendi ölümlülüklerinin hatırlatılmasından hoşlanmazlar*. Ve Icelynne inkar edilemez bir şekilde fae ve ölüydü.

Sonunda Falin sessizliği bozdu. "Ne oldu, Icelynne?"

Sesi şaşırtıcı derecede nazikti. Ses tonu daha önce kurbanları sorgulamış bir polise benziyordu. Bazen kraliçenin kirli işlerinin çoğunu yaptığı doğru olsa da, aynı zamanda yerel FIB ofisinin başı olduğunu ve diğer polislerin yaptıklarının eşdeğeri olan fae'lerle uğraştığını unutuyordum.

Icelynne dizlerinin üzerinden yuvarlanarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Bacaklarını göğsüne doğru çekerek sıkıca sarıldı. Daha önce bana bir çocuğu hatırlattıysa, şimdi iki kat daha fazla hatırlatıyordu.

"Hissettim. Her şeyi hissettim. O . . . Beni *yedi*."

"Kim yaptı?" diye sordu kraliçe, çemberin dış kenarına bir adım daha yaklaşarak.

Küçük buz perisi başını salladı. "I . . . Bilmiyorum. Onu göremedim. Ama biliyordum. Beni yediğini biliyordum."

"Gözlerin mi bağlıydı yoksa o büyülenmiş miydi?" Falin sordu, sesi nazik ama talepkâr. "Peki onun hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz? Konuşuyor muydu? Herhangi bir koku aldınız mı?"

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Beni yiyordu. Hepsi bu. Onu göremedim ve duyamadım. I-" Gözyaşları içinde ayrıldı.

"Böyle bir şeyi nasıl hatırlamazsın?" diye sordu kraliçe ellerini yumruk yaparak. "Eminim bir şey bulmaya çalışıyor olmalısın. Böylece onu daha sonra teşhis edebilirsin."

Küçük fae ağlamaya devam etti, hayaletimsi bedeni titriyordu. Elimi omzuna götürdüm ve hafifçe sıkarak onu rahatlatmaya çalıştım.

onu. Fark ettiyse de belli etmedi.

"Beni yedi," dedi hıçkırıklar arasında. "Ve, ve beni parçalara ayırdı." Sırt çantasına gözyaşlarıyla dolu bir bakış fırlattı.

Blayne boğazını temizledi. "Şövalye iskeleti parçalarına ayırdı. Kış Şövalyesi'nin seni yediğini mi söylüyorsun?"

Önce konsey üyesine sonra da Falin'e bakarken gözleri kocaman oldu. Herkesin dikkati onu takip etti.

Boğazımı temizledim. "Hayır, anlatmıyor. Hissedebildiği ama tutarlı ayrıntılara sahip olmadığı travmatik olayları sıralıyor," dedim ve sonra duraksadım. Hayaletin önünde açıklama yapmak istemiyordum ama onu yiyen kişi hakkında neden hiçbir şey hatırlamadığını ve kemiklerini torbaya koyarken onu yiyen kişi ile Falin'i neden aynı isim altında topladığını anlamaları gerekiyordu. "Sanırım bu olduğunda Icelynne çoktan ölmüştü. Ruhu oradaydı, bu yüzden başına gelenleri yaşadı ama bunları yorumlayacak işitme ya da görme gibi işlevsel sistemleri yoktu. Yolumuza devam etmeliyiz."

Şaşkınlıkla bana bakıyorlardı ve Icelynne daha yüksek sesle ağlıyor, hıçkırıkları arasında kesik kesik nefesler alıyordu. Normalde ölümden sonra bedene ne olduğunun, içinde yaşayan ruh için pek bir önemi yoktu çünkü ölüm, ruh bedeni terk ettiği anda gerçekleşirdi. Oh, bazen tam fiziksel ölüm tüm bedensel fonksiyonların kapanması için bir ya da iki dakika daha sürerdi, ama eğer bir gölge kaldırırsam, bu dakikalar eksik olurdu çünkü yaşamın kayıt düğmesi çoktan kapatılmıştı ve elbette, ruh artık bedenle bağlantılı olmadığı için onları hatırlamayacaktı. Ancak Icelynne'in bedeni yaşamayı bırakmıştı ve ruhu hala içeride sıkışıp kalmıştı. Beyni kapanmış, duyuları ölmüştü ama ruhu hala bedenine olanları bir düzeyde deneyimliyordu. Tam olarak canlı canlı yenmemişti ama bir sonraki en kötü şey buydu.

"Icelynne," dedim, sesimi yatıştırıcı tutmaya çalışarak, ama genellikle duyguları olmayan gölgeleri sorgulardım, travma geçirmiş hayaletleri değil. Yine de denedim. "Bize bundan önce ne olduğunu anlatabilir misin? Gördüğünü hatırladığın son şey nedir?"

Burnunu çekti ve burnunu koluna sildi. Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm ama sonra şöyle dedi: "Bir sandalyeye bağlıydım. Kolumdan çıkan tüpler vardı. Kan kaybediyordum. Yani tüpler, kanım o tüplerin içinde taşınyordu."

Falin'e baktım ama yüzünü kaplayan karanlık ifadeden bir şey okuyamadım. İskeletin taht odasında görüldüğü halini düşündüm ama Icelynne'in ölümünden sonra ona çok şey yapılmıştı ve ben kan kaybından ölüp ölmediğini anlayacak deneyime sahipti. Etlerin çoğu gitmiş ve geriye sadece kemikler kalmışken bunu nasıl söyleyebilirdiniz ki? "Oraya nasıl geldin?" Falin sordu. "Nereye gittiğini biliyor musun? ne oldu?"

Icelynne'in yüzü buruştu, ama derin düşüncelerden mi yoksa acı dolu anılardan mı, tahmin edemedim. "Hâlâ mahkemedeydim. Gökyüzü bizimdi. Ama nerede olduğumu bilmiyorum. Kendi odalarımda olduğumu hatırlıyorum. Kapı çalındı. Dışarıda beyaz pelerinli, kukuletaları indirilmiş iki kişi vardı. Ama gardiyan olduklarını sanmıyorum. Biri çok kısaydı ve neredeyse boyu kadar genişti. Diğeri ise pelerinin altında zırh giyemeyecek kadar zayıftı. Onlar ..." Sözlerini yarıda kesti, yeni bir gözyaşı dalgası ondan kaçıyordu. Kendini toparlaması için ona bir an verdik ve gözlerini sildikten sonra devam etti. "Her şey çok hızlı oldu. Beni yakaladılar, mücadele ettim ve sonra her şey karardı. Uyandığımda sandalyedeydim, tüpler kanımı çekiyordu."

O durduğunda uzun bir süre kimse konuşmadı. Sonunda sordum, "Peki ya pelerinli iki figür, yüzlerini hiç görmedin mi? Tutulduğunuz süre boyunca başka birini gördünüz mü?"

"Onları hiç görmedim. Dişi mi erkek mi olduklarını ya da ne tür bir fae olduklarını bile bilmiyorum." Ellerimin altında omuzları titredi ama bu sefer konuşmayı kesmedi. "Odada benimle birlikte başka fae'ler de vardı. Onlar da bağlıydı. Sadece iki tanesini görebildim - Snowlilly adında bir hizmetçi kız ve tanımadığım bir kürekçi fae. Onun sarayımızın bir üyesi olduğunu sanmıyorum. Başkaları da vardı ama onlar arkamdaydı ve onları göremiyordum. Kaç tane olduğunu bilmiyorum. Sadece kısa boylu olanı ve Bir kez daha. Geldiler ve . . . Geldiler ve Rowen'ın bedenini aldılar ve yerine bir ağaç perisi getirdiler. O da tanıdık değildi."

Diğerleri mi? En az dört, büyük olasılıkla daha fazla gibi geliyordu. Falin'e baktım ve onun yüzünde de aynı düşünceyi gördüm -bu, kraliçeyi korkutmak için sahnelenen bir cesetten daha büyük bir şeydi.

"Başka bir şey gördünüz mü? Bir şey duydun mu?" Falin sordu. "Ne kadar süre tutulduğunu düşünüyorsun?"

"Günler mi? Haftalar mı? Bilmiyorum. Sonsuza kadar sürecektir gibiydi. Çok yorgundum ve tüm vücudum ağrıyordu. Özellikle de tüpleri bağlayıp kanımı çektiği zaman."

"Bekle-he?" diye sordum ve küçük fae elimin altında kıvrandı. Bize her şeyi anlatmıyordu ve belli ki "o" demek istememişti. İşte bu yüzden hayaletleri sorgulamayı sevmiyordum. "Kimdi o? Neye benziyordu?"

"Bilmiyorum," diye mutsuz ama kaçamak bir sesle konuştu. Bu daha önce kullandığı umutsuz cehalet çığılığı değildi. Bir şeyler saklıyordu.

Farkı duyan tek kişi ben değildim.

"Bize bildiklerini anlat, cariyeciler," dedi kraliçe ve sesinde açık bir emir vardı. Aynı zamanda öfke de vardı, sabırla ve aklı başında hesaplamalarla korkunç işkenceleri süruncemede bırakabilecek türden soğuk bir öfke. Bana yönelik olmadığına sevinmiştim.

"Kraliçem, yapamam-"

"Şimdi."

Küçük fae kendi içine daha da çökmüş gibiydi ama cevap verdi. "Yüzünü hiç görmedim ve benimle konuşurken sadece fısıldadı. Bana yaptığım fedakârlığın herkesin iyiliği için olduğunu, büyük değişikliklerin yaklaştığını ve benim de buna yardımcı olacağımı söyledi." Durakladı, ama kraliçe karanlık bir

Kaşları çatıldı ve kelimeler yine ağzından kaçtı. "O, ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, Sleagh Maith, leydim." Son cümleyi söylerken geri çekildi, sanki kraliçenin uzanıp onu bir kraliçeyi suçladığı için yakalayacağını düşünmüştü.

asil Fae soyu onu esir aldı. Elbette, çemberim hayaleti kraliçeden ayırıyordu, bu yüzden kraliçe hayaleti boğmak istese bile bunu yapamazdı.

Kraliçe ise sanki Icelynne'in sözleri vücuduna fiziksel bir darbe indirmiş gibi topuklarının üzerinde hafifçe geriye doğru sallandı. Döndü, ellerini iki yanında kenetledi ve çemberimin kenarında volta atmaya başladı.

"Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Seni esir alan kişi benim sarayımdan mıydı?"

Icelynne yüksek sesle burnunu çekti, vücudu titriyordu. "Bilmiyorum leydim. Yemin ederim bilmiyorum. Pelerinini hiç çıkarmadı ve benimle sadece yemek getirdiğinde ya da tüpleri takıp çıkardığında konuştu. Odadayken çoğu zaman bir simya laboratuvarıyla uğraşıyordu."

"Simya mı? Kurşunu altına çevirmek gibi mi?" Ben sordum.

Küçük fae başını salladı ve buz kristallerinin öğleden sonra ışığında parıldamasını sağladı. "Hayır. Sanırım kanımızdaki büyüü damıttıyordu."

OceanofPDF.com

Bölüm 10

W Icelynne'i bir saat daha sorgulamaya devam ettik ama bize anlatabileceği fazla bir şey yoktu. Üç kişi tarafından tutulmuştu. Birinin Sleagh Maith olabileceğini düşünüyordu ama yüzlerini hiç görmemişti. Tutsaklarının kanını yavaşça emmişlerdi. Muhtemelen her birinden mümkün olduğunca çok kan alabilmek için tutsakları besliyorlardı. Oh, ve belki de kanı saf büyü damıtmak için kullanıyorlardı. Neden? Tahmin edemiyordum ve görünüşe göre başka kimse de edemiyordu. En azından henüz.

Kraliçe sorgulamada en ısrarcı olanıydı. Herkes sustuktan sonra da aynı soruları farklı açılardan sormaya devam etti. Icelynne itaatkâr bir şekilde cevap vermeye çalıştı ama verebileceği daha fazla bilgi yoktu.

Kraliçe tiksintiyle dudaklarını bükerek arkasını döndüğünde, hayaletin yanında bağdaş kurarak oturmaya razı olmuştum. Onu görünür tutmak çok fazla enerji gerektirmiyordu -kesinlikle bu kadar uzun süre bir gölgeyi tutma ritüelinin bana mal olacağından çok daha az- ama sorgulama yine de bir saatten fazla sürmüştü ve ben bitkin düşmüştüm. Ayrıca oldukça yorulmaya başlamıştım.

zaman konusunda endişeliydim. Tamara'nın prova yemeği birkaç saat içinde gerçekleşecekti ve ben de etkinliğe yetişebilmek için her şeyi zamanında halletmek istiyordum. Ethan'ın ailesi Nekros'un güzel restoranlarından birinde rezervasyon yaptırmıştı ve benim de yemekte uyuyakalmayacak kadar enerjiye ihtiyacım vardı.

pahalı bir tabak.

Sonunda Icelynne'in omzunu bıraktığımda, ekstra kalkanlarımı tekrar yerine yerleştirdiğimde ve çemberimi bıraktığımda rahatlardım. Akşam güneşi ufukta asılı kalmış, çevredeki ağaçlar tarafından gizlenmişti. Sonbahar hızla ilerliyordu, bu yüzden artan kasvete rağmen hala akşamın nispeten erken saatleriydi. Erken ya da değil, eve gidip uyumak istiyordum. I

yapamadım, ama ne kadar çok istedim. İyi tarafından bakarsak, hâlâ görebiliyordum. Ritüel olmaması gözlerimin en az hasarı aldığı anlamına geliyordu.

"Bunu nereye götüreceksin?" Falin kemiklerinin bulunduğu sırt çantasını alırken Icelynne sordu.

Artık onunla temasım olmadığı için onu duyamıyordu, ben de soruyu tekrarladım. Falin durakladı, çantası omzuna tam olarak asılmamıştı. Yüzündeki ifade yarı yüz buruşturma yarı utançtı, sanki son bir saatini sorgulayarak geçirdiği fae ile kemikler arasındaki bağlantıyı unutmuş gibiydi. Ya da sanki onun hâlâ Orada, bir kez daha yaşayanlar ve ölümler arasındaki uçurumun ötesinde olduğunu izliyordu.

"Leydim?" diye sordu kraliçeye dönerek.

Bir an için soruyu umursamadan geçiştireceğini düşündüm. Sonra kaşlarını çattı ve solumdaki boş bir alana seslendi, hayalet-fae'nin durduğu yere tam olarak değil ama yakındı. "Icelynne, bana hizmet ettin. Hizmetçi. Bedeninizi onurlandırmak için ne yapılmasını istersiniz? Seni buraya gömebiliriz, böylece vahşi doğanın bir parçası olursun."

Bu, Icelynne'in kendi kelimeleriyle cevaplaması gereken bir şey gibi geldi ve muhtemelen tekrarlamak isteyeceğim bir şey değildi. Bu yüzden ona uzandım ve biraz daha enerji verdim. Kraliçenin gözleri Icelynne'e kaydıığında, hayaletin katılaştığını anladım.

Küçük fae'nin yüzü düşüncelerle buruştu. Belli ki öldükten sonra bedenine ne yapılacağını hiç düşünmemişti - ölümsüze yakın olanların çoğu böyle ölümcül detaylar üzerinde durmazdı. "Buradan nefret ediyorum. Burası Etrafımdaki her şey çürüyor," dedi sonunda. "Faerie'nin güzelliği ve büyüü içinde olmak istiyorum. Kış sarayına geri dönmek istiyorum."

Kraliçe başını salladı ve konuşmanın bittiğine memnun bir şekilde arkasını döndü. Faerie'ye döndüklerinde kemiklerini ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Falin çantayı arabaya doğru taşıdı, ben de elimi Icelynne'in kolundan çektim.

Kraliçe ve Falin'in peşinden yürüdüm. Ryese ve Blayne görünüşe göre ben çemberimi bozarken önümüzden gitmişlerdi ama Maeve ve Lyell beni takip ettiler ve aramızda geniş bir mesafe bıraktılar. şüpheli bakışlar doluyor.

"Bekle," diye arkamdan seslendi Icelynne, kat ettiğim mesafeyi geçerken kanatları çırpınıyordu. "Ben ölüyüm, doğru mu? Ve onlar göremiyorlar ya da

beni duyabilirsin, ama
sen duyabilirsin."

Başımı salladım.

"Şimdi ne olacak? Yani bana?"

Ağzımı açtım ama onu teselli edebilecek hiçbir kelimem olmadığını fark edince tekrar kapattım. Ruhun ışık ve yaşam düzlemini görmüştüm.

Koleksiyoncular vardı, ama ruhlar hayatlarına devam ettikten sonra aslında oraya gitmiyorlardı. Ölüm'ün bir ruhu diğer tarafta neyin beklediğini bildiğinden bile emin değildim. Icelynne'e bunu söylemek muhtemelen onu rahatlatmayacaktı. Çoğu hayalet ölümler diyarına ruhun toplayıcıya karşı mücadelesiyle geçerken,

Icelynne geride kalmayı, şu anda olduğu şeye dönüşmeyi seçmemişti. Onu kemiklerinin hapishanesinden kurtarmıştım, ama sadece onu ölümler diyarının arafına bırakmak için. Paniğe kapılmış yüz hatlarına bakınca, bu olması gerekenden daha az bir nezaket gibi görünüyordu.

"Bir ruh toplayıcısı bulmana yardım edeceğim," dedim sonunda.

Anladığım kadarıyla, ruhlar doğduklarında toplayıcılara tahsis ediliyordu, ancak

Faerie'ye koleksiyoncular gelmiyordu çünkü koleksiyoncuların diyarı Faerie'ye geçmiyordu. Ama artık ölümlüler aleminde bir hayalet olduğuna göre, yoldan geçen herhangi bir koleksiyoncu onun geçişine yardım edebilirdi. En azından Ölüm'ün ben öldüğümde ruhumu almaya geleceğine söz vermesinden anladığım buydu. Beni bir nevi evlat edinmişti. Erkek arkadaşım olduğunu düşünürsek bir bakıma ürkütücüydü ama sonsuza kadar dolaşmayacağımı ya da ölümler diyarında kötü bir şey tarafından yenmeyeceğimi bilmek güven vericiydi. Bir dahaki sefere Icelynne'i almakla ilgili bir sorunu olmayacağını varsaymıştım.

ziyaret ettiği zaman. "Bir sonraki aşamaya geçmenize yardımcı olacak."

Koyu renk gözlerinde parıltıya sahip yaşlar yeniden yükseldi. Şimdiye kadar neminin tükenmiş olacağını düşünmüştüm. Ama iri bir gözyaşı kaçtı ve yanağından aşağı yeni bir iz bıraktı. "Karşıya geçmek istemiyorum. Eve gitmek istiyorum. Faerie'ye."

Göz hizamda duruyordu ama hâlâ küçük ve çocuksu görünüyordu. Neredeyse ona sarılmak istiyordum. Ama yapmadım. O bir çocuk değildi. Aslında, muhtemelen benden yüzlerce yıl daha yaşlıydı.

"Yapabileceğini sanmıyorum," dedim ona. Faerie'de ölümler diyarı ya da koleksiyoncuların bulunduğu ruhlar diyarı yoktu. Daha önce Bloom'da bir hayalet görmüştüm ama Bloom düzlemler arasında bir geçiş noktasıydı ve Faerie'ye geçtikten sonra ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Faerie'deki gezilerim sırasında hiç hayalet görmemiştim.

Uzakta, ağaçların arasından bir arabanın kalkış sesi geldi ve Falin adımı seslendi. Icelynne'e başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için tekrar yürümeye başladım.

"Beni burada bırakamazsın," diye seslendi arkamdan, tiz sesi ince ve çaresizdi.

Bunu planlamamıştım. Ayrıca, onu arkamda bırakmak istesem bile, o bir hayaletti. Beni takip etmesini engelleyemezdim. Ama bu hayalet işinde yeniydi ve henüz bunun farkında değildi.

"Bizimle Sihirli Mahalle'ye gel," dedim ve onu takip etmesi için işaret ettim.

Kadın kıpırdamadı. "Beni bir ... koleksiyoncuya götürmeyecek misiniz?" Başlık üzerinde tökezleme şekli yabancılığını ele veriyordu. Elbette, hatta

Yaşam süreleri fae'lere kıyasla trajik bir şekilde kısa olan insanlar arasında, ruh toplayıcı, ölüm meleği ya da Azrail fikri -onlara hangi unvanı vermek isterseniz- çoğu zaman insanların kabul edebileceğinden daha fazlaydı.

Onu hazır olmadan bir koleksiyoncuya götürmeyeceğime söz vermeye başladım ama kelimeler dudaklarımda şekillenmedi. Bu bir yalan olmasa da, tutabileceğimi garanti edemeyeceğim bir yemine çok yakındı. Koleksiyoncularla ne kadar çok temasım olursa olsun, etrafımda ne kadar uzun süre kalırsa, biriyle karşılaşma olasılığı da o kadar yüksek olacaktı. "Ara sıra koleksiyoncularla arkadaşlık ediyorum ama size bir fiyonk takip hediye etmek gibi bir niyetim yok. Ben bir hayaletle çalışıyorum ve o da beni aylar boyunca diğer bağlantılarıma rağmen."

Başını sallayıp yanıma gelmeden önce birkaç saniye beni inceledi. Tekrar yol yönüne döndüm ve takip ettiğimiz patika boyunca geri gitmeye başladım.

"Çok hayalet tanıyor musun?" diye sordu ben başka bir ağaç köküne takılıp tökezlerken.

"Tam olarak değil," dedim, bir ağaç dalının altına eğildim ama sonra nefes almak için durmak zorunda kaldım. "Hayaletler nadir değildir ama yaygın da değildir." Doğrudum, hâlâ zor nefes alıyordum. Hiçbir zaman maraton koşucusu falan olmamıştım ama ormanda yürüyüş yaparken bile bu kadar kötü hissetmezdim. Bunun da solmanın bir başka yan etkisi olduğunu tahmin ettim. Kraliçeye yetişmem ve bağımsız bir fae olarak Faerie'ye olan bağımı nasıl sağlamlaştıracağımı bulmam gerekiyordu.

Icelynne'in sormak istediği daha fazla soru varmış gibi görünüyordu, ama onlara cevap verecek durumda değildim, bu yüzden neyse ki ormanda huzur içinde gezinmeme izin verdi. Yola ulaştığımda, diğer herkes

çoktan arabalara yüklenmişlerdi. Kraliçe geri dönmek ya da koltuğunu öne doğru yatırmak için hiçbir eğilim göstermedi ve bir an için arabanın yanından arkaya tırmanmayı düşündüm. Yorgun uzuvlarım bu fikre pek sıcak bakmıyordu. Falin dışarı kayd ve bana işaret etti. Ryese'nin kayarak kraliçenin arkasındaki koltuğa oturmasını bekliyordum ama o sadece gülümsedi ve beni kucağına tırmanmaya zorladı. "Yanlışlıkla" ayağına basmış olabilirim. İki kere.

Dizlerimin göğsüme değecek kadar sıkışmış olmasını umursamadan arka koltuğa yığıldım. Icelynne arabaya şüpheyle baktı. Bunun nedeninin daha önce hiç araba görmemiş olması mı -bazı fae'ler yüzyıllardır Faerie'den ayrılmamıştı- yoksa ölümler diyarında bu plastik arabanın muhtemelen çukurlu bir yolda eriyormuş gibi görünmesi mi olduğundan emin değildim. Yine de sürünerek bindi ve kendini Ryese ile benim aramdaki sırt çantasının üstüne sıkıştırdı. Sonra da tüm yolculuğu kederli bir şekilde altındaki çantaya bakarak geçirdi. Benden başka kimse fark etmedi. Onun için üzüldüm ama ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu, onun yerine arabayı çevreleyen karanlığa baktım.

Akşam yaklaşırken Bloom'un önündeki cadde park yeri turistlerin araçlarıyla dolmuştu. Falin bir yan sokağa saptı ve daha önce park ettiği küçük yeraltı garajına girdi. Özel olarak işaretlenmemişti ama arabaların çoğu fae'lerin tercih ettiği plastik ve karbon fiberdi - geleneksel arabalarda çok fazla çelik ve demir vardı - bu yüzden tahmin etmem gerekirse, girişin sadece garajı bilenlerin görebileceği veya girebileceği şekilde yazıldığına para yatırırdım, tıpkı Bloom'daki VIP kapısı gibi. O kapı muhtemelen bu otoparkın var olma nedenlerinden biriydi. Kapılar bazen sizi beklediğinizden saatler ya da günler sonra dışarı çıkardığında paralı otopark pek de iyi değildi. Park kartı almak için sormam gerekecek.

Araba park edildikten sonra kraliçe hemen Bloom'a doğru yola koyuldu. Adımlarını sıklaştırması ve kollarını sallaması ölümlü dünyayla işinin bittiğini gösteriyordu ya da belki de sarayını darmadağın edip bir simyacının laboratuvarında ölümüne kurutulan fae'leri aramak üzereydi. Muhtemelen ikisi de.

Peşinden koştum ve eğer başka biri olsaydı, onu durdurmak için kolundan tutardım. Ama Kış Kraliçesi'ne el kaldırmaya hiç niyetim yoktu.

"Çözmemiz gereken bir pazarlık var," dedim, zaten minimum efordan dolayı nefes nefese kalmıştım. Faerie ile olan bağımı ihtiyacım vardı ve şimdi ihtiyacım vardı.

Kraliçe topukları üzerinde döndü ve kaşlarını çatarak bana baktı.
"Anlaşmanın sana düşen kısmını tamamlamadın."

"I-"

"Deneklerimi kimin öldürdüğünü bulmayı kabul ettiniz. Hâlâ bilmiyoruz."

Kendime lanet edebilirdim. Kurbanın her zaman kendisini kimin öldürdüğünü bilmediğini bilecek kadar polisle çalışmıştım. Bazen arkadan ani bir saldırıya uğruyor, gözleri bağlanıyor ya da saldırgan maske takıyordu. Ve saldırgana iyice baksalar ve bir ressam tariften yola çıkarak bir çizim yapsa bile, gölge, çizimin ne kadar doğru olduğu konusunda herhangi bir geri bildirimde bulunamazdı. Elbette bazı kurbanlar saldırganlarını tanıyor ve isimleriyle teşhis edebiliyordu ama kesinlikle hepsi değil. Ve ben bunu biliyordum.

Kraliçenin üslubuna daha fazla dikkat etmeliydim. Bir pazarlıkta ifade önemlidir. Koyduğu şartlara ve bağımsız statüme ne kadar ihtiyacım olduğuna bu kadar odaklanmamış olsaydım, fark ederdim ki Icelynne'in kendisine saldıranları teşhis etmesi gerekiyordu. Fae bunu yapamamıştı. Şimdi tamamlanmamış bir anlaşma ile sıkışıp kaldım.

Kraliçenin kendini beğenmiş olmasını beklerdim. Ne de olsa yeteneğimi saatlerce bedava kullanmıştı. Onun yerine iç çekti, omuzları sanki Yaptığımız anlaşmayı esnetip bana bir yılımı ve bir günümü veremediği için neredeyse pişmanlık duyuyordu. "Seni hâlâ sarayımın bir üyesi yapabilirim. Bu senin kaybolmanı engeller."

Başka seçeneğim var mıydı? Başka mahkemeler vardı. Başka hükümdarlar. Kraliçeyle yaptığım anlaşma tamamlanmamıştı, bu yüzden başka bir saraya gidersem onu bilgilendirmek zorunda değildim. Belki başka bir hükümdar bağımsız olmama izin verirdi. *Ama onlarla ne takas etmem gerekecekti?* Deneyene kadar bilemezdim.

Kraliçenin gözleri kısıldı, belli ki yüzümdeki kararlılığı okumuştı. İç çekti. "En azından benimle Faerie'ye geri dön. Daha yavaş solacaksın Orada," dedi ve sonra aklına başka bir şey geldi ve dudaklarını sinsice kıvrarak gülümsedi. "Ve Faerie'de pazarlığın sana düşen kısmını tamamlamak için hâlâ bir şansın var. Bu katili bulmama yardım et, ben de sana statünü vereyim."

Haklıydı. Hatta belki de iyi bir noktaya. Ama Faerie'de dolanmanın bana ne faydası olacaktı ki? Mezar büyüm, ne saldırgan ne de savunmacı olsa da, gerçekten iyi olduğum tek güçtü ve Faerie'de buna erişimim yoktu. Cadı büyüsü yapmam en iyi ihtimalle iç karartıcıydı.

Neredeyse hiçbir sakininin Eterik enerjiyi kanalizasyon edemediği bir diyarda büyüye karşı duyarlılık pek bir işe yaramıyordu ve ben gezegen değiştirme yeteneklerimi -ya da Faerie'deki gezegenleri- pek iyi anlamıyordum yardımcı olacak kadar. Tam olarak anlamadığım bir dünyada başıboş dolaşan bir çocuk gibi olurdum. Simyacıyı bulmak için ne kadar şansım olabilirdi ki?

Ama burada ne şansım vardı ki?

"Kış sarayında kaç tane Sleagh Maith var?" Ben sordum.

"Hepsini sorgulamak için zindanlarıma gönderemeyeceğim kadar çoklar."

Ve bunu olası bir seçenek olarak görmesi, tam da bu yüzden kış mahkemesine katılmaya niyetim olmadığını gösteriyordu.

Bir parmağım ve başparmağımla şakaklarımı ovuşturdum. Başımın ne zaman ağrımaya başladığından emin değildim ama baş ağrısı artık zonklama noktasına gelmişti

Şimdi. Biraz uykuya ve kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Ama önce Tamara'nın prova yemeğine gitmem gerekiyordu. Henüz geç kalmamıştım ama yakında kalacaktım ve kesinlikle Faerie'nin kapısından tekrar geçme riskini almak istemiyordum. Önümüzdeki haftanın ortasında harekete geçip beni dışarı atmaya karar verirse düğünü tamamen kaçırabilirim. Belki de Faerie'ye geri dönüp bir şeyler arar ve sorardım.

düğünden sonra sorular. Mahkeme sorunuma başka bir çözüm bulamazsam, başka seçeneğim kalmayabilirdi.

"Bunu düşüneceğim. Ama bu gece olmaz," dedim ve kraliçenin gülümsemesi bozuldu. "Peki." Ayakkabısının topuğu kelimeyi vurgulayarak yere vurdu.

Sonra Falin'e döndü. "Ona eşlik et. Eğer çok zayıflarsa, gerekirse onu Faerie'ye geri taşı. Eğer planeweaver'ım kaybolursa, büyük hayal kırıklığına uğrarım. Geri kalanınız, hadi gidelim."

Falin tek kelime etmeden başını salladı ve kemik torbasını Ryese'ye uzattı. Ryese yüzünü buruşturdu, kayışları iki parmağıyla tuttu ve çantayı kol mesafesinden uzakta tuttu ama teyzesini takip etti. Konseyin geri kalanı da arkalarından geldi. Kraliçe bana bir kez daha değer biçen bakışlar fırlattı, sonra da topuklarının üzerinde dönüp garajdan dışarı fırladı. Belki bir güç gösterisiydi, belki de kızgınlığı daha da artmıştı, ama arkasından bir kar tanesi izledi. Ilık sonbahar gecesine rağmen, sonunda pes edip ıslak noktalar halinde erimeden önce birkaç saniye betona yapıştılar.

Ben başımı çevirene kadar küçük alay köşeyi dönmüştü bile. Falin hiçbir şey söylemedi ama arabasına doğru yürüdü, içeri girdi ve sonra yolcu kapısını benim için açtı. Ona baktım.

Sanırım bir süre daha davetsiz bir misafirim var.

- - -

Roy, kendi kendini tayin eden hayalet yardımcım, eve vardığımızda dairemdeydi. Görünüşe göre bir süredir Scrabble taşlarını tezgahın üzerinde itip duruyordu çünkü birkaç tamamlanmış kelimesi vardı. Bu kulağa büyük bir başarı gibi gelmeyebilir, ancak ölümlü düzlemde var olmadığınızda, var olan nesneleri manipüle etmek oldukça fazla enerji ve konsantrasyon gerektirir. İçeri girdiğimde başını kaldırdı, kalın çerçeveli gözlükleri parıldayan burnundan aşağı kayıyordu.

"Öğleden sonra ofisteydim ama kimse yoktu-" Sözüünü kesti, ağzı açık kaldı ve parmaklarından bir Scrabble taşı düştü. Nedenini tahmin etmek için fazla zorlanmadım.

Icelynne beni eve kadar takip etmişti.

Yapmamasını tercih ederdim ama zaten etrafımda bir hayalet dolaşıyordu, neden iki olmasın? Ayrıca onun için üzüliyordum. Evime gelirken yolun çoğunu arka koltukta ağlayarak geçirmişti.

"Alex, bu kim ve ne?" Roy yumruklarını solmuş kot pantolonunun içine sokup birkaç adım geri çekilerek sordu. Genel olarak hayaletler yalnız bir varoluşa eğilimlidirler. Onlar enerjiyle güçlendirilmiş, kendi iradelerinin kalıcı izleridir. Bu enerji azaldığında, bazı hayaletlerin diğer ruhları yamyamlaştırmak gibi kötü bir huyu vardır.

"Roy, Icelynne ile tanıştı ve tam tersi," dedim kim olduğunu açıklamak için. Sorusunun "ne" kısmını dikkatle görmezden geldim.

"Ah, merhaba," dedi Icelynne. Tam olarak arkamda saklanmıyordu ama bu yakın bir şeydi.

Roy cevap vermedi. Sadece baktı. Genelde omuzları çökmüŒ, suratı asık bir halde dururdu ama Œimdi tam boyunda duruyordu, kirli pazen gömleği ölümler diyarından gelen hissedilmeyen bir esintiyle sallanıyordu. Kaçmaya mı yoksa ona saldırmaya mı hazırlandığından emin değildim.

Başımı salladım. *Hayaletler.*

"Uslu dur," dedim ve odanın diğler tarafına geçip yatağa uzandım. Çok yorgundum. Gözlerimi çok uzun süre kırparsam muhtemelen geceyi dışarıda geçirecektim. Ama bunu yapamazdım. Bu saçma balo elbisesinden kurtulmalı ve

Tamara'nın yemeğine. Botlarımın fermuarını açmak için eğildim ve PC kucağıma atladı. Çenemi iki kez yaladı ve sonra zıplayıp kapının önünde volta attı. Kahretsin, yürüyüşe ihtiyacı vardı. Bir köpek yavrusu olarak işimi tamamen savsaklıyordum-

Bugün anne.

"İstersen onu dışarı çıkarabilirim," dedi Falin, PC'nin tasmaını tutarak. Küçük köpek arka ayakları üzerinde kalkarak Falin'in önündeki havayı pençeledi.

"Yapar mısın? Bu harika olur."

Bana öyle bir gülümsedi ki, eğer bu kadar yorgun olmasaydım muhtemelen göz kamaştırıcı olurdu. Kapı arkasından kapandığında, ağrıyan vücudumun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde üstümü değiştirdim, ancak kapı tekrar açıldığında ve PC içeri girdiğinde daha yeni bitirmiştım.

Artık resmen geç kalıyordum. Holly beni beklememişti. Onu suçlayamazdım. Ne de olsa Faerie'ye giderken mesaj attığımda ona beklememesini söylemişim. Ama bu beni bırakacak birinin olmadığı anlamına geliyordu ve karanlık resmen çöktüğü için kendi başıma araba kullanamazdım. Falin'e benimle gelmesini teklif etmeyi düşündüm ama bu bana çok garip geldi, özellikle de bunu sadece arabası için yapacağımdan. Bu yüzden bir taksi çağırdım ve restoranın enerji içeceği ya da en azından espresso servisi yapmasını umdum. Uzun bir gece olacaktı.

Bölüm 11

IErtesi sabah telefonumdan gelen R.E.M.'in "It's the End of the World as We Know It" şarkısının sesiyle uyandım.

zil sesi olarak ayarlandı. *Roy*. O hayaletle ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu. Eve geldiğimde ne o ne de Icelynne dairemdeydi ama belli ki gece ziyaret etmişti. *Ve benim şu anki durumumla ilgili görüşleri arzulanan bir şey bırakıyor*. Ya da belki de kendi durumuyla ilgiliydi. Zil sesinin anlamı üzerine kafa yoracak vaktim yoktu.

Çantamı karıştırarak telefonu çıkardım ve bulanık gözlerle ekrana baktım. Numara tanıdık gelmiyordu.

"Merhaba," diye mırıldandım, uykuyu sesimden uzak tutmaya çalışıyor ama başaramıyordum.

"Craft, ben Jenson. Bir tane daha var."

Tavanımın üzerinde oynayan gün ışığına göz kırptım. *Bir tane daha mı?* "Bir cinayet mi?"

"Evet. Başka bir kilitli oda gizemi, kelimenin tam anlamıyla. Ve bir yetki alanı kabusu. Erkek arkadaşın zaten burada."

"Uh . . ." Kaşlarımı çattım. Bu konuşmayı zar zor takip ediyordum. Belki de yarı uykulu olmanın verdiği sersemlikten kaynaklanıyordu. Jenson'ın Ölüm'ü görmesine imkân yoktu, gerçi Jenson bir cinayet masası dedektifi olduğuna göre, bir koleksiyoncunun suç mahallinde bulunması pek de duyulmamış bir şey sayılmazdı. Yine de kastettiği bu olamazdı.

Falin'in dün gece uyuduğu yere baktım. Yatak takımları bir yığın halinde düzgünce katlanmıştı. Etrafa bakındım. Daire boştu, banyonun kapısı açıktı ve oda karanlığın ötesindeydi. *Çok uyumuş olmalıydım*. Ama Jenson, Falin'in orada olduğunu kastetmiş olmalıydı. Kesinlikle burada değildi.

"FIB olay yerinde mi?" Kendimi biraz yavaşlamış hissederek sordum. Başımı sallayarak temizledim ve doğruldum. Bu hareket başımı döndürdü ve

"Cesedi bıraktıklarında seninle morgda buluşmamı ister misin?" diye sormadan önce bir an duraksadı.

"Bedenler, çoğul. Ve hayır. Size adresi vereceğim. Hemen buraya gelmeniz gerekiyor."

"Suç mahallindeki gibi mi?" Aktif suç mahallerine hiç gitmedim. Belki "asla" abartı olabilir ama genellikle resmi olarak davet edilmezdim.

"Evet, suç mahalli. Patronum ve erkek arkadaşın zaten-" "Falin benim erkek arkadaşım değil."

Jenson durakladı, tekrar konuştuğunda sesindeki o tanıdık alaycılığı duyabiliyordum. "Peki. Patronum ve *sorumlu* FIB *ajanı* ayini yerinde yapmanıza çoktan izin verdi. Adli tabip bir dakika içinde cesetleri temizleyecek, o yüzden hemen buraya gel. Yazacak bir şeyin var mı?"

Bir kalem bulmak için çabaladım ve tezgahtan bir parça önemsiz posta aldım. Jenson bana adresi verdi ve ben de aramayı tamamladım. Sonra adrese baktım. Suç mahallerine çağrılmazdım. Çağrılmazdım işte. Ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Giyinip yola çıkmam gerekiyordu.

- - -

Jenson'ın bana verdiği adres şehrin lüks bölgelerinden birinde yer alan lüks bir oteldi. Roy ve Icelynne ben ayrılmadan hemen önce ön kapımdan içeri girmişlerdi, bu yüzden olay yerine kadar bana eşlik etmeye karar vermişlerdi. Roy kendini özel dedektif olarak gördüğü için, Icelynne ise sanırım başka ne yapacağını bilemediği için. En azından bugün ağlamıyordu. Elbette son zamanlarda yaşadığı travma yüzünden onu olay yerine götürmek pek de iyi bir fikir değildi ama o bir yetişkindi ve onu durduramazdım. Böylece, iki hayalet arabamın arka koltuğunda oturarak beni ölülerin şoförü gibi hissettirdiler.

Jenson'la bağlantıyı kopardığım andan itibaren otele ulaşmam tam kırk iki dakika sürdü. Kaotik bir ortam bekliyordum; ne de olsa Jenson birden fazla kolluk kuvvetinin olay yerinde olduğunu söylemişti ve bu hiçbir zaman mutlu anlara yol açmazdı. Beklemediğim şey her iki teşkilatın da otoparkta dolaşıyor olmasıydı. Mavi üniformalı memurları tanımak kolaydı, ama sivil dedektifleri bile FIB ajanlarından ayırt etmek kolaydı - ajanların çoğu biraz fazla sıkılmış görünüyordu ve

parlatılmış. Muhtemelen, yaklaşmakta olan fırtınanın habercisi olan rüzgâr dedektiflerin saçlarını ve giysilerini savururken, hava ve çevre gibi küçük şeyler mükemmel cazibelerini etkilemediği içindir.

İki grup birbirine karışmadı.

Arabayı otoparkın arka tarafına park ederek toplanan dedektiflere doğru yürüdüm. Üç adam diğerlerinden ayrıldı. Rüzgarda savrulmuş John ve Jenson'ın şekilleri mavi polis denizinin arasından bana doğru yöneldi ve Falin de FIB tarafından bana doğru yürüdü. En uzaktaki polis arabasının hemen ötesinde karşılaştık.

"Merhaba," dedim çünkü protokolü bilmiyordum. Jenson adli tabibin cesedi bırakmaya hazır olduğunu söylediği için sedyeleri otoparka götüreceklerini düşünmüştüm. Benim rahatım için biraz halka açıktı, ama bu ritüeli gerçekleştirme yeteneğimi etkilemeyecekti. Eğer bir Ambulansın olay yerinde olması açıkta olmasından daha iyi olurdu ama ambulans görmedim.

"Alex." John selamlamak için başını salladı. Soğuk olmaktan uzaktı ama yetişkin hayatımın büyük bölümünde bir baba figürü olduğunu düşünürsek, aramızdaki son mesafe canımı yakmıştı. Ben de kaşlarımı çatmamaya çalışarak başımı salladım. Eğer John olay yerindeyse, Jenson beni neden aramıştı? *John beni işe almayı onaylamadığı için mi?*

Bu gerçek bir olasılıktı. John'dan daha yüksek mevkide biri benim getirilmemi emretmiş olmalıydı ve bu konuda mutlu görünmüyordu. Ya da belki de olay o kadar kötüydü. Durum ne olursa olsun, bıyıkları kaşlarını çatarak sertçe aşağı çekilmişti.

"Yukarı çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu, başıyla oteli işaret ederek.

Gözlerimi kırptım. "Yani, cinayet mahalline mi? Cesetleri buraya getirmiyor musunuz?"

"Sorun ne Craft? Ellerini kirletmeyi beceremiyor musun?" Jenson'ın sesi alaycı, çirkin ve kabaydı. Ona kaşlarımı çattım. Gözleri kısılmıştı ve ağzının kenarında küçük bir şey vardı.

Jenson olay yerlerini pek iyi idare edemezdi ve kusmuş olduğunu tahmin ediyordum, bu da bugün neden daha da kötü davrandığını açıklıyordu. Bazen böyle olurdu. Bu aynı zamanda bunun kötü, çok kötü olacağı anlamına geliyordu.

"Hikaye nedir?" John bizi binaya doğru götürürken sordum. Falin yanıma düştü ama Jenson arkamda kaldı. Olay yerine geri dönmek istemediğini tahmin ettim. Roy ve Icelynne arkadan geldiler, çünkü çoğunlukla

hayalet-fae arkasından sürüklendi. Aksi takdirde, binaya ilk giren muhtemelen Roy olurdu.

"Bu tam bir gizem. İki yerel lise öğrencisi sonbahar dansından sonra giriş yaptı," dedi John ve sonra çevreyi koruyan memura imza atarken durakladı. Memur adımı kaydettikten ve kimliğimi doğruladıktan sonra John devam etti. "Kapılar kart okutularak açılıyor, dolayısıyla kapının her açılışının kaydını tutuyoruz. Çocuklar dün gece on bir yirmi üçte içeri girmişler. Bu sabah dokuz on yedi de temizlik görevlisi gelene kadar kapı bir daha açılmamış. Ne buldu . . . Şey, göreceksiniz. Önemli olan, içeri girdiğinde odada başka kimseyi görmemiş olması. Koridordaki video kaydı, çocukların odaya girmesiyle hizmetçinin gelişi arasında odaya kimsenin girip çıkmadığını doğruluyor." Bir kapının önünde durdu ve bir kaydırma anahtarı çıkardı. "Sizi uyarmalıyım, bu kötü bir şey."

Başımı salladım ama John kapıdaki anahtar kartını kullanmadan önce elimi kaldırdım. "Beni burada tam olarak kim tutuyor?" Önce John'a sonra da Falin'e bakarak sordum.

İki adam birbirlerine baktılar. Falin bir kaşını kaldırdı, bu alaycı bir ifadeydi ve biraz da meydan okuyucuydu. John kaşlarını çatı.

"Şu anda hesabı NCPD ödüyor." Ceketinin cebinden katlanmış bir yığın kâğıt çıkardı ve bana uzattı. Sonra bakışları tekrar Falin'e kaydı, bir sonraki sözleri benim yerime ona yönelikti. "Elbette, davayı teslim edersek ritüelin yarısını FIB'e fatura edeceğiz."

Falin omuz silkti. John'un genişleyen kel noktasının üzerinde hafif pembe bir renk belirdi ve kapıya döndü. Anahtar kartını kilide biraz fazla sert soktu ve hızla geri çekti. Işık kırmızı yanıp söndü. Kilit açılmadı. Nefesinin altından küfretti ve kapı bip sesi çıkarıp yeşil yanıp sönmeden ve kilit açılmadan önce iki kez daha denedi.

O kilitte uğraşırken ben de evraklara üstünkörü bir göz attım. Yıllardır polis için avukatlık yapıyordum, bu yüzden evrakların çoğu, avukatlık şartlarını ilk belirlediğimizde oluşturduğumuz genel formdu. Daha ince ayrıntılar tükenmez kalemle aceleyle eklenmişti ama durum göz önüne alındığında bu beni şaşırtmadı. Her şey yolunda görünüyordu, bu yüzden iki kopyayı da imzaladım ve birini John'a geri verdim.

Yorum yapmadan aldı ve açık kapı aralığında bekledi.

Falin eğildi, sözleri sadece benim için bir fısıltı gibiydi. "Buna hazır mısın?"

Sahneyi mi kastettiğinden yoksa ritüel için yeterince güçlü olup olmadığını emin değildim. Belki ikisi de. Tekrar başımı salladım ve haklı olduğumu umdum.

İlerlemeye başladım ama John eldivenlerimi ve botlarım için kılıfları çıkarmadan önce elini kaldırdı. Onları kabul ettim ve giydim, üç adam da aynısını yaptı. Evet, bu kötü olacaktı.

"Bir daire çizmek için sahneyi bozmam gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Zaten fotoğrafı çekildi," dedi Falin, elbise ayakkabılarının üzerine bir patik geçirerek. "Bu gereksiz yere iz sürmemiz gerektiği anlamına gelmez."

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı.

"Peki bunu neden morgda yapmıyoruz?"

"Çünkü kimin yargı yetkisine sahip olduğu konusunda bir anlaşmazlık yaşıyoruz ve bunu çözmenin en hızlı yolunun siz olacağınız konusunda anlaştık. Ayrıca, büyük olasılıkla davaya zaten siz bakacaktınız. Bu işleri hızlandırır." John bu durumdan pek memnun görünmüyordu. *İstenmek güzel.* Ama sanırım onu gerçekten suçlayamazdım. FIB ve NCPD'nin birlikte çalışma konusunda pek iyi bir sicili yoktu.

Roy ve Icelynne önümüzden süzülerek odaya girdiler. Hâlâ kapının ardında ne olduğunu göremiyordum ama Icelynne çılgılık ile soluk alıp verme arasında bir ses çıkardı. Roy'un karşılık olarak ne söylediğini tam olarak anlayamadım ama mırıldanmalarının ritmik sesi bana onu rahatlattığını düşündürdü. Anlaşılan çabuk arkadaş olmuşlardı.

John bana ilerlememi işaret etti ama tereddüt ettim, olay yerinin kimin yetki alanına girdiği konusunda tartışmaya açık olduğu hakkında söylediklerini düşündüm. Eğer Kurbanların Fae olduğu açıktı, bu yüzden polisin emin olamadığı katil olmalıydı. Tamam, belki de odaya girerken oyalanıyordum ama Jensen'ın olay yerini kilitli bir oda gizemi olarak tanımlaması ve John'un açıklamasıyla zaten bildiklerimden, bir cinayetimiz olduğu anlaşılıyordu. Görünürde izlenmeyen bir çıkış yolu yok. Tabii katil, hizmetçi içeri girdiğinde ya da polis oradayken kaçmadıysa.

"Sence katil görünmezlik tılsımı kullanıyor olabilir mi?" Ben sordum.

John başını salladı. "Geldiğimizde odayı taradık ama kişisel tılsımlar cadı binayı terk ettikten sonra iz bırakmaz."

Diğer seçenek ise cazibeydi. Bunun söylenmesine bile gerek yoktu. Bu yüzden, FIB'nin mi yoksa NCPD'nin mi liderlik edeceğini belirlemek için çocukların gözlüklerinin ne söylediğine bağlı olacaktı.

"Hazır mısın?" Falin elini sırtımın küçük kısmına götürerek sordu. Bu dokunuş beni şaşırttı. Bunun sadece bu işi bitirmek için dostça bir dürtü olduğuna inanmaya çalıştım ama yanaklarımda yükselen sıcaklık bana ihanet etti. Aceleyle ilerledim, John'u odaya kadar takip ederken neredeyse topuklarına basacaktım.

Odanın uzak köşesindeki duvar boyu pencereyi örten perde kenara çekilmiş, sabahın geç saatlerinin ışığını içeri alıyordu. Tüm lambalar açıktı ve olay yerine fazladan birkaç çalışma lambası getirilmişti ama Odada yeterli ışık olmasına rağmen gözlerim gördüklerimi anlamlandırmayı reddediyordu. En azından odayı bir bütün olarak görmeye çalışırken. Kaşlarımı çatarak her seferinde odanın tek bir parçasına odaklanmaya çalıştım.

Orada, kapıya en yakın yerde, devrilmiş bir koltuk vardı ve üzerindeki eşyalar uzun dikey yarıklar halinde patlıyordu. Onun ötesinde bir masa vardı, ahşap neredeyse onu ikiye bölen bir yarıkla yaralanmıştı. Gözlerim, birinin ellerini kırmızı boyaya bastırmış gibi görünen duvarın üzerinde daha da ilerledi sonra da nötr duvar kâğıdının üzerinde gezdirdim. Bunun aslında boya olmadığını biliyordum ama bunun üzerinde durmak yerine bakışlarımın sadece biraz dağınık ve hâlâ deniz mavisi bir yorganla örtülü olan yatağa kaymasına izin verdim. Yatağın ucunda bir figür diz çökmüş, ağır bir şekilde yatağa yaslanmıştı. Bu bir erkekti, onu görür görmez mezar büyüm bana bu kadarını söyledi.

Genç, belki on sekiz yaşında. Kan, bacaklarının etrafındaki halıyı ıslattığı yerde koyu bir leke halinde kurumuştu ve neredeyse siyah smokin pantolonuyla karışıyordu. İlk başta hala bir gömlek giyip giymediğini anlayamadım, çok fazla kan vardı, ama giymediğine ve sırtından sarkan yüzülmüş malzemenin et olduğuna karar verdim.

Bakışlarımı kaçırdım, aslında yapmak istediğim şey gözlerimi kapatıp koridora geri dönmekken kendimi odayı incelemeye devam etmeye zorladım. Ama bakmak zorundaydım. İkinci bedenin, mezar özünün beni çektiğini hissedebiliyordum.

Kız, oğlanın birkaç adım ötesinde, yatağın süpürgeliği ile büyük ekran televizyonun arasındaydı. Üzerinde sadece bir gece önce giydiğinde ten rengi ya da beyaz olması gereken bir slip vardı. Koyu kahverengimsi kırmızıydı. Şimdi. Kolları, gövdesi ve hatta yüzü yırtıklarla kaplıydı. Congealed

Kan sarı saçlarını ke eleştirmiş, kollarında ve çıplak bacaklarında pul pul kurumuştu.

Devam ettim. Kızın yüzüne bakarken kapıya doğru mu yoksa banyoya doğru mu koştuğunu anlayamadım.

Bı aklandı mı? En mantıklısı buydu ama yakında emin olacaktım.

Televizyon ekranında, duvarlarda, hatta tavanda bile kan izleri vardı. Banyo kapısı açıktı ama çiftin üzerine basmadan ona ulaşamazdım. O odada olabilecek ya da olamayacak her türlü kanıt beni ilgilendirmiyordu -buraya sadece perdeleri kaldırmak için gelmiştim- bu yüzden banyoya gitmeye çalışmadım. Zaten katliam odanın arka tarafına ulaşmadan sona erdi. Tam içerideki görüş noktamdı

Ana kapıdan girdiğimde, açık dolapta asılı duran zümrüt yeşili bir elbise gördüm. Her ne olduysa başlamadan önce soyunmuş olmalıydı. Kız hakkında hiçbir şey bilmiyordum, en azından henüz, ama onun ve erkek arkadaşının, üzerinde sadece bir slip varken ziyaretçi kabul etmediklerini tahmin ediyordum.

Odayı midemin kaldıracabileceği kadar gezdikten sonra gözlerimi kaçırdım. Ayrıntıları kaçırmıştım, bunu biliyordum ama yeterince, istediğimden daha fazlasını görmüştüm ve ihtiyaçları olan şey için sadece cesetler önemliydi. Ne yazık ki çemberimi çizmek için çiftin yerini değiştirmem gerekiyordu. Konumları ve mobilyalarla olan ilişkileri göz önüne alındığında başka bir yol yoktu.

Çember olmadan çalışmadığım sürece.

Bu fikir bile tüylerimi diken diken etti. Tehlikeliydi ama aslında herhangi bir mezarlıktan oldukça uzaktaydık ve yakın çevrede hissettiğim tek iki ceset  iftti. Elbette, yaşayanlar ve  l ler arasındaki uçuruma adımı mı atar atmaz bir işaret feneri gibi parlayacaktım. Ve o çorak topraklarda kötü şeyler yaşıyordu. Onlardan biriyle karşılaşmayı gerçekten istemiyordum.

"Onları taşımamız gerekecek," dedim, gözlerimi kaçırmadan  ifte başımı sallayarak.

"Onları rahatsız etmeden ayini gerçekleştirmek mümkün mü?" Falin sordu.

" emberimi  izemiyorum. Yatak engel oluyor."

Üç adam sessizce konuşuyorlardı. Dinlemek istedim ama etrafta dolaşan iki hayalet dikkatimi dağıttı. Roy diz   k p bir onu bir bunu işaret ederken Icelynne de koyu renk gözlerini biraz fazla açarak onu takip ediyordu. I

söylediği her şeyi yakalayamadım, ama "arteriyel

"sprey" ve "boğuşma izleri." Roy hayattayken bir bilgisayar programcısıydı ve Tongues for the Dead genellikle aktif olay yerlerinde çalışmazdı, bu yüzden büyük olasılıkla suç programlarına dayanarak tahmin yürütüyor olmalıydı, ancak Icelynne söylediği her kelimeye asıldı, bir araştırmacı olarak h nerinden açıkça etkilendi. Onları yalnız bıraktım.

Ben hayaletleri izlerken, Jenson odadan  kmış olmalıydı,      ben dönerken kapıdan içeri girdi, arkasında iki morg teknisyeni vardı.

"Cesetlerin nereye taşınmasını istiyorsunuz?" diye sordu yanağında sivilceler çıkan genç bir teknisyen.

Odanın etrafına göz gezdirdim. Olay yerini mümkün olduğ nca az rahatsız etmek istiyordum, bu da kanların üzerinde yürümek ya da çemberimi çizmek istemediğ m anlamına geliyordu. Elimden gelse mobilyaları da hareket ettirmemeliydim. Çok küçük bir daire olması gerekecekti. Bana uyar, ama yine de bunu yapmak için yeterince boş alana ihtiyacım vardı. Güzel bir oteldi ama oda geniş olmaktan çok uzaktı.

Odadaki en büyük açık noktayı işaret ettim. Teknisyenlerden biri -daha önce hiç aklıma gelmemişti- bir bez serdi ve teknisyenler önce oğlanı sonra da kızı bezin üzerinde yan yana yatırdılar. İki de tam ölüm katılığı içindeydi, bu yüzden teknisyenler  ocuğ  yan yatırmaya çalışırken, Pozisyonu doğal değildi, dizleri bükülmüş, kolları ve başı bir  ocuğ n yararına korkutucu gibi davranan birinin aşırı canlandırılmış pozu gibi öne doğru kıvrılmıştı. Kız da aynı şekilde kaskatı kesilmişti, bacakları garip a ırlarla bükülmüş ve bir kolu yüzünü korur gibi yukarı kalkmıştı ama en azından düz duruyordu.

Cesetler taşındıktan sonra balmumu tebeşirimi çıkardım ve çemberimi çiftin etrafına sıkı bir şekilde çizdim. Aslında çizmek için dışarıda durdum,      dairenin içindeki açık alanlar çok dar ve çömelip kazara cesetlere s rt nmemem için garipti.

 emberimi çizdikten sonra Falin, John ve Jenson'a baktım. "Hazır mısınız?"

John başını salladı ve üstündeki gümüş renkli düğmeye bastığında yanıp s nmeye başlayan küçük kırmızı ışığa bakarak fotoğraf ve video  ektiğ ni tahmin ettiğ m bir kamera çıkardı. Videonun morgda çekilenler kadar iyi olacağından şüpheliydim ama ritüeli belgelemek için yeterli olacaktı.

Falin kameraya baktı. "Bu resmi olarak bir FIB davası haline gelirse ona el koymak zorunda kalacağımı biliyorsun."

"Evet, bunun için merkez ofise başvurabilirsiniz. Alex, devam et."

Tartışmanın devam edip etmeyeceğini görmek için beklemedim, çemberimi etkinleştirdim, kalkanlarımı indirdim ve mezarı kucakladım. Soğuk içime işledi, doğaüstü rüzgâr buklelerimi yüzümün etrafında savurdu. Çocuk bana en yakın olanıydı, ben de büyümle ona ulaştım, gücüm cesedin içine kaydı.

Bulduğum gölge zayıftı. Yükseltmek imkansız değil, ama o kadar da zayıf değil.

Jenson'ın günler önce kaldırttığı erkek kurban gibi, ama taze bir beden olması gerekenden çok daha zayıftı. Durakladım. Zayıf bir gölgeyi büyütme normal bir gölgeyi büyütme kadar çok daha fazla enerji gerektirecekti. Ve benim harcayacak çok fazla enerjim yoktu. Kızı kontrol etme zamanı. Umarım bize ihtiyacımız olan tüm bilgileri verebilir ve ben de enerji harcamak zorunda kalmam.

zayıf gölge.

Büyümü çocuktan geri çektim ve kıza uzandım.

Bazen, bir süredir ayın yapmadığım zamanlarda, gücüm içimden akıp gidiyor ve çevremdeki herhangi bir cesede doğru koşuyordu. Ama son zamanlarda mezar büyümü çok kullanmıştım ve en güçlü halimde değildim, bu yüzden onu kıza yönlendirdiğimde sakın bir şekilde tepki verdi.

Kaşlarımı çattım. Onun gölgesi çocuğunkinden bile daha zayıftı.

"Bir şey onlara zarar vermiş," dedim gözlerimi açıp odadaki benimle birlikte olan adamlara bakarak.

Jenson dudaklarının arasından bir nefes çekti. "Bunun çok açık olduğunu söyleyebilirim."

Ona ters ters baktım. "Hayır, gölgelerini kastediyorum. Vücutlarına yapılan şey gölgelerini zayıflatmamalıydı. Ama ... *bir şey* yaptı."

"Neyi söyleyemezsin?" Falin sordu.

Başımı salladım. Daha önce de ruh yiyen bir büyüyle parçalanmış gölgeler hissetmişim ama bu öyle değildi. Daha çok fitili tükenmiş bir mum gibi yanmışlardı. "Bir şey onları *kullanmış*. Onları yıprattı."

"Bunu ne yapabilir?" John çemberimin en ucuna doğru adım atarak sordu. Gerildim - John kesinlikle büyü hassasiyeti olmayan bir boştu. Çemberlerimin içinden geçmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ölümünden önce bir tür büyük enerji boşalması mı?" Bir keresinde ölümün nasıl gerçekleştiğini açıklayan bir çalışma okumuştum.

Büyünün tükenmesi vücuda DNA'sına kadar zarar verir. Belki de gölgeye de zarar verir. O kadar nadirdi ki, üzerinde çalışıldığından bile şüpheliydim. "Bu kurbanlardan birinin cadı olup olmadığını biliyor muyuz?"

John dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra omuz silkti. "Devlet lisesine gitmişler ama bu her zaman iyi bir gösterge değildir. Elbette lise öğrencileri olarak ikisi de herhangi bir OMIH sertifikası almamış, yani kart taşıyıcısı değiller. Onları, arkadaşlarını ve ailelerini sorgulamadan ya da Göreceli Büyü Uyumluluğu testi yapmadan bir şey söylemek zor. Ne düşünüyorsun?"

Ne düşünüyordum ki? Büyü bıçak yarasına neden olamazdı. Elbette, eti parçalayabilen saldırı büyülerini vardı, ama bu durumda uğraştığımız şeyin bu olduğundan şüpheliydim. Bir kere, bunun için her iki çocuğa da dışarıdan bir büyücünün ölümcül darbeler indirmiş olması gerekirdi ki bu da kontrolden çıkan ve yaşam özyüklerini tüketen bir ritüeli gerçekleştirenlerin onlar olmadığı anlamına gelirdi. Ve eğer yaralar büyülü bir geri tepme ise, içten dışa doğru açılmış olmalıydılar ve ben tıbbi bir muayene uzmanı olmasam da, yaraların etten başladığını söyleyebilirdim, tersi değil.

Cesetlere doğru geri döndüm. "Çocuğu şimdi ben büyüteceğim."

Ben büyümü çocuğun bedenine tekrar iterken kimse bir şey söylemedi. Çok fazla büyü gerektirdi ve daha sıcaklığım içimden çıkmadan gerginliği hissettim ama gölge oturdu ve katılaştı. Ceset yırtıklarla dolu olsa da, öldürücü darbe oldukça hızlı gelmiş olmalıydı çünkü Gölge oldukça normal görünüyordu, en azından önden. Etrafında dolaşp ölümünden önce ne kadar hasar aldığını görebilirdim ama o kadar da meraklı değildim.

"Adın ne senin?"

Gölge başını bana doğru çevirdi, gözleri donuk ve odaklanmamıştı. Hiç şaşırmadım. "Bruce Martain."

Başımı sallayarak onayladım -gölgenin fark ettiğinden değil, ama duyarlı olmasalar bile insana benziyorlardı ve kibar olmaya çalıştım. Sonra John'a döndüm. Bruce'u rehberlik etmeden sorgulayabilirdim.

Bu dansı daha önce de yapmıştı ama beni işe almıştı, ben de onun yolundan gidecektim. Ayrıca, bunu kaydediyordu. Soruları polisin yönetmesi daha iyiydi.

"Nasıl öldün?" John sordu, ben de gölge için soruyu tekrarladım.

"Palyaço televizyondan sürünerek çıktı. Bıçağı vardı."

Oda tamamen sessizlekti, sanki orada bulunan herkes bir nefes almış ve sonra tutmuş gibiymi. Roy'un s¼rekli fısıldayarak konuşması bile durakladı. B¼t¼n g¼zler sakın g¼lgeye dikilmikti.

Eğer benden olası en iyi y¼z listeyi yapmam istenseydi Bu çocuklara ne olduğuna dair açıklamalar, en olası senaryodan en az olası senaryoya doğru gidersek, "televizyondan bir palyaço çıktı" söz konusu listede yer almazdı. G¼lgeye g¼z kırptım. Yalan söyleyemezdi. Bunu biliyordum. Sadece hayattayken g¼rd¼klerini ya da d¼ř¼nd¼klerini tekrarlayabilirdi.

"Palyaço mu?" Kendi sesimdeki belirsizliği duyarak sordum. "Bruce, son zamanlarda hiç uyuşturucu aldın mı?"

Tamam, bunu sormak i¼in John'u beklemeliydim ama "televizyondan bir palyaço çıktı" c¼mlesini uyuşturucuyla takip etmemek i¼in çok açık bir soruydu.

"Evet, ama palyaço değil. Palyaço," diye açıkladı Bruce, sanki bunun ger¼ekten bir faydası olacakmış gibi. "Bir film izliyorduk. Korkunç bir film se¼tim ç¼nk¼ Shannon korktuğunda kucağıma tırmanıyor ve elbisesi kırışmasın diye onu çoktan ikna etmiştim." G¼lge t¼m bunları hiç utanmadan söyledi ve ben de t¼m gençler adına i¼imden homurdandım. "Katilin bir ¼ęrenci derneği partisinde palyaço kılığına girip kızları avlamaya başladığı sahneyi izlemiştik. Sonra d¼nd¼ ve bizi ismimizle çağırdı.

Sırada bizim peşimizde olduğunu söyledi. Ve yaptı da. S¼r¼nerek çıktı. televizyonda. İlk başta ilaçların etkisini g¼sterdięini d¼ř¼nd¼m, ta ki Shannon çığlık atmaya başlayana ve onun da aynı şeyi g¼rd¼ę¼n¼ fark edene kadar."

"Hangi ilaçları aldın?" Zaten bir fikrim vardı. Yanılmak istiyordum ama ...

"Bir adam dansın dışındaki otoparkta numune dağıtıyordu. Bunun b¼y¼l¼ bir ecstasy gibi olduğunu söyledi. Birkaç saat boyunca her şey daha yoğun hissedilecekti ve Shannon'ı ger¼ekten havaya sokacağını söyledi. Ona Glitter adını verdi."

Kahretsin. G¼zlerimi kocaman a¼arak Jenson'a d¼nd¼m. Dedektif g¼zlerini benden ka¼ırdı. Aslında herkesten. Onun i¼in kaldırdığım g¼lgelerden kimseye bahsetmiş miydi? FIB'in bu y¼zden burada olduğunu sanıyordum ama belki de değildir. Aslında, verdiği cevaba bakılırsa, emin değildim. Lanet olsun. Bu da işler daha zor.

John k¼ç¼k kapaklı defterini a¼tı, bir yandan notlar yazmaya çalışırken bir yandan da kamerayı g¼lgelikte sabit tutmaya çalışıyordu. İşe yaramıyordu.

Ama görev yüzünden dikkati dağıldığı için yüz ifadesinden uyuşturucuya aşına olup olmadığını anlayamadım. Falin'e baktım.

"Glitter'ı daha önce duydunuz mu? Siz hiç uyuşturucu buldunuz mu? gereçler?" Jeremy ve Emma'nın suç mahallinde bulamadıklarını biliyordum ama o zaman da aramamışlardı. Glitter her neyse, uyuşturucu testinde çıkmadı. En azından adli tabibin yaptığı normal taramalarda.

Falin'in yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Banyoda bazı kişisel eşyalar poşetlenmişti ama şırınga, pipo ya da hap yoktu."

Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

"İlacın nasıl alındığını sorun," dedi John. Not defterini kameranın arkasına dayamıştı ve dikey bir açıyla yazıyordu. Kaleminin her hareketi kameranın sallanmasına neden oluyordu ve görüntüleri inceleyen kişinin hareket hastalığına yatkın olmadığını umuyordum.

Sorusunu gölgeye doğru tekrarladım.

"Onu içtik. İlaç küçük cam şişelerde geldi. Bazen kolonya örneklerinin geldiği türden."

Falin'e baktım, o da başıyla bu tanıma uyan bir şeyin kanıt olarak poşetlendiğini işaret etti. Göz ucuyla iki hayaletin banyoya doğru süzüldüğünü gördüm. Roy'un Icelynne için dedektifçilik oynamayı henüz bitirmediği belliydi.

John not defterinden başını kaldırarak, "Bir zaman çizelgesi oluşturmamız gerekiyor," dedi.

Başımı salladım ve gölgeden olayların sırasını anlatmasını istemek için döndüm ama Roy banyodan çıkınca donakaldım.

"Alex," diye bağırdı. "Alex, sana ihtiyacımız var."

Odada başka kimsenin göremediği insanlarla konuşmamayı bir kural haline getirdim. Planeweaving'im tam vitesine geçmeden önce bu daha kolaydı ve hayaletleri sadece denediğimde duyuyordum. Bu günlerde hayaletleri görmezden gelmek için gerçekten çalışmam gerekiyordu. Ama Roy'un sesinin tonu heyecan ve endişeyle eşdeğerdi.

Görmezden gelmem gereken türden bir şey. Bir şey bulmuştu. Ya da en azından bulduğunu düşünüyordu.

Ama bir gölgeyi sorgulamayı bırakıp tuvalete gidemezdim. Ona doğru döndüm, yüz ifademin bana ne bulduğunu söylemesi için yeterli bir soru olduğunu umuyordum.

"Şişeler mi? Gölgenin ilacın içinde olduğunu söylediği şişeler mi?" dedi ve ben de devam etmesi için başımı salladım. "Icelynne onları tanıyor. Onların

simyacının aldığı büyüü saklamak için kullandığı şey."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

IRoy'a baktı. Faerie'deki katil, fae'leri kaçırıp kanlarını emerek büyülerini damıtıyor, sonra da bununla bir şekilde bir uyuşturucu üretiyordu. Ölümlülerin eline geçmesi? *Neden?*

Ayaklarımın dibindeki cesetlere baktım. Her iki genç de Glitter içmişti ve şimdi gölgeleri zayıf, bitkin durumdaydı. Bildiğimiz ilk kurban Jeremy de ilacı almıştı ve gölgesi zayıftı. Bir bağlantı olmalıydı. İlaç bir şekilde onları çekirdeklerine kadar yaktı. Ve

Saf cazibe ile ilgili bir şey. Jeremy'nin çok korktuğu yılanlar ve korku filmlerinden fırlamış bir palyaço. Ama yine, neden?

Kaçırılan fae'lerin ve görünüşte rastgele seçilmiş ölümlülerin öldürülmesi arasında nasıl bir ilişki vardı? Bir fae ölümlülerden ne kazanabilirdi ki? Faerie'de yaşayan Fae'ler ölümlülerin parasını nadiren umursarlardı ve ayrıca her iki durumda da

Glitter da dahil olmak üzere, gölgeler ilacın kendilerine verildiğini, satılmadığını iddia etti. Peki simyacı ne istiyordu? *Ve onu nasıl bulup durdurabiliriz?* Bunun gibi ya da Icelynn'e'nin cesedinin grotesk bir şekilde sergilenmesi gibi daha fazla korkunç sahne görmek istemedim.

Falin'e döndüm. Sanırım onun da aynı şeyi düşünmesini bekliyordum ama yüzündeki tek ifade temkinli bir endişeydi. John da aynıydı. Jenson sabırsız görünüyordu. Elbette Roy'u duyamazlardı. Bildikleri kadarıyla John benden gölgeyi sorgulamamı istemişti. Döndüm ve boşluğa baktım.

Onlara öğrendiklerimi anlatmak için ağzımı açtım ve sonra durdum. Bu Fae işiydi. Falin'in bilmesi gerekiyordu. Jenson tartışılabilirdi. O bir feykindi ve bir polisti, ama bağımsızdı. FIB bağlantıyı öğrendiğinde, muhtemelen davadan çekilecekti. John sıradan bir insandı. Ölümlü bir polise Peri'den birinin Feykin olduğunu söylersem kraliçe kızabilir.

İnsanlara cazibeden yapılmış bir ilaç salmak. Yine de o bir arkadaşı ve bu davadaki bir polisti. Bilmeyi hak etmiyor muydu?

"İlaç Faerie'den geliyor," dedim ve etrafımdaki ifadeler endişeden şaşkınlığa ve ardından iki faenin yüz hatları dehşete düşmüş öfkeye dönüştü. Daha fazla ayrıntıya girmemenin en iyisi olacağına karar verdim.

Falin'in yüz hatları göz açıp kapayıncaya kadar nötr bir kızgınlığa dönüştü ve John'a döndü. "Bu artık resmi olarak bir FIB meselesidir. Adamlarınızı dışarı çıkarın."

John ofladı ve daha dik durdu. John hiç de ufak tefek bir adam değildi. Aslında, onu tanımlamak için daha önce "boz ayı" ifadesini kullanmıştım. Ama Falin

kış sarayının acayip suikastçısı ve şövalyesiydi. John bu gerçekleri bilmese bile Falin'in sert bir havası vardı. Bakışlarıyla karşılaştığınızda içinizden bir ses onun karanlık bir sokakta karşılaşmak isteyeceğiniz biri olmadığını söylüyordu. Uzun boylu olmasının da bir zararı yoktu, bu yüzden John'a tam anlamıyla aşağıdan baktı ve dedektifin ona bakmasını sağladı.

John, "Alex'in bu ifadesine dair bir kanıt olmadığı sürece, röportajı bu gölgeyle bitirmek niyetindeyim," dedi ve sonra bana baktı.

Falin'e baktım. Kaşlarını çattı. Eğer Icelynne'den ve kış sarayında olup bitenlerden bahsedersen kraliçe çok kızardı - bunu gizlemek için oldukça çaba sarf ediyordu. Görüşmeye devam etmek daha iyi bir plan gibi görünüyordu. Falin beni bekleyen gölgeye dönmekten alıkoymayınca aynı fikirde olduğunu düşündüm.

Gölge John'un zaman çizelgesi sorusunu sordum ve o da gecesinde yaşanan olayları anlattı. Olayların çoğunu zaten biliyor ya da tahmin ediyorduk ama teyit etmek her zaman iyidir. Çift otele varmış ve saat on birden hemen sonra giriş yapmıştı. Bruce geldikten hemen sonra Glitter'ı Shannon'la paylaşmıştı. Rahatlamışlardı -yani kıyafetleri çıkarılmıştı- ve sonra Bruce korku filmini açmıştı. Film şöyleydi Palyaço perdeden çıktığında daha yarısına gelmemişti.

Onları odanın içinde kovalayan kâbus palyaçosunu klinik bir şekilde anlatırken, sırtına aldığı ilk darbeyi anlatırken bile gölge hikâyeden kopuktu. Nasıl tökezleyerek yatağa düştüğünü. Ürperdim ve neden kimsenin polisi ya da en azından resepsiyonu aramadığını merak ettim. Eminim gençler çılgık atıyordu? Hikaye bundan kısa bir süre sonra sona erdi, Bruce'un ölümü sırtına saplanan bıçağın çok gerisinde değildi. Shannon

Son hatırladığında hâlâ hayattaydı ama belli ki çok uzun süredir hayatta değildi.

John daha sonra bir ressam göndererek gölgeyi sorgulamasını istedi. ona ilacı veren adamın görünüşü. Ressam çizimine başlamadan notlar aldı. Daha önce benimle çalışmıştı ve gölge çizim hakkında geri bildirimde bulunamayacağı için zamanını satıcının fiziksel tanımıyla ilgili ayrıntılı sorular sorarak geçirmesinin daha iyi olacağını biliyordu. İstasyonda sesi gözden geçireceğini ve kalemi kağıda dökeceğini biliyordum.

Sonunda ressam başını salladı, soruları bitmişti. Rahatlayarak iç çektim, titrediğim için tırtıklı çıkan bir iç çekişti bu. Etrafıma bakındım, yüz ifademle başka sorusu olan var mı diye sordum. Yorgunluk üzerime çökmüştü ve mezarın buz gibi soğuğu tenimi kesiyordu. Mezarla temas halindeyken bu kadar üşümek kötüye işaretti. Kimse başka bir soru sormaya cesaret edemedi ve ben de rahatlayarak iç çektim.

"Şimdi dinlen," dedim gölgeye, Bruce'u bedenine geri bırakarak. Yaşamı onaylayan sıcaklığımın bir kısmı ruhumdan bedenime doğru iyi aşınmış bir yol izledi, ama beni ısıtmak için çok az şey yaptı.

"Shannon'ı da sorgulamanız mı gerekiyordu?" Dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışarak sordum.

John önce defterine, sonra etrafımdaki cesetlere ve en sonunda da bana baktı. Bir an için evet diyeceğini sandım ama sonunda başını salladı. *Tanrıya şükür*. Kendimi ne kadar yorgun hissetsem de, aşınmış gölgeyi tekrar bir araya getirecek enerjim olduğundan emin değildim. Öğleyi pek geçmiş olamazdı ama yatmaya ya da en azından uzun bir uykuya hazırdım. Evet, kulağa harika geliyor.

Ritüelimi tamamladıktan sonra mezara tutunduğum yeri bıraktım ve gözlerimi kesintisiz bir karanlık kapladığında hiç şaşırmadım. Çok fazla büyü kullanmıştım. Bir süre kör kalacaktım. Çemberi kırdım ama sonra orada öylece durdum. Bir suç mahallinin ortasında, bir çift cinayet kurbanının yanında dururken görememek iyi bir şey *değildi*. Şansım yaver giderse, ayağım takılır ve cesetlerin üzerine yığılırdım.

En azından otelden çıkabilmek için kalkanlarımı açmayı düşünürken bir an kararsızlık yaşadım. Sonra bir el dirseğimi kavradı.

"Hadi seni buradan çıkaralım," dedi Falin, kolumdaki eliyle beni nazikçe yönlendirerek.

Ona izin verdim. Otelin kliması yerini ögle sıcağına bırakmıştı, güneş üşüyen tenimi hafifçe ısıtıyordu.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu ve bir arabanın kapısının açılma sesini duydum. Arabamı kilitlediğimden ve onun da anahtarları çalmadığından oldukça emin olduğumdan, arabanın onun olduğunu varsaydım.

"Evet, yoksa bir süre burada takılmak zorunda kalırım."

"Her iki durumda da kaçınılmaz, korkarım. Tabii sizi eve bırakması için başka birini ayarlamamı istemiyorsanız."

Pek sayılmaz. Bir esneme beni hazırlıksız yakaladı ve çenem hareketle birlikte çatladı. Falin'e omuz silkmeden önce elimin tersiyle kapatabildiğim kadar kapattım.

"Yolcu koltuğunda biraz kestirmemin sakıncası yoksa, bir süre burada iyi olacağım."

Göremiyordum ama yemin ederim kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordum. Zayıftım ve harcayacak çok fazla enerjim yokken çok fazla enerji harcamıştım. En azından işe yarar bir şey öğrenmiştik.

"Parıltı şişeleri hakkında ..." Ona Icelynn'e'in Roy'a simyacı hakkında söylediklerini ve davayla ilgili şu anki düşüncelerimin yönünü anlattım. Ben konuşurken birkaç kayıtsız ses çıkardı ama sözümü kesmedi ya da kendi fikirlerini eklemedi. Ben konuşmamı bitirdikten sonra uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonunda "Biraz dinlenmelisin," dedi ve bu yeterince doğru olsa da, davayla ilgili tek kelime etmeden beni başından savdığı için hayal kırıklığına uğradığımı hissetmekten kendimi alamadım. Simyacıyı ve ortaklarını bulmanın bağımsız statümü kazanmamın tek yolu olduğunu biliyordu. Elbette, o

Kraliçe'nin adamıydı ve beni sarayına katmaktansa nispeten özgür bırakmayı tercih ederdi.

Tekrar esnedim, hareket tam bir sallanmaya dönüştü. Oturmam gerekiyordu. Başka bir şey söylemeden arabaya bindim ve koltuğu yatırdım. Gözlerimi kapatıp uykuya dalarken kapının kapandığını duymadım bile.

Bölüm 13

LO öğleden sonra yatağımın ortasında oturdum, bilgisayarım kucağıma yayılmıştı ve dizüstü bilgisayarım bir dizimin üzerinde duruyordu. Falin beni bırakmıştı.

Saatler önce, mahkemeye gitmesi gerektiğini ve bu gece döneceğini söyledi. Döndüğünde davayı tartışacağımıza söz vermişti ama eve dönerken bana yeni bir bilgi vermedi.

Icelynne odamda geziniyordu. Son bir saatini, hapsedilmesiyle ilgili hatırlayabildiği her şey hakkında onu sorguya çekerek geçirmiştım. Bana zorba Sleagh Maith dediğinde ve gözyaşlarına boğulduğunda, boşverdim - kraliçe ve Falin onu sorguladığında zaten söylemediği hiçbir şeyi bana söyleyememişti. Şimdi bana verdiği tüm ayrıntıları, Jeremy'nin ve Bruce'un gölgelerini sorgularken hatırlayabildiğim her şeyle birlikte bir belgeye yazıyordum. Yazdıklarımı organize etmeyi umuyordum.

Dava hakkında bildiklerim olaya yeni bir ışık tutacaktı, ama daireler çiziyordum.

Fae'lerin, kanlarından bir ilaç yapan bilinmeyen bir fae tarafından kaçırıldığını, tutulduğunu ve kış sarayında kurutulduğunu biliyordum. Bu ilaç ölümlülere dağıtılıyordu ama nasıl yapıldığından emin değildim. Jeremy bir kulüpten aldığını söylemişti. Bruce ise lise dansının önündeki otoparktan almıştı. Peki uyuşturucu neden dağıtılıyordu? Para olabilirdi. ama çoğu fae ölümlülerin parasını pek umursamazdı. Ve eğer mesele sadece paraysa, neden fae'lerin kullandığı egzotik bir ilaç kullansınlar ki? cazibe? Neden daha sıradan bir şey değil?

Peki ya ölümler? İlacın ne yapması gerekiyordu? Bu ölümler anormal miydi ve Glitter kullanan pek çok insan hiçbir sonuç almadan mı ölüyordu? Yoksa bu bir ölüm cezası mıydı? Kabuslar her zaman ilaçla mı canlanıyordu?

Ekranı baktım ve sonra "kâbuslar" kelimesinin altını çizdim. Perilerin kâbusları vardı. Ölümlülerin kötü rüyalarından beslenen koca bir alem. Bildiğim kadarıyla kimseyi öldürmüyorlardı, ama ben bir uzman olmaktan çok uzaktım.

İmleç bana göz kırpmıyor, bilgi eksikliğimle alay ediyordu. Dizüstü bilgisayarını gerekenden biraz daha sert kapattım. Sonra yukarı baktım.

Lusa

Witch Watch'ın yıldız muhabiri Duncan'ın kameralara layık bir gülümsemesi yoktu, ki bu hiç olmadı. Ya haberini yaptığı şeyden hoşlanmıyordu ya da habere ciddi bir ton vermeye çalışıyordu. Her zaman garipti. Muhabirler kötü haberi parlak bir gülümsemeyle verdiler. Uzaktan kumandayı kaptım ve sesi açtım.

"- Glitter adında yeni bir uyuşturucu. Yetkililer, bu uyuşturucunun sokaklarda yeni görülmeye başlandığını ancak şimdiden çok sayıda ölümden sorumlu olduğu konusunda uyarıda bulunuyor. Vatandaşlar ne pahasına olursa olsun bu uyuşturucudan uzak durmaları ve satmaya ya da vermeye çalışanları ihbar etmeleri konusunda uyarılıyor. Yetkililer iddia edilen ölümlerle ilgili herhangi bir bilgi vermezken, uyuşturucunun son derece tehlikeli olarak sınıflandırıldığını söylüyorlar." Sonra gülümsedi. "Ama tüm yasadışı uyuşturucular öyle değil mi Todd?"

Kamera başka bir spikere döndü. "Öyle, Lusa. Ekranın altındaki numara ücretsiz bir suç durdurucu hattıdır. Şüpheli faaliyetler görürseniz-"

Tekrar sesini kapattım. Yani John ya da büyük olasılıkla NCPD'den daha üst düzey biri Glitter hakkında bir basın açıklaması yapmıştı. Bu hızlı oldu. Yine de polis olduğunu tahmin ettim - mahkemelerin Peri'yle bağlantılı bir uyuşturucunun adının televizyonda duyurulmasını istediğinden şüpheliydim. Duyurunun bazı ölümleri engelleyeceğini umuyordum ama bundan şüpheliydim. Deneyimlerime göre, bir ilacı denemek isteyen insanlar bunu yapıyorlardı. Birden fazla

Bağımlıların birkaç tonu. Aileler her zaman neden o son vuruşu yapmak, o son kafayı bulmak zorunda olduklarını bilmek isterdi. Gölgelelerin hiçbir zaman tatmin edici bir cevabı olmadı.

Beynim *bağımlı* kelimesinin etrafında dönüyordu. Kullananı öldüren bir ilacın ne anlamı vardı? Asla tekrar iş alamazsınız. İş yapmanın kesinlikle kârlı bir yolu değildi, gerçi kârın bir iş olduğundan zaten şüpheliydim.

Motivasyon. Yine de, öldürücü bir eğlence uyuşturucusunun yararı neydi?

Belki de ölümcül olmaması gerekiyordu?

Ya da amaçlanan kullanıcılar ölümlüler değildi. Ama o zaman neden ölümlüler aleminde dağıtıldı?

Eğer ölümlüleri hedef almıyorsa, bunun insan unsuru muhtemelen operasyonun zayıf noktasıydı. İlacın Peri'de yapıldığını biliyordum ama ölümlüler âlemine doğru yol alıyordu, bu da muhtemelen Bloom'dan geçtiği anlamına geliyordu. Kapı VIP tarafındaydı ama ölümlüler turist tarafında. Belki orada bir şeyler öğrenebilirim. *Tabii ki başka bir kapıdan geçip Nekros'a gönderilmediği sürece.* Fakat Icelynne onun kış sarayında tutulduğuna emindi ve kış sarayı şu anda Nekros'taki kapıya bağlı olan saraydı. En basit çözüm genellikle doğru olandı, bu yüzden uyuşturucunun sevkiyatını göz ardı edemesem de Bloom'dan geçtiğini varsaymak oldukça güvenliydi.

Saatime baktım. Saat neredeyse dört olmuştu ve Falin henüz dönmemişti. Birkaç saat içinde hava kararacaktı, bu yüzden uzun süre dışarıda kalırsam yasal olarak araba kullanamazdım - kısıtlı ehliyetim vardı. Bazı nedenlerden dolayı insanlar görme yetisi azalan sürücülerin tamamen gece körüyken araç kullanmasına pek sıcak bakmıyorlardı.

Anla artık. Ayrıca, Falin beni bıraktığında az çok kördüm, bu yüzden arabam hala otelede park halindeydi.

Akşam yemeği için biraz erkendi ama Holly'nin bugün Bloom'a erken gitmeye itiraz etmeyeceğine bahse girmiştim. Peri yemeklerine bağımlı bir ölümlü olarak, kasabada yemek yiyebileceği tek yer orasıydı, bu yüzden o ve Caleb her gün orada yemek yiyorlardı - genellikle günde birkaç kez. Onlarla bir gezintiye çıkardım. Kararımı verdim, PC'nin mama kabını yeniden doldurdum ve çantamı kaptığım gibi ev arkadaşlarımı bulmak için aşağıya indim.

- - -

Cilalı meşe tezgâha yaslandım. İşimden ayrılmıştım. ve barın turist tarafına yöneldim. İlaç ölümlülere dağıtılıyordu, bu yüzden bu tarafta daha şanslı olacağımı umuyordum. Ayrıca, müşteriler daha az korkutucuydu.

Barmen gösterişsiz bir satirdi, üst kısmı bir erkeğe benziyordu, alt kısmı ise kürklüydü ve toynakları vardı. Anlayabildiğim kadarıyla bardaki sadece üç fae'den biriydi, yani benden başka. Barın bu tarafına gitmeye karar vermemin bir nedeni de daha az fae barındırmasıydı.

barmen hala barın içinde ne olduğunu bilme olasılığı en yüksek kişiydi. Ya da en azından benim umudum buydu.

Ben de ölümlülere pahalı bira ve ara sıra bir sepet simit ikram ederken bekledim. Görülmek için buradaydı ve bunu yapıyordu. Yürürken toynaklarını tekmeliyor, hareketi abartıyordu ki kimse onun keçi yarısını öznlüyorum. Muhtemelen bahşışleri için harikaydı.

"Zehirin ne hayatım?" diye sordu önümde dururken. Başını savurdu, kıvrıcık saçları geriye kayarak güdük, spiral boynuzlarını gösterdi.

Etkilenmemiştim -daha önce çok daha büyük boynuzlar görmüştüm- ama turistler için çalışıyordu, bu yüzden kibarca gülümsedim. Komplocu bir şekilde yaklaşarak, "Aslında, belki bana doğru yönü gösterebilirsiniz. Glitter'ı arıyorum."

Satirin gözleri hafifçe yuvarlaklaştı, gülümsemesi durakladı ama bir tepki beklemiyor olsaydım fark etmezdim. "Neden bahsettiğini bilmeli miyim? Sana ne içireyim?"

Neden bahsettiğimi bilmediğini söylememişti. Sadece *bilmeli* mi diye sordu. Bu da muhtemelen bir şeyler bildiği anlamına geliyordu. Tabii ki. Sebepsiz yere tedbirli davranıyor olabilir. Fae'lerin yalan söyleyemediği gerçeği, saklayacak bir şeyleri olsun ya da olmasın, pek çoğunun doğal olarak tüm cevaplarında muğlak olduğu anlamına geliyordu. Bu bir çeşit savunma mekanizmasıydı. Ben yapmadım.

Bu satir hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden nereye düştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama ilacın adını tanıdığından emindim.

Bir uyuşturucu satıcısıyla nasıl alışveriş yapılır ki? Tanrım, kim böyle bir bilgiye ihtiyacım olduğunu biliyor muydum? Uyuşturucuya ihtiyacı olan bir keş gibi nasıl davranacağımı bile bilmiyordum. Filmlerde bazen zengin çocukların uyuşturucu almak için yolun yanlış tarafına gittikleri gösterilirdi ama benim rüşvet verecek kadar param yoktu. Çantamdaki dolarlar bana bilgi satın alabilirdi. Bundan gerçekten şüpheliydim.

Boynumdaki tılsımı parmakladım. Sahip olduğum bir şey vardı ama bana yardımcı olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Zinciri başımın üzerinden çekerek tılsımı çantama attım. Tenimle teması kesilir kesilmez etim parıldamaya başladı. Parıltı belli belirsizdi ama loş barda biraz daha fazla fark ediliyordu.

Arkamdan biri oo dedi, kafalar döndü. Satir geri çekildi, sonra küçük bir yay çizdi.

"Leydim, sizi tanıyamadım."

Ona kaşlarımı çattım. Beni *tanımıyordu* ama Sleagh Maith olduğumu *biliyordu*. Kim olduğum ya da hangi sarayda bulunduğum önemli değildi, tüm Sleagh Maith'lerin soylu olduğu varsayılırdı. Bloom'un diğer tarafındaki en iyi yemeklerin benim masama gelmesini sağlamıştı, bu yüzden bir etkisi olduğumu biliyordum ama satirden böyle bir tepki beklemiyordum. Elbette, Caleb'in bana anlattığına göre, barın turist tarafında çalışan fae'lerin hepsi, bu bölgede kalmak istiyorlarsa, isteseler de istemeseler de ötekiliklerini sergilemek zorunda olan bağımsızlardı. Çoğunun çok saray fae'leriyle birkaç karşılaşma, özellikle de saray soylularıyla.

"Parıltı mı?" diye sordum. Kısa cümlelerin en iyisi olduğunu düşündüm - kraliyet havasını bozma olasılığım daha azdı.

"Pek bir şey bilmiyorum. Bir hobgoblin var. . ." Bakışları etrafı taradı ama anlaşılan aradığını bulamamıştı çünkü hemen bana geri döndü. "Buraya pek sık gelmiyor ama mallar hakkında konuştuğunu duydum. Bazen burada insanlarla buluşuyor."

Mükemmeldi. Tamam, belki mükemmel değildi ama daha önce bildiğimden çok daha fazlasıydı. Satire gülümsedim ve ona kartvizitimi uzattım. "Bir dahaki gelişinde beni ara."

Karta kaşlarını çattı ve Tongues for the Dead logosuna baktı. "Evet, evet, elbette," dedi ve kartı önlüğünün içine soktu. "Artık müşterilerimin yanına dönebilir miyim?" Bunu bir soru olarak söyledi, ben de başımı salladım ve o da kaçtı, uzaklaştığı için rahatlamış görünüyordu.

Döndüm ve barı taradım. Turistlerin birçoğu açıkça bana bakıyordu, ki bu şaşırtıcı değildi. Burası Fae'lere aval aval bakmak için "güvenli" bir yerdi. Caleb'e göre, bu gibi yerler özellikle ölümlüler fae'lere bakabilsin diye vardı - bu, Faerie'nin hayatta kalması için gerekli olan inanç büyüsünü pekiştirmeye yardımcı oluyordu. Bu da muhtemelen o anda orada bulunan diğer üç fae'nin neden hepsi çalışan olduğunu açıklıyordu. Barmen satirin yanı sıra bir de kurbağa kokteyli vardı.

Masaların arasından gülümseyerek ve yaprakları hışırdatarak geçen garson - ki bu yapraklar ilerleyen sonbahar havasıyla birlikte parlak kırmızılara ve turunculara dönüşüyordu. Sahne görevi gören küçük bir platform odanın uzak köşesinde duruyordu ve son fae çalışanını barındırıyordu. Şarkı söylüyordu, sesi onu izleyenlerin üzerinde kayarken alçak ve unutulmazdı. Tehlikeli bir şekilde güzeldi,

Bir karadul örümceğinin kıvrak ve karanlık güzelliği gibi.

Şarkıcının ne zaman ara vereceğini bilmiyordum ve ona Glitter ya da satirin bahsettiği hobgoblin hakkında soru sormak istesem de, setini bölmek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Kısıtlı bir zaman dilimindeydim. Ben gitmeden önce bitirseydi sorardım ama şimdilik kokteyl garsonuna odaklandım. Ne yazık ki, bunu açıkça yapmasa da Beni görmezden geldiği çok açıktı, kasıtlı olarak bana hiç bakmıyor gibiydi ve başka bir müşterinin her zaman ona ihtiyacı varmış gibi görünüyordu Acil yardım. Boş masa yoktu ve ben de onu kovalayacak değildim. Başarısız bir şekilde onu aşağı çekmeye çalıştıktan sonra, sonunda içki içmek için bara yaklaştığında onu köşeye sıkıştırmaya karar verdim.

Ben yaklaştıkça saçlarındaki sarmaşıklar kıpırdadı, yapraklar daha yüksek sesle hışırdadı. Bana bakarken yüzündeki gülümseme kayboldu. "Çok müşterim var," dedi elindeki birayla dolu odayı işaret ederek.

"Sadece bir dakikanızı alacağım. Glitter adlı ilaç hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Başını salladı ve artık dolu olan içecek tepsisini kaldırdı. Yolundan çekilmedim ve sarmaşıklar bir yığın kızgın yılan gibi hafifçe havalandı.

"Peki ya barın bu tarafına sık sık gelen hobgoblinler?" "Ölümlüler, hobgoblinler ya da diğer küçük fae'ler, benim için hepsi aynı. I sadece vardiyamı bitirmek ve ağaçlarıma dönmek istiyorum."

Haklısın. Gitmesine izin verdim. Onu benimle konuşmaya zorlayamazdım. Masalara yaklaşırken gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. Bana doğru dönüp bakmadı bile.

Barı biraz daha izledim ama içeri şüpheli kimse girmedi. İnsanlar gülüyor ve içiyordu. Bir çift açıkça tartışıyordu, kadının vücut dili kapalıydı ve adamın yüzü öfkeyle kızarmıştı. Başka bir çift belli ki ilişkilerinin diğer ucundaydı, birbirlerini yeni yeni hissetmeye başlamışlardı, belki bu gece barda tanışmışlardı bile. Her şey çok normal görünüyordu. Nekros'taki herhangi bir bar gibi, birkaç tane daha hediye tişört dışında. Ne yaptığım ya da ne aramam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki Falin eve gittiğimde bana bilgi verebilirdi. Ya da yarın John'u arardım. Her iki durumda da, burada pek bir şey başaramıyordum.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Holly ve Caleb beni arıyor olacaktı. Gitme vakti gelmişti. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmişim. Tılsımımı çıkardım, ama muhtemelen dryad, satir ya da beni gören herhangi biri üzerinde işe yaramayacaktı.

Barda insanlara ne beklediklerini gösterdim ve şimdi hepsi beni gördü.

parlıyordu. Ama bu benim doğamı henüz bilmeyenlerden gizleyecekti, bu yüzden başımın üzerinden geçirdim.

Eğer satir işi takip eder ve hobgoblin bir sonraki ortaya çıkışında ararsa potansiyel bir ipucum vardı. Barın ölümlü tarafında yapabileceğimin en iyisi buydu. VIP tarafında mı? Soru sormak muhtemelen çok daha tehlikeli olurdu. Bugün için Rianna'ya bir mesaj gönderip ve ev arkadaşlarımla akşam yemeği yedim. Açlıktan ölüyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

F Alin o gece dönmedi. Bu gerçeğe daha çok sevinmeliydim; ne de olsa bu, evimin üstündeki küçük dairemin tamamen bana ait olduğu anlamına geliyordu

Neredeyse bir aydır ilk kez, ama aslında kapının açılmasını beklediğim için beni endişelendirdi. Ayrıca olay yerinde başka neler bulmuş olabileceğine dair hiçbir cevap alamadım.

Ertesi sabah ofise uğramayı düşündüm ama Pazar günüydü ve o gün için ilan edilmiş bir çalışma saatimiz yoktu, ayrıca Bayan B ve Rianna enerjilerini korumak için Faerie'de bekliyorlardı. Rianna'nın dün gece bana gönderdiği yanıt pek iç açıcı değildi, çünkü tek bir kelimeden oluşuyordu. *Acele et.* Bağlantımı Faerie'ye ulaştırmalıydim, hem de hemen.

Simyacıyı bulmak için başka nedenlerim de vardı. Glitter'ın yaratılması ve dağıtılmasının arkasında gerçekten o varsa, daha fazla insan ölmeden durdurulmalıydı.

ya da flebotomi aletlerinin altında daha fazla fae ölürdü. Holly ile buluşup Tamara'nın düğünü için hazırlanmaya başlamadan önce sadece birkaç saatim vardı ama onları boşa harcayamazdım. Ölümlüler alemindeki dağıtıcıların izini bulabilirsem ve sonra bunu takip edersem yardımcı olabilirdi.

simyacıya geri döndüm. Ama öylece oturup Bloom'daki satirin aramasını bekleyemezdim. Bahsettiği hobgoblin elimdeki tek ipucuydu ama bu işe karışmamış olması da mümkündü. Olsa bile, bir sonraki sefer ne zaman barda ortaya çıkacağını kim bilebilirdi, özellikle de Glitter tüm haberlerdeyken. Ölümlüler âleminde kalamayacak kadar solmadan önce ne kadar zamanım vardı? Proaktif olmam gerekiyordu. Sorun şu ki, bir uyuşturucu çetesinin nasıl araştırılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bilen birini tanıyordum.

Telefonumu kaptığım gibi Merkez Karakolu'nun resepsiyonunu aradım. John'un bugün burada olduğunu teyit ettim ama özel hattına aktarılmayı reddettim. Muhtemelen şu anda benden pek memnun değildi ve telefonu kapatmak kolaydı. Yüzyüzeyken kovulmam çok daha zor olurdu.

John masasının üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. Henüz bir şey söylememiştim bile, sadece oturmuştum.

"Alex, eğer dünkü cinayet mahalliyle ilgili olarak geldiyse, sana söyleyebileceğim bir şey yok. Elimizdeki her şeyi zaten FIB'ye teslim ettik."

Masum ve silahsız görünmeye çalışarak gülümsedim. John'un yüz ifadesi değişmedi ve ben içeri girdiğimde taramakta olduğu dosyayı kapattı.

"Bağlantılı ama doğrudan değil. Rehberliğe ihtiyacım var. Cinayet masasından önce narkotikte çalışıyordun, değil mi?"

John gür kaşlarından birini kaldırıp başını salladı. Görünüşe göre ondan alabileceğim en iyi şey buydu. Acele ettim.

"Parıltıyı kimin yaptığını bulmam gerekiyor ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Dünkü çocukların bunu ele geçirdiğini biliyorum ve Faerie'de üretildiğini biliyorum-"

"Öyle demiştiniz. Bunu nereden bildiğinizi öğrenmek isterim."

Şimdi kaşlarımı çatma sırası bendeydi. Aslında Icelynne ve ölüm koşulları hakkında konuşmamaya yemin etmemiştim ama bu, saray işlerini tartışarak kraliçeyi pervasızca kızdırmak istediğim anlamına gelmiyordu. Uyuşturucu, bağlantılı olsa da, bu davayla üçüncül derecede ilgiliydi. Yine de . . . "Kış mahkemesi tarafından uyuşturucuyla ilgili bir davayı incelemek üzere işe alındım," dedim muhtemelen çok uzun süren bir duraksamadan sonra.

"Ve şimdi de üreticiyi mi arıyorsunuz? Alınma ama bu sadece senin tarzında bir dava gibi görünmüyor, aynı zamanda boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Gölgelemleri yükseltmekte harikasın. Buna sadık kal."

Bana bu *tavsiyeyi* daha önce de vermişti. Bu sefer daha az acıtmadı. Gerçek babam bu kadarını söyleseydi, umurumda olmazdı. Ama bunu John'dan duymak, beni özel dedektif olmam için cesaretlendiren adamdan duymak

Tongues for the Dead'i açmam için beni cesaretlendiren ve NCPD'deki avukatlık pozisyonumla bağlantımı kuran kişi- evet, acıttı. Hem de çok.

Ama kollarımı göğsümde kavuşturup surat asacak zamanım yoktu. John benim Fae olduğumu bilmiyordu ve ilişkimizdeki şu anki çekışmelerden dolayı paylaşmaya pek istekli hissetmiyordum. Bu aynı zamanda onun da bilmediğini anlamına geliyordu.

Peri ile hiçbir bağımin olmaması ya da bu davayı çözmek ve simyacıyı bulmak için acil bir nedenimin olmaması gibi tehlikeli konumum.

Gülümsemeye zorlamadım ama rahat görünmeye çalışarak sandalyemde hafifçe arkama yaslandım. Ve sanki hiçbir yere gitmiyormuşum gibi. "Öyleyse Narkotikçiler danstaki diğer çocuklarla görüştü mü? Satıcıyı gören başka birini buldular mı?"

"Sana söyledim. O dava FIB'e devredildi," dedi ama konuşurken gözleri yarı dolu kahve fincanına kaydı.

Ellerimi sandalyenin kollarına koyup ona doğru eğilerek, "Evet, siz cinayet davasını devrettiniz," dedim. "Ama bana uyuşturucu bağlantısını araştırmadığınızı söyleyemezsiniz."

Ofladı, hâlâ gözlerime bakmıyordu. Bu da evet anlamına geliyordu.

"Yani çocuklar mı? Eminim ki Bruce'a bu şekilde yaklaşan tek kişi o değildi.

ilaç." Yine de başka biri kabul ettiyse bile kullanmamış olmasını ve tehlike konusundaki uyarıları dikkate almış olmasını umuyordum. "Satıcı hakkında daha fazla bilgi edinebildiniz mi?"

John sonunda başını kaldırdı, mavi gözleri yorgundu, etraflarındaki kırıksıklıklar hatırladığımdan daha derindi. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama John muhtemelen emeklilik yaşına yaklaşıyordu ve bunu göstermeye başlamıştı. Elini kel bölgesinin üzerinde gezdirdikten sonra yumruğunun gevşekçe başının üstüne düşmesine izin verdi.

Masasında.

"Narkotik soruşturmaları cinayet soruşturmaları kadar basit değildir. Cinayette cesedi, olay yerini inceler ve toplayabildiğiniz kadar bilgi toplarsınız. Sonra arkadaşlarıyla, ailesiyle konuşursunuz. O kişiyi kimin öldürmek istediğini, kimin cinayet için sebebi ve fırsatı olduğunu bulursunuz. Ve umarım, günün sonunda, bir itiraf alırsınız ya da bir davada şüpheliyi yakalamak için kanıt."

Ben içeri girmeden önce üzerinde çalıştığı dosyayı eline aldı. Dokundu açmadan kenarını masasına dayadı. "Narkotik uzun vadeli soruşturmalara yönelir. Alt kademeden birini, genellikle de bir kullanıcıyı tutuklarsınız. Satıcıları hakkında size bilgi vermelerini sağlarsınız. Belki onları ihbar edersiniz ya da gizli görevdeki birini kullanarak bazı alımlar yaparsınız ve sonra sokak satıcısını yakalarsınız ama bunlar hala küçük adamlar. Üzerlerinde her an üç yüz dolar değerinde ürün taşıyor olabilirler. Onları kaynaklarına geri götürmeye çalışırsınız. Bu adam gerçek bir satıcı. Eğer şanslıysanız, o ama genellikle, o hala bir aracıdır. Oh, o olabilir

yerel 'uyuşturucu baronu' olabilir ama uyuşturucuyu Başka bir yerde, özellikle de bir çete tarafından yönetiliyorsa. Her neyse, ona ulaşmak kolay değil. Arama emri için geçerli bir nedene ihtiyacınız var ve onu hapse atabileceğiniz büyük bir zulası varken yakalamak istiyorsunuz. Gözetleme, hatta belki içeriye adam sokma ve arama emrini aldıktan sonra baskın yapmak gerekiyor. Haftalar, aylar, hatta bazen yıllar süren bir süreçten bahsediyoruz. O kadar uzağa gitmek için polisin çalışması gerekiyor ve o zaman bile uyuşturucunun nereden geldiğini bilmeniz gerekmiyor." Dosyaya kaşlarını çatarak baktı.

Alt dudağımı çiğnedim. Bana söylediği hiçbir şeyden şüphe duymuyordum ama polisleri bekleyecek kadar zamanım yoktu ve kesinlikle bunu kendi başıma yapacak kaynaklara ya da bilgiye sahip değildim. "Adamlarınız ne kadar ilerledi?"

"Alex, tüm bunları dün öğrendik. Daha yüzeyi bile kazımadık. Gölgenin tarifine dayanarak satıcının kabaca bir taslağını çıkardık ve dansta bulunan birkaç çocuğun izini sürüp sorguladık ama kimse bir şey söylemiyor."

İçimi çektim ve sandalyeden kalktım. "Sanırım yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sorsam . . . ?"

"Sana eve gitmeni söyleyeceğim." Bana bunun varsayımsal bir öneri olmadığını söyleyen bir bakış attı.

Başımı salladım ve çantamı aldım ama kapıda durakladım. "John, bu adamı bulmam çok önemli. Ölüm kalım meselesi kadar önemli. Mümkünse beni ara."

Kalıp ona baskı yapmadım. İşe yaramayacağını biliyordum. Polis işleri ya da devam eden davalar hakkında bir şeyler gevelemesini beklemeden oradan ayrıldım.

- - -

Evime ulaştığımda biraz cesaretim kırılmıştı. Bloom'daki satirden hiçbir haber alamamıştım, günün oldukça erken bir saati olduğu için bu şaşırtıcı değildi, ama ne zaman geleceğini bile bilmediğimi fark ettim. Sırada barmenlik var. Bildiğim kadarıyla haftada sadece bir ya da iki kez çalışması gerekiyordu. Falin'den de haber alamamıştım. Arabamı almak içinünkü suç mahalline bir taksiyle dönmüştüm ve sabah benim evimde olacağından emindim.

eve doğru sürdüm, ama evin önüne geldiğimde garaj yolu boştu.

Ama verandam boş değildi.

Durdum, ayağım kiraladığım odaya çıkan alt basamağın üzerinde donup kalmıştı. Uzun boylu bir figür kapımın önünde eğilmişti, kollarında uzun ve siyah kâğıda sarılı bir şey vardı. Nesne her neyse, ben basamakları tırmanırken onu kaldırıyor muydu yoksa yere mi bırakıyordu anlayamadım ama beni duyunca doğruldu ve yüzünü bana döndü Merdivenlerden.

Ryese kapımın önündeki sahanlıktan bana doğru sıırttı. Parlak güneş ışığı saçlarına vuruyor, ışığı kıran kristal gibi parlatıyor ve yüzünün etrafına renk prizmaları saçıyordu. Bu etki kör ediciydi. Ona kaşlarımı çatarak baktım ve kısa bir süre için dönüp arabama binmeyi düşündüm ama kendi evimden uzaklaştırılmayacaktım. En azından zaten olduğumdan daha fazla değil.

Merdivenleri yavaş ama bilinçli bir adımla çıktım. Fae'yi görmekten hoşlanmasam da ve evimdeki varlığının ne anlama geldiğinden biraz emin olmasam da, beni korkmuş görmesini istemiyordum. Yine de son birkaç basamağı tırmanırken hançerimi çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Lexi, bir tanem," dedi, sanki beni kucaklayacakmış gibi kollarını açtı.

Kolumun ulaşamayacağı bir yerde durdum ve taşıdığı şeye baktım. Kâğıda sarılı uzun nesne o güne kadar gördüğüm en büyük gül buketi çıktı. Siyah güller, narin bebek nefesi dallarıyla karıştırılmıştı. Çarpıcı bir tezat oluştuyordu.

"Nedir o?" Güllere başımı salladım.

Ryese sanki çiçekleri unutmuş gibi yere baktı. Sonra bana mahcup bir gülümseme attı. Hayır, utangaç değil, suçluydu.

"Bu mu? Hiçbir şey. I-" Buketi sanki düşürmeye niyetliymiş gibi verandanın parmaklıklarının üzerinden salladı.

Bir adım öne çıktım ve kâğıda sarılı gülleri aldım. Tüm bu durumla ilgili bir şeyler ters gidiyordu. Bir tuzak gibi değil, gerçi bu düşünce bir an önce aklıma gelseydi muhtemelen demeti fırlatması için yeterince tereddüt ederdim, ama kafamda yankılanan düşünce siyahın Ryese'in rengi olmamasıydı. Kendini süsleme eğilimindeydi

O kadar çok beyaz vardı ki gözleri kör ediyordu. Ve kraliçe buz ya da karla kaplı şeyleri tercih ederdi.

Gülleri kurtardığımda Ryese kaşlarını çattı, ama hemen samimiyetsiz bir gülümsemeyle ifadesini gizledi. "Bir çift köylü gibi kapı eşiklerinde oyalanalım mı?" diye sordu kapıma doğru işaret ederek.

Onu görmezden geldim ve güllerin arasından kartı çıkardım.

SEVGİLİ NİŞANLIM İÇİN.

İmza yoktu, ama bu mesajla, gerçekten bir imzaya ihtiyacı yoktu.

Dugan buradaydı.

Yüz ifademi nötr tutmaya dikkat ederek kartı buketin içine geri koydum. Artık nereden geldiğini kesin olarak bildiğime göre, güllerin çöpe atılması ya da parmaklıkların üzerinden geçmesi umurumda değildi.

-Ama Ryese izliyordu, yüz ifadesi karanlıktı ve elimi göstermek istemedim. Ne yaparsam yapayım Kış Kraliçesi'ne rapor vereceğinden hiç şüphem yoktu. Gülleri kimin gönderdiğini biliyor ya da bilmiyor olabilirdi ama karttaki "nişanlı" kelimesini gözden kaçırdığından şüpheliydim.

Bu yüzden kapının kilidini açıp içeri adım atarken yüz hatlarımı nötr tuttum. Sonra bir an kararsızlık yaşadım. Teorik olarak gülleri su dolu bir vazoya falan koymalıydım. Ama bir vazom yoktu. Ben gerçekten bir çiçeklerden hoşlanan bir kızdım. Hiç şaşırmadan beni takip eden Ryese'e dönmeden önce hâlâ sarılı olan buketi tezgâhın üzerine koymakla yetindim.

"Ne istiyorsun?"

"Lexi, Lexi, Lexi, sevgiline böyle mi davranıyorsun?"

Bir kaşımı kaldırdım - alıştırmaya yapıyordum ve artık bu konuda çok iyiydim. O kesinlikle benim sevgilim değildi. Hatta benim bile değildi. "*Beliked.*"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona baktığımda sessizce öksürdü ve arkasını döndü. Dikkati, normalde misafirlerimi karşılayan ama Ryese'den dikkatli bir mesafede durup koklayan PC'nin üzerindeydi. *Akıllı köpek.*

Ryese başını sallayarak, "Bu çok çirkin bir it," dedi.

Yumruklarım sıkıldı, yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Burada kendini sevdirmiyorsun."

Kafasını kaldırdı ve bana hızlı bir gülümseme attı. Bir gülümsemenin bu kadar nefret dolu görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Sevgili Lexi, buraya sadece küçük davanda nasıl olduğunu görmek için geldim. Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm, özellikle de şövalye aksi takdirde meşgul olur."

Onu geri çevirmek için ağzımı açtım ve sonra kapattım. Yardıma ihtiyacım vardı.

Ama ondan gelen herhangi bir şeye güvenebilir miydim? Sanırım Falin'den *daha az* güvenilir değildi: ikisi de kraliçeye rapor verecekti. Ama kesinlikle daha az çekici bir teklifti.

Ve Falin'den bahsetmişken. . . "Ne demek 'başka türlü meşgul'?"

Gülümsemesi yayıldı, dudakları neşeyle kötü niyetli bir sırıtışla ayrıldı.

"Oh, sanırım bilemezsin. Düello yapıyordu."

Bunu rahatça söyledi, konuşurken döndü ve küçük alanımda dolaştı.

"Düello mu?"

Şifonyerimin önünde durdu ve eğilerek aynanın kenarlarını çevreleyen resimleri inceledi.

"Oh evet. Kış sarayı bölgesinde son zamanlarda işlenen yüksek profilli fae bağlantılı suçlar ve söylentiler arasında. Diyelim ki bazıları şu anda teyzeme pek güvenmiyor. Bu da demek oluyor ki

Tahtı için meydan okuyor. Elbette tüm meydan okuyanlar önce onun şövalyesiyle düello yapmak zorunda, bu yüzden şövalye oldukça meşgul."

Yüzümdeki kan çekildi. Kraliçenin hayranı olmasam ve tahtını kaybetmesi umurumda olmasa da, Falin herkesle savaşmak için sıraya giriyordu.

Ona meydan okumak kulağa pek hoş gelmiyordu. Muhteşem bir dövüşçüydü ama yenilmez değildi ve her meydan okuyan ona taze taze gelirken o hâlâ bir öncekinin yaralarını sarıyor olacaktı.

Ryese döndü, yüz ifademi incelerken gözleri parlıyordu. "Gördüğünüz gibi ilerlemenize büyük ilgi var. Neler öğrendin?"

Elimde bir şey olsaydı, herhangi bir şey, ona o zaman söyledim. Ama hiçbir şey bilmiyordum. Bocalıyordum.

Bir uyurgezer gibi odamda ilerledim ve yatağımın kenarına çöktüm. Lanet olsun bu simyacıya. Onu nasıl bulacaktım? Ve şimdi Falin kış sarayında kraliçenin düellolarında savaşıyordu.

"O kadar iyi gidiyor mu?" Ryese şifonyere yaslanırken sordu. Neden her zaman bu kadar çok gülümsüyordu ki? Gülümsemesinde ciddi değildi. Bu da bir tür yalan değil miydi?

Ayağa kalkmadım, ama kendimi daha dik durmaya zorladım, öyle görünmemeye çalıştım.

kendi içime büzülüyordum, öyle hissetmeme rağmen. "Simyacı bir ilaç yapıyor. Nedenini bilmiyorum. Kabus ya da halüsinasyon gören ölümlüleri öldürüyor. İşin içinde olabilecek bir hobgoblinin izini sürmeye çalışıyorum."

Ryese uzun bir parmağıyla çenesine vurdu. "Bir hobgoblin mi dedin? Başka bir şey var mı?"

Takip etmem gereken başka ipuçlarını aradım ama soruşturmanın henüz çok başındaydım. Elimde hiçbir şey yoktu.

Sessizliğim uzadıktan sonra Ryese başını salladı. "O halde, sanırım bu oldukça üzücü haberi iletme için saraya döneceğim. Elbette bana katılabilirsiniz."

Başımı iki yana salladım. Faerie'de simyacının izini nasıl süreceğim konusunda, en azından kurallarını anladığım bir diyarda olduğundan daha az fikrim vardı. Muhtemelen araştırmamı eninde sonunda oraya taşımam gerekecekti ama şu anda Faerie'yi körü körüne kurcalamaya başlarsam muhtemelen ya öldürdüm ya da kapana kısııldım. Şimdilik Parıltı bağlantısını burada aramaya devam edeceğim.

Ryese sessizliğimi reddetmek olarak algılayarak omuz silkti. "Eğer fikrini değiştirirsen ..."

Telefonum çaldı ve Annabella Lwin şeker istediğini söylerken onun sözünü kesti. Holly'nin zil sesi.

Çantamdan telefonu çıkarıp cevap verirken Ryese'ı kapıya doğru kışkırttım. Arka plandaki rüzgârın uğultusundan Holly'nin her nereden aradığı ve araba kullandığı anlaşılıyordu.

"Bir saat içinde hazır olacak mısın?"

Hazır mısın? Saate baktım. Düşündüğümünden daha fazla zaman geçmişti. Düğün için hazırlanmam gerekiyordu. Saç ve makyaj üzerinde hep birlikte çalışacaktık ama- "Ayakkabılar. Düğün için henüz ayakkabım yok."

"Ciddi misin? Alex, tamam, geri dönüyorum. Yirmi dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapatmadan önce aceleyle kabul ettim. Dolaba doğru ilerlerken Ryese'in hâlâ kapının önünde beklediğini fark ettim.

"Dışarı," dedim kapıyı göstererek.

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı ama gitmek için hiçbir hamle yapmadı. "Büyük gün mü?"

Evet deyip konuyu kapatmayı düşündüm ama Dugan'ın kartını okumuş olsaydı *teorik olarak* nişanlı olduğumu çoktan bildirmiş olurdu.

Muhtemelen başka bir saraydan biriyle olduğunu tahmin etti. Kraliçe rakip bir sarayla evlenmemin yakın olduğunu düşünürse. ..ne yapabileceğini kim bilebilirdi.

"Ben nedimeyim. Şimdi git de hazırlanayım."

Ryese dudaklarını büzdü ve bir an için şöyle diyeceğini sandım evimden çıkmayı reddetti. Sonra da kapıdan çıkmadan önce bana özenli ve alaycı bir selam verdi.

Garaj yolunda başka bir araba yoktu, bu yüzden mahkemeye nasıl döneceğinden emin değildim ama Holly gelmeden önce verandamdan ve bahçemden çıkmış olacağını umuyordum. Bu arada, sahip olduğum acınası makyaj malzemelerini, Tamara'nın nedime hediyesi olarak verdiği postışı ve gelinliği topladım. Sonra deli gibi külotlu çorap aramaya başladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Iönümdeki çiçek aranjmanına küçük bir büyü dizisi yönlendirerek içindeki tılsımı harekete geçirdi. Krizantem spreyi Sanki küçük bir kor her bir kırmızı yaprağı tutmuş gibi belli belirsiz parlıyordu. Sonra geri çekilip çardağın etrafına baktım.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedim Holly doğrulurken, benzer bir parıltılı turuncu çiçek sergisinden uzaklaşarak.

Başını salladı ve etrafına bakarak yaptığımız işi kontrol etti. Tuhaf ahşap yapıdaki her çiçek içeriden parıldıyordu. Etkisi soluktu.

Şu anda güneş hâlâ koyu turuncu renkte gökyüzünde asılı duruyordu ama akşam karanlığı çöktüğünde, Tamara ve Ethan yeminlerini ederken ışıltı çardağa romantik ve rüya gibi bir görünüm verecekti. Elbette amaç da buydu ve Tamara'nın son iki gününü tüm çiçekleri güzelleştirmek için harcamasının nedeni de buydu. Bu düğünü bir ay içinde planlamış olabiliriz, ama bu onun peri masalından cimrilik etmeye istekli olduğu anlamına gelmiyordu.

Holly çardağın önüne doğru başını sallayarak, "Görünüşe göre tam zamanında bitirdik," dedi.

Uzun kırmızı bir halı, ahşap basamaklardan aşağıya, ilerideki çimlere doğru uzanıyordu.

Beyaz katlanır sandalyeler halının iki yanına beşerli sıralar halinde yerleştirilmişti. Son sıranın arkasında küçük bir grup insan toplanmıştı - ilk düğün konukları. Onları tanıımıyordum, bu yüzden Ethan'ın ailesi ya da arkadaşları olduklarını tahmin ettim.

Tamara'nın düğünde yer gösterici olarak görev yapan küçük kardeşi çoktan çimlerin üzerinde yürümeye başlamıştı, bu yüzden onları selamlamak için üzerimde bir baskı hissetmedim. Süslemelere son bir kez baktım. Her şey muhteşem görünüyordu. Bunun için övgü almak isterdim ama Holly ve ben çoğunlukla tılsımları harekete geçirmiştik. Tamara, kız kardeşi ve annesi tüm düzenlemeleri yapmışlardı.

"Çadıra geri dönmeliyiz," diyerek kısa merdivenlerden aşağı indim ama ne Holly ne de ben acele ettik.

Hem gelinin hem de damadın küçük pagoda tarzı çadırları vardı, böylece gelin partisi yerinde hazırlanabilecekti. Ethan'ın gelin alayından önce yanlışıyla gelinini görmemesi için çadırlar parkın karşı tarafındaydı ve tüm nedimelerin çadırda geline yardım etmesi gerekiyordu.

Tamara en iyi arkadaşlarımdan biriydi ama ben ciddi ciddi damadın çadırına kaçmayı düşünüyordum. Sonuçta biz kızlar saç ve makyaj yaparken sağdıçlar ne yapıyor olabilirdi ki? Muhtemelen beklerken futboldan bahsedip bira içmişlerdir. Tamam, belki de değil, ama en azından onlar-

Holly çadırın kapağını açarken tiz bir ses "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

-Gelinin annesi.

İçimi çektim ama içeri adım atarken yüz ifademi hoş görünmeye zorladım. Bayan Greene ile sadece birkaç kez karşılaşmış olsam da, geçmişte ondan hoşlanmıştım. Bugün mü? Pek değil. *Aslında evlenen kişi gelinzilla olma özgürlüğüne sahip değil mi? Annesi değil mi?* Kabul ediyorum.

Tamara'nın küçük erkek kardeşi evliydi, o da ailede evlenen ilk kızdı. Yine de, Holly ve ben geç geldiğimizden beri kadın her şeyin üzerinde gezinen bir mikro yönetici olmuştu ve bu da yardımcı olmamıştı.

Bayan Greene seçtiğim ayakkabılar karşısında dudaklarını bükmüş, makyajım için seçtiğim her rengi azarlamış ve sonunda Tamara'nın kız kardeşi saçımı yeniden yapabilsin diye beni bir sandalyeye zorla oturtmuştu.

Tamara'nın kız kardeşinin

Çiçeklerde tılsımların etkinleştirilmesi gerekiyordu, Holly ve ben çadırdan kaçma fırsatına atlamıştık. Ama şimdi geri dönmüştük.

"Nasıl gidiyor?" Çadırın çıkışına yakın bir yerde durarak sordum. Görünüşe göre bunu söylemek yanlıştı, çünkü Bayan Greene'in buketlerden Tamara'nın elbisesinin uyumuna kadar her şey hakkında konuşması için kapıyı açtı.

Tamara ise büyük makyaj aynasının önünde sakin bir şekilde oturuyor, annesinin aralıksız yorumlarından ya da titizliğinden etkilenmemiş gibi görünüyordu.

saç maşası ile yönetimler. Şahsen ben korkardım ya da en azından sinirlenirdim. Ama Tamara orada öylece oturdu ve odanın tamamına bakarak gülümsedi. Bir ay önce yaşam gücü çekildiği için neredeyse bir hortlağa dönüşüyordu. Süreci durdurmuştuk ama bu deneyim

Normalde dolgun ve kıvrımlı olan vücudunu iskelet gibi zayıf bir hale getirmişti. İyileşmek için bir aylık bir süre işe yaramıştı ama hamileliğinin ilk üç aylık dönemini henüz yeni atlatmıştı ve bitmek bilmeyen sabah bulantıları yeniden kilo almasını zorlaştırdı. Ancak hâlâ biraz fazla zayıf olsa da, bal rengi cildinde çok daha sağlıklı olduğunu gösteren bir parlaklık vardı.

Annesi saç derisi boyunca mısır sıralarından muhteşem bir labirent oluşturmuş, saçları kalın bir inci duvarının etrafından koyu halkalar halinde dökülen yüksek bir at kuyruğuna yol açmıştı. İncilerden oluşan uyumlu bir kolye takmıştı ve hatta

Beyaz saten kılıfın üzerindeki tüllü kumaştan opak gözyaşı damlaları gibi sarkan elbisesini daha fazla vurguluyordu. Tek kelimeyle, göz kamaştırıcıydı.

"Harika görünüyorsun," dedim ve elini sıkmak için yanına gittim. Gülümsemesi bir ton daha parladı, gözleri ışıldadı.

"Tak, tak; herkes uygun mu?" diye sordu çadır kapağının dışından bir erkek sesi. "Sağdıç ve damat fotoğraflarını bitirdim. "Sağdıç ve damat fotoğraflarını nedimeler ve gelin hazır mı?"

"Fotoğrafçı," dedi Bayan Greene, sesinde bir parça panik vardı. Saç maşasını makyaj masasının üzerine fırlattı ve Tamara'nın duvağını kaptı, telaşlı görünüyordu.

Tamara onu titreyen ellerinden sakince aldı ve saçlarına taktı. Annesi ve kız kardeşi o ayaktayken duvağı ve elbisesinin askısıyla uğraştılar, Holly bile yardım etmek için öne çıktı. Ben mi? Ben yollarından çekildim. Bence harika görünüyordu, ama bana hayali yanlış hizalamalar gibi görünen şeyleri çekiştirdiler. Sonunda herkes geri çekildi. Bayan Greene bile gülümsedi.

Biz hazırдық.

- - -

Çardak merdivenlerindeki nedime sırasının sonunda yerimi aldığım da, yeni topuklu ayakkabılarla ayakta durmaktan ayaklarım ağrıyor, sarı buklelerimi ehlileştiren iğneler başımı ağrıtıyor ve belli belirsiz parlayan turuncu çiçeklerden oluşan buketi taşımaktan yoruluyordum. Ama en azından koridorda yürürken ayağım takılıp düşmemiştim.

Müzik zorunlu olarak "Here Comes the Gelin," dedi ve herkes döndü. Tamara kemerlerin arasında göründü.

Halı kaplı koridorda kolunu babasınınkine dolamıştı. Uzun boylu bir adamdı, yaşı onu daha yeni eğmeye başlamıştı. Bir baston taşıyordu ama bugün, bu yürüyüşte, onu mümkün olduğunca az kullanmaya kararlı görünüyordu. Güneş giderek batıyor, her şeyin üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu.

Tamara'nın beyaz

Koridordan aşağı süzülürken elbisesi adeta parlıyordu. Duvağının altından gülümsemesinin titrediğini görebiliyordum.

Hâlâ tereddütleri var mıydı? Birkaç gün önce hepimiz çadırdayken beni çağırdığında yaşadığı paniğe dair hiçbir belirti görmemiştim. Hayır, muhtemelen sevinçten ağlamamak için dudakları titriyordu - gelinlerin bazen böyle yaptığını duymuştum. Nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım ama kendimi bir gelin olarak hayal edemiyordum. Gerçi Ölüm smokin içinde iyi görünürdü. .. ve Falin de öyle.

Kaşlarımı çattım ve sonra yüzümdeki ifadeyi zorla çıkardım. Bu Tamara'nın düğünüydü. Bir kez daha onun koridorda yavaşça süzülüşüne odaklandım.

Ön tarafa ulaştığında, babasının gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyordu. Duvağını kaldırdı ve onu müstakbel kocasına resmen teslim etmeden önce her iki yanağından öptü. Ethan ise Tamara'yı izlerken gülümsüyordu. Ethan, Tamara'nın titreyen küçük ellerini sıkıca kavradı ve her ikisi de çardağa doğru iki adım attılar.

Sonra kıyamet koptu.

Hepimiz gelin ve damada odaklanmıştık, bu yüzden kimse düğünü basan iki kişinin arkaya doğru süzüldüğünü fark etmedi. En azından çocuk çılglık atana kadar.

Sanırım ilk başta herkes çocuğu kibarca görmezden gelmeye çalıştı. Ama o çılglık attıkça gözler ona doğru kaydı ve omuzların üzerinden ihtiyatlı bakışlar fırlatıldı. Sonunda gelin ve damat bile döndü.

Ethan'ın yanındaki genç bir kadın olan anne, belki de üç yaşındaki küçük kızını sakinleştirmeye çalışırken biraz utanmış görünüyordu. Birisi kızı arabaya götürmesi gerektiğini mırıldandı ve kadın başını eğerek hem kabul ettiğini hem de özür dilediğini söyledi. Kadın küçük çocuğu kucağına aldı ama kız onun kollarında iki büklüm oldu, ağlıyor ve kızın ilgisini görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyor gibi görünen bir çifti işaret ediyordu. Ama artık tek ağlayan o değildi.

Tamara'nın henüz iki yaşında olan yeğeni sesini yükselterek küçük kızın sesine katıldı. İlk başta kız ağladığı için onun da ağladığını düşündüm.

yüzünü babasının bacağına gömdü, arka sıraya bakmaya devam etti. Aynı çifte.

Kaşlarımı çattım. Çift yeterince dikkat çekici görünüyordu; kadın bilek uzunluğunda lacivert bir elbise, erkek ise koyu renk pantolon ve polo tişört giymişti. Onları tanıımıyordum ama damadın tarafında oturuyorlardı ve Ethan'ın arkadaşlarının ya da ailesinin çoğunu tanıımıyordum. Yine de, birden fazla küçük çocuğun korkmuş olması garipti.

Büyülü uyanıştan önce, bazı normal görünümlü -en azından yetişkinler için -İnsanlar kimsenin anlamadığı nedenlerden dolayı çocukları korkuturdu. Artık büyüsü yalnızca daha büyük ergenlerde ve yetişkinlerde işe yarayan bazı fae'ler olduğunu biliyorduk. Küçük çocuklar bunu hemen anladı. Özellikle de Bogie'ler

ne olduklarını gizlemek. Yani, dolaplarda ve yatak altlarında saklanan ama anne ya da baba baktığında asla orada olmayan geleneksel öcüler ve tabii ki annelerin bir zamanlar yaramaz çocukları uyardığı tüm halk Göl kenarlarında ya da köprü altlarında oynarlarsa onları yutarlar.

Kalkanlarımı birazcık indirdim. Etrafımdaki tüm parlayan çiçekler, içlerine sabitlenmiş mor ve mavi büyü girdaplarına rağmen çürümüş gibi görünüyordu. Parti davetlilerinin üzerindeki giysiler ihtişamını kaybetti, bunun yerine yıpranmış ve bozulmuş gibi görünüyordu.

Peki ya arkadaki göze çarpmayan çift? Oldukça normal olan görünümleri, doğuştan gelen cazibeyi delip geçme yeteneğimin gerçeklik perdelerinin altında saklananları ortaya çıkarmasıyla bir kâbusa dönüştü.

Sağlam ama normal boyutlarda ve orantılı bir insan erkeği gibi görünen adam, gerçekte iki ayak daha kısaydı, böylece dört iki üstte duruyordu. Şişman olmasa da geniş ve kalındı. Kolları benim kalçalarımın daha büyük olmalıydı, etli elleri bowling topu büyüklüğündeydi ve her büyük parmağında kırmızı uçlu pençeler vardı. Yüz hatları kösele gibi bir yüze yayılmıştı, kalın dudakları çatlamış ve şişkin bir burnun altında nasırlaşmıştı. Büyük kulaklarının üzerine sarkık kırmızı bir başlık takmıştı ve bu başlıktan başının kenarlarından aşağıya yavaşça akan bir kan gibi yapışkan kırmızı bir sıvı damlıyordu. Korkunç bir görüntüydü, çocuklarda gece dehşeti uyandıracak bir şeydi ve fae'nin gerçekten de öcü türünden olduğundan hiç şüphem yoktu.

Kadın belki fiziksel olarak daha az korkutucuydu, en azından arkadaşına kıyasla, ama üzerinde kötü niyetli bir hava vardı. Adamın bodur ve geniş olduğu yerde, kadın uzun, ince bacaklarıyla neredeyse gerilmiş görünüyordu. çıplak ağaç dallarını anımsatan uzuvlar

karanlık ormandaki gezginler. Teninde yeşil bir renk vardı - doğa ruhu fae'lerinin çoğunda alışılmadık bir şey değildi, ama Caleb gibi yeşil adamların baharı ve yeni büyüyen şeyleri hatırlatan bir rengi varken, onun teni

daha çok durgun suda büyüyen bulanık balçığı andırıyordu. Nemli yeşil saçları omuzlarına dolanıyor, çürüyen bitkiler ve balık kılçıkları çamurla kaplı tellere takılıyordu. Gülümsediğinde dişleri bir pirananın sırtışı gibi küçük ve sivriydi.

Çocukların neden çığlık attığı büyük bir gizem değildi. Asıl soru şuydu: Çift misafir olarak davet edilmiş miydi, edilmemiş miydi? Çocukluk masallarına konu olmak, insanı otomatik olarak arkadaş edinmekten alıkoymazdı. Birçok bağımsız fae, gerçek doğalarını açığa vurmadan insan komşularıyla birlikte yaşıyordu. Diğerleri, arkadaşım ve ev sahibim Caleb gibi, fae olduklarını tam olarak gizlemiyorlardı ama reklamını da yapmıyorlardı.

Caleb'i düşünürken gözlerim koridorun Tamara'nın tarafında oturduğu yere kayd. Kalkanlarımı indirdiğimde, toplum içinde takındığı yakışıklı çocuk cazibesinden yeşil adam rengini ve belli belirsiz *diğer* özelliklerini görebiliyordum. Korkutucu görünmüyordu, ama onu iyi tanıyordum ve öcü değil, oldukça zararsız doğa ruhlarının soyundan geliyordu. Çift, Caleb ve ben, o anda orada bulunan tek fae'ydik, en azından kalabalığa hızlı bir bakış attığımda fark edebildiğim kadarıyla. Caleb ve ben belli ki davetli misafirlerdik, ama çiftin misafir olmadığına inanmak için herhangi bir neden var mıydı? Ethan üniversitede büyü etiği üzerine bir ders veriyordu. Çift meslektaşları ya da aile dostları olabilir.

Çifte tekrar baktım. Adamın şapkasından damlayan kırmızı sıvı gerçekten de kana benziyordu. Evde folklordaki farklı fae'leri detaylandıran bir kitap vardı, çoğu Viktorya döneminde yazılmış sözlü hikayeler olduğu için fae'ler hakkında her zaman güvenilir bir bilgi kaynağı değildi, ama yapabildiğim en iyisiydi. Kendi mirasımı öğrendiğimden beri kitabı inceliyordum ve *Kırmızı Şapkalar* adı verilen bir fae sınıflandırması hakkında birkaç hikayeyi hayal meyal hatırlıyordum. Eğer doğru hatırlıyorsam, onlar bir tür goblindi . . . Belki de hobgoblin?

İki çocuk dışarı taşınırken, kalabalık hafifçe mırıldanıyordu. Çift bir süre bakıştıktan sonra ikisi de doğrudan bana baktı. Bakışlarının beni delip geçmesinden, uçakların ötesine baktığımı anladıkları izlenimine kapıldım. Cazibem kendi *ötekiliğimi* ancak görmeyi beklediğiniz şey insansa gizliyordu. Eğer illüzyonumu görebiliyorlarsa,

kim ve ne olduğumu tam olarak biliyorlardı. Sıradan bir çift misafir olma ihtimallerini birkaç puan düşürdüm.

Bir birim olarak ayağa kalktılar ve sıralarından çıkmaya başladılar. Tamara ve Ethan geri dönmüş, düğün devam ediyordu ama iki fae kırmızı halıda kayarken, kalabalık yeniden gergin bir şekilde yer değiştirmeye başladı.

Holly çifti fark etti ve bana bir bakış attı, yüzünde bir soru vardı. Cevabım yoktu ama içimde kötü bir his omurgam boyunca kayıyordu. Yumruklarımı buketimin etrafında sıktım. Hançerim çantamdaydı, o da nedime çadırındaydı. İçgüdülerim hareket etmemi, bir heykel gibi durmamamı söylüyordu ama sırf ürkütücü bir çift fae daha iyi bir yere geçiyor diye Tamara'nın düğününü mahveden kişi olmayı gerçekten ama gerçekten istemiyordum. *Tabii planları daha kötü değilse.* Halihazırdaki halimi korumaya çalışıyorum.

zayıf bir gülümsemeyle çiftin yavaş ilerleyişini izledim.

Bayan Greene sonunda etrafındaki bakışların değiştiğini fark etti ve bakışlarını kızından ayırdı. Ben sadece kirli bir yüzün kenarını görebiliyordum. Onlara ters ters baktı, ama bu bakışın muhatabı ben olmadığım için mutluydum. Tek kelime etmeden ayağa kalktı, koridora doğru sessizce ama kasıtlı bir şekilde ilerleyip fae'lerin önünü keserken duruşunun resmiydi. Sözlerini değil, sadece sesinin tıslamasını yakalayabildim, ama hareketleri vücudunun önünde dar bir kutuya hapsolmuş olsa da, çok da gizli olmayan bir öfkeyi ele veren keskindiler.

Fae onu görmezden geldi. Hobgoblin ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Kalkanlarım hâlâ kırık, bu yüzden ufalanan nesnenin bir çeşit kamış boru olduğunu anlamak için gözlerimi kısmam gerekti. Bir tür enstrümanmış gibi kalın dudaklarına götürdü. Ortaya çıkan şeyin müzik olacağından cidden şüpheliydim.

"Yere yat," diye bağırdım, Holly'nin kolunu tuttum ve kendi tavsiyeme uyarak onu benimle birlikte yere sürükledim.

Bir an sonra küçük bir ok, saniyeler önce durduğum noktadan sessizce uçtu.

Kalabalıktan biri çılgık attı ve insanlar yerlerinden fırlarken tahta sandalyeler gıcırdayıp devrildi. Tamara, Holly ve bana doğru koşacakmış gibi hareket etti ama Ethan onun kolunu tuttu ve çardağın görece güvenli kısmına doğru koştu. Bunun için minnettarım. Tanrı biliyordu ki Holly ve benim otların arasında çömeldiğimiz yerde hiç siper yoktu.

"Hareket etmeliyiz," dedim ama çardak dışında yakınımızda hiçbir yerde siper yoktu.

Holly de aynı şeyi fark etmiş gibiydi, çünkü tek kelime etmeden döndü ve ahşap yapıya doğru sürünmeye başladı. Ben de onu takip ettim, dizlerimi örten ince kumaştan çimler nemlenmişti. Holly'nin önderliğinde, sadece nereye gittiğime dikkat etmem gerekiyordu, dikkatimin çoğunu iki fae'yi izlemek için serbest bıraktım.

Hobgoblin üfleme tüfeğini yeniden doldurdu, iri parmakları küçük okla uğraşıyordu. Kadın başka bir şeyle meşguldü, özellikle de Mrs. Greene. Artık kızının düğünü iyice sekteye uğradığı için, iki fae'ye karşı her türlü nezaket gösterisini kaybetmiş ve şimdi yüksek sesle küfrediyordu. Kötü sözler değildi ama gerçek bir lanetti. Aetheric'in etrafında dönmesine neden olan ve ona lanet gücü veren türden.

Hobgoblin üfleme tabancasını dudaklarına götürdüğünde hâlâ çardağa bir adım uzaktaydım. İçgüdüsel olarak irkildim, bu içgüdü daha çabuk korunmama yardımcı olmadı. Neyse ki, hançerimi nedime elbisemin altına takmayı gerekli görmemiş olsam da, Tamara'nın konuklarının çoğu ve görev silahlarını taşımaktan hiç çekinmemişlerdi.

Yarım düzine polis ona doğru yaklaşıırken, hobgoblin'in küçük kırmızı gözleri görevdeki polislerin oluşturduğu kalabalığa kaydı. Bu pek dikkat dağıtıcı bir şey değildi ama çardağın arkasına dalmam için yeterliydi.

"İyi misin?" Holly ayağa kalkmama yardım etmek için eğilerek sordu.

Başımı salladım ve mümkün olduğunca yapının ve parlayan çiçeklerin altında kalarak çardağın kenarından arkaya bakmak için döndüm. Sadece bir an kaçırmıştım ama o süre içinde sahne değişmişti. İki fae şimdi düğünden kaçıyordu. Onları açıkça görebiliyordum, ama sonra hala varoluş düzlemlerine bakıyordu. Polislerin silahlarını indirmiş olmalarına ve her yöne bakıyor olmalarına bakarak, fae'lerin kendilerini görünmez kıldıklarını tahmin ettim.

İki fae kemerden geçip parkın öbür ucunda gözden kaybolduğunda, çardağın arkasından çıktım. Koridorun her iki tarafındaki sandalyeler devrilmişti ve düğün davetlilerinin neredeyse yarısı kaçmıştı. Holly ve benim dizlerimizde çimen lekeleri vardı ve Tamara'nın buketi çardağın basamaklarında unutulmuş bir şekilde duruyordu. Bayan Greene

Etrafta çırpınıyor, her Şeyi yeniden düzene sokmaya çalışıyordum ama konukların çoğu geri dönse bile bu düğünün devam edeceğinden ciddi olarak Şüpheliydim.

Kaosu inceledim ve suçluluk duygusu içime saplanan hançerler gibi beni peneledi. Bu benim hatam mıydı? ler beni mi hedef almıştı? Öyle görünüyordu. Beni *görebiliyor* gibi görünüyorlardı. Ve adamın üflemeli tüfekle attığı her neyse, benim de bir parçası olduğum gelin partisini hedef almıştı. Ama tek nedime ben değildim. Yine de burada başka kim yakın zamanda Faerie'ye bir gezi yapmış, Fae'lerin dağıttığı uyururuculardan ölen gölgeleri sorgulamış ya da sorular sorduktan sonra kartını Bloom'da bırakmıştı? Hangi eyleminin fark edilmemi sağladığından emin değildim ama kesinlikle birilerinin dikkatini çekmiş gibiydim.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Tiki saat sonra resepsiyon çadırında önümde kocaman bir dilim düğün pastasıyla oturuyordum. Dans pisti boştu, davetlilerin çoğu gibi Masalar. Tamara yanımda oturuyordu, tabağına yarım kat düğün pastası tıktırılmış gibiydi. Düğün hiç devam etmediği için pastayı yiyecek misafir de yoktu, bu yüzden Tamara pastayı yiyip tadını çıkarmazsak lanetleneceğini söylemişti. Geri verecek hali yoktu ya. Sözlerine rağmen, çatalıyla devasa dilimini dürtüyordu sadece. Holly sadece izledi.

Birkaç polis hâlâ etrafta dolanıyordu; bazıları misafirdi, bazıları ise "kesinti" ile ilgili raporlarını tamamlamakla görevliydi. Olay yeri teknisyenleri çardağın etrafındaki alanı tarayarak hobgoblinin üflemeli tüfeğinden çıkan dartı aradılar. Ok henüz bulunamamıştı. Olay yerine bir FIB memuru gelmişti. Çocuklar dışında, hobgoblini gören tek kişi bendim. İki öcünün gerçek yüzleri bilinmiyordu ama herkes onların iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu görmüştü ve görünmezlik tılsımının tetiklendiğini hissetmeyen birkaç duyarlıdan fazlası vardı. Tüm bunlara rağmen, kimse zarar görmediğinden ve Fae'lerin olaya karıştığına dair bir kanıt yoktu, olaya müdahale eden FIB ajanı "huzur bozucu" olarak nitelendirdiği olayla pek ilgilenmiyor gibiydi. Falin hakkında soru sorduğumda, ajan bana sadece kaşlarını çattı ve cevap vermekten kaçındı.

Yani, pasta.

Ama ben Tamara'dan daha fazla yemiyordum. Tabağımda dolaştırıyor, kabarık beyaz kremaya bakıyordum. Güzel bir pastaydı. Bunu biliyordum. Tüm seçeneklerin tadına bakan ve Tamara'nın bu akşam için hangisini sipariş edeceğine karar vermesine yardımcı olan örnek grubun bir parçasıydım. Ama şekerli karışımın tadı artık güzel değildi.

Tadı suçluluk duygusuna benziyordu.

"Hayal ettiğim gibi değil," dedi Tamara pastasını bıçaklayarak. Bu cümleyi son bir saat içinde bir düzine kez söylemişti ama ben hâlâ anlamamıştım.

nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Konuştuğunun farkında olduğundan bile emin değildim. En azından artık ağlamıyordu.

Holly kolunu Tamara'nın omzuna attı ama o da uygun bir yanıt bulamamış gibiydi. Yani, bu "bazen böyle şeyler olur" türünden bir durum değildi. İnsanlar öcülerin büyük günlerini mahvetme ihtimaline karşı hazırlık yapmamışlardı. Düğününüzün bir suç mahalline dönüştüğü zamanlar için sempatik ifadeler içeren Hallmark taziye kartları yoktu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye cevap verdi Tamara'nın kız kardeşi Donella. Tamara ile anneleri arasında gidip geliyordu, bu yüzden daha önce tekrarlanan ifadeyi duymamış olması oldukça muhtemeldi.

Tamara çatalını bıraktı. "Öyle mi? Tam olarak nasıl daha kötü olabilirdi ki?"

Donella kek lokması ağzının önünde dururken durakladı ve sonra gülümsedi. "Ethan bir kurbağaya dönüşebilirdi."

Tamara'nın dudakları aralandı ve bir an için buna güleceğini sandım. Sonra ağzının kenarları aşağı doğru dönerken alt dudağı gerildi ve yüksek sesle, kekeleyerek hıçkırdı. Kolları karnının etrafında kıvrıldı ve kendi içine çöktü.

Donella mahcup görünüyordu ve hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Koltuğumu Tamara'ninkine yaklaştırdım. Sarılmayı seven biri değilimdir ama elimi omzuna koyup hafifçe sıktım ve elimden geldiğince sessiz bir destek sundum.

Titriyordu, gözyaşlarıyla birlikte tüm vücudu titriyordu.

"Belki de bu bir işarettir," dedi Tamara, nefes nefese kalışları arasında. "Belki de gelecek ayki testlere kadar beklemeliyiz." Bunu söylerken hâlâ dümdüz olan karnına doğru yöneldi ve avucuyla göbek deliğinin altındaki boşluğu ovdu.

Ona iki öcü hakkındaki teorimi anlatmak üzereydim. Buraya, onun düğününe gelmelerindeki payım için özür dileyecek ve bu özrün gerektirebileceği her türlü borcu üstlenecektim ki, tam arkamdan derin ve erkeksi bir ses masadaki herkesi yerinden sıçratarak konuştu.

"Bu testlerin bize söyleyebileceği ve benimle evlenmek istememene neden olacak bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Tamara dönerek yuvarlak, kırmızı çerçeveli gözlerle Ethan'a baktı. "Ya bize söylerlerse..." Elini bir kez daha koruyucu bir şekilde karnına bastırarak sözünü kesti.

"Ne olursa olsun birlikte üstesinden geleceğiz." Onun önünde diz çökerek iki elini de avuçlarının içine aldı. "Tamara Amelia Greene, seni seviyorum. Evlen benimle. Tam burada. Hemen şimdi."

Tamara etrafındaki darmadağınık gruba, ayaklar altına alınmış sahnenin dağınıklığına, yarısı yenmiş pastaya ve sonra gözyaşlarının sildiği makyajla lekelenmiş beyaz eldivenlerine baktı. "Hayal ettiğim gibi değil."

"Ah, ama anlatacağımız hikâyeleri bir düşünsene," dedi Ethan ve ayağa kalkıp onu da peşinden sürüklemeyi önce ona gülümsedi. "En önemli insanlar hâlâ burada. Evlen benimle, Tam."

Sonunda gülümsedi. "Evet." Onu öptü. "Evet, evet, evet."

Sessizce yerimden kalktım ve geri çekildim. Gerekli kişileri toplamaları ve ayrıntıları halletmeleri bir dakika sürerdi. Hızlı bir tören yaparlarsa, nedimelerinden biri olarak Tamara'nın yanında dururdum -tüm bunlardan sonra beni hâlâ kabul ederse- ama şimdilik kalabalık olmadan anlarını yaşamalarına izin verdim.

Düğüne misafir olarak katılan ama olaydan beri davayı soruşturan polislerle takılan John göz göze geldik ve beni yanına çağırdı. Bacaklarım katlanır koltukta çok uzun süre oturmaktan uyuşmuştu ve topuklu ayakkabılarımın da etkisiyle yürürken altımda sallanıyordlardı. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum. Solgunluk yüzünden bu kadar güçsüz olduğumu düşünmek istemiyordum.

Boş dans pistini geçerken elbisemi düzelttim - ki bu oldukça anlamsızdı çünkü elbise tamamen mahvolmuştu. Kendimi yere atmam ve ardından sürünerek çardağa ulaşmam arasında elbisenin bordo kumaşında birden fazla çim lekesi vardı. Kumaşla uğraşmak, John'un kaçınılmaz olarak soracağı soruların yanı sıra bana odaklanacak bir şey verdi. Ama çok geçmeden bahçeyi geçmiş ve kaybetmekten korktuğum arkadaşşıma ulaşmıştım.

Beni bir masaya götürdü ve oturmamı işaret etti. Oturdum ama John oturmak yerine kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde üzerime dikilince bunu yaptığımı hemen pişman oldum.

"Peki tam olarak ne oldu? Üzerinde çalıştığın bir davayla mı ilgili?"

Henüz kimse beni sorgulamamıştı. Bir sürü tanık vardı, Birçoğu polisti ve ben de gelini rahatlatan grupla birlikteydim, bu yüzden gördüklerimi rapor etmem için seçilmemiştim. John biraz biliyordu.

Benim hakkımda çoğu kişiden daha fazla şey biliyordu. Fae olduğumu bilmiyordu ama bela çekme eğilimimi biliyordu. Özellikle de fae'lerle ilgili belaları.

"Beni hedef aldıklarını varsayıyorsunuz."

Eskiden kırmızı olan ama şimdi beyazla tuzlanmış gür kaşlarından birini kaldırdı. Evet, bu varsayımı yapıyordu. Ben de öyle.

İçimi çektim, ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum. O bir cinayet masası dedektifiydi, yani bu onun davası değildi. Öyle olsa bile, şüpheliler Fae'ydi ve onları izleyip tutuklayacak donanıma sahip değildi. Yine de, detayları Falin'le konuşmayı tercih etsem de -aramızda garip şeyler olsa bile o bir kaynaktı- alabileceğim her türlü yardımı kullanabilirdim.

"Düğünü basan iki kişi öcüydü. Çığlık krizlerini başlatan da buydu -doğalarını çocuklardan saklayamazlar. Sanırım içlerinden biri hobgoblin olabilir, ki bu bir tesadüf olamaz çünkü dün bir hobgoblinin Glitter'ı satıyor olabileceğine dair bir ihbar aldım."

Varsayımımı onaylayan bir homurtu ya da kaşlarının şüpheci bir şekilde kırışması olsa bile bir tür yanıt bekliyordum, ama John bana hiçbir şey vermedi. Düşünürken ifadesi dondu, hiçbir şey paylaşmadı. Acı dolu birkaç saniyenin ardından yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Bana bildiklerini anlat."

Fazla bir şey bilmiyordum ve bildiklerimin bir kısmını da paylaşamazdım ama hem Bloom'daki barmenle yaptığım kısa görüşmeyi hem de bugün düğünde gözlemlediklerimi anlattım. John, faelerin cazibesini nasıl gördüğümü sorgulamadı ve ben de herhangi bir açıklama yapmadım.

"Neden bu tür davalardan uzak duramıyorsun, Alex?"

Omuzlarım onun onaylamamasının ağırlığıyla çöktü. "Onları aramak için dışarı çıkmıyorum ama bu davayı bırakamam John. Bırakamam." Simyacının izini sürmek istiyorsam olmazdı. Durdurulması gerekiyordu, sadece özgürlüğümü bir nebze olsun koruyabilmek için değil. Elinde çok fazla ölüm vardı.

Ayrıca en iyi arkadaşımın düğününü mahvettiği için sorumlu tutulmalıydı.

John bir elini yüzünde gezdirdi, baş ve işaret parmakları gözlerinin etrafındaki deriyi bir an için gerginleştirdi ve sonra masanın üzerine bıraktı.

"Neden olmasın, Alex? Sana attıkları ok bulunana kadar, seni öldürmeyi mi yoksa yakalamayı mı amaçladıklarını bilmiyoruz ama bu bir uyarıdan biraz daha ciddi görünüyordu. Yani, öcüler nereden geliyor ki? Bir kâbustan mı çıktılar?"

Ağzımı açtım ama sonra bir tıkırtıyla kapattım. Bu öcüler nereden gelmişti? Kış mahkemesinden ya da belki bağımsız. Ama ya değillerse? Kontrol etmek muhtemelen çok zor olmazdı - kraliçenin adamlarının elinde bir çeşit nüfus sayımı listesi olmalıydı. Onun bölgesindeki herkesi. Yine Falin'le konuşmam gerekiyordu. Umarım iyiydi. FIB'deki herhangi biri muhtemelen En azından bağımsızlar, ama Falin dışındaki herhangi bir ajanın öcülerini aramam için bana erişim izni vereceğinden şüpheliydim.

Ama ya bağımsızlar ya da kış sarayı değillerse? Öyle olduklarını varsaymıştım çünkü burası Kış'ın bölgesiydi ama kötü adamlar kurallara uymazdı, bu da kötü adam olmanın bir parçasıydı. Ama eğer kış değilse, hangi saraya aitlerdi? Fae'ler saraylarına yemin ederlerdi ama bağlılıklarını değiştirmek imkansız değildi. Icelynne gibi bir buz perisinin kış sarayına ait olması muhtemeldi, ancak rahatsız edici olsa da, örneğin yaz sarayına katılması imkansız olmazdı. Öcü Adamlar karanlıkta yaşayan yaratıklardı ve John'un da söylediği gibi kâbuslara konu oluyorlardı.

Fae'lerin gerçek bir kabus olmadığını biliyordum. Kabuslar görmüştüm. Ama bu, onların o ürkütücü manzaraya ait olmadıkları anlamına gelmiyordu. Ya da muhtemelen gölge avlusuna. Garantisi yoktu ama bazı soruşturmalar yapabilirdim. Hatta her iki yerde de bir tür bağlantım vardı.

"Aklına bir şey gelmiş," dedi John, yüz ifadesi kaşlarını çatmakla endişelenmek arasında gidip geliyordu.

Omuz silktim, bu hareketi umursamazmış gibi göstermeye çalıştım. John'un derinleşen kaşlarına bakılırsa başarılı olamamıştım.

"Sanırım söyleyeceğim hiçbir şey seni bu davadan vazgeçmeye ikna edemeyecek?" "Yapabilseydim yapardım, John. Eğer yapabilseydim."

Bölüm 17

”

Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Caleb, o, Holly ve ben Bloom'un VIP odasındaki kapının her iki tarafına da imza attıktan sonra sordu.

A"Düğünü basan öcülerin kimliğini tespit edebilecek bağlantılarınız yoksa, evet, aklıma gelen en iyi plan bu."

Caleb ve Holly kaşlarını çatı. Doğrusu, Caleb'in endişesi beni endişelendiriyordu. Fae'lerle ilgili her konuda başvurduğum kaynak oydu. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum -sormam kabalık olurdu- ama bir süredir buralardaydı ve fae politikasını benden çok daha iyi anlıyordu.

"Bana birkaç hafta vererseniz, eminim bilen birini bulabiliriz," dedi ama ardından iç geçirdi. "I

Biliyorsun, haftaların yok. Kahretsin Al, keşke senin kaybolacak kadar Fae olduğunu daha önce fark etseydik."

Ben de öyle. Ama yapmamıştık ve şimdi zaman çok önemliydi. "Siz ikiniz gidip bir masa bulun, ben bir dakika içinde geliyorum."

Aralarında yine endişeli bir bakış geçti ama Holly başını salladı. "Sana göz kulak olacağız," dedi, cesaret verici bir gülümseme olması gerektiğinden emin olduğum bir gülümseme sundu, ama çok güven verici olamayacak kadar zayıftı.

Yine de başımı salladım ve odanın uzak tarafındaki uzun bara yöneldim.

Bugünün barmeni devasa bir tepegözdü. Ben yaklaşırken sildiği bira bardağı kocaman ellerinde yüksük gibi görünüyordu. Kemikli bir Mohawk gibi çıplak kafa derisinden aşağı doğru uzanan bir sıra boynuzu vardı.

"Merhaba. Birkaç mesaj göndermem gerekiyor," dedim, bakışlarıyla buluşmaya çalıştım ama kırmızı irisli tek gözüne nasıl düzgün bir şekilde odaklanacağımı bulmak zordu.

Tepegöz homurdandı ve barın altından bir şey kaptı. Etli eli önüme doğru savruldu ve ben kaçma isteğimle savaştım.

Elini açtı ve barın üstüne bir tüy kalem, ardından da bir avuç kuru yaprak süzüldü.

Başımınla takdirimi belirttim ve eşyaları topladım. Sonra barın diğer tarafına, barmenin sessiz dağından daha uzağa koştum.

Yapraklardan birine kazıdığım ilk mesaj Rianna'ya idi. Basitçe, takip etmem gereken bir ipucu olduğunu ve onun ve Bayan B'nin Faerie'de kalmasını ve işler çok kötüye giderse benimle iletişime geçmesini söylüyordu. Basit bir mesajdı ama tüy kalemle karalamak yine de biraz zaman aldı. Bitirdiğimde yaprağı ufaladım. O kadar kuruydu ki, elimde toz haline geldi.

Ben yapmadım

Mesajların nasıl çalıştığını bilmiyordum ama Rianna'ya son birkaç ay içinde birkaç tane göndermişim ve sihir her zaman mesajların Faerie'de hedeflenen tarafa ulaşmasını sağlamıştı.

Peri büyüsü. Belki bir gün anlayabilirim.

Bir sonraki yaprağı gölge sarayının prensi Dugan'a gönderdim. Tereddüt ettim, tüy kalem yaprağın üzerinde duruyordu. Bunu nasıl ifade edeceğimi tartışıyordum.

John'la konuşurken aklıma gelmişti ama tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Dugan benim nişanlım olduğuna inanıyordu, bu yüzden onunla buluşmayı istemek teorik olarak o kadar da zor olmamalıydı, ama aynı zamanda gölge tahtın varisiydi. Tüm bu Peri kraliyeti olayı ürkütücüydü.

Sonunda Bloom'da olduğumu belirten ve benimle buluşmasını isteyen hızlı bir mesaj karaladım. Tam yaprağı parçalamak üzereydim ki, gönderdiği buketten bahsetmenin muhtemelen kibarlık olacağı aklıma geldi. *Gülleri aldığımı* karaladım. *Öyle* ama sonra durakladım, tüy kalemle yaprağı vurdum. Sonunda kulağı oldukça acınası gelen *güzel* ile bitirdim, ama zaten yazmıştım. Mektubu imzaladıktan sonra ufalayıp toz haline getirdim ve parçacıkların uçup gitmesine izin verdim.

Sadece bir mektup kaldı, ama tartışmasız en zoruydu. Son yaprağı Kyran'a, kâbuslar âleminin gaspçı kralına gönderdim. Onunla aylar önce sadece bir kez karşılaşmışım ve o farklıydı. Onunla gerçek bir bağım yoktu ve benimle buluşmayı kabul etmesi için kendi merakının ötesinde bir neden yoktu. Umarım bu kadarı yeterli olmuştur. Dugan'a yazdığım mektupta olduğu gibi, Bloom'da akşam yemeği yiyeceğimi ve onunla buluşmak istediğimi yazdım.

Ben. Sonra imzamı attım ve yaprağı ufaladım. Bunu yaptıktan sonra, Holly ve Caleb'in oturduğu masaya doğru aceleyle geri çekilmeden önce tüy kalemi ve fazladan yaprakları tepegöze geri verdim.

Masa çoktan hazırlanmıştı; altın somun mısır ekmeği, sadece bira olduğunu tahmin edebildiğim s rahiyer ve güveç kaseleri doluydu. büyük et parçaları, patates ve sebzelerle. Bloom'da alışık olduğum kadar büyük bir yemek değildi ama yemekler algılanan rütbeye göre servis edilirdi ve ne Caleb'ın ne de Holly'nin Faerie'de rütbe anlamında pek bir şeyleri yoktu. Masaya ilk gelen ben olduğumda garsonlar her zaman bir ziyafet hazırlardı. Dürüst olmak gerekirse, bu garipti ve doyurucu güveç için mutluydum.

Oturdum ve kendime cömert bir porsiyon mısır ekmeği ısmarladım. Bugünün garsonu, teninde yanardöner morumsu bir renk olan, ailesini çıkaramadığım bir fae, elinde bir kase çorba ve bir tankard ile aceleyle geldi ama birkaç adım ötede durdu.

"Daha uygun bir şey getireceğim," dedi ve dönmeye başladı.

Bir elimi kaldırdım. "Güveç harika görünüyor."

Fae garson   parmaklı elini omzunun üzerinden geriye doğru uzatmadan önce tepsisindeki k seye baktı. "Sadece bir dakikamı alır-"

"Güveç istiyorum," dedim ve koşarak uzaklaşmasına fırsat vermeden sözünü kestim. Holly bir elini ağzına bastırdı ve parmaklarının altında bir gülümseme sakladığı izlenimine kapıldım.

Garson tereddüt ederek mutfağa -ya da yemeklerin hazırlandığı alana her ne deniyorsa- doğru baktı. Kesinlikle pişmemişti ve aslında yemek olup olmadığı biraz şüpheliydi. Peri yemeği hem gerçekti hem de gerçek değildi. Ne olarak başladığından tam olarak emin değildim ama Faerie'den çıkarmaya çalışırsanız, hızla çürüyen mantarlara dönüşüyordu. Ama Faerie'nin içinde lezzetli ve doyurucuydu.

Bir an için ya garsona izin vermek zorunda kalacağımı düşündüm. Bir ziyafeti geri almak ya da yahniyi bırakmasını isteyerek olay çıkarmak istemedi ama omzunun üzerinden bir kez daha kararsızca baktıktan sonra k seyi masaya koymayı kabul etti. Bunu yaparken eğildi ve bira fincanını k senin yanına koydu.

İçimden homurdanmak geldi ama kendimi tuttum, onun yerine dudaklarımı büzerek gülümsedim. Hâlâ ikiye bükülmüş bir halde, dönüp hızla uzaklaşmadan önce üç adım geri çekildi.

Holly şimdi gülüyordu. "Belki de size 'Ekselansları' demeliyiz."

Ona bir parça mısır ekmeği fırlattım, bu sadece daha fazla kıkırdamasına neden oldu. Caleb'a döndüm. "Buradaki fae'lerin bir daha böyle tepki vermemesini sağlamanın bir yolu var mı?"

Ne veriyor; buraya son geldiğimde bu kadar kötü görünmüyordu."

Caleb sadece omuz silkti. "Fae görünüşün bugünlerde daha belirgin ve caziben de arzulanan bir şey bırakıyor."

Yani hiç cazibem yoktu - en azından nasıl kullanacağımı bildiğim bir cazibem yoktu. Bunun üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Caleb kaşığına büyük bir parça et koyarken, "Sleagh Maith biz bağımsızlarla pek sosyalleşmez," dedi.

"Yani gösterişçi pisliklerin soyundan geliyorum, anladım." Tekrar iç çektim ve sonra kendimi lezzetli olan güvece odaklanmaya zorladım ama düşünmeden yiyordum. Tadını da çıkarabilirdim. Peri yemeklerini pek sık yemezdim. Yakın zamana kadar yiyebileceğimi fark etmemiştim. Ama benim için bir tehdit oluşturmuyordu.

Garson koşarak yanıma geldiğinde kasemin yarısını bitirmiştim. Açıkçası çorbamın kalanını da alıp götürmeye çalışacağından ve ziyafet vermem için ısrar edeceğinden endişe ediyordum ama sadece eğildi ve iki büyük yaprak uzattı.

Onları ezmek için nazıkçe kabul ettim ve neredeyse garsona teşekkür edecektim - bazı alışkanlıklar zor ölür. Son anda kendimi durdurdum, onun yerine başımı salladım. Aceleyle uzaklaştı, masamızdan kaçtığı için rahatlamış görünüyordu.

"Bu da ne?" Holly yapraklara bakmak için öne doğru eğilerek sordu. "Cevaplar, sanırım."

İlk yaprağı okudum. Rianna'dan geliyordu ve mesaj sonuncusuyla aynıydı. Sadece *Acele et* yazıyordu.

"Deniyorum," diye mırıldandım nefesimin altında, yaprağı ufalayarak. İkinci cevap Dugan'dan geldi. Oldukça uzundu.

*Ben nişanlığımın her dileğini yerine getirirken
arzular, seçtiğiniz yer sorunlu. Ben*

*Kışın sarayından özgürce geçmek için iznim yok. Onun yerine
benimle daha önce birbirimizi gördüğümüz cep boşluğunda
buluş. Seni büyük bir heyecanla bekleyeceğim.*

-Dugan

Önceki cep boşluğu mu? Harika. Şimdi babamı görmem gerekecekti.

Bloom'un içinde geçirdiğim zamanın ölümlü gerçeklikte geçen zaman üzerinde çok az etkisi olduğundan, Holly ve Caleb bensiz gitmekle tehdit edene kadar çorbamı içerek ayrılmayı mümkün olduğunca erteledim. Araba kullanmadığım ve hava karardığı için bu pek de hoşuma giden bir seçenek değildi. Yine de bir cevap daha bekliyordum ama Kyran mesajımı aldıysa bile bana cevap yazmadı ya da Bloom'da benimle buluşmadı. Diğer sorun ise genel olarak Bloom'dan ayrılmakla ilgiliydi. Yemek sırasında kendimi oldukça iyi hissediyordum ama kapıdan dışarı adımımı attığım anda solmanın etkilerinin üzerime çökeceğini biliyordum.

En azından bu sefer hazırlıklıydım, yine de Caleb ve Holly'yi uyarmalıydım. Solgunlaştığımdan bahsetmiştim ama Bloom'un ön merdivenlerinden tökezleyerek inerken duydukları endişe kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. Peri'yle olan bağımı sağlamlaştırmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Bir saraya katılabilirim, dedi içimden bir ses. Ne de olsa gölge sarayının prensini görmeye gidiyordum. Beni evine, sarayına götürmekte hiçbir sakınca görmeyeceği kesindi. Ama sonra arkadaşlarımı, hayatımı, hatta ölümlüler âlemini bir daha ne zaman göreceğimi kim bilebilirdi ki? Gölge sarayının ölümlü gerçekliğe açılan doğal kapıları yoktu. Faerie'de sıkışıp kalırdım ve Faerie'de neredeyse güçsüzdüm.

Bu fikir bana cazip gelmedi. Ayrıca, Falin kraliçenin düellolarıyla meşgulken, simyacıyı arayan hem Peri hem de ölümlüler âlemiyle bağı olan tek kişi bendim ve daha fazla Parıltı sokağa dökülmeden önce onun bulunması gerekiyordu.

Caleb arabayı sürerken babamı aradım. İkinci çalışında cevap verdi.

"Alexis, beni aramaya tenezzül ettiğine göre, bunun bir Acil durum mu?" Sesi düz ve sıkılmış gibiydi, bu yüzden beni suçlu hissettirmeye mi çalıştığından -hey, önce beni hayatından çıkardı- yoksa gerçekten öyle ya da böyle umursamadığından emin değildim.

"Acil bir durum yok ama evinize bırakılmam gerek."

Ben konuşurken dikiz aynasından Caleb'ın gözlerinin bana doğru kaydığını fark ettim. Bakışları neden onu bırakmayı teklif etmediğimi sorgular gibiydi. Zaten arabanın içindeydik. Ona özür dileyen bir gülümseme attım ama açıklama yapmadım. Aslında Caleb'in beni bırakmasını düşünmüştüm ama bu da kendi içinde bir sürü sorun barındırıyordu, en azından eninde sonunda bir araca ihtiyacım olacaktı

Eve döndüğümde ve listenin en başına yaklaştığımda: babamın şu anda Nekros'un vekil valisi olduğu ve kimsenin akrabam olduğunu bilmediği gerçeği. Evet, ayrıca Nekros'ta cadılar ve fae'ler için en büyük halk düşmanı olarak görülüyordu. Hayatım karmaşıktı.

Babam birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Onu telefonun diğer ucunda oturmuş, parmaklarını dikmiş, daha fazlasını söylememi beklerken hayal ettim. Söylemedim, henüz değil.

"Alexis, saatin farkında mısın, değil mi?"

Kontrol etmemiştim. Saat dokuzu geçiyordu.

Yeni evliler ve Tamara ile Ethan, Holly ve benim bulabildiğimiz en rüküş SADECE EVLİYİZ tabelalarıyla süslediğimiz bir arabayla uzaklaşmışlardı.

Caleb, Holly ve ben daha sonra doğrudan Bloom'a gitmiştik, çünkü Holly zor bir kapı yüzünden Tamara'nın düğününü kaçırmamak için bugün hiç yemek yememişti. Bloom'un içindeyken genellikle hiç zaman geçmezdi ama bazen saatler, hatta günler akıp giderdi. Neyse ki sonuncusu başıma sadece bir kez gelmişti ve o da ne olduğunu bilmeden önceydi.

defteri imzalamanın önemi. Yine de saatin en iyi ihtimalle on civarı, en kötü ihtimalle de gece yarısından sonra olduğunu tahmin ediyordum. Evet, muhtemelen ziyaret için biraz geç bir saatti ama olan olmuştu.

Ben de elimdeki işe yarayacağından emin olduğum tek kartı oynadım.

"Dugan'la buluşacaktım."

"Ve bununla başlamadınız çünkü ... ?"

Çünkü bu benim işimdi ve benim için hazırladığı üreme programı planı hakkında herhangi bir fikir edinmesini istemiyordum. O öğrenmeden Faerie'nin cebine gidip Dugan'la buluşabileceğime dair bir hayalim yoktu.

Cevap vermeyince babam "Seni otuz dakika sonra alabilirim" dedi. Sonra da veda etmeden telefonu kapattı.

- - -

Babamın eve ulaşması sadece yirmi dakika sürdü. Nedime elbisemi değiştirmek için yeterince zamanım vardı ama o geldiğinde ben hala PC'de yürüyordum, süslü Lamborghini'si çok daha güzel görünecek şekilde sıradan bir sedan. İyi hamle - spor araba bizim

Mahalle. Yani, Glen ya da diğerk adıyla Witch's Glen güzel bir bölgeydi ama *o kadar* da güzel değildi.

Kaldırıma yanaştığında rölantide çalıştı ve sonra eğilip kapıyı açtı. "Atla."

Açık kapıdan altı kiloluk küçük Çin Tepeli'ne baktım.

PC benimle birlikte Faerie'yi bir kez ziyaret etmişti çünkü o sırada başka seçeneğim yoktu. Ne köpek ne de ben onun tekrar bir maceraya atılmasını istemiyorduk, bu yüzden önce onu yukarı çıkardım.

Kırk dakika sonra, Casey'nin çemberinin bir zamanlar durduğu ve şimdi normal, ölümlü gerçeklik ile büyümenin kontrolünü kaybettiğim ve Faerie'yi bu küçük uzay kıvrımına kalıcı olarak ördüğüm kaotik alan arasındaki sınırı belirleyen görünmez çizginin dışında duruyordum. Babam beni izliyordu, büyüğü bozulmuştu, böylece benden çok da yaşlı görünmeyen fae yüzü beni inceliyordu.

"Refakatçiye ihtiyacın var mı?"

Kaşlarımı çattım ama sanırım kapı aralıklarında oyalanıyordum. "Hayır. Yalnız gitmeyi tercih ederim." Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Bir peri prensini görmeye gidiyordum.

-Gölgelerin ve sırların prensi. Yalnız gitmek güvenli miydi?

Babamı götürmek daha güvenli miydi?

Ona bir kez daha bakmadan kapıdan içeri girdim ve daire çizgisi boyunca. Değişim hemen oldu. Görüşüm keskinleşti, hava sanki görünmeyen çiçekler tarafından kokulanmış gibi tatlılaştı ve uzaktan gelen müzik

sadece duyma sınırlarımda çalışıyordu. Sinir bozucu derecede rahatlatıcıydı. Peri, her ne kadar korkutucu olsa da, evim gibi hissettiriyordu.

Bu beni korkuttu çünkü hoşuma gitti.

Bu duygudan sıyrılıp odanın içinde yürüdüm, yıkanmış ve çürümüş görünen ölü bölgelerden kaçtım. Buralar benim Büyü, ölümler diyarını bu gerçekliğe sürüklemişti. Eğer birinden geçersen, giysilerim çürüyüp giderdi. Bu toplantı ben lime lime olmadan da yeterince garip olacaktı.

Odanın ortasındaki taş bankın yanında, sırtı bana dönük, yalnız bir figür duruyordu. Etkileyici bir görüntüsü vardı ve gerçekten de eski masallardan fırlamış bir prens benziyordu. Koyu renk saçları ensesinde toplanmıştı. Böylece boynu sırtının ortasına doğru düz bir çizgi halinde düşüyordu. Siyah yağlı zırhının üzerine kırmızı bir pelerin giymişti, bana doğru dönerken kumaş baldırlarının etrafında sallanıyordu.

Gülümsedi, yakışıklı bir gülümsemeydi ama ne bir sıcaklık ne de bir içtenlik vardı. "Sana bunları getirdim." Bir buket gül daha uzattı, bu kez siyahla koyu kırmızı karışmıştı.

"Uh" Gülleri kabul ettim, kendimi biraz garip hissediyordum. Fae'ler samimiyetsiz teşekkürler olmadan etkileşime girmeyi nasıl başarıyorlardı? Sonunda dedim ki, "Çok güzeller."

Sonra o kocaman buketi ne yapacağımı bulmam gerekti. Tüm konuşma boyunca elimde tutmaya hiç niyetim yoktu. Onu bankın üzerine koymaya karar verdim.

Dugan benden çiçeklere baktı ve geri döndü. Sahte gülümsemesi çok az da olsa kayboldu ama öne doğru bir adım atarak elimi avucunun içine aldı. Belki de parmaklarımızı birleştirmek istiyordu ama avuç içimi görünce durakladı.

Elimi çektim ama yeterince hızlı değildi. Bloom'a girmeden önce eldivenlerimi giymeyi her zaman hatırlardım ama o kadar meşguldüm ki, Faerie'nin bu küçük cebine girmeden önce bunu düşünmemiştim bile.

"Düşmanlarının kanını taşıyorsun," dedi, sesi etkilenmiş bir şaşkınlığa benziyordu. Beklediğim şey bu değildi. Fae'ler *ellerindeki kan* deyimini çok ciddiye alırlardı ve çoğu Fae korku ya da tiksintiyle tepki verirdi. Bakışları çantamdan eldivenlerimi çıkardığım yere kaydı ve kaşlarını çatı. "Neden saklamaya çalışıyorsun?" Uzandı ve eldivenleri aldı. "Gölge sarayının tarzı bu değildir. Biz kanımızı onurla taşıyoruz."

"Evet, bununla pek gurur duymuyorum." Ve ben gölge mahkemesinin bir üyesi değildim. En azından henüz. Umarım hiçbir zaman da olmayacağım.

Dugan eldivenlerimi geri vermedi. "Öldürme utanç verici miydi yoksa haksız mıydı?"

Ellerime kan bulaşmasına neden olan kavgayı, en azından ellerime bulaşan ilk kanı düşündüm. Tam da bu odada, bir planeweaver olduğumu öğrendiğim ve uçakları ilk kez birleştirdiğim gece olmuştu. Ama o gece düşmanımın bedenini öldürmekten fazlasını yapmışım. Onu durdurmaya çalışırken ruhunu da tüketmişim. Titredim.

Casey'nin yatağının olduğu yere bakmamaya çalışarak, "Sizi buraya bunu konuşmak için çağırmadım," dedim. Kanlı Ay'ın altında neredeyse ölüyordum.

"Elbette. Ne zaman sarayımıza seyahat etmek isterseniz planebender bizi bekliyor." Uzak bir köşeyi işaret etti. Odanın arka tarafındaki küçük, pelerinli figürü fark etmemiştim bile. Neyse ki bana zarar vermek isteyen bir düşman değildi. "Yanında daha fazlasını getireceğini düşünmüştüm. Geri dönmek karmaşık olacak."

"Bekle. Benim-" Sözümü kestim. Gerçekten de bir iki buket çiçeğin beni onunla evlenmeye ikna edeceğini mi düşünmüştü? Kaçıp sarayına katılmam için? Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak. Başımı iki yana salladım. "Faerie'ye gitmiyorum," dedim ama kaşları çatılınca ekledim, "En azından bugün. Sadece sana gölge sarayı hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Başını sallamadan önce uzun bir süre beni inceledi. "Bu makul bir istek. Siz bizim topraklarımızda büyümediniz. Muhtemelen birçok sorular."

Bana bankta oturmamı işaret etti ve sonra bana katıldı. O sırada Gülümsemesi pek samimi görünmese de yüz ifadesi ciddiydi. Beni sarayına katılmaya ve onunla evlenmeye ikna etmek istiyordu ve eğer yardımı olacaksa sorularıma cevap verecekti. Bana öyle bir izlenim verdi ki Gölge tahtın varisi ve prensi olmasının tek sebebi benimle olan nişanıydı. Eğer babamın yaptığı anlaşmayı bozarsam, ona ne olacaktı? Fark etmezdi. İyi bir adam olsa bile, sırf babam soyunu onayladığı için onunla evlenmeyecektim. Biriyle evlenebileceğimden bile emin değildim. Yine de bu gerçek, Dugan'dan mümkün olduğunca çok bilgi almamı engellemeyecekti.

Şimdi sorularımı onu kızdırmayacak ya da sözümü kesmesine neden olmayacak şekilde ifade etmenin bir yolunu bulmalıydım. "Gölge mahkemesinin üyeleri ne tür fae'lerdir?"

Kaşları çatıldı. Şaşkınlık değil, daha çok böyle aptalca bir soru sorduğum için şaşkınlık. "Her sarayda olduğu gibi, krallığımızı da her türden Fae oluşturur. Soylular elbette Sleagh Maith'tir, ancak kabul etmek gerekir ki, bir zamanlar sahip olduğumuzdan daha azına sahibiz ..."

"Kabuslar diyarı saraydan koparıldığında biraz güç kaybettiğiniz için mi?"

Yine onu şaşırtmıştım ama bu gerçeği bilmemden hoşnutsuz görünmüyordu. "Aynen öyle. Mevsimsel mahkemeler gibi fiziksel kapıları olmayan gölge mahkemesi ve ışık mahkemesi doğrudan ölümlülerin hayal güçlerine dayanır. Gölge öncelikle ölümlülerin rüyaları ve kâbusları aracılığıyla, ışık ise öncelikle

ölümlü yaratıcılığımız ve hayal gücümüz sayesinde. Hayaller âlemi olmadan, olmamız gerekenden daha zayıfız."

Kulağa daha çok zorla sakat bırakılmışlar gibi geliyordu ama bunu belirtmedim.

"Umarım bu durum yakında onarılır ve eski ihtişamımıza geri döneriz."

İlginç. Nasıl olduğunu soracaktım ama konudan uzaklaşıyorduk. Perilerin gizemli oldukları bilinir. Onu konuştururken, bu konuşmayı bir noktada tutmam gerekiyordu.

"Gölge mahkemede çok fazla öcü var mı?"

Başını salladı. "Karanlıkta gizlenmeyi sevenler için ideal bir mahkeme olma eğilimindeyiz."

Bu da tam olarak beklediğim şeydi. Şimdi işin zor kısmına geldik. "Sana iki öcü tarif etsem, onların senin sarayının bir parçası olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Belki de," dedi Dugan ama şüphesi gözlerinin gerginliğinden, ağzının incelmesinden belliydi. "Neden?"

Doğruluk anı. Ona neden bilmek istediğimi söylemeyi reddedersem, muhtemelen bu konuşmayı burada ve şimdi bitirecekti. Ama ona çok fazla şey söylersem? Bilmiyordum. Kış Kraliçesi, kendi korumam için olduğunu iddia edebilirse, beni isteğim dışında Faerie'ye sürüklemeye fazlasıyla istekliydi. Gölge sarayı ve özellikle de Dugan için bir değerim vardı. Eğer iki fae'nin beni öldürmeye ya da yakalamaya çalıştığını bilseydi, planebender'ı çağırıp beni sarayının karanlık salonlarına götürür müydü?

"Bugün iki öcü olduğuna inandığım kişiyle bir karşılaşma yaşadım. Biri hobgoblin'di. Diğeri, şey, ne tür bir fae olduğundan emin değilim. Bir doğa ruhunun çok daha korkunç bir versiyonuna benziyordu."

Dugan'ın gözleri büyüdü, bakışları yüzümü aradı. Yüzümü nötr bir şekilde hoş tutmak için çok çalıştım, beni yakalayabileceği ve beni mahkemesine zorlamaya çalışabileceği bir işaret aramak için onu inceliyordum. Bir dizi

Yüzünde küçük küçük ifadeler dolaşıyordu ama onu bunları okuyacak kadar iyi tanımiyordum. Sonunda bir sonuca varmış gibi göründü ve elini bana doğru kaldırdı, böylece orada toplanan kanı görebildim.

"Yemin ederim, ne amcan ne de ben sana zarar vermek ya da tehdit etmek için adamlarımızı göndermedik. Bu karşılaşma hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Harika, hemen savunmaya geçmişti. "Yaptığını hiç söylemedim. Sadece onları tanımlamaya çalışıyorum. Onları tarif edersem, tanıyabileceğini düşünüyor musun?"

Bana kaşlarını çattı. "Belki, ama hiçbir söz veremem. Sadece ne tür bir fae olduklarını tahmin edebilirim ve isimlerini söyleyemeyebilirim. bireylerin kendileri."

Bu hiç yoktan iyiydi. Kesinlikle şu an sahip olduğumdan daha fazla.

Önce kadını tarif ettim, boyundan çamur ve yosun dolu garip saçlarına ve yeşil sivri dişlerine kadar hatırlayabildiğim her şeyi ayrıntılarıyla anlattım. Ben bitirdiğimde Dugan'ın yüz hatları kararmış, çenesi sıkılmıştı ama devam etmemi işaret etti. Daha sonra hobgoblin'i tuhaf, damlayan şapkası, geniş yüz hatları ve hatta kullandığı içi oyulmuş bir kemiği andıran üfleme borusuyla tarif ettim.

Dugan ayağa kalktı ve bir eli yanındaki kılıcın kabzasında, taş bankın önünde volta atmaya başladı. "Bu adamlarla nasıl bir karşılaşma yaşadınız? İki mi?"

"Arkadaşımın düğününü bastılar." Bana ateş ettikleri gerçeğini atladım.

"Bu konuyu kralla konuşmalıyım," dedi ve planeweaver'ın beklediği yere döndü.

Ayağa fırladım. "Onları tanıyor musun? Mahkemelerini biliyor musun? İsimleri?"

"İsimler eski efsanelerde anlatılan güce sahip değildir, küçük planeweaver."

Hayır, belki de değil, ama bir isim en azından soruşturmam için bana daha fazla bilgi verirdi. Çifti araştırmamı kolaylaştıracak ve insanları daha hedefe yönelik sorgulamamı sağlayacaktı. Orada durdum, kollarımı kavuşturmuş, yüzümde beklenti dolu bir ifade vardı. Lütfen deyip kendimi ona borçlandırmayacaktım -bunu yaparsam talep edeceği iyiliği karşılayabileceğimden şüpheliydim- ama bu bilgiye ihtiyacım vardı.

Dudaklarını büzdü, bir eli hâlâ silahındaydı ama bir süre sonra şöyle dedi: "Emin olamam ama öcülerin çoğu oldukça benzersizdir. Onlarla ilgili anlatılan masallara olan inanç, türünün diğer üyelerine benzemeyene kadar onları yeniden şekillendirir. Yani, tahminlerim muhtemelen iyi. Görünüşe göre kadın Jenny Greenteeth olarak bilinen ve bir zamanlar girmemeleri gereken yerlere giren küçük çocukları yutan bir cadı. Diğer ise merdivenlerin altına saklanıp yaramaz çocukları yiyen Tommy Rawhead adında bir hobgoblin. Onlar

İkisi de bir zamanlar sarayımızın bir parçasıydı ama etkimiz azalmaya başladıktan sonra ayrıldılar. Şimdi kime bağlı olduklarını bilmiyorum. Eğer onlarla tekrar karşılaşırsanız, uzak durmanızı öneririm. Kötü bir türdendirler ve zarar görmenizi istemem. Şimdi, saraya dönmeliyim. Umarım benimle burada tekrar buluşursunuz." Bana küçük bir selam verdi ve pelerinini bir kez daha döndürerek

karanlık bir kapı deliği açmış olan planebender'a doğru ilerledi. Her ikisi de bir an sonra ortadan kayboldu.

En azından çalışacak isimlerim vardı. Şimdi çocukları yemeyi seven bir çift öcünün izini süreceğim. İğrenç.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

O Elbette birkaç isme sahip olmam bu gece pek bir şey başarabileceğim anlamına gelmiyordu. Babam beni eve bıraktığında Neredeyse sabahın üçüydü. Merdivenlerden tökezleyerek çıktım, yorgun bacaklarım tırmanışı protesto ediyordu. PC bile beni kapıda karşılamaya zahmet etmedi, sadece yastıklarından birine kıvrıldığı yerden başını kaldırdı, bana "neden bu kadar uzun sürdü?" der gibi bir bakış attı ve sonra gözlerini kapatıp uyumaya devam etti.

Botlarımı çıkarırken ona "Sen çok sadık bir köpeksin," dedim.

Yanıt olarak horladı.

Tamam. Pantolonumu çıkarıp botların yanına bıraktım ve sonra sadece gömleğim ve iç çamaşırlarımla yatağa yığıldım.

- - -

Sonsuz kum ve karanlıktan oluşan bir düzlemde uyandım.

"Çok ilginç bir kıyafet, planeweaver," dedi arkamdan bir ses.

Etrafımda döndüm. Daha önce kesintisiz kumun olduğu yerde şimdi devasa bir obsidyen taht vardı. Üzerinde bir fae uzanmış, siyah deri kaplı bir bacağını bir kolçağın üzerine atmış, dirseğini diğerine dayamış, başını eklemlerinin üzerinde dengelemişti.

"Kyran," dedim, kâbusun krallığını tanıyarak.

"Hizmetinizdeyim, hayatım." O özenle hazırlanmış ellerinden birini uzattı. Vücudunun geri kalanı hareket etmese de bileğini döndürerek selam verir gibi bir hareket yaptı. Ağzının kenarlarında küçük, gizli bir gülümsemeyle baktı.

Kıyafetimle ilgili söylediği ilk şey sonunda aklıma geldi ve yere baktım. Üzerimde sadece yatağa girerken giydiğim tişört ve külot vardı.

Bot yok. Pantolon yok. Hançer yok.

"Kahretsin." Gümleğin kenarlarını çekıştırerek aşağı indirmeye çalıştım ama tam kalça kemiklerime denk gelen dar bir bluzdu ve hiç esneme payı yoktu.

Kyran kahkaha attı, gürültülü, göbekli bir neşe sesiydi bu. Ters ters baktım ama bu onun gülüşünü hiç de susturmadı. Onu eğlendirebildiğime sevindim.

"Sanırım bunu işe çıplak gittiğin o garip rüyalarından biri olarak kabul edebilirsin?"

"Neden buradayım?" Hangisinin daha kötü olduğuna karar vermeye çalışarak sordum; kendimi daha iyi örtmeye çalışıp başaramamak mı, yoksa boş ver deyip iç çamaşırlarımla olmam umurumda değilmiş gibi davranmak mı? Tişörtü çekıştirmek bana hiçbir şey kazandırmıyordu, bu yüzden ikincisini seçtim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yanaklarımdaki -yani yüzümdekiler- sıcaklığı görmezden geldim. Diğer yanaklarım biraz soğuktu.

"Beni görmek isteyen sendin, canım."

Doğru. Ama . . . "Senden benimle Ebedi Çiçek'te buluşmanı istemiştim, beni bu ürkütücü kabus diyarına sürüklemenin değil." Kabuslardan bahsetmişken, neredeydiler? Etrafımdaki karanlığın sonu gelmiyordu ama içinde hiçbir şey hareket etmiyor gibiydi. Bu iyiydi, ama bu daha ne kadar sürecekti?

Son mu?

Kyran umursamaz bir ses çıkardı ve bir omzunu yarım bir omuz silkmeye kaldırdı. "Her gece buraya gelirken neden tüm bu siyasi bürokrasiyle uğraşasın ki?"

Her gece mi? Rüyalar ve kâbuslar âlemini ilk kez ziyaret ettiğimde, uyku sırasında kalkanlarımı korumakta güçlük çekiyordum ve zaten Peri'de olduğum için gezegen değiştirmem, kelimenin tam anlamıyla yinelenen bir kâbusun içine düşmeme neden olmuş ve beni fiziksel olarak bu âleme indirmişti. Ama cümlesini ifade ediş şekli...

"Bunun bir rüya olduğunu mu söylüyorsun?"

"Elbette. Ben sadece sizi yorgun zihninizin tipik olarak çağrıştırdığı sıradan görüntülerden çıkardım."

Etrafımdaki uçsuz bucaksız, boş manzaraya baktım. "Eğer bu bir rüyaysa, bu onu yönetebileceğim anlamına gelir, değil mi?"

"Ne, berrak rüya gibi mi? Yapma onu. Sinir bozucu bir şey. Biliyorsun, bu aslında büyüü buradan geri alıyor. Çok sinir bozucu."

Bu yapamayacağım anlamına gelmiyordu. Ve bu, burada yarı çıplak durmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Yatmadan önce giydiğim

siyah pantolonu, görünüşünü, derinin yumuşaklığını hayal ettim. Kum

Bacaklarımda sürünüyordum, bu tamamen garip bir histi, ama bir göz kırpması ile diğeri arasında yarı çıplaktan pantolon giymeye geçtim. Yani, çoğunlukla. Pantolonda tam olarak anlayamadığım bir sorun vardı. Rüya bazen bir şeylerin *ters* gitmesi gibi. Sanki onlara çarpık bir camdan bakıyormuşum gibi. Yine de en azından artık yarı çıplak değildim.

Kafamı kaldırdığımda Kyran'ın kaşlarını çatmış bana baktığını gördüm. Bacaklarını sandalyenin kolundan çekmiş ve öne doğru dönerek odaklanmıştı. "Bunu yapmamanı söylemedim mi?"

"Ne? Sen biliyorsun. Yoksa seni takip eden o korkutucu tahtın tamamen rüya kumundan yapılmadığını mı söyleyeceksin?"

"Evet, ama ben burada yaşıyorum."

Nokta. Başımı eğdim, hatalı olduğumu kabul ettim ama özür dilemedim. Pantolona ihtiyacım vardı, lanet olsun.

"Bu toplantıyı siz istediniz. Herhalde sadece topraklarımdan büyü sızdırmak için değildi," dedi ve iki dirseğini dizlerine dayayıp Hem sinirli hem de sıkılmış görünmeyi başarıyordu. Onun dünyasını manipüle ettiğim için mi yoksa bunu yapabileceğimi bildiğim için mi tedirgin olduğundan emin değildim.

Ama haklıydı, buluşmak istemiştim. Bu koşullarda değil ve eminim ki daha tarafsız bir zemini tercih ederdim, ama buradaydım Şimdi. Oturacak bir yer bulmak için etrafa bakındım. Elbette hiçbir şey yoktu. Kyran'ın tünediği taht ve kumun dışında. Kısa bir süre bir sandalye hayal etmeyi düşündüm ama bilgi istemeden hemen önce kralı kızdırmak istemedim. Bu muhtemelen pek hoş karşılanmazdı.

Ben de ellerimi rüya pantolonumun arka ceplerine soktum ve ayağa kalktım.

"Kabuslar burada kapısız kaldı, değil mi? Ölümlüler aleminde yaratılamazlar mı?"

Kyran'ın kaşları çatıldı ve yüzümü inceledi, açıkça merak ediyordu Bu sorgulama çizgisinin nereye gittiğini. "Uyanıkken görülen rüyaları mı kastediyorsun? Rüya görenin yatağından çıktıktan uzun süre sonra kabuslarını eve sürüklediği türden mi? Yüce Kral'ın korkularından biri de buydu. Kâbusların çok güçlenmesi ve ölümlüler âleminde uyanık dünyaya çıkması. Bu yüzden bu diyarı Faerie'nin geri kalanından ayırdı. Şu anki haliyle, kapı olmadan hiçbir şey kaçamaz."

Başımı sallamaya başladım ama sonra durdum. Buraya en son geldiğimde ölümlüler âlemine bir kapı açmışım. Başka seçeneğim yoktu. Nekros vatandaşları o gece oldukça canlı kâbuslar görmüşlerdi ama olağandışı ölümler olmamıştı.

bildirildi. Benim açtığım gibi bir kapı olmadan kâbusların sıkışıp kaldığını ima ettiğinden emindim. Ama ima çok fazla hareket alanı bırakıyordu.

Bir kapıyı açmanın başka yolları da var mıydı? Parıltının damıtılmış cazibeden yapıldığını ve bir şekilde korkuların tezahür ettiğini biliyordum. Kullanıcılar kapıya dönüşebilir miydi?

"Düşüncelerin için bir peni, planeweaver."

Çok uzun süredir sessizdim, Kyran beni dikkatle inceliyordu. Ben de kelimeleri dikkatlice seçti. "Son birkaç gün içinde kabuslardan herhangi birinin çıkıp çıkmadığını biliyor musun? Ya da belki bir şekilde ölümlüler alemine yansıdı mı?" Çünkü bu olası bir açıklama olabilir, değil mi?

Kyran dik parmaklarını birbirine vurdu. "Burada gün diye bir şey yok. Sadece rüyalar." Cheshire Kedisi sırtışıyla gülümsedi.

Bu yüzden soruma cevap vermedi. Elbette sorularıma cevap verme zorunluluğu yoktu ve ben ona birkaç soru sormuştum ama o bana hiçbir şey sormamıştı. Dikkatli olmalıydım yoksa geçmişe bakarak bir pazarlık açmaya çalışabilirdi. Çok bağlayıcı değillerdi ama daha önce bir tanesinde neredeyse yakalanıyordum. Bu da borç batağına saplanmak istemiyorsam bilgi vermeye başlamam gerektiği anlamına geliyordu. Kyran çok da yardımcı olmuyordu.

Bir şey dikkatimi çekti ve dönüp karanlığı araştırdım. Hiçbir şey yoktu. Bir kez daha Kyran'a odaklandım ama bir gözümü de çevre görüşümde tutmaya çalıştım.

"Nekros'ta yeni bir ilaç var. Bunu alan insanların korkuları canlanıyor. Halüsinasyonlara şekil veriliyor." Devam etmeden önce tereddüt ettim, ancak ne demek istediğimi tahmin ettiğinden emindim. "Belki de onların kabuslar canlanıyor."

"Alex."

Donup kaldım. Adımı kesinlikle duymuştum. Ve bunu söyleyen Kyran değildi. Etrafımızdaki sonsuz karanlığa ve kuma bakarak döndüm. Sadece ikimiz vardık.

Kyran tahtında arkasına yaslandı ve uzun bir parmağını koltuğuna vurdu. Çene. "Sanırım biri seni uyandırmaya çalışıyor. Zamanımız tükeniyor." Ve sorularımın hiçbirine cevap vermemişti.

"Alex."

Karanlık grileşmeye başlamıştı. Ayaklarımın altındaki kum kayboluyordu. Çaresizlik içinde ağzımdan kaçırdım, "Mümkün mü? Bir peri ilacının yardımıyla kâbuslar diğer tarafa geçebilir mi? Büyüyle şekil verilirse ölümlülere zarar verebilirler mi?"

Kyran gülümseyerek bir kez daha elini kaldırdığında şekli bulanıktı. tek omzunu kayıtsızca silkti. "Sanırım yanlış diyara bakıyorsun, planeweaver. Sadece uyuyanlar buraya yolculuk eder. Eğer senin Ölümlüler korkuları şekillendiğinde uyanık olurlar, ışık sarayıyla onların hayal dünyası hakkında konuşuyor olmalısınız."

Sonra bilincim ölümlü gerçekliğe dönerken gri sis yoğunlaştı, ağırlaştı ve her şeyi gizledi.

- - -

Nefesim kesildi, doğrulduğumda derin uykudan uyanıklığa geçtim. Örtüler üzerimden döküldü ve yorganı çıplak kalçalarımnda hissettim, rüya Kâbuslar âleminde hayal ettiğim pantolonlar beni uyanık dünyaya kadar takip etmemişti.

Odamın karanlığında göz kırptım. Panjurlu pencerelerimden gri ışığın en küçük izi görünüyordu. Şafak yakındı ama kötü gözlerim için yeterli ışık sağlamıyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Odamdaki tanıdık şekli seçebilmek için normal görüşüme ihtiyacım yoktu.

Ölüm.

"Bu çok büyük bir kaş çatma, Al. Bir erkek onu gördüğüne sevinmediğini düşünebilir."

"Hayır, öyle değil. I-" Durdum ve yüz ifademi değiştirmeye odaklandım. Sonra uzandım, kollarımı omuzlarına doladım ve onu selamlamak için hafifçe öptüm. Çünkü kız arkadaşlar böyle yapar, Değil mi? Dostum, bu işte berbattım.

"Merhaba," dedim ve bu onun gülümsemesine neden oldu. Görmekten ziyade dudaklarımnda hissettiğim bir ifade.

"Merhaba," dedi beni tekrar öpmeden önce. Onu karşıladığımdan çok daha derin bir öpücük.

Kendimi öpücüğe bırakmaya çalıştım çünkü o Ölüm'dü ve buradaydı. Ama Kyran'la yaptığım konuşma bir rüyada gerçekleşmişti ve çoğu rüya gibi, şimdi uyanık olduğum için, elimden kayıp gidiyordu.

anlaşılması zor. Kyran tam uyandığım sırada önemli bir şey söylemişti. Tüm konuşma boyunca söylediği en önemli şey -belki de tek önemli şey- olduğunu hissediyordum. Ne söylemişti?

"Dalgın görünüyorsun," dedi Ölüm geri çekilerek. Ellerimden birini tuttu, böylece şilte olmadan yatağa oturabildi. onun için soyut.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama durdum. Böyle küçük bir şey için borç altına giremeyecek kadar Fae'ydim. Ölüm'ü daha iyi hissettirmek için bile olsa bunu yapamazdım. Bunun farkına varmak canımı yaktı. Ve muhtemelen onun da canını yakacaktı. Ne de olsa aramızdaki bir borcu kötüye kullanma ihtimali en düşük kişi oydu. "Bir rüya görüyordum. Daha çok rüyada bir toplantı gibiydi. Ne söylendiğini hatırlamaya çalışıyorum."

Başını salladı, hiçbir şey söylemedi, muhtemelen bunu çözmem için bana zaman tanıdı. Beynimi zorladım. Kyran ne demişti? Onun diyarına seyahat eden uyuyanlar hakkında bir şeyler.

Ama uyanırken görülen görüntüler gündüz düşleriydi.

Işık mahkemesi.

"Aklına bir şey mi geldi?" Ölüm başparmağını parmak eklemlerime sürterek sordu.

Başımı salladım ama omuzlarım çöktü. "Görünüşe göre ışık mahkemesinden biriyle konuşmam gerekiyor." Ve bu konuda kesinlikle hiçbir şey bilmiyordum.

Üyelerinin geçici bir güzelliikle parıldadığı gerçeği bir yana, saray. Sleagh Maith'in ruhani ışıltısından çok daha fazlasıydı ve Güz Ekinoksu'nda gördüğüm kadarıyla tüm saray bu narin, hayranlık uyandıran ışıltıya sahipti. Onlar Faerie'nin ilham perileriydi.

Ölüm küçük odamın etrafına baktı. "Misafirinden kurtuldun mu?"

Dalgınca başımı salladım. "Kış Kraliçesi'nin düellolarına katılmaya gitti." Kaşlarını çattım. "Işık Fae'leri tüyler ürpertici cinayetlerle sonuçlanan bir uyuşturucuya bulaşmış olabilir mi? Demek istediğim, onlar gündüz düşleriyle büyürler. Ölümlülerin yaratıcılığına ilham verirler."

"Karanlık genellikle yaratıcılığı alır. Kendilerini 'sanatçı' olarak görenlerin birçok kurbanını topladım."

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Sen buradasın, böyle hastalıklı konuları tartışmamalıyız."

Ölüm omuz silkti. "Ben bir ruh toplayıcısıyım."

Doğru. Yine de onu son birkaç haftadır neredeyse hiç görmemiştim. O benim en yakın ve en eski arkadaşımdı. Sevgilimdi. Sırlarımı biliyordu. Ona her şeyi anlatabilirdim. Mutlu bir şeyler hakkında konuşmalıydık. Çiftlerin tartışacağı bir şey.

Ama düşünebildiğim tek şey davaydı. Ve çok yorgundum. Ya rüyamda Kyran'la karşılaşmam uykumu tazelememişti ya da zamanım tükeniyordu. Peri ile bir bağ kurmam gerekiyordu. Aklıma Ölüm'ün soluklaşmadan haberi olmadığı geldi, yine de bir şeylerin ters gittiğini görebildiğinden emindim.

Ben de ona son zamanlarda olan her şeyi anlattım. Babamın hem hastalık durumumu hem de teorik nişanlılığımı, kraliçeyle buluşmamı, simyacıyı bulmam gerektiğini ve iki düğün öcüsünü anlattıkça ela gözleri giderek daha da endişelenerek dinledi. Birkaç açıklayıcı soru sordu, ama sözümü kesmedi ya da yönlendirmedi, sadece dinledi, çünkü hayatım boyunca yaptım. Onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Bu düşünce beni duraksattı. Ve sadece bu kelimeyle içimde kabaran panik yüzünden değil. *Onu seviyordum*. Sevmiştim. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim gerçeğine rağmen. Son birkaç ayda daha önce hiç olmadığı kadar çok şey öğrenmişim ama yine de onun hakkında ya da ölmeden ve bir koleksiyoncu olmadan önce nasıl bir adam olduğu hakkında çok az şey biliyordum. Adını bile bilmiyordum.

"Ne oldu?" diye sordu ve sessizliğe gömüldüğümü fark ettim. Özgeçmişimde nerede olduğumu hatırlayamıyordum ve nereden devam edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

O ağır kapüşonlu gözlere baktım, çok iyi tanıdığım o güçlü çeneyi ve dolgun dudakları inceledim ve ona söylemeyi düşündüm. Onu sevdiğimi ağzımdan kaçırmayı. Beni sevdiğini biliyordum, bunu bana söylemişti ama sözcükler bir türlü oluşmuyordu. Bunun yerine ona yaklaştım, kollarım beline dolandı, böylece omzuna yaslanabildim.

Çok uzun zamandır mezarın yakıcı soğuşunu hissetmeden ona dokunmanın tadını çıkarmak istiyordum ve şimdi yapabiliyordum ve bu heyecan verici ve rahatlatıcıydı ama aynı zamanda bir şekilde yanıltı. Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu ve düşüncelerimi güvenli konulara geri getirerek onu uzaklaştırdım. Dava gibi.

"Dediğim gibi, hafif mahkemenin işin içinde olması mümkün. Ya da belki de bu boşa kürek çekmektir. Biliyorum, yaratıcılığın bükülebileceğinden bahsetmiştin.

Ama bu insanlar korkularının ve kabuslarının tezahürleri yüzünden öldüler. Belki de hiçbir bağlantısı yoktur."

Ölüm uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sessizlik cevapsızlığının fark edilebileceği kadar uzundu. Sonunda, "Tüm ölümlerin kötü niyetli tezahürlerden kaynaklandığına emin misin?" dedi.

Doğrudum ve bakışlarını karşıladım. "Bir şey biliyorsun."

Gözlerini kaçırdı, benimkileri tutmayı reddetti. Bir şey biliyordu. Ruh toplayıcılarının sırları iyi korunurdu ve bu sırlar hakkında konuşmaları yasaktı. Onun topladığı ruhlar ve ölüm şekilleri de bu kategoriye giriyordu. Yine de beni görmesi de yasaktı ve iyi ya da kötü, bu kuralı çiğniyordu, bu yüzden bekledim. Bana anlatabileceğine karar verirse, anlatırdı. Ama ona baskı yapmayacaktım. İlişkimiz onun için zaten tehlikeliydi. Bu da beni suçlu hissettiriyordu, sanki kendi güvenliği için onu göndermeliymişim gibi. Bu yüzden bekleyecektim. Bırakacaktım ki o adım atsın.

Sonunda tekrar bana baktı ve bir elini koyu renkli, çene hizasındaki saçlarında gezdirdi. "Cesetlerle etkileşime girdiğinde ne buldun?"

"Zayıf gölgeler." Bunu ona zaten söylemiştim. Durdum. "Neredeyse tamamen tükenmiş gölgeler. Sanki varlıklarındaki tüm yaşam enerjisi çekilip alınmış gibiydi." Eğer kurbanlar halüsinasyonlarını gerçeğe dönüştürmek için istemeden de olsa uyuşturucunun cazibesini kullanıyorlarsa, bu cazibeye yakıt sağlamak zorundaydılar.

Bir şekilde. Fae'ler cazibeyi manipüle etme gücüyle doğmuşlardı ya da belki de Faerie ile olan bağları sayesinde bu güçleri artmıştı. Ama bir ölümlü, özellikle de büyülü olmayan bir ölümlü, yapay bir cazibe aşısı kullandığında ne olurdu? Hâlâ bir yerlerden güç alması gerekiyordu. Bunu zaten teorileştirmiştim. Ama

Kurbanlar hayatlarını tehdit eden bir büyü tükenmişliği yaşamış gibi hissediyorlardı. Ama onları öldüren bu değildi. Halüsinasyonların gerçeğe dönüşmesi öldürdü.

Sanki düşüncelerimin gidişatını okuyabiliyormuş gibi, Ölüm beni daha fazla teşvik etti. "Peki ya o çocuklar bir kâbus değil de zararsız bir şey göstermiş olsalardı?"

Bunu düşündüm. Gölgelerinin ne kadar zayıf olduğunu. O palyaçoyu gerçek yapmak için ne kadar yaşam gücü gerekmiş olabileceğini.

"Muhtemelen zaten tamamen yanacak ve öleceklerdi," dedim. Her iki set de Bulduğumuz kurbanlar muhtemelen kritik bir aşamaya gelemeden şiddet nedeniyle ölmüşlerdi. Peki ya halüsinasyonları şiddet içermiyorsa? "İyi belirtiler olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ölüm cevap vermedi, en azından sözlü olarak, ama bana başını hafifçe eğdi. Düşüncelerim, bir anı yüzeye çıkana kadar, yarı gerçekleşmiş farklı fikirlerden oluşan bir karmakarışıklık halinde beynimin etrafında dönüp duruyordu. *O an*

Tek boynuzlu atın üzerindeki evsiz adam. Ben onu gördükten birkaç saat sonra ölü bulunmuştu ve duyduğuma göre ölüm nedeni bilinmiyordu. Olan biten her şey yüzünden onu tamamen unutmuştum ama o tek boynuzlu ata iyice bakabilmişim. Kesinlikle cazibeliydi.

Ve ihtişamdan başka bir şey yok.

Geçmişte büyü ve cazibenin karışımından yapılmış yapılar görmüştüm. Ve tabii ki, kendilerini sihirle gizleyen fae'ler de görmüştüm. Tek boynuzlu at bunlardan biri değildi. Eğer başka bir şey olsaydı, ruhu olan bir şey, hatta cansız ama gerçek bileşenleri olan bir şey, kalkanlarımı açtığımda bunu görürdüm. Ama öyle değildi. Sadece bir cazibeydi. Büyü ile yaratılmış bir sandalyeden daha canlı değildi ve babamın büyüyle dönüştürdüğü arabalardan bile daha az gerçekti.

Kurbanları öldüren halüsinasyonlar hakkında varsayımlarda bulunuyordum. Kovalayan ve öldüren bir şeyin bilinçli, farkında olması gerektiğini varsaymışım. Ama kâbusa benzeyen tüm görüntüler ve onların eylemleri doğrudan kurbanların kendi zihinlerinden geliyorsa? Belki de büyülere sahip olan aydınlık ya da karanlık herhangi bir fae yarattığı aramıyordum. Belki de hepsi kurbanın uyuşturulmuş zihninden geliyordu. Ve tabii ki uyuşturucunun içindeki cazibe dozundan.

Jeremy ve iki liseli kötü bir uyuşturucu yolculuğu geçirmişlerdi. Onların halüsinasyonlar korkutucu, ölümcül olmuştu. Kaç kullanıcı Parıltı'dan yararlanmış ve "iyi" bir yolculuk geçirmişti? Kaçı, cazibe yaşam güçlerini tüketene kadar bir fantezinin içine çekilmişti?

Soruyu Ölüm'e tekrarladım ama cevap vermeyince şaşırmadım. Zaten vermesi gerekenden fazlasını vermişti. Elbette teknik olarak burada hiç bulunmaması gerekiyordu.

Pencereden baktım. Morga gitmeli, tek boynuzlu at sürücümüzün yanarak öldüğü teorimi doğrulamalı ve eğer yapabilirsem, aynı KOD'a sahip başka cesetler olup olmadığına bakmalıydım. Polis bir ceset bulmuş muydu? Parıltı kullanımını test etmenin bir yolu var mı? Sadece gölgeleri hissederek anlayabilirdim ama zaten yetiştirdiklerim o kadar tükenmişti ki zar zor başarabildim. Büyülü tükenmişlikten ölen bir kurbanı yetiştirebilecek miydim? Buna değirdi.

bir atış. Öcülerimizin muhtemel kimliklerini biliyordum ama onları nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. En azından henüz. Glitter'la bağlantılı olduklarına dair elimde bir kanıt yoktu ama soruşturmanın ortasında bana saldırmaları oldukça tesadüfi olurdu. Genellikle kötüler Adamlar ölmemi ya da yakalanmamı istemeye başladılarsa, bunun nedeni yaklaşıyor olmamdı. Kurbanları sorgulayabilirsem, belki Parıltıyı nasıl ya da nereden aldıklarına dair ortak bir bağlantı bulabilirdim.

Şafağın donuk gri ışığı hâlâ dünyayı kaplamıştı. Bu loşlukta güvenli bir şekilde araba kullanamazdım ve Glen'in bu kadar uzağında otobüsler henüz çalışmıyor olurdu. Beni bırakması için birini uyandırmayacak ya da taksi çağırmayacaksam, bir süre beklemem gerekecekti. Morgdaki mezarlık vardiyası da muhtemelen ortaya çıkmak için en iyi zaman değildi.

Bir esneme beni hazırlıksız yakaladı, kocaman bir ciğer dolusu hava emerken yüzümün çatladığını hissettim.

"Çağrılmadan önce sana sarılmama izin ver," dedi Ölüm, bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanarak.

Zaten bir süre hiçbir yere gidemezdim, bu yüzden cevap olarak örtüyü geri çektim ve yatağa uzandım. O da yanıma sokuldu ve ikimizi de yatırdı. Ve her şey onun bana sarılmasıyla başladı. Ama belimdeki sıcak elleri, yatağımdaki tanıdık çiy kokusu, parmaklarımın altındaki göğsünün sert düzlemleri - sadece sarılmakla çok uzun süre kalmadı.

Çok sonra, sabah ışığı pencerelerimden içeri süzüldüğünde ve ikimiz de yorgun ama neşeliyken, onun güçlü kollarında uykuya daldım.

Tekrar uyandığımda. O gitmişti.

Bölüm 19

Fya da günün ikinci başlangıcında duş aldım, giyindim ve PC'ye yürüdüm. Caleb arka verandadaydı ve ona iki öcü hakkında soru soracak kadar uzun süre durdum. Hem Tommy Rawhead hem de Jenny Greenteeth hakkında eski folklorla ilgili birkaç belirsiz hatırası vardı, bunlar Dugan'ın bana verdiği bilgilerle hemen hemen aynıydı - temel olarak, her iki öcü de ebeveynlerine itaatsizlik eden çocukları yemeyi tercih ediyordu - ama her iki öcünün de

Nekros'ta ikamet ediyorlardı. Caleb bağımsızlar topluluğuyla oldukça iyi bağlantılara sahipti, bu yüzden eğer buradalarsa yeni katılımcılardı.

"Etrafa sorabilirim," dedi, cazip görünmeyecek kadar krema katılmış kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. "Ama kimsenin bilgi aktaracağını söyleyemem. Bağımsızlar böyledir çünkü Faerie'yi ilgilendiren işlere bulaşmaktan kaçınmayı tercih ederler, bu yüzden çoğu kendi içlerine kapanır ve başkalarının da aynısını yapmasını bekler. Yerel bağımsızlara daha önce yardım ettiniz, ancak hepsi bu şekilde görmüyor ve mahkemeler, daha yalnız faelerin çoğunun zevkine göre sizinle biraz fazla ilgileniyor."

"Ama soracaksınız?"

Başını salladı ve ona teşekkür edemediğim için PC ve ben yukarı çıktık.

Birkaç telefon görüşmesi yaparken kendime bir kase mısır gevreği doldurdum. İlk aramam John'a oldu ama evde değildi. Sonraki durağım morgdu. Morga gitmedim.

Cevap veren teknisyeni tanıyordum ve ne yazık ki sorabileceğim kimse yoktu. Tamara şu anda balayındaydı ve morgdaki tek gerçek bağlantım oydu.

Genellikle baş ME yeterlidir. Ama onsuz

Sırf beni tanıdıkları için bana yardımcı olabilecek herhangi biri, polisten resmi bir iş ya da aileden bir izin olmadan yapabileceğim tek şey ceset hakkında bilgi almaktı.

Aramadan önce biraz araştırma yapmalıydım. Evsiz adamla ilgili haber klipleri görmüştüm ama adını hatırlayamıyordum ve teknisyen "tek boynuzlu ata binen evsiz adam" tanımından pek etkilenmedi. Anladım. Neyse ki dizüstü bilgisayarım elimin altındaydı. Kaşığımı bıraktım, bir arama açtım ve ekranıma gelen çok sayıda hit'i taradım.

"Adı Gavin Murphy'ydi," dedim bulduğum ilk makaleye tıkladıktan sonra. "Yaklaşık beş gün önce ölmüş. Hâlâ morgda mı?"

Teknisyen nefesinin altında homurdandı ama cesedin durumuna bakarken arka planda tuşların tıkırdadığını duydum.

"Görünüşe göre Bay Murphy hâlâ burada," dedi ve tuşlar daha fazla tıkırdadı. "Üzücü bir vaka. Görünüşe göre cesedini almayı ya da düzenlemeler yapmayı reddeden ayrı yaşadığı bir kız kardeşi var. Başka bir aile bulunamıyor. Bir hafta içinde sahiplenilmezse, çömlekçi tarlasına mahkum olacak."

Bir hafta. Cesedine ulaşmamı sağlayacak meşru bir dava bulamazsam, serbest bırakılıp gömülmeden önce bir hafta beklemem gerekecekti. "Potter's Field nerede?" diye sordum, çünkü Nekros'taki tüm mezarlıkları bildiğimi sanıyordum. Bu bir tür profesyonel olasılıktı.

"Bu sadece eski bir deyim. Büyük olasılıkla devlet hesabına yakılacak."

Şey, saçmalık. Yakma işlemi DNA'ya kadar hemen hemen her şeyi yok ediyordu, ki buna vücudun hücrelerinde depolanan tüm anılar da dahildi. Eğer şüphelerim doğruysa, Parıltı kullanmış birinden bir gölge yaratmak, bırakın yakılmış bir bedeni, taze bir bedende bile zor olurdu. Normal, güçlü gölgeleri yakma külünden çıkarmak neredeyse imkansızdı.

"Bir cesedi talep etmek için aileden mi olmak gerekiyor?" Cesede erişebilmenin yollarını ararken sordum.

Teknisyen uzun bir süre sessiz kaldı. "Muhtemelen bir mezar yeri bağışlayabilirsiniz," dedi sonunda.

Ve bu kulağa pahalı geliyordu. İş, Rianna ve bana ancak masrafları ve çok küçük bir maaşı karşılayacak kadar ödeme yapıyordu. Benimkinin çoğu faturalara gidiyordu. Bir kenara birikim yapmaya başlamıştım ama bu çok küçük bir miktardı ve hepsini gölgesini bile yetiştiremeyeceğim ve yetiştirebilsem bile yardım edebilecek ya da edemeyecek bir yabancıyı gömmek için harcamak muhtemelen en iyi seçenek değildi. Bu olasılığı tamamen masadan kaldırmayacaktım ama şimdilik kesinlikle erteleyecektim.

Bağlantıyı kesmeden önce teknisyene teşekkür etmek için "Çok yardımcı oldunuz," dedim.

John'la konuşmam gerekiyordu. Ya da Falin'i bulmalıydım. Glitter'la bağlantılı herhangi bir davayı FIB üstlenebilirdi, bu yüzden muhtemelen cesetlere ulaşmamı sağlayabilirdi. Ama o hâlâ Faerie'deydi ve ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka hiçbir FIB ajanı bana yardım etmezdi. Onlarla daha önceki karşılaşmalarımın sonra bunu zaten anlamamış olsaydım, Tamara'nın düğününden sonra ortaya çıkan ajan bu gerçeği çok açık bir şekilde ortaya koymuştu.

Hayır, Falin'e ihtiyacım vardı. Sadece cesetlere ulaşmak için değil, FIB ve kış mahkemesinin Tommy Rawhead ve Jenny Greenteeth hakkında sahip olduğu bilgileri öğrenmek için de. Eğer satirin Bloom'da parıltı dağıtırken gördüğü hobgoblin Tommy Rawhead'se, bu iki öcü hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek siyacı hakkındaki en iyi ipucum olacaktı. Bu büyük bir ihtimaldi ama barmenin bir hobgoblinden bahsetmesi ve ardından bir hobgoblin tarafından saldırıya uğramasının tesadüf olması çok büyük bir ihtimaldi.

Şimdi tek yapmam gereken kraliçenin kanlı elleriyle nasıl temas kuracağımı bulmaktı.

- - -

Eternal Bloom'a vardığımda neredeyse öğlen olmuştu. Önce Bloom'un turistik kısmına yöneldim. İlk ziyaretimde konuştuğum satir çalışmıyordu. Hem şimdiki barmenden hem de kokteyl garsonundan iki öcüyü sordum ama ikisi de onları görmemişti. Kartımı bıraktım ve VIP odasına yöneldim.

Rianna'ya gönderdiğim notlar gibi Falin'e de bir not karaladım, Kyran ve Dugan. Falin'in nerede olduğunu tam olarak bilmiyordum. Kış sarayında bir yerde, ama bu büyü için önemli değildi. Onu bulacaktı. Sadece dava hakkında en kısa zamanda onunla görüşmem gerektiğini yazdım ve sonra köşedeki masaya yöneldim. Daha sandalyeyi çekmemiştim ki, ön kolumdan daha büyük olmayan bir peri kanat çırparak yanıma geldi ve renkli parıltıyor ve büyük bir kuru yaprak taşıyor.

Hızlı bir cevaptı.

Kabul ettim ve başımla onayladım ama okumak için çevirdiğimde midem sanki içine bir kilo buz düşmüş gibi sıkıştı.

Yaprağın üzerinde sadece bir cümle yazılıydı: *Şimdi bana katıl, planeweaver.*

İmza yerine, kraliçenin resmi mührü sanki yaprağa kazınmış gibi görünüyordu. Ona baktım, başka bir şey söylemesini diledim - hemen hemen başka bir şey.

Sonra Bloom'un ortasındaki döşeme tahtalarının arasından filizlenen dev ağaca baktım. Kahretsin, kraliçeyle görüşmeye çağırılmışım.

- - -

Daha önce Faerie'ye hiç yalnız girmemiştim. Kış sarayının kapısından kaç kez geçtiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Hiçbir yolculuk tamamen gönüllü olmamıştı, bu yüzden her zaman bir refakatçim olması büyük bir sürpriz değildi sanırım. Bu sefer yalnız gitmek zorundaydım.

Devasa ağacın bir tarafında durmuş, ağacın etrafını saran çubuğun başka bir parçası gibi görünen zararsız görünümlü boşluğa bakıyordum ama daha iyisini biliyordum. Etrafına adımımı atar atmaz, bu cep Faerie eriyip gidecekti ve ben de kış mahkemesinin girişlerinden birinde olacaktım. Bunu yapmak istemedim.

Ama yapmak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım, başımı salladım ve neredeyse kendimi öne çıkmaya hazırlamıştım ki arkamdan biri boğazını temizledi.

"Canım, içine girersen daha iyi çalışır," dedi kuru, hırıltılı bir ses ve ben döndüm.

Yaşlılıktan iki büküm olmuş yaşlı bir kadın orada duruyordu. Gülümsedi ve dişsiz diş etlerini göstererek yüzündeki kırışıklıkları yeniden düzenledi.

"Elbette," dedi, "eğer istediğiniz ve büyüünüz varsa, etrafınızda hareket etmesini sağlayabilirsiniz." Dilini şaklattı ve sert ve kırılgan hissettiren dal inceliğindeki parmaklarıyla kolumu sıvazladı. "Ama yürümek çok daha kolay."

Bu bilgece öğüdü verdikten sonra döndü ve tahta takunyaları parke zeminde gürültüyle sürünerek uzaklaştı. Arkasından baktım ve başımı salladım. Burası her zaman ilginç karakterlere sahipti. Ne tür bir fae olduğunu ya da fae olup olmadığını bilmiyordum, gerçi öyle olduğu varsayılabilirdi ama zaman içinde kaybolmuş bir yerlerde onunla ilgili bir hikaye olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ağaca doğru geri döndüm. "Olabilir," diye mırıldandım ve yaşlı kadının önerdiği gibi "kapıdan" içeri girdim. Bar bulanıklaştı, eridi ve kış sarayının koridorları etrafımda soğuk bir rahatlamaya dönüştü.

"Leydi Planeweaver," dedi kar pelerinli bir muhafız, kim bilir nereden çıkıp yoluma çıktı. Bana küçük bir selam verdi. "Kraliçe sizi bekliyor."

Pelerininin altından buzdan zırhının kenarlarını ve belindeki kocaman kılıcın kabzasını görebiliyordum ama kukuletasını indirmiş ve başını yere doğru eğmiş olduğu için yüzüne dair hiçbir şey göremiyordum. Doğrulması için bekledim ama saniyeler uzadı.

"Uh, önden buyurun," dedim, beceriksizce bir ayağımdan diğerine geçerek.

Neyse ki gardiyan doğruldu, topuklarının üzerinde döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Onu takip ettim, hangi dönemeçlerden geçtiğimizi ezberlemeye çalışmanın beyhude olduğunu biliyordum ama bu beni denemekten alıkoymadı. Elbette, biz geçtikten sonra değişikliklerinden ve yeniden düzenlendiklerinden şüpheleniyordum. Faerie'de yön bulmayı asla öğrenemeyecektim.

Rehber muhafızım bir eşiğin önünde durdu ve tek kelime etmeden kenara çekildi. Peri'deki her kapı gibi, hiçbir yere çıkmıyor gibi görünüyordu, bu yüzden herhangi bir yere gidebilirdi. Kraliçeye gittiğini düşündüm. Görünüşe göre burasıydı. Derin bir nefes aldım ve eşikten içeri adım attım.

- - -

Eşiğin ötesindeki alan beklediğimden daha küçüktü. Kış mahkemesinde gördüğüm odaların çoğu büyük ve ürkütücü derecede etkileyiciydi. Burası Tongues for the Dead'deki kabul odasından daha büyük değildi. Duvarlar başka yerlerde gördüğüm buzla kaplı mimarinin aynısıydı, tavan yere değmeyen kar tanelerinin girdaplarında kaybolmuştu ama bu oda çok daha samimiydi. Odanın ortasında karşılıklı duran iki pelüş kanepenin arasında buzdan oyulmuş bir sehpa vardı.

Kraliçe bu koltukların önünde volta atıyordu. Ben içeri girince başını kaldırdı. Normalde mükemmel olan bukleleri bugün hafifçe kıvrılmıştı ve elbisesinin üzerindeki buz sarkıtları eriyor gibiydi ki bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Bakışları üzerime düştü, mavi gözleri ateşliydi. Hasta mıydı?

Kraliçenin ötesinde, sert duruşuyla Falin oturuyordu. Gözünün köşesinden ağzının kenarına kadar yanağını ikiye bölen kötü görünümlü bir yara vardı ve gömleğinin kolunun altında, dirseğinin hemen üzerinde kanlı bir bandaj görünüyordu. Hafif acılı duruşuna bakılırsa, sahip olduğu tek yara bunlar değildi.

İlk içgüdüm ona doğru koşup ne kadar kötü yaralandığına bakmaktı ama topuklarımla olduğum yere çöktüm. Şövalyesinin yanına koşmak için veziri görmezden gelmek kulağa tehlikeli bir seçim gibi geliyordu. Özellikle de şimdi. Onda bir gariplik vardı.

Falin kanepesinde yalnızdı. Lyell ve Maeve karşı koltukta oturuyorlardı. Ryese kanepenin koluna yaslanmıştı. Hiçbir şeye bakmıyordu ve ben içeri girdiğimde başını kaldırmadı. Geldiğimi fark ettiğinden bile emin değildim. Dördüncü konsey üyesi Blayne kayıptı.

"Tam zamanında," dedi kraliçe, dağınık buklelerini savurarak. "Tam bir güncelleme istiyorum. Mektubunuzda şövalyem için dava hakkında bilgi sahibi olduğunuzu söylemişsiniz. Sarayımdaki bu tehdidi bulma konusunda ne durumdasınız?"

Aslında mektupta davayı Falin'le görüşmem gerektiği yazıyordu. Elimde yeni bir bilgi olduğunu söylemiyordu. Ve ona gönderilmemişti.

Bunlardan herhangi birine dikkat çekecek değildim. Daha dün Ryese'i ilerleme raporu için göndermişti. Elimden geldiğince hızlı çalışıyordum. Aslında yeni bir şey öğrenmiştim ama bu bilginin beni simyacıya ne kadar yaklaştırdığından emin değildim. Falin'e takılana kadar bakışlarımın tekrar onun yanından kaymasına izin verdim. Beni izliyordu, yüz ifadesi ciddi ve niyetliydi. Sonra gözleri tekrar volta atmaya başlayan kraliçeye kaydı, hareketleri sarsıntılı, adımları zarif değildi.

"İyi misiniz majesteleri?" diye sordum ve hemen ardından bana doğru dönüp o ateşli gözlerini üzerime dikince sorduğuma pişman oldum. Fiziksel bir ağırlık gibi.

"Ben Lexi, kendi mahkememde saldırıya uğradım ve Güvendiğim kişiler. Sizin bunu araştırıyor olmanız gerekiyordu. Ya da belki de bu işin içindesiniz?"

İçimden bir panik şoku, ekşi bir korku sarsıntısı geçti. Çok geniş gözlerimin Falin'e kaymasını engellemeye çalıştım. O bana yardım edemezdi ve başka tarafa bakmak beni suçlu gösterecekti. İstedğim bu değildi. Ryese, tahtına meydan okuyanların baskısı ve Icelynne'in açık bir tehdit altında görünen kemikleri arasında kraliçenin yönetmeye uygunluğu konusunda soru işaretleri olduğundan bahsetmişti,

Kraliçe stresi hissediyordu. Onun ardından paramparça olmak istemiyordum. Paniğimi yatıştırmaya ya da en azından gizlemeye çalıştım ve yüzümü daha yatıştırıcı bir hale getirdim.

"Saygısızlık etmek istemedim," dedim bakışlarımı buzlu zemine indirerek. "Takip ettiğim bir ipucu var. İki öcü. Tommy adında bir hobgoblin

Rawhead ve Jenny Greenteeth adında bir cadı. Davayla bağlantılı olduklarına inanıyorum." Durakladım ve yukarı baktım. Kraliçe kıpırdamadan durmuş, ağzı aşağıya doğru kıvrılmıştı. "Onları tanıyor musunuz majesteleri?"

Dudakları büzüldü, güzel yüzünü daha az güzelleştiren bir ifadeyle büküldü. "Hayır. Şövalye mi? Konsey?"

Maeve ve Lyell birbirlerine baktılar, ikisi de başlarını sallamadan önce gözlerinin akı fazlasıyla parladı. Falin ayağa kalktı, hareketi yavaştı ve açıkça acı veriyordu. Kraliçenin yanına doğru yürüdü. Topallamıyor ya da kendini tutmuyordu ama adımları ondan alışık olduğum yırtıcı zarafetten yoksundu. Ne kadar kötü yaralanmıştı? Soramadım. En azından henüz.

"Onlar sizin sarayınızın üyesi değiller kraliçem. Bölgenizde bağımsız olup olmadıklarını belirlemek için kayıtları kontrol etmem gerekecek."

Kraliçe bileğini oynattı ve onun sözlerini onaylayıp onaylamadığını, bir kenara mı ittiğini yoksa sadece bir seğirme mi olduğunu anlayamadım. Biraz seğirmeden daha fazlası gibi görünüyordu.

Konuşmadan önce sözlerimi tartarak yanağımı çiğnedim. Sonunda, "Falin'in yardımı bu davada işime yarayacaktır," demeden önce tuttuğumun farkında bile olmadığım bir nefes verdim. Ne de olsa benim erişemediğim pek çok bilgiye erişebiliyordu ve benim için bazı bürokratik engelleri ortadan kaldırabilirdi.

potansiyel kurbanlarla görüşmeye geldi. En azından ölü olanlarla.

"Şövalyemi elimden almak hoşuna giderdi, değil mi planeweaver?"

"Hayır, ben-" Bocaladım ve Falin'e doğru baktım, kraliçenin kesilmesi gerektiğine karar verdiği ayağımı ağzıma o kadar sokmadan önce bana biraz rehberlik edebileceğini umuyordum. Dilimle birlikte. Ve belki de kafamın.

Yutkundum ve boğazımı temizledim.

Falin bir an bana baktı, sonra yavaşça bir elini yanına kaldırdı ve kaburgalarına yavaşça bastırdı. *Bu da ne demek oluyordu?* Elini daha sonra yüzündeki kötü görünümlü yaraya götürdü.

Oh. Gömleğinin yan tarafındaki yarayı da gizlediğini tahmin edebiliyordum. Kraliçeye doğru döndüm.

"Majesteleri, eğer düelloları kazanmaya devam edecekse, iyileşmek için zamana ihtiyacı var.

İyileşene kadar simyacıyı araştırması daha iyi olmaz mıydı?"

Tek kara kaşını kaldırıp beni inceledi. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı ve kırmızı dudakları genişledi. "Evet, bir aletin

onun kenarı. Ama düellolar ancak bu kadar ertelenebilir." Falin'e döndü.
"Kırk sekiz saatin var, Şövalye. Sonra benim yanıma dönmelisin. Bu tehdidin kellesini alıp dönmeni bekliyorum." Döndü, elbisesi dalgalanıyor ve erimiş su damlaları saçıyordu. "İkiniz de gidebilirsiniz."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Falin'e bir göz attım ve sonra dönüp hızla odadan çıktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

“ Falin torpido gözündeki ilk yardım çantasını karıştırırken, "Kraliçe farklı görünüyordu," dedim.

THomurdandı, sesi kayıtsızdı, sonra iyileştirici bir büyüyle büyülenmiş bir yük bir gazlı bezi kaburgalarındaki kötü görünümlü yaraya bastırdı. İrkildim. İlk yardım çantası ne kadar yaralı görüldüğüne göre acı verici bir şekilde yetersiz görünüyordu ve normalden daha hızlı iyileştiği gerçeğini doğrulayabilsem de, yine de tıbbi yardım alması gerekiyor gibi görünüyordu. Ama onu bir şifacıya ya da doktora götüremezdim, bu yüzden tartışmaya zahmet etmedim.

"Kendi mahkemesi tarafından tahrik edildiğinden bahsetti. İhanete uğradığını. Simyacıyı kastetmediğini varsayıyorum. Blayne mi?" Tahmin ederek sordum.

Şimdi irkilme sırası Falin'deydi ve bunun temizlediği yarayla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

"Öldü," dedi sonunda ve ilk yardım çantasını kapattı.

Bu yanıtı beklemiyordum. "Düello mu? Kraliçeye tahtı için meydan mı okudu?"

Falin içini çekti. "Öyle bir niyeti yoktu. Ama kraliçe, dediğin gibi, kendinde değil. Her şeyi çarpıttığı zaman, ona meydan okumaktan başka seçeneği kalmadı."

"Ve kaybetti." Falin'in en kötü yaralarını onun alıp almadığını merak ettim. "Onun simyacı olma ihtimali yok mu?"

"Hayır." Falin torpido gözünü kapattı ve sertçe sürücü koltuğuna kayd. "Düello ringinde ölmedi ama yenilgisinden sonra Rath'ta kraliçenin misafirperverliğine mazhar oldu. Simyacı hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Titredim. Rath, kraliçenin zindanlarının adıydı. Şüpheliydim Blayne hoş bir ölüm geçirdi. Ya da ölümden sonraki hayatı. Ona her ne yaptıysa, bedeni hâlâ Faerie'deyse, ruhu kapana kısılmıştı.

Falin arabayı sürerken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu, dudakları gergin bir çizgi halindeydi ve çenesindeki kaslar şişkinleşmişti.

"Ondan hoşlandın mı?" Onunla düello yapmak zorunda kalmıştı ve son darbeyi vursa da vurmasa da muhtemelen şimdi ellerinde Blayne'in kanının lekesini taşıyordu.

Falin başını salladı. "Ona saygı duydum. Ama sanırım kraliçe daha sonra yaptıklarını düşündüğünde pişman olacak. Uzun zamandır onunla birlikteydi." Durakladı. "O aynı zamanda Ryese'nin babasıydı."

Bu, Ryese'in ziyaretim sırasında neden normal, alaycı biri olmadığını açıklıyor. Kraliçe kendi kayınbiraderine ölümüne işkence mi etmişti? Elbette, Fae'ler arasında evlilikler sona erdiğinden, belki de artık onun kayınbiraderi değildi, ama yine de. Bu çok acımasızcaydı. Ve çok korkutucu.

Eğer Ryese ve babası kraliçenin konseyindeyse, annesi de öyle miydi? "Maeve kraliçenin kız kardeşi mi?"

"Hayır. Maeve son Kış Kralı'nın eşiydi."

Koltuğumda iki büklüm oldum ve ona baktım. "Yani şimdiki Kış Kraliçesi krala meydan okuyup onu öldürene kadar Maeve kraliçe miydi?"

Falin başını salladı. "O asla kraliçe olacak kadar güçlü değildi. Düşüşü sırasında kralın karısıydı ve duyduğum fısıltılara göre, taht gasp edilmemiş olsa bile bu pozisyonu kraliçemize kaptırmaya çok yakındı."

Yani Kış Kraliçesi kendi sevgilisine meydan okuyup onu mu öldürmüştü? Nedense bu beni şok etmedi. "Ve kraliçe Maeve'i konseyinde mi tutuyor? Neden? Hatta Maeve neden kış sarayında kaldı?"

Sıkı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kraliçe'nin potansiyel düşmanlarını gözünün önünde tutması gerektiğine inanıyorum."

Ben de onun sadece potansiyel tehditleri ortadan kaldırdığını sanıyordum.

"Ayrıca," dedi arabasını sıradan gri bir binanın önündeki otoparka çekerken, "bunların hepsi yüzlerce yıl önce oldu. Soyluların çoğunun karmaşık, iç içe geçmiş geçmişleri var."

Neredeyse ölümsüz olmanın şaşırtıcı bir komplikasyonu değil. Yeterince uzun yaşarsanız, sanırım çok karmaşık bir geçmişiniz olur. Ama bunun üzerinde duracak vaktim yoktu çünkü varış noktamıza ulaşmıştık: FIB karargâhı.

Bina Sihirli Mahalle'nin en ucunda, şehrin ana bölümünü daha cadı ve fae bölgelerinden ayıran nehre neredeyse sırtını dayamıştı. Binanın bir tabelası vardı ama küçük bir tabelaydı.

Aramadığınız takdirde kolayca gözden kaçabilecek bir yer. Açıkça görülüyor ki burası halkın uğrayıp ihbarda bulunabileceği ya da bir davayı kontrol edebileceği bir yer değildi.

Falin binanın arkasına park etti ve motoru kapattı. Sonra orada oturup kaşlarını çatarak direksiyona baktı. Durakladım, elim kapının üzerindeydi.

"Eğer içeri girmemi istemediğini söylersen seni boğabilirim," diye uyardım onu.

Bakışlarını direksiyondan yavaşça ayırdı, gözleri yeniden odaklanırken kaşları çatıktı.

Lanet olsun. İfadesine bakılırsa, düşündüğü şey tam olarak buydu.

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Burada her şeyim tehlikede. FIB'in orada ne tür sırları olabileceği umurumda değil - aslında ben Bu davayla ilgili olmayan her şeyi unutmaya çalışacağıma söz veriyorum - ama şu anda alabileceğim tüm bilgilere ihtiyacım var ve buna bir an önce ihtiyacım var."

Uzun bir süre öylece bana baktı. Yemin ederim, gözünü bile kırpmadı. Bakışları yüzümde gezindi, şüphesiz gözlerimin altında fark ettiğim çürük benzeri halkaları ya da aynanın birkaç gün önceki halimden biraz daha solgun ve çelimsiz bir yüz yansıttığını fark etti. Kaşları çatıldı, sonra başını salladı, anahtarlarını cebine koydu ve arabadan indi.

Bir tartışma bekliyordum, Fae sırları hakkında bir ders alacağımdan emindim - ya da FIB teknik olarak bir devlet kurumu olarak sınıflandırılmıştı, bu yüzden devlet sırları ve bir sivil için tasarlanmamış gizli bilgilerle uğraştığımıza dair uyarı yersiz olmazdı. Tartışma eksikliği aslında daha korkutucuydu. Tam olarak ne kadar az zamanım kalmış olabileceğinin altını çiziyordu.

Lütfen bir şeyler bulmamıza izin verin. Bu durumda bir molaya ihtiyacım vardı. Üzerinde büyük kırmızı X işareti olan bir harita pek olası değildi ama umarım FIB veritabanında *bir şeyler* vardır.

Falin bir glif kullanarak binanın arka kapısının kilidini açtı ve beni yavan gri bir koridora yönlendirdi. Koridorda birkaç kapı sıralanmıştı, çoğu kapalıydı ama açık olan birkaç kapı hayal kırıklığı yaratmıştı. FIB ofislerinden ne beklediğimden emin değilim, ama Fae'ler tarafından yönetiliyorlardı, yani bir şeyler

ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir dinlenme odasından daha ilginçti. Falin kapının yanındaki levhada adı yazılı olan bir ofisin önünde durdu. Yine anahtar yoktu, sadece kilidin yanında birkaç glif vardı ve kapı açıldı.

Ofisi de binanın geri kalanında gördüklerim kadar sıkıcıydı. İç karartıcı gri duvarlar, bilgisayarlı bir masa ve tozlu panjurlarla kaplı bir pencere vardı. *Vay canına, Tongues for the Dead ofisleri aslında daha güzelmiş.* Tabii ki bunun nedeni, hepsini harcayana kadar varlığından haberdar olmadığım bir altın kasasına erişimi olan dekorasyon meraklısı bir kekti, ama yine de. Bu, sarayın Nekros'taki resmi temsiliydi ve iç karartıcı derecede sıkıcıydı. Faerie'nin korkunç güzelliğinden sonra daha fazlasını beklerdim.

Bir şeyler söylemeye başladım ama Falin doğrudan bilgisayarının başına geçti, yüzü hâlâ ciddiye. Evet, muhtemelen dekoru tartışmanın zamanı değil. Falin'i izledim.

omzunun üzerinden resmi görünümlü bir program açıp giriş yaptı.

Arkasına baktı ve bir an için havada asılı kalmamla ilgili yorum yapacağını düşündüm, ama kısa bir duraksamadan sonra, "Yaklaşık on iki yıl önce kış mahkemesi, mahkememizdeki tüm fae'lerin ve bölgelerimizdeki tüm bağımsızların elektronik bir veri tabanını tutmaya başladı. Ondan önce sayımlar kapılar değiştiğinde yapılır ve sadece kağıt üzerinde kaydedilirdi."

"Peki elektronik veri tabanı oluşturulduğundan bu yana kapılar kaç kez değişti?"

Falin'in omuzları çöktü. "Hâlâ aynı bölgelerdeyiz."

Falin programa JENNY GREENTEETH'i tuşlarken dudaklarım sessiz bir O harfi oluşturdu. Peri'ye açılan kapıların hareket ettiğini ve sadece bir mevsim yerlerinde kalabildiklerini ya da tekrar hareket etmelerinin on yıllar alabildiğini biliyordum ama Kış Kraliçesi'nin Nekros'u kendi topraklarının bir parçası olarak saydığını fark etmemiştim.

oldukça uzun. Pek çok ölümlünün yaşadıkları bölgeyi kimin yönettiğini bildiğinden şüpheliydim; bu onların hayatlarını pek etkilemiyordu. Fae'ler başka bir hikayeydi.

"Sanırım diğer mahkemelerin bölgelerindeki fae'ler sizin veritabanı mı? Bir çeşit ortak veri tabanı mı var?" Yüzündeki ifade net bir *hayırdı*. İnsanlar FIB'nin büyük ve birleşik bir teşkilat olduğuna inanabilirdi ama her mahkeme kendi bölgelerini totaliter bir kontrolle yönetiyordu. Ve görünüşe göre bilgi paylaşmıyorlardı.

Falin ENTER tuşuna bastı ve ekranda pikseli bir ARAMA görüntüsü belirdi. Bu tam olarak en son teknoloji değildi, ancak çoğu fae'nin binlerce olmasa da yüzlerce yaşında olduğu düşünüldüğünde, muhtemelen oldukça yeni görünüyordu ve

onlara doğru ilerledi. Falin bir fae için oldukça gençti - ne kadar genç olduğunu bilmiyordum, sadece Büyülü Uyanış'tan sonra doğmuştu, yani en fazla yetmiş ölümlü yaşındaydı. Ayrıca teknolojik olarak da Çağdaşlarının birçoğu gibi o da parmaklarını masaya vurarak sabırsızlık içinde hantal programın sorgumuzu aramasını bekledi.

Sonunda bilgisayar bip sesi çıkardı. Açılır kutunun ortasında yanıp sönen SONUÇ YOK mesajına kaşlarımı çattım. Falin daha sonra aynı sonuçlarla TOMMY RAWHEAD'i denedi.

Falin sandalyesinde geriye doğru yığıldı, dudaklarının arasından gürültülü bir iç çekiş çıktı. Ben de aynı şekilde yenilmiş hissettim.

"Şimdi ne olacak?"

Sandalyeden iterek kalktı. "Artık bu ikisinin saray üyesi ya da kış bölgelerinde bağımsız olmadıklarını biliyoruz, bu da bir saray üyesine yemin etmiş olmaları gerektiği anlamına geliyor."

"Nüfus sayımı gününde ortaya çıkmaktan kaçınamazlar mıydı?"

Falin başını salladı. "Kapılar her değiştiğinde ya da bağımsız bir yeni bir bölgeye taşınırsa, kendini yeni saraya tanıtmak zorundadır, yoksa Faerie ile olan bağı aşınır ve ..." Bana doğru belli belirsiz bir hareket yaptı.

Evet, Faerie ile bağı olmayan bir fae'ye ne olduğunu çok iyi bilmiyordum. İki öcü hiç de yok olacaktı gibi görünmüyordu. "Yani eğer kendilerini başka bir fae'ye adadılarsa . . . ?"

"Onları bulmak zor olacak." Falin ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Fae'lerin yeminli fae veya şekil değiştirenleri aldıklarında mahkemeyi bilgilendirmeleri gerekir. Efendi, Faerie ile olan bağı sağlar ve yeminli bir fae'yi saklamak yasalarımıza aykırı olsa da, bildirilmemiş olmak efendileri aracılığıyla Faerie ile olan bağlarını etkilemez. Keşfedilirse kraliçenin gazabından korkmak genellikle yeterli bir sebeptir. caydırıcı-"

"Ama simyacı zaten yasalara pek de uymayan bir saray mensubu olduğunu kanıtladı, bu yüzden yeminli fae olduğunu açıklamaması çok da şaşırtıcı değil." İçimi çektim ve Falin'in terk edilmiş sandalyesine özlem dolu bir bakış fırlattım. Çok yorulmuştum. "Eğer kayıtlı değillerse, nasıl daha fazla bilgi edinebiliriz? onları?"

Falin onu takip etmemi işaret etti ve ben de arkasından salona doğru yürüdüm. "Kayıtları kontrol edebiliriz ve bakalım onların bir

bir zamanlar elimizde tuttuğumuz bölge. Bu bize simyacının onlarla nasıl tanıştığına dair daha fazla bilgi verebilir." Bir kapının önünde durakladı. Kapının üzerine birkaç glif çizerek kapının açılmasını sağladı ve ortaya çoğu eski, deri ciltli kitaplarla tıka basa dolu, sıra sıra kitap raflarıyla dolu büyük bir depo çıktı. Kitaplarla dolu olmayan birkaç raf ise antik görünümlü parşömen yığınlarıyla doluydu.

"Nüfus sayımı mı?" Tahmin ettim. Başını salladı.

Sıra sıra dizilmiş raflara baktım. "Her ikisi de eskiden gölge mahkemenin üyeleri idi. Ayrıldıklarında, büyük olasılıkla bağımsızlar gölge altında mı?"

"Öcü olmanın onları gölge yaptığını varsayamazsınız." "Bu bir varsayım değil. Saygın bir kaynağım vardı. Ama bilmiyorum Ne zaman ayrıldıklarını ya da nereye gittiklerini."

Beni incelemek için döndü ama kaynağımı sormadı. Büyük büyük amcamın kral olduğunu biliyordu. Kral olduğumu açıklayacak değildim. *teorik olarak* prensle nişanlandı.

"Gölge ve ışık mahkemelerinin ölümlüler alemine açılan doğrudan kapıları yoktur.

-"Sadece mevsimler yapar, bu yüzden sadece mevsimlerin bağımsız fae'leri vardır."

Kahretsin. Bu mantıklıydı. Gölge ve ışık tüm ölümlü gerçekliğe dolaylı olarak dokunuyor, gölgeler, sırlar ve ışık aracılığıyla inanç büyüsü kazanıyordu.

Bir avlu için kâbuslar, diğeri içinse gündüz düşleri ve yaratıcılık. Işık ve gölge birbirini dengeliyordu, tıpkı mevsimlerin birbirini dengelediği gibi, ancak doğrudan kapıların olmaması farklı bir bölge olmadığı anlamına geliyordu, dolayısıyla bağımsızlar da yoktu.

Gölgeden çıktıklarında öcüler nereye gitmiş olabilir? Mahkeme mi? Bir mevsime söz vermişler miydi? Onlara bağımsızlıklarını ilan etme hakkı verilmiş miydi? Yoksa hemen simyacıya bağlılık yemini mi etmişlerdi?

Sıra sıra dizilmiş kitaplara göz gezdirdim. Sadece en yenileri bile gözden geçirmek sonsuza kadar sürerdi.

"Bir şey daha var," dedi Falin, odayı geçip fark etmediğim küçük bir köşeye doğru ilerlerken. Köşede koyu renkli ahşap bir dolap duruyordu ve Falin onu açmak için binaya girmek için harcadığı büyü'nün iki katını kullanmak zorunda kaldı. Dolabı açarken omzunun arkasından baktım ama içinde sadece

bir kaide üzerinde duran devasa bir kitap daha vardı. "Başka bir nüfus

sayımı mı?"

"Hayır," dedi Falin, kitabı yuvasından çıkarırken. "Bu bir ilim koleksiyonu. Aslında, tüm irfan. İnanç büyüsunü şekillendirecek kadar ölümlü, fae ile ilgili bir şeye inanmışsa, bu kitapta vardır."

Kitaba göz attım. Şimdiye kadar gördüğüm en kalın kitap olmasına rağmen, bu iddiayı destekleyecek kadar büyük görünmüyordu. Her neyse, ölümlülerin inandığı *her* folklor parçasını nasıl toplayabilirdik ki? Tek bir yolu vardı.

"Büyülü obje mi?" Ben sordum ve Falin başını salladı. "Tamam, ben Falin kitabı köşede duran küçük bir masanın üzerine koyarken, "Folklor," dedim. "Sayımı sen yap."

Falin bu fikir karşısında pek heyecanlanmamış gibi görünüyordu ama itiraz etmedi. Sonra ikimiz de biraz araştırma yapmak için yerleştik.

Kitabın cildindeki bir büyü, kapağına dokunduğum anda zihnimi etkiledi. Zihinsel dokunuş karşısında irkildim. Eser otomatik olarak folkloru kaydediyordu, bunu biliyordum ama başka ne işe yarıyordu? Zihinsel olarak büyü algılama yeteneğimle kitabı dürttüm ama bu cadı değil, fae büyüsyüdü ve ben bunu daha yeni yeni algılamaya başlıyordum. Elimi tekrar cildin üzerinde gezdirdim. Büyünün fırçası çok *başka bir* his olsa da, hançerime işlenen büyülere benzer bir his veriyordu. Bir süre daha tereddüt ettikten sonra kitabı çevirdim.

Sayfalar hemen dönmeye başladı, sanki hissedemediğim bir esintiye kapılmış gibi hızla çevriliyordu. Sonra durdular. Kitap hareketsiz kaldı. Kitaba tekrar dokunmadan sayfaya baktım. İki kelime gözüme çarptı: *Jenny Greenteeth*.

Sırıttım. Görünüşe göre kitap, okuyucunun aradığı şeyi bulmasına yardımcı olmak için büyülenmişti. *Sonunda işe yarar bir şey*. Sayfayı taradım ve sırtışıım kayboldu. Kitap Eski İngilizce yazılmıştı.

Bu biraz zaman alacaktı.

- - -

Birkaç saat geçti. Kitabı incelemekten sırtım ağrıyordu ama devam ettim. Bölümlerin çoğunu yüksek sesle okumak zorunda kaldım. Gözlerim Eski İngilizce yazımlara pek anlam veremese de, yüksek sesle okuduğumda ve kelimeleri telaffuz ederken kendimi duyduğumda, metnin en az yüzde yetmişini çözebiliyordum. Mükemmel değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Jenny Greenteeth hakkında bir düzine hikaye okudum ve üç tanesini buldum.

Zaman içinde tanındığı ya da onunla ilişkilendirilen takma adlar. Tommy Rawhead'in bulabildiğim tek bir takma adı daha vardı: "Rawhead ve Bloodybones." Evet, kulağa hoş bir adam gibi geliyordu. Nüfus sayımında bu isimler altında listelenmiş olmaları ihtimaline karşı takma adları Falin'e vermiştim ama şu ana kadar bir şey bulamamıştı.

Daha iyisini yapabileceğimden emin değildim. Telefonuma notlar alıyordum ama hikâyelerin çoğu zaten bildiğimiz şeyleri anlatıyordu: ikisi de yaramaz çocukları yiyen öcülerdi.

Arkama yaslandım, sırtımdaki bükülmeyi esnetmeye çalıştım. Koridorun aşağısında bir yerde bir kapı duvardan sekecek kadar sert bir şekilde çarparak açıldı, gürültüyü koşan ayak sesleri takip etti. Tiz bir ses, "Burada kimse var mı? Herkese ihtiyacımız var, acilen."

Sonra ayakların ve sesin sahibi kayıt odasının kapısının önünden geçti ve aniden durdu. "Efendim, burada olduğunuzu bilmiyordum," dedi ajan, nefesi kesilirken sesi incelmışti.

İnsan gibi görünmesi için büyülenmişti ve kalkanlarım kapalıyken bu büyüünün altında neye benzediğini göremedim, ama tam olarak başaramadı. İnsan. Çok küçüktü, çok zayıftı ve yüz hatları köşeli bir yüze göre çok genişti.

"Ne oldu, ajan?" Falin küçük fae'ye bakarak sordu. "Az önce bir çağrı aldık. Bir yangın var."

"Bunun FIB ile ne ilgisi var?"

Yutkundu, yutkunurken dolgun dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

"İlk raporlar yangının doğal olmadığını ve alevlerin içinde dans eden iblislerle ilgili bir şeyler olduğunu söylüyor."

Bölüm 21

DFalin Cardinal Bulvarı'na girdiğinde gemi batmıştı. Gece körlüğümün bir engel teşkil edeceğinden korktuysam, buna gerek yoktu.

endişelenmenize gerek yok, sahne ışıkla alev alev yanıyordu. Tam anlamıyla.

"Yangını söndüremediler mi?" Ön cama bakarak söyledim. Dar banliyö sokağını boşaltmak için çaba sarf edilmişti ama ambulanslardan, ışıkları yanıp sönen polis arabalarına ve tabii ki itfaiye araçlarına kadar resmi araçlar yolu tıkamıştı. Neredeyse bir blok uzaktaydık, bu da arabada olabileceğimiz kadar yakındı, bu yüzden herhangi bir ayrıntı seçemiyordum, ama görebildiğim kadarıyla yangın çok büyük olmalıydı.

Ve kontrolden çıktı.

Falin arabasını yolun kenarına çekip lastiklerini kaldırıma sürterken kayıtsız bir ses çıkardı ama hiçbir şey söylemedi. Bagajı açtı ve ben de onu arabanın arkasına kadar takip ettim, orada kılıflı silahını ve sürgülü kilitli bir kutudan rozetini aldı. Omuz kılıfına sarınarak, kaldırımdan aşağıya doğru adım atmadan önce ışık ve alev karmaşasına doğru başını salladı.

Oh, lütfen bu normal bir yangın olsun. Ama öyle olmadığını biliyordum. Görmeden önce bile, bunun sadece bir yangın olmadığını biliyordum. Ne de olsa diğer ajan alevlerin içinde dans eden figürler olduğunu söylemişti.

Falin polis barikatlarının kenarında toplanmış olan izleyici kalabalığının arasından yolunu açmak zorunda kaldı. İnsanlar mırıldanarak kenara çekiliyor, zar zor bir yol açıyorlardı. Falin'in peşinden ayrılmadım. Burada olmak için resmi bir nedenim yoktu, bu yüzden eğer ayrılırsak polis hattını geçme şansım çok azdı.

"Bu sizin türünüzün suçu," dedi arkamdan bir adam.

Birinin tükürdüğünü duyana kadar yorumun bize yönelik olduğunu fark etmemiştim. Falin durdu, pantolonunun paçasındaki ıslak noktaya baktı ve sonra

döndü. Yüzü dikkatle boş bırakılmıştı ama onu gözlerindeki buz gibi öfkeyi görece kadar iyi tanıyordum.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Sözlerde tehditkâr bir şey yoktu ve Falin'in sesi alçak olsa da yeterince kibardı ama yine de adam tehdit edilmiş gibi geri çekildi. Kahretsin, ben de bir adım geri atacak gibi hissettim.

"Hayır, ben-" Adamın adem elması sallanıyordu. "Sadece iyi bir aile olduklarını söylüyorum. Fae'lere asla bir şey yapmadılar."

Aile mi? Önümüzdeki manzaraya doğru baktım. Hâlâ yangının genel şeklinden fazlasını seçemiyordum ama iki yanımızdaki evlerden görebildiğim kadarıyla burası güzel bir mahalleye benziyordu. Bir aile mahallesi.

"Küçük Sam sadece üç yaşındaydı," dedi bir kadın sesi ama kalabalığın neresinden konuştuğundan emin değildim. "Ve Molly bir genç kıza göre çok tatlı bir kızdı."

Dehşet midemi tırmaladı. Olay yerini henüz görmemiştik. Her şey olabilirdi. Hâlâ doğal bir ev yangını olabilirdi. Ama yangına Glitter sebep olduysa...

Falin'in omzuna dokundum. "Hadi gidelim."

İkinci bir yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Dirseğimden tuttu ve bizi kalabalığın içine doğru yürüttü. Hâlâ rozetini taşıyordu ama bana karşı daha az kibardı.

Yeterince hızlı hareket etmeyenleri, yolu açarken kolları ve omuzlarıyla bedensel olarak kenara itti. Arkamızdan homurdanmalar geliyordu, çoğu antifae duygularıydı.

Yanına vardığımızda barikatı koruyan polis yıpranmış görünüyordu, ki bu çok da şaşırtıcı değildi, çünkü onun görevi olay yerine girişi kontrol etmekti, ancak olay yerine çok sayıda farklı kurumun geldiği düşünüldüğünde, kimin girmeye yetkili olduğunu bulmak kolay bir iş değildi. Alevlerin aydınlattığı karanlıkta seçebildiğim kadarıyla, kolluk kuvvetleri ve acil servislerin tüm alfabe çorbası ortaya çıkmıştı. Falin rozetini gösterdiğinde çevre polisi kenara çekildi ve Falin'in bilgilerini kayıt defterine yazdıktan sonra bana baktı.

Falin kolumu çekiştirerek, "Craft benimle," dedi, böylece onu bariyerin ötesine kadar takip etmekten başka çarem kalmadı.

Polis tartışmaya çalışmadı. Belli ki erişimi kontrol etmekten vazgeçmiş ve sadece bir kayıt tutucu olarak hareket ediyordu. Kayıt tutması için ona kartımı uzattım.

ve hareket etmeye devam etti.

Falin önümüzde uzanan sahneyi taramak için durakladı. Yangının olduğu caddenin karşısındaydık, yanan evle aramızda çok sayıda resmi araç vardı. Karşı kaldırımda küçük kümeler halinde resmi görevliler toplanmıştı ama grupları birbirinden ayıracak herhangi bir özellik seçemiyordum. Yangın ve polis, itfaiye ve ambulanslardan gelen flaşlar arasında ışık, en azından bu mesafeden, zayıf gece görüşümün ayrıntıları işleyemeyeceği kadar kaotikti. Falin'in benimle aynı zorluğu paylaşmadığı belliydi ama beni birkaç açık ambulansın arkasında duran bir gruba doğru çekti. Her adımda hava, araçların ötesinde bir yerlerde devam ettiğini görebildiğim bir yangından fışkıran bir gelgit gibi ısıyı üzerimize doğru itiyordu.

Sağlık görevlileri bekliyordum ama yaklaştıkça figürlerin çoğunun koruyucu giysiler, kasklar ve hava tanklarıyla çok hantal olduğunu fark ettim. *İtfaiyeciler*. Ve hepsi ambulansların dışında değildi; bazıları araçların arkasında ya da sedyelerde oturuyordu, isle kararmış yüzlerine oksijen bağlanmıştı, sağlık görevlileri su toplamış yanıklarla ve ... *diğer* yaralarla ilgileniyordu.

Falin bir grup adama rozetini göstererek, "Beni bilgilendir," dedi.

Önce rozetine, sonra Falin'e ve bana baktılar. Birden fazla adam rahatsız olmuş gibi ayaklarını sürüyerek yürüdü, ama bir süre sonra kırklı yaşlarının başında iri yarı bir adam öne çıktı.

Kalın dudaklarını büzerek Falin'in rozetini inceledi. "FIB, ha? Bunun Fae'lerle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Bana ne bildiğini söyle." Falin durakladı ve sonra ekledi, "Şef."

Adam başını sallayarak Falin'in onun gerçekten de itfaiye şefi olduğu konusunda haklı olduğunu gösterdi. Yangın ihbarını ve ilk araçların geliş saatini kısaca özetledi. "Ev çoktan sarılmıştı, bu yüzden adamlarım hemen hortumları evin üzerine tuttu. Daha fazla kamyon geldikçe, çevredeki evlere de hortumlarla müdahale ettik.

Yangının yayılmasını önlemek için evlere müdahale ettik, ancak Wilson konutuna mümkün olduğunca çok su ulaştırmaya odaklandık. Yangın Dünyevi ya da büyümlü bir müdahale oldu ve komşular ailenin hâlâ içeride olduğuna ikna oldular. Adamlarımdan birkaçı kahramanlık yapıp içeri dalmaya karar verdi ama fazla uzağa gidemediler." Başını sağlık görevlileri tarafından tedavi edilen adamlara doğru salladı. "Her ikisi de bilinçsiz olan iki yetişkin sakini buldular. Sonra

Onları dışarı çıkardığımızda yaralarının çoğunun yangınla ilgisi olmadığını fark ettik. İkisi de hastaneye kaldırıldı ve durumları stabil. O sırada ilk ekiplerim evden dışarı çıktı. İşte o zaman alevlerin içinde şekiller görmeye başladık. İlk başta çocukların kaçmaya çalıştığını düşündük ama şekiller çarpıktı, şeytaniydi." Titredi, bu hareket çenesinin titremesine neden oldu. "Ya içeri girip geri çıkmayı başaran adamlar? Giysilerinin sağladığı tüm korumaya rağmen içeri sadece iç çamaşırlarıyla girmiş olabilirler. Ayrıca yangından kaynaklanmayan yaralar da aldılar. İçeride ne olduğunu ya da yangına neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama yangını söndüremeyiz ve içeri giremeyiz. Yapabileceğimiz en iyi şey, kendi kendine sönene kadar onu kontrol altında tutmaya çalışmak." Durdu, sert bakışları Falin'e kilitlendi. "Tabii ki, FIB onu nasıl durduracağını bilmiyorsa."

Yangını ilk duyduğumuzdan beri içimi tırmalayan korku buz gibi oldu ve karnıma çöktü.

Falin hiçbir şey söylemedi, sadece şefin sözlerini onaylamak için belli belirsiz bir hareket yaptı ve sonra araçların etrafında ilerlemeye başladı. Ben de onu takip ettim, adımlarım sanki korku topuklarıma kadar inmiş ve onları ağırlaştırmış gibi ağırdı.

Son itfaiye aracının etrafından dolaştık ve nihayet olay yerini ilk kez engelsiz bir şekilde görebildim. İtfaiyeciler kaldırımında ve çimenlikte koşuşturuyordu. Araçların çoğunun suyu çoktan bitmişti ama bir ev aşağıda bir hidrant vardı ve birkaç adam hortumu destekleyerek su fişkirtmesini kontrol ediyordu. Çimenlerin kenarında ateş cadıları ilahi söylüyordu, ancak alevi azaltmaya mı çalışıyorlardı yoksa şefin dediği gibi sadece bir evle sınırlı tutmaya mı çalışıyorlardı emin değildim.

Ve onların ötesinde, yangın kontrolsüz bir şekilde şiddetleniyordu.

Bana bir evi düşündüren hiçbir şey seçemiyordum. Görünüşe göre Sanki yer yarılmış ve bir ateş topu fişkırmıştı, alevler gökyüzüne ulaşıyordu. Sıcaklığı çıplak yüzüme, kollarıma vuruyordu. Ter enseme patladı, omurgamdan aşağı süzüldü. Nefes alamıyordum, hava çok sıcaktı, neredeyse ısıdan kalınlaşmıştı. Öksürdüm, alevlerden başka bir yere bakamıyordum. Sonra şefin bahsettiği şekilleri gördüm.

Figürler belirgin bir şey değildi, sadece alevlerin arasındaki gölgelerdi. Birisi bunun titreyen ateş ışığının yarattığı bir illüzyondan başka bir şey olmadığını söyleseydi inanabilirdim ama baktıkça daha fazla

kavisli pençeleri olan uzanan eller ve sivri dişleri olan açık ağızlar gördüm. Bakışlarımı kaçırdım.

Ve Falin'in ateşe değil bana baktığını gördüm.

"Ne görüyorsun?" diye sordu fısıltıyı zor aşan bir sesle ve olası bir suç mahallinin önüne kadar onu takip etmeme neden bir kez bile itiraz etmediğini anladım. Cazibenin ardını görebiliyordum ve o da bu gerçeği bilen birkaç kişiden biriydi.

Aşırı ısınmış bir yudum hava alarak kendimi aşağıya inmeye hazırladım. Yakınlarda taze cesetlerin bulunma ihtimali olan bir yerde kalkanlar. Nefesimi serbest bırakarak ruhumu saran sarmaşıkları ayırdım.

Sanki ölümler diyarından esen rüzgâr onu söndürmüş gibi, ateş söndü, ısı bir kalp atışıyla diğeri arasında kayboldu ve en azından benim görüş alanımda, sokak belirgin bir şekilde karardı. Tenimde oluşan ter ürpertti ve titredim.

"Cazibe. Her şey göz kamaştırıcı."

Duyularımın gerilmesine izin verdim. İtfaiye şefi iki çocuğun hâlâ içeride olduğunu söylemişti ama içimde hiçbir mezar özü yoktu. Eğer içerideyseler, hayattaydılar. *Tanrı'ya şükür*. Ama bu cehennemde daha ne kadar dayanabilirlerdi?

Evi hem duyularımla hem de şu anda düzlemler ötesine ulaşan ve glamour'u delen görüşümle araştırdım. Bir fae, bilinmeyen nedenlerden ötürü bu ailenin üzerine glamourlu bir ateş çağırmaya karar vermediyse, bu bir Glitter kullanıcısının korkularının sonucu olmalıydı. Başka bir Parıltı suç mahalli görmüştüm ve iki Parıltı-glamour saldırısı duymuştum, ama asla cazibenin bu kadar zarar verebileceğini tahmin edemezdim. Mezar görüşümde Wilson'ların evinin iki yanındaki evler harap olmuş, çürümüştü ama Wilson'ların evi harap olmuştu. Göz kamaştırıcı yangın evi moloz ve kül yığınının biraz daha fazlasına dönüştürmüş gibi görünüyordu. Birkaç duvar hâlâ ayakta duruyordu ama çoğu yıkılmıştı. Daha kötüsü de olabilirdi, bunu uçakların üzerinden görerek biliyordum ama yine de hasar onarılamayacak kadar büyüktü.

Başımı salladım ve gözlerim harabelerin ortasında bir yerden, etrafındakilerden çok daha sağlam görünen bir duvarın arkasından yayılan yumuşak sarı bir ışıltıya kaydı. Durdum ve parıltıya odaklanmaya çalıştım. Sadece küçük bakışlar yakalayabiliyordum ama bir ... gibi görünüyordu.

"Ruh. Falin, içeride hâlâ hayatta olan biri var." Gözlerimi kısıtım. "Belki iki kişi. Çocuklar." Eve doğru adım attım.

Falin kolumu tutarak beni durdurdu.

"Ne yapıyorsunuz? Orada hâlâ hayattalar ama kim bilir daha ne kadar yaşayacaklar." Kolumu çekmeye çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

Beni kendine doğru çekti ve sesini sert bir fısıltıya düşürdü. "Yanan bir binaya öylece giremezsin."

"Ama yanmıyor. Ateş cazibedir." Ve artık onu göremiyordum. Sıcaklığını hissedemiyor ya da dumanını koklayamıyordum. Artık benim için var olmuyordu, ya da en azından uçaklara baktığım sürece yoktu.

"Tamam, büyüü bozabilirsin ama binaya gerçekten zarar verdi mi?" Bir zamanlar ev olan yıkık dökük moloz yığınının işaret etti. "Ya tavan üzerinize çökerse?"

Bunu hiç düşünmemiştim.

Kolumu çekmeye çalışmayı bıraktım ve ruh ışığının parıltılarını incelemeye çalışmak için geri döndüm. Çocuklar orada daha ne kadar hayatta kalabilirdi? Nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişlerdi? Neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Ruhumun daha büyük bir kısmının ölümler diyarına geçmesine izin verdim. Soğuk rüzgâr etrafımda savruluyor, saçlarımı karıştırıyor ve giysilerimi parçalıyordu. Artık mücadele etmediğime göre Falin kolumu bıraktı ve geri çekildi, sanki onu yakmışım gibi elini esnetti. Ruhum ne kadar açık olsa da, onu üşütmüş olmam daha muhtemeldi.

"Roy," dedim, sesimin beni izleyenlere ulaşıp ulaşmadığını umursamadan. Sonra bekledim.

Roy bir keresinde bana normalde hayaletler için yaşayan herhangi bir ölümlü gibi göründüğümü söylemişti, ta ki yaşayanlar ve ölümler arasındaki uçurumdan geçene kadar. O zaman bir işaret feneri gibi parlıyordum. Sadece dikkatini verdiğini umuyordum.

Yanımda soluk bir gölgenin belirmeye başladığını gördüğümde neredeyse cevap vermekten vazgeçmiştim. Daha önce bir hayalet belirdiğinde uçurumun kenarında hiç bulunmamıştım; genellikle ya aniden belirirler ya da bulunduğum alana girerlerdi. Ölümler diyarında birden fazla katman olduğunu biliyordum. Kayda değer ve neredeyse ölümcül bir olayda, yaşayan dünyanın gri külden başka bir şey olmadığı yere gitmiştim. Ama genellikle Ruh yalnızca, yaşayan dünyanın ölümlü gerçekliğin hafifçe çürüyen bir versiyonu olarak yansıdığı en üst katmanı fırçaladı. Şimdi Roy'un daha derin katmanlardan yukarı doğru itildiğini, ortaya çıktıkça daha katı ve *gerçek* hale geldiğini gördüm. Icelynne de hemen arkasından onu takip etti.

"Selam, Al. Ne oldu-?" Etrafımdaki manzarayı görünce aniden kesti.

Ateşi görüp görmediğinden emin değildim ama ölümler diyarında ateş olmadığı için ona zarar veremeyeceğini biliyordum. Evi işaret ettim. "İçeride iki çocuk var. Gidip durumlarını kontrol eder misin ve giderken benim gidebileceğim en güvenli yolu bulabilir misin?"

Roy benden eve doğru baktı ve sonra omuz silkti. "Elbette, patron," dedi ve sonra enkaza doğru yürüdü.

Falin arkamdan homurdandı ve döndüğümde onun bana şüpheli bir bakış attığını gördüm. "Az önce hayaletini yapının bütünlüğünü kontrol etmesi için mi gönderdin?"

"Belki." Falin'in Roy'u göremediğini biliyordum -onu ortaya çıkarmak için enerji harcamamıştım- ama hayaleti biliyordu. Ve bu iyi bir şey gibi görünüyordu.

aklıma bir fikir geldi. Madem eve giremiyordum, neden çocukları kontrol etmesi için evin üzerine yıkılmasından zarar görmeyecek birini göndermiyordum?

"Duvarların içinden geçebilen biri evin güvenli olup olmadığını nasıl anlayabilir?" Falin sordu ve ben iç çektim.

"Hayaletler aslında katı nesnelerin içinden geçmezler. Sadece öyleymiş gibi *görünürler*. Gerçekte, bizim varoluş düzlemimizde kapalı bir kapı ya da duvar olarak gördüğümüz bir şeyin içinden geçiyorlarsa, o nesne onların düzleminde mevcut değildir," dedim eve dönerek. Sonra Roy bahçede bana doğru koşarken kaşlarımı çattım. "Çok hızlıydı." Bu ya iyi bir haberdi ya da çok ama çok kötü bir haber.

Roy bağırma menziline girer girmez, "Orada Azrail'den bahsetmeyi unuttun," diye mırıldandı. "Var olduğumu ilan edip öbür dünyaya gönderilmeyeceğim."

Saçmalık. Roy tüm ruh toplayıcılarına Azrail derdi. Ve eğer orada bir toplayıcı varsa, çocuklar ölmek üzereydi.

Koşmaya başladım. Falin Roy'u duyamadığı için ani atılımımı tahmin edememişti ve bu şaşkınlığı bana birkaç metre avans kazandırdı. Buna bir de göz alıcı ateşin sıcaklığıyla mücadele etmek zorunda kalması eklenince beni durdurma şansı kalmıyordu. İtfaiyecilerin ve Polisler arkamdan bağırıyor.

Bir zamanlar ön kapı olan kömürleşmiş yaranın yanından geçtim ve sonra yavaşladım. İleride, duvardaki çatlaklardan parıldayan sarı tonları görebiliyordum ama koleksiyoncuyu göremiyordum; duvar hâlâ çok sağlamdı. *Olsun*

Ölüm. Eğer koleksiyoncu Ölüm olsaydı, beni dinlerdi. Çocukları kurtarmaya çalışmama izin ver. Diğer koleksiyonculardan biri mi? Kendime çok daha az güveniyordum.

Acele etmem gerekiyordu. Bununla birlikte, gerçekten canlı canlı gömülmek istemiyordum.

ev çıktı. Sonuçta, ben göremesem de yangın hala devam ediyordu.

Belki koleksiyoncunun dikkatini çekebilirim? Seslenmek için ağzımı açtım ama sonra durdum. Seslenebileceğim tek bir isim bile yoktu - Ölüm için bile. Ve koleksiyoncuların onlara verdiğim takma adlara yanıt vermesi pek olası değildi. Hayır, o odaya gitmem gerekiyordu.

Etrafıma bakındım. İslî küller üstümdeki tavandan süzülüyor ve duvarları parçalıyordu. Asıl soru, görebildiklerimin ne kadarının ölümlülerin gerçekliğini yansıttığıydı. Ölüler diyarında çürümüş ama gerçekte hâlâ sağlam olan bir duvara çarpmak sadece canımı yakmakla kalmaz, ölümcül bir çöküşe de neden olabilirdi. Ama kalkanlarımı sadece ölümlü düzlemi görecektir şekilde kapatırsam, ateşi de görür ve daha da önemlisi *hissederdim*. Ve bu, kalkanlarım kapalıyken herhangi bir şey görebileceğimi varsayıyordu.

Alt dudağımı çiğnedim. Son birkaç ayımı dikmek için harcadığım fazladan bir kalkanım vardı. Zihnimin gözünde onu ruhumun etrafında cam kadar berrak ama neredeyse aşılmaz bir baloncuk olarak görüyordum. Düzlemlere dokunmadan ve onları birleştirmeden bakmama yardımcı oluyordu. Ama eğer o kalkanı düşürürsem. Gerçeklikte bir yarık açabilir, ardımda başka düzlemlerin izini bırakabilirdim, ama gözlerime güvenerek evin içinde hareket edebilirdim - eğer gerçekliğin kabul etmediği bir şeye rastlarsam, gücüm gördüğüm şeyin var olması için düzlemleri örerd.

Muhtemelen.

Bu teoriyi hiç test etmemiştim. Genellikle uçakları birleştirdiğimde bunu yanlışlıkla yapardım.

"Umarım bu işe yarar," diye mırıldandım, kubbe kalkanını patlattım.

Uçurumun diğer tarafından gelen rüzgâr hızlandı ve etrafımdaki külleri küçük bir kasırgayla karıştırdı. Ev gıcırdadı. Gerildim. *Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.*

Ev başıma yıkılmadığında, ileriye doğru bir adım attım. Hiçbir şey değişmedi ve tuttuğum nefesi bıraktım. *Sadece çocukların yanına git, Alex.*

Bu pek de mükemmel olmayan zihinsel moral konuşmasıyla, cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ederek molozların arasından yolumu bulmaya başladım. Tılsımındaki kalkanlar

Bilezik hâlâ dayanıyordu ve beni etrafımdaki gerçeklik selinin bir kısmından koruyordu ama ana kalkanım çatlamış ve kubbem patlamışken, mezar bana battı, uzaktaki cesetler wyrd büyümü çağırdı. Renk de dünyanın üzerinde yıkanıyordu, Eterik düzlem gerçekliğe doğru itmeye çalışıyordu. Her ikisini de mümkün olduğunca görmezden gelerek binaya odaklandım.

İki kez tökezledim. Gerçeklik değişirken ev sarsıldı ve içine yuvarlandığım duvar, ölümler diyarında gördüğüm şeye doğru yıkıldı. *Belki de bu en iyi plan değildi.* Ama eğer tavan düşerse, beni ezmeden önce etrafımda parçalanacaktı.

Sonunda garip bir şekilde sağlam olan duvara ulaştım. Sadece bir duvar değil, kapısıyla birlikte koca bir odaydı. Kapı koluna uzanmadan önce durakladım.

Kapı gözümün önünde menteşelerinden düşmeye hazır görünüyordu ama bir şey evin bu bölümünü korumuştı ve çok daha iyi durumda olduğunu tahmin ediyordum.

Mezar görüşümün gösterdiğinden daha iyi bir şekil. Bu küçük sağlam bölümü uçurumun karşısında gördüğüm şeyle temas ettirirsem, tüm evin dengesini bozabilirdim. Küçük bir çöküşten sağ kurtulma şansım olsa da yapı çocukların etrafında zararsız bir şekilde parçalanmazdı.

Bu da kalkanımı geri almam gerektiği anlamına geliyordu.

Kalkanı dikmek çok değerli saniyelerimi aldı. Çürümüş kapıdan sarı ışıklardan birinin söndüğünü görebiliyordum, fazla zamanım yoktu. Ruhumun etrafında baloncuk oluşur oluşmaz kapı kolunu tuttum ve çevirerek kapıyı açtım.

Ötedeki oda küçük bir banyoydu ve mezar görüşümde emin olmak zor olsa da, dumandan çok fazla zarar görmemiş gibi görünüyordu. Odanın köşesindeki büyük ayaklı küvette genç bir kız kıvrılmış yatıyordu. *Molly.* Komşunun bahsettiği üç yaşındaki çocuk olduğunu tahmin ettiğim daha küçük bir figürü kucaklamıştı. Sam onu neredeyse tamamen gizleyen bir battaniyenin altına saklanmıştı, böylece eğer mezar görüşüm Güve yemiş ve çürümüş olduğunu göstermeseydi, ruhunun ışıltısını maskeleyebilirdi. Çocuk battaniyenin boşluklarında parlak bir sarı renkte parlıyordu ama ablasının parıltısı donuktu, azalıyordu.

Ölüm küvetin yanında bekledi.

Ben odaya daldığımda başını kaldırıp baktı. Sonra gözleri kapandı, başı öne eğildi. "Burada olmamalısın, Alex."

"Yapma," dedim, küvete doğru adım atarak. "Bırak onları ben çıkarayım."

Kız sesimi duyunca başını kaldırdı. Geniş gözleri uzun bir hastalık geçirmiş gibi çökmüştü, ağzını açıp çığlık atarken sesi zayıftı. Kucağındaki çocuk daha da eğildi, yeni potansiyel tehlikeye bakmak için dönmeden ona doğru sokuldu.

Kız çığlık atmaya devam etti ve zihninin ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama cazibenin beni sarmaya çalıştığı anı hissettim, beni hayal ettiği kabus. *O parıltı kullanıcısı*. Büyü üzerimden geri kayd, kendi güçlerim onun uyuşturulmuş zihninin beni içine sokmaya çalıştığı gerçeklik versiyonunu reddetti. Ve ruhu karardı.

Parıltı yaşam gücüyle ışıltıyı besliyordu ve tükenmek üzereydi.

"Vakit geldi," dedi Ölüm, kıza doğru uzanarak. İleri atıldım. "Hayır. Bekle."

Artık çok geçti. Ölümün eli göğsündeydi, parmakları ruhunu kavırıyordu. Bana küçük, üzgün bir kaş çattı ve "İlacı aldıktan sonra onun için tek bir yol vardı" dedi.

Kolunu kaldırdı ve kadının azalan ruhunu serbest bıraktı. Çılgılığı kesildi, vücudu sarktı. Kollarındaki çocuk kımıldadı ama hareket etmedi. Kızın öldüğünü bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

"En azından hayaleti sorgulamama izin ver." Çünkü ben zaten hissedebiliyordum

Cesedindeki boşluk - eğer bir gölge yükseltebilseydim, bu sadece bir yankı olurdu, muhtemelen işe yaramayacak kadar soluk. Ve bu uyuşturucuyu kimin dağıttığını bulmamız gerekiyordu. Sokaklardan temizlenmesi gerekiyordu. İnsanlar ölmeye devam edemezdi.

Bu kabuslar, gündüz rüyaları ya da her neyse.

Ölüm'ün kaşları daha da çatıldı. "O huzursuz bir ruh değil. Yorgun ve yoluna devam etmeye hazır." Demek istediğini vurgulamak için bileğine bir fiske vurdu ve Molly'nin ruhu, ruhlar nereye giderse oraya gitti.

Lanet olsun.

"Peki ya . . . ?" Bakışlarım çocuğa kayd.

"O güvende," dedi Ölüm ve omuzlarıma pençelerini geçirdiğini fark etmediğim gerginlik gevşedi. Sözlerini onaylamak için başımı salladım ve o da omzumun üzerinden evin önüne doğru baktı.

Sonunda Molly'nin ölümüyle evde bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Bunu doğrudan söyleyemezdim ama yaşam gücü cazibeyi beslemeyi bırakır bırakmaz alevler de yok olmuş olmalıydı. O olmadan

Büyülü ateş ve ürkütücü gölge canavarlardan oluşan barikatın ardından itfaiyeciler eve giriyordu.

Kız kardeşi soğumaya başlamadan ve cevap vermeyeceğini anlamadan önce Sam'i dışarı çıkarmanın zamanı gelmişti. Küvete yaklaşıp bir adım öne çıktım. Ölüm elini uzatıp yüzümün yan tarafını yokladı ama hiçbir şey söylemedi. Bu da iyi oldu. Ona kızmıştım. Muhtemelen bu adil bir tepki değildi, o sadece işini yapıyordu. Hayır, işini değil. Dünyadaki işlevini yerine getiriyordu. Ama kızgındım ve biraz incinmişim, mantıksız ya da değil ve o anda onunla konuşmak istemedim. Bu yüzden, o uzun süren okşamadan sonra ortadan kaybolması iyi oldu.

Küvetin yanında diz çöktüm. "Merhaba, sen Sam misin?"

Battaniyenin altından minik bir el çıktı ve onu bana bakan iki kahverengi gözü görebileceğim kadar kaldırdı. Bir süre sonra çocuk başını salladı.

"Tanıştığımıza sevindim Sam. Ben Alex ve seni buradan çıkaracağım, tamam mı?"

Çocuk battaniyenin altından biraz daha uzağa çıktı. "Bu Lancelot," dedi ve battaniyenin altında tuttuğu, neredeyse kendi boyunun yarısı kadar olan oyuncak ayıyı gösterdi. "Beni kötü şeylerden koruyor."

Ayıya baktım. Mezar görüşümde çürüyüp gitmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Keçeleşmiş kürkü ve birkaç kel noktasıyla biraz bitkin görünüyordu ama çürümüşten çok sevilmişe benziyordu. Pençesine eski bir kıl kabzayla tutturulmuş folyodan yapılmış küçük bir kılıcı vardı ve Daha fazla folyo, derme çatma bir kask olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle başını sarıyordu. Merakla, büyü algılama yeteneğimin önce ayının, sonra da odanın geri kalanının -evde bağışlanan tek odanın- üzerinde gezinmesine izin verdim. Ama orada

sihir yoktu. En azından cadı büyüü yoktu. Sadece bir çocuğun güven ve inancının gücüydü.

Zorla gülümsedim. "Lancelot iyi iş çıkardı, bebeğim. Şimdi gel, gidelim."

Uzanarak hem çocuğu hem de onun küçük cesur ayısını kaldırdım. Sam boştaki kolunu omuzlarıma doladı ama sonra dönüp küvete baktı.

"Peki ya Mol-mol?" diye sordu ablasına bakarak. "O uyuyor."

Ağzımı açtım, tekrar kapattım. Yas tutan sevdiklerimle bolca uğraştığım bir işteydim ama ölümü üç yaşındaki bir çocuğa açıklayacak donanıma sahip değildim.

Yaşlı. Belki de bir çocuğa kız kardeşinin öldüğünü söyleyecek kadar cesur değildim. Her iki durumda da, onu odadan çıkarırken basitçe "İtfaiyeciler onu almaya gelecek" dedim.

Bu çözümü kabul ederek başını salladı. Sonra küçük başını omzuma yasladı ve ayısına sıkıca sarıldı.

İnanç büyüğü gerçekten de en lanet şeydi. Öldüren bir büyü yapabilirdi ama aynı zamanda bir oyuncak ayının koruyuculuğuna inanan küçük bir çocuğu da koruyabilirdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

''

defteri," dedim yatağımda dikleşerek. Sonra bir dalga

Başım dönmeye başladı ve tekrar yastıklarına yığıldım.

T"Ne?" Falin, dizüstü bilgisayarının önündeki tek bar taburesinde oturduğu yerden bana bakmak için dönerken sordu. Falin'in kucığına kıvrılmış olan PC başını kaldırdı.

Köpeğim resmen bir haindi.

İnledim ve odaya giren parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kapattım. Akşamdan kalma hissediyordum. Keşke büyüünün etkisiyle yavaş yavaş solmak yerine akşamdan kalma olsaydım. Ama hayır, dün gece hiç içki içilmemişti. Polislere ve itfaiyecilere eve nasıl girdiğim ve yangının neden aniden ortadan kaybolduğu konusunda bir sürü yaratıcı kaçamak ifade verdim. Sonra garip bir eve dönüş, kör ve titreyerek üst kata tökezleyişim ve Falin'in yatağına paylaşmasına izin vermeyi kesinlikle reddedişim. Bu oyunu daha önce de oynamıştık ve kalp atışlarım için iyi sonuçlanmamıştı. Gecenin bir yarısı Ölüm'ün yanağına öptüğüne dair belli belirsiz bir anım vardı ama bu bir rüya olabilirdi.

"Peki ya bir defter?" Falin tekrar sordu.

Gözlerimi açtım ve zihnimi, uyandığımda aklıma gelen ilk düşünceyi yeniden gözden geçirmeye zorladım. Neydi o? "Ah, evet. Defter mi? Herkesin Eternal Bloom'un VIP alanına girerken imzalaması gereken. Biz Simyacının Faerie'de faaliyet gösterdiğini biliyoruz ama ilaç Nekros'ta dağıtılıyor. Bu da öcülerimizin gidip gelmesi gerektiği anlamına geliyor. Defteri incelersek, hareketlerinde bir düzen bulabilir ve bekleyebilir."

Falin başını salladı ama bu bir onaylamadan çok küçümseyen bir hareketti. "Bana Bloom'un defterini almaları için ajanlar gönderdim.

Dün gece aradığımız kişi. Ayrıca her iki öcünün de ortaya çıkma ihtimaline karşı Bloom'un hem içinde hem de dışında konuşlanmış ajanlarım var."

Oh. Görünüşe göre sandığımın yarısı kadar bile zeki değilmişim. İç çekerek yuvarlandım ve açık panjurdan gelen ışık doğrudan gözlerime vurunca gözlerimi kısıtım. Durdum. Çok fazla ışık vardı.

"Saat kaç?"

Falin başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan, "Neredeyse öğlen," dedi. Öğlen mi? *Saçmalık.* "Geç kaldım. Çok geç kaldım. Alarmım neden çalmadı?" "Kapattım," dedi, en ufak bir özür belirtisi göstermeden.

"Sen

Uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyordu."

Ona bakakaldım. Uyumaya mı ihtiyacın vardı? Ofisi açmam gerekiyordu. Rianna ve Bayan B enerjilerini korumak için Faerie'de kaldıkları için ofisi yönetecek bir tek ben kalmıştım. Ama bundan daha da fazlası, ayağa kalkmam gerekiyordu.

Dava üzerinde çalışıyordum. Uyku beni daha iyi yapmayacaktı; Faerie ile bir bağ kurmak tek yoldu.

Falin yüzümdeki şaşkın ifadeye omuz silkti. "Ofisinizin haftanın geri kalanında kapalı olacağını belirten bir tabela asması için ofisinize bir ajan gönderdim."

Harika. En azından bu da bir şeydi. Ve simyacıyı bulmaya odaklanmam için beni serbest bıraktı. "Kölelere sahip olmak güzel olmalı," diye mırıldandım ve sonra bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Üzerimde hâlâ dunkü kot pantolonum vardı. Odanın diğer ucundaki şifonyerime doğru yürüdüm ama pantolon çekmecemi boş buldum. Şifonyerin yanındaki kirli giysi yığınınına baktım. Bayan B benim kişisel ev/ofis brownie'm olmaya karar verdiğinden beri kendi çamaşırlarımı yıkamamıştım. Artık Faerie'ye döndüğüne göre, görünüşe göre temiz kıyafetim kalmamıştı. Üzerimdeki giysilere baktım. Muhtemelen onlar da diğer kirli giysiler kadar iyiydi. Falin'e geri döndüm. "Kraliçe davayı tartışmanızı yasaklamadı mı? Ne söyledin Bloom'a gönderdiğin ajanlar?"

Bana kaşlarını çatı. "Ben kış şövalyesiyim ve kış sarayının FIB'sinin baş ajanıyım. Ajanlarıma iki fae bulmalarını ve gözaltına almalarını istediğimi söylüyorum, bana nedenini sormuyorlar."

Doğru. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi biraz yemek ye. Kahvaltı hazırladım ama o daha önceydi. Nükleer bomba atman gerekecek." Buzdolabını işaret etti. "O zaman üstünü değiştir. Kamp ateşi gibi kokuyorsun."

Görünüşe göre bu kıyafetler diğerleri kadar iyi değil. Cidden çamaşır yıkamam gerekiyordu.

Listeye başka bir şey eklememişti, yani ya planları beni besleyip temizlemekten öteye gitmiyordu ya da bana söylemek istemiyordu, bu da muhtemelen çok zayıfladığıma karar verdiği ve beni Faerie'ye götürmeyi düşündüğü anlamına geliyordu. Bir plana ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Waffle, yumurta ve sosis dolu tabağı elime alırken, "Sanırım taşkın yataklarına gitmeliyiz," dedim.

Falin başını kaldırdı, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

Arka cebimden telefonumu çıkardım, dün büyümlü folklor kitabını okurken aldığım notları çıkardım ve tezgahın üzerinden Falin'e uzattım. "Hikayelerin çoğunda Jenny Greenteeth bir su cadısı olarak tanımlanıyor. Geleneksel olarak bataklık ve bataklıklarda yaşar.

Suyun kenarına çok yaklaşan yaramaz çocukları boğuyor," dedim yemek ısırlıkları arasında. "Taşkın yatağı tam olarak bir bataklık sayılmaz ama Nekros'un normal yaşam alanına en yakın yer burası. Ve burayı aramak, halk arasında merdiven altlarında yaşadığı söylenen Tommy Rawhead'i aramaktan kesinlikle daha kolay olacaktır."

Falin pek ikna olmuş görünmüyordu ama kaybedecek neyimiz vardı ki?

- - -

Ayrılmadan önce Caleb'la konuşmak için aşağıya indim. Bana bağımsız fae'lerin Kış Kraliçesi'nin sarayını kaybetme olasılığı hakkında dedikodularla dolu olduğunu ama kimsenin iki öcüyü gördüğünü kabul etmediğini söyledi. *"İtiraf edecekti."* Kullandığı kelimeler bunlardı.

Falin'e de aynı şeyi tekrarlardım ve dudakları daha önce onda hiç görmediğim bir gülümsemeye dönüştü. Bir gülümsemenin hak ettiğinden daha karanlık, daha hüznüydü ve onu bir yabancı gibi gösteriyordu. "Belki de soruyu soracak başka birine ihtiyaçları vardır."

"Taşkın yataklarındaki fae'leri tehdit etmeyi mi planlıyorsun?" Arabasına doğru yürürken sordum.

Cevap vermedi, dümdüz önüne baktı.

İç çektim. Gönüllü bilgi vermedikleri için yerel bağımsızları tehdit etme fikrine pek sıcak bakmıyordum. Bu bir zorbalık hareketiydi. Mahkemelerin oldukça sık kullandığı ve benim mahkemelere katılmak istemememin bir nedeni. I

Caleb'in ilk kez onunla konuşmasını istediğimde söylediklerini hatırladım. Benim için bağımsızlar, mahkemelerle çok fazla bağlantım olduğu konusunda. Ürperdim.

Bu kesinlikle bu algıyı güçlendirecekti. Bundan nefret ediyordum ama aynı zamanda kendi saatimin de işlediğinin, Glitter'ın yığıldığı ceset sayısının ve Falin'le birlikte tüm sel yatağını tek başımıza arayamayacağımızın da farkındaydım. Yerel su ruhlarından bazılarıyla konuşmamız gerekecekti.

Yol gergin bir sessizlik içinde uzayıp gidiyordu. Sionan Floodplains Doğa Koruma Alanı'nı en son ziyaret ettiğimde, parçalanmış ayaklardan oluşan bir piramit bulmuştum. Buranın en sevdiğim yerlerden biri olmadığını söylemek hafif kalırdı.

Ayrıca, hala uygun bir ayakkabım yoktu ve uyluk yüksekliğindeki, kama topuklu botlarım çamurda kamyon sürmek için yapılmamıştı.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Falin'in torpido gözünü açıp çantayı saklamadan önce cep telefonumu cebe attım.

Bakışlarım Falin'in bir gün önce bolca kullandığı ilk yardım çantasına takıldı ve ona baktığımda bugün hareketlerinin çok daha yumuşak olduğunu fark ettim. Gözlerinin etrafındaki küçük acı çizgileri de yoktu. Tamamen iyileşmiş olamayacağını biliyordum ama gerçekten de hızlı iyileşiyordu.

Falin çakıllara park etti. Sonra ikimiz de ağaçların arasına doğru ilerledik. En azından birkaç ay önceki yağışları almamıştık, bu yüzden bazen bataklık olan bir arazi için takip ettiğimiz yollar oldukça kuruydu.

"Bunu nasıl yapmalıyız?" Patikaya ulaştığımızda sordum.

"Yerel halktan birkaç kişinin genelde nereye gittiğini biliyorum. Oradan başlayacağız.

Birkaç soru sor."

Doğru.

Falin patikadan sapana kadar yaklaşık kırk beş dakika yürüdük. Bir yirmi dakika daha, bu sefer ayaklarımızı emen çamur ve bileklerimizi dolaştıran çalılıkların arasından geçtikten sonra Falin elini kaldırdı ve durdu.

Etrafına ve sonra gökyüzüne baktı, sanki öğle güneşi onu eski denizcilerin yıldızlara bakarak yönlerini buldukları gibi yönlendirebilirmiş gibi. Görünüşe göre tatmin olmuş, seslendi, "Shellycoat. Göster kendini."

Bekledim, izledim ve dinledim. Rüzgâr ağaçlarda ıslık çalıyor, kuşlar birbirlerine sesleniyor ve uzaktan Sionan Nehri çalkalanıyordu ama hiçbir fae cevap vermiyordu. Ayaklarımı sürüyordum.

Hiçbir şey.

"Sanmıyorum-" diye başladım ama sonra çok belirgin bir *tıkırtı* duydum sağdan gelen tıkırtılar. Uzun boylu, incecik bir fae bir ağacın arkasından çıkarken döndüm. Ayak sesleri duyulmuyordu ama attığı her adımda paltosunun altındaki bir şey şingirdiyordu.

"Sen mi çağırdın, Şövalye?" diye sordu, boyuna göre doğrulurken.

Fae, bir öcünün karikatürize edilmiş halini andırıyordu: keskin açılar, eklemleri topuzlu söğüt gibi uzun uzuvlar ve komik derecede büyük bir burun. Ama öcü değildi ve konuştuğunda nasıl görüldüğünü unutuyordunuz çünkü sesi şimdiye kadar duyduğum en rahatlatıcı, ahenkli seslerden biriydi - muhtemelen tehlikeli bir şekilde. Tam olarak ne tür bir fae olduğundan emin değildim ama biri bana sirenlerle akraba olduğunu söylese ona inanırdım.

"Ben yaptım. Jenny Greenteeth adında bir fae hakkında bilgiye ihtiyacımız var. Bu bölgede yaşıyor olabilir."

Fae'nin karanlık bakışları Falin'den bana kaydı ve selamlamak için başını hafifçe eğdi. "Alex."

"Malik," dedim sesimi dikkatlice boş tutarak. Fae'yi en son gördüğümde Faerie'de bir tutsaktı ve kraliçe için şarkı söylemeye zorlanmıştı. Teknik olarak onu serbest bırakmıştım, ama en başta götürülmesinin benim hatam olduğunu düşündüğünden oldukça emindim, bu yüzden en büyük hayranım olacağına güvenmiyordum. Ayrıca az önce kış sarayının şövalyesi ve infazcısıyla ortaya çıkmıştım ki bu bana hiç puan kazandırmazdı.

Falin yerine bana hitap ederek, "Senin yeşil adam bana zaten su cadılarını sordu," dedi.

Başımı salladım. Yeşil adam, birçok fae'nin Caleb dediği şeydi. Caleb. Bağımsızların gerçek bir hiyerarşisi yoktu, ancak taşkın yataklarındaki fae'ler arasında bir lider olsaydı, bu Malik olurdu. Öyle değildi.

Caleb'ın benim adıma konuştuğu fae'lerden biri olması beni şaşırttı.

"Peki ona ne söyledin?" Falin sordu.

Uzun boylu fae omuz silkti. "Onu görmedim."

Yalan söyleyemezdi, yani bu oldukça açık görünüyordu.

Ama Falin tatmin olmamıştı. "Onun hakkında konuşan başka bir fae ya da o olabilecek birini duydun mu?"

"Sadece sen ve yeşil adam," dedi Malik bir omuz silkme hareketiyle, ama bu hareket zorlama ve sert görünüyordu.

Ona kaşlarımı çattım. "Bir şey biliyorsun."

"Onun hakkında hiçbir şey *bilmiyorum*,
Planeweaver." "Ama bir şeylerden
şüpheleniyorsun."

Bakışları benden Falin'e ve oradan da tekrar bana kaydı ve uzun parmaklı
ellerini sıktı. "Tahminde bulunmaya cüret edemem ..."

"O zaman başlasan iyi olur," dedi Falin, Malik'e doğru bir adım atarak.
"Yoksa seni kış zindanlarına attırırım, böylece bu spekülasyonları düşünmek
için bolca zamanın olur."

Malik yutkundu, tüm vücudu sanki Falin'den geri çekilmeye çalışıyormuş
gibi sarkıyordu. "Sanırım bilgi karşılığında bir şey teklif etmiyorsun?" diye
sordu, ama sesi umutlu olmaktan çok uzaktı.

Falin diğer fae'ye doğru bir adım daha attı. Malik teknik olarak daha
uzundu ama Falin'in ne kadar heybetli -tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum
bile- görüldüğünü unutmak kolaydı. "Sana Faerie'ye tek yönlü bir
yolculuktan kurtulma şansı sunuyorum."

Malik daha da geriye çekilerek kendi üzerine çöktü.

"Takas teklif ediyorum," dedim bir adım öne çıkarak. "Doğrudan bilginiz
olmadığı için, sadece küçük bir iyilik, ama bir iyilik."

Falin bana kaşlarını çattı ama Malik canlandı.

"Benim seçimim mi?"

"Hayır, benim. Ve bu iyiliğin gerçek değeri, vereceğiniz bilginin Jenny
Greenteeth'in yerini tespit etmemize yardımcı olup olmamasına bağlı olacak."

Malik uzun burnunun köprüsünü tek çengelli parmağıyla ovuşturarak beni
inceledi. "İyi görünmüyorsun, planeweaver."

Cevap vermedim. Ona Jenny'yi bulmak için kişisel olarak ne kadar riske
girdiğimi söylemeyecektim - bu sadece ona iyiliği tatlandırmak için bir koz
verirdi.

Falin, Malik'e bir adım daha yaklaşarak, "Teklifi kısa bir süre için
masada," dedi. "Benim tehdidim devam ediyor."

Malik elini bıraktı. "Doğru. Dediğim gibi, kesin bir şey değil ama buranın
çok kuzeyinde bir dizi küçük gölet var. Yakın zamanda bunlardan biri bariz
bir sebep olmaksızın kirlendi. *Nixie*'ler oraya yaklaşmıyor. Kesin bir şey değil
ama Peg Powler'la son karşılaştığımda nemli, kokuşmuş bataklıklarda
avlanmayı tercih ediyordu. Ama tüm bildiğim bu, cadalozun kendisini
görmedim."

İsmi Jenny'nin takma isimlerinden biri olarak tanıdım, ancak hangi
hikayelerin hangi isimleri içerdiğini şimdi hatırlayamıyordum. Bunun bir
önemi yoktu;

Masalların çoğu aynı temaya sahipti.

Falin çenesini ovuşturdu, sanki Malik'in cevabından memnun kalmamış gibi görünüyordu. Bense Malik'in gösterdiği yöne doğru aceleyle gitmemek için ayaklarımı sıkı sıkıya kontrol etmek zorundaydım.

Falin birkaç soru daha sordu, çoğunlukla kirlenmiş göletin yerini ve oraya giden ve oradan gelen en doğrudan yolu netleştirdi. Sonra da diğer fae, bataklığa geri döndüğünde titremeye başlamıştı. Malik'in bize gletlere kadar rehberlik etmesini tercih ederdim, ama onun Yönler açıktı ve alabildiğimi alacaktım. Ne de olsa sonunda bir ipucumuz vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

“ Bu o olmalı," dedim karanlık sudan birkaç metre uzakta durarak. Malik'in tariflerini takip etmek yeterince kolaydı, ana patikadan o kadar da uzaklaşmamıştık. *Çocukları yemek daha kolay.* Kapının eşiğinde dolaşırken. Titredim ve göletten bir adım geri çekildim. "Şimdi ne olacak?"

Falin yosun kaplı suyun genişliğine baktı. "Şimdi onun kapısını çalacağız."

Öne doğru bir adım attı ve sihirli bir şekilde sakladığı kim bilir neresinden bir bıçak çıkardı. Bıçağın kenarını avucunun içinde sürükleyerek ince bir yarık açtı. Kan yüzeye doğru fışkırdı ve o da göletin kenarında. Elini suyun üzerinde gezdirerek birkaç kırmızı kan damlasının sümüksü yeşil yüzeye düşmesine izin verdi. Ardından, sihirli bir şekilde güçlendirilmiş olması gereken bir sesle, "Jenny Greenteeth, seni çağırıyorum. Kış sarayının şövalyesi olarak, seni katılmaya zorluyorum."

"Bu gerçekten işe yarayacak mı? Kış bölgesindeki herhangi bir fae'yi zorlayabilir misin?" Durgun yüzeyi izleyerek sordum. Gölet büyük değildi, en geniş noktasında belki elli fitti. Yaz kuraklığı sırasında muhtemelen en derin kısımlar hariç hepsi yok olmuştu.

"Eğer sıradan bir saray mensubu ya da bağımsız olsaydı ve evde olduğunu varsayarsak, o zaman evet, işe yarardı. Ama kime yemin ettiğini bilmiyoruz. Bir soyluyu ya da bir soylunun altında yemin etmiş bir fae'yi zorlayamam."

Ve Icelynne simyacının Sleagh Maith olduğunu düşündüğünü söylemişti. Jenny ona yemin ettiyse, bu işe yaramaz. Elbette işe yaraması için doğru yerde olduğumuzu ve Jenny'nin evde olduğunu ummak zorundaydık.

Hiçbir şey hareket etmedi ya da suyu rahatsız etmedi.

Malik göletin kirlenmiş olduğuna dair değerlendirmesinde haklıydı. Durgun su kokuyordu, yosunlar birkaç bulanık nokta dışında her yeri kaplamıştı,

Kenarlardaki çamur çürüyen balıklar ve yosunlarla doluydu. Ama burası taşkın yataklarıydı. Sürekli su basar ve sonra tekrar boşalırdı.

-Bunun göletin doğal döngüsü olmadığını kim söyleyebilirdi ki? *Bunun dışında Nixie'ler ona yaklaşmaz.* Onlar hakkında bildiklerime göre, nixiler zararsız ve oldukça çocuksu su ruhlarıydı. Kehanette bulunma eğilimleri vardı. Suyun üzerinde dans etmelerine rağmen ölümleri sadece tahmin ettiler, buna neden olmadılar. Yeterli büyüklükteki tüm su kütlelerine ilgi duyuyorlardı, bu yüzden bu göletten kaçınmaları gerçekten tuhaf olabilirdi. Malik kesinlikle öyle olduğunu ima etmişti. Ama yine de, Fae'ler gerçeği gizlemek için genellikle imalara güvenirlerdi. Yalan söyleme yeteneğine sahip olmamak, yaratıcı olmanız gerektiği anlamına geliyordu.

Su hareketsiz kaldı.

"Sence dışarıda mı yoksa yanlış yerde miyiz?" Cevap vermek zorunda olmadığı ihtimalini bilerek görmezden gelerek sordum.

Falin avucuna bir mendil sardı -insanlar hâlâ mendil taşıyordu- ve kaşlarını çatarak kıpırtısız suya baktı. "Geri dönerse diye bölgeyi gözetlemek için birkaç ajan göndereceğim."

Bu iyi bir fikirdi. Göletin kenarı boyunca birkaç metre daha yürüdüm, dallanıp budaklanmadığını görmeye çalıştım. Bir şey duygularımı harekete geçirdi ve durdum.

Falin cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Sinyal yok." Etrafına bakındı, sanki doğa koruma alanındaki hangi noktanın cep telefonu sinyali alma olasılığının daha yüksek olduğuna karar vermeye çalışıyordu. "Geri dönsek iyi olacak."

Başımı salladım ama duyularımın algıladığı şeye odaklanmaya çalışırken hareket dikkatimi dağıttı. Büyü değildi, en azından Aetheric cadı büyü değildi. Ama tanıdık gelen bir şeyler vardı. Birkaç adım daha attım - buraya gelmek için kullandığımız yolun tersi yönde.

Falin hâlâ telefonunu havaya kaldırmış parmaklıkları arıyordu ama onu takip etmediğimi fark edince döndü. "Geliyor musun?"

"Evet. Evet, sen devam et, ben birazdan yetişirim." Bu da *neydi?* Tenimi gıdıklıyordu, ama rahatsız edici bir his değildi ve bölgedeki çeşitli hayvan bedenlerinden bana ulaşan mezar özünün soğukluğunun aksine, bu ... *sıcak* hissettiriyordu.

"Yolun hemen aşağısında olacağım," dedi Falin ama kaşları çatıldı ve Falin'in gösterdiği yöne doğru gitmedi.

Ona bir kez daha başımı salladım, duyularımla ulaşmaya çalışırken zar zor dinliyordum. Burada kesinlikle *bir şey* vardı. Kötü niyetli gibi hissetmiyordum ama

Yine de durup çizmelerimdeki kınından hançerimi çıkardım. Ne de olsa Jenny'nin gözden uzak bir yerde saklanıp saklanmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çalılıkların arasından dikkatle yolumu seçerek, sihrin izini, iplik yumağına kadar takip edebileceğim çözülmüş bir ip parçasıymış gibi takip ettim. İzler beni göletin kenarından uzaklaştırıp küçük bir ağaçlığın içinden geçerek bir açıklığa götürdü. Açıklığın tam ortasında küçük bir fidan vardı ve takip ettiğim iz ince ağacın etrafında doruğa ulaşıyordu.

Ona dikkatle yaklaştım. Ekim ayını yaralamış olmamıza rağmen, koyu parlak yapraklar hâlâ dallara tutunuyordu ve çiçekler yeşil yaprakların arasında tek tük açıyordu.

Bir amaranthine ağacı.

Peri bitki örtüsü konusunda uzman değildim ama bildiğim diğer tek amaranthine ağacı Ebedi Çiçek'in VIP bölümünün ortasında yetişiyordu ve Peri'ye açılan bir kapı görevi görüyordu. Tüm ağaçların kapıları işaretleyip işaretlemediğinden, işaretlediyse de bu kapıların ağaçların kök saldığı her yerde rastgele açılıp açılmadığından emin değildim ama bu ağacın kirli gölete bu kadar yakın olmasından hoşlanmadığımı biliyordum.

Ayrıca, ağaç patikadan o kadar da uzakta değildi ve deneyimlerime göre çiçeklerin hipnotik bir niteliği vardı. Nekros'un ihtiyacı olan tek şey, yürüyüşçülerin Faerie'ye rastladıktan sonra kaybolmaya başlaması ve dönüşenlere dönüşmesiydi.

Ayrıca, Büyülü Uyanış'tan sonra yapılan anlaşmalar nedeniyle, bir geçidin korumasız ve sınırsız olması tam da bu nedenle yasadışıydı. Resmi birinin bu ağaçtan haberdar olması gerekiyordu ve hey, ben de baş FIB ajanıyla birlikte ormandaydım - konu fae meseleleri olduğunda bundan daha resmi bir şey olamazdı.

Hançerimi kınına soktum ve cebimden telefonumu çıkardım. Tabii ki çekmiyordu.

Lanet olsun.

Telefonumla birkaç fotoğraf çektim ve sonra etrafımdaki açıklığı inceleyerek yer işaretlerini seçmeye çalıştım. Muhtemelen büyüün akışını ağaca kadar takip edebilirdim ama her ihtimale karşı bazı işaretler istedim ölümlü gerçekliğe dayanıyordu. Neredeyse tüm folklorun hemfikir olduğu bir şey varsa, o da Faerie'ye açılan bir kapıyı bir kez bulmanın onu bir daha bulabileceğinizi göstermediğiydi. Gerçi bu hikâyeler insanların Peri'yle etkileşime girmesiyle ilgiliydi ama yine de tedbirli olmak üzmekten iyidir.

Göletin kenarına geri döndüm ve beni fidana geri götürmeye yardımcı olabileceğini düşündüğüm her şeyi not ettim. Aramakla o kadar meşguldüm ki yer işaretleri ve sinyal için telefonu kontrol ederken tam arkamdaki su sıçraması kaydedilmedi.

En azından yeşil renkli bir çift kol omuzlarımı sarana, bir el ağzımı kapatana ve geriye, kirli suya doğru sürüklenene kadar.

- - -

Çıglık attım ama su çoktan etrafımda yükselmeye başlamıştı ve sesim baloncukların içinde hapsolmuştu. Öğleden sonra güneşi bir yosun perdesinin ardında kayboldu. Gözlerim kirli sudan yanıyordu ama onları sıkıp kapatmaya cesaret edemedim.

Ve kollar beni aşağıya doğru sürüklemeye devam etti, yüzeyin ışığı göz kırpyordu.

Gölet bu kadar derin, kıyıya bu kadar yakın olamazdı. Ama öyleydi. Her nasılsa.

Çırpınarak hançerimi botumdan çıkarmaya çalıştım. Sümüksü siyah bir yosun ipi bileğime dolandı ve onu vücudumdan uzaklaştırdı. Başka bir iplik diğer bileğimi, sonra üst kollarımı, ayak bileklerimi, belimi, hareketsiz kalana kadar sardı. Ancak o zaman omuzlarımı saran kollar beni serbest bıraktı.

Karanlık suda, başımın üzerinde süzülürken ve sonra baş aşağı duran yüzü benimkinden birkaç santim ötede olacak şekilde dönerken figürün şeklini ancak seçebiliyordum. Jenny gülümsedi ve adaşının sivri yeşil dişlerini gösterdi.

"Aman Tanrım," dedi nefesinin altından mırıldanarak. Yasalara rağmen Suyun akustığı sayesinde sözlerini net bir şekilde duydum. Konuşurken baloncuk bile çıkarmadı. "Benimle oynamaktan daha iyisini bilecek kadar büyüksün. bataklık."

Kaşlarımı çattım ve beni tutan bağları çektim.

"Neden bu kadar sessizsin?" Güldü. "Göründüğünden biraz daha zekisin o zaman. Ama havanı korumanın bir faydası olmaz. Ve ilk dibe battığında attığın çıglık sana pahalıya patlayacak."

O haklıydı. Göğsüm yanıyor, ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla ağrıyordu. Ne kadar zamandır suyun altındaydım? Bir dakika mı? Bir buçuk dakika mı?

Jenny iki büklüm oldu ve tekrar yüz yüze gelene kadar aşağı süzüldü. Koyu renk saçları etrafına dökülüyor, suyun karanlık derinliklerine karışıyor ve bana değer biçen bir bakış atıyordu. Çırpınmaya devam ettim.

"Seni canlı istiyor," dedi gülümsemesi solarak. "Nedenini anlamıyorum. Ama daha ne kadar havan var? Belki ben boğulurken sen de kazara boğulursun. Seni bastırmak için." Uzun parmaklı bir elini göğsünün üzerine bastırdı. "Zavallı Jenny'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu." Tekrar güldü.

Lanet olsun. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Çabuk ol.

Kalkanlarımı indirip etrafa bakındım. Göletin dibinde bol miktarda ölü şey vardı, kemiklerini hissedebiliyordum ama neyse ki hiçbiri insan değildi. Ne yazık ki, geyik ve domuz gölgeleri boğulmamı engellemek için pek bir şey yapmayacaktı. Beni tutan yosunlara baktım, umudumu yitirmiştim ama bunun sadece inanmayacağım bir cazibe olduğunu umuyordum.

Değildi.

Deniz yosunu sadece gerçek değil, canlıydı da, bu yüzden onu ölüler diyarına sürükleyip çürütemezdim. Lanet olsun. Dudaklarımın arasından bitkin bir hava kabarcığı süzüldü. Oksijene ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Jenny beni izledi, ben boşuna çabalarken zevkle kıkırdadı.

Ham Aetheric enerjiyi çekip faydalı bir şeye dönüştürmeyi düşündüm. Deniz yosununu yakıp yok edecek bir ateş topu mu? *Suyun altında, bu işe yarar mıydı?* Ya da belki etrafımda temiz havadan oluşan bir cep. Ama bu tür büyüleri nasıl yapacağımı bilsem bile, ki bilmiyordum, bu gölet her neyse ya da her neredeyse, ölümlüler âleminde tamamen var değildi çünkü Aetheric enerjinin sadece en ince tellerini görebiliyordum.

Artık titreyen dudaklarımdan daha fazla hava kaçtı.

Hayır, bu şekilde ölmeyeceğim. Ölmeyeceğim.

Ama zamanım kalmamıştı. Vücudum istemsiz bir su nefesi aldı.

Su ciğerlerime hücum ederken ağır ve yoğun hissediyordum. Acı göğsüme yayıldı ve çırpınışlarım kaçma çabasından spazmlara dönüştü.

Jenny ellerini çırpıttı. "Oh, bu benim en sevdiğim bölüm."

Vücudum kasıldı, suyu dışarı atmaya çalıştım ama yerini alacak daha fazla sudan başka bir şey yoktu. Göğsümdeki acı dayanılmazdı ama kollarım uyuşmuş ve ağırlaşmıştı. Bacaklarım da öyle.

Uzaklardan bir yerden bir su sıçraması ve yankılanan bir patlama sesi duydum. Sonra sadece karanlık vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

T Karanlık daha fazla acıya ayrıldı. Su öksürdüm. Sonra kutsanmış, serin hava ciğerlerime doldu.

Bu hissin tadını çıkarmak için bir dakikadan az zamanım vardı ki vücuduma bir spazm girdi ve daha fazla su kusarak kasıldım. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları henüz açmadığımı fark ettim. Göz kapaklarımı geriye doğru sıyırmaya zorlamadan önce bir an daha öksürdüm ve tükürdüm.

Falin üzerime diz çöktü, bir eli hâlâ göğsümün ortasındaydı ve yüzünde çaresizlik okunuyordu. Ona iyi olduğumu söylemeye çalıştım ama öksürüğümü durduramıyordum. Boğazım acıyordu, göğsüm yanıyordu ama ciğerlerim son damla çamuru da dışarı atmaya çalışıyordu.

Falin yan tarafıma dönmeme yardım etti, bir eliyle başımı arkaya yatırarak nefes yolumun açık kalmasını sağladı, diğer eliyle de sırtımı ovdu. Biraz daha öksürdüm, tüm vücudum titriyordu. Derin bir nefes çekerek, ciğerlerimden geri patlamasına izin vermeden önce bir kalp atışı tutmaya odaklandım. Sonra iki kalp atışı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra konuşacak kadar nefesim kesildi.

"Jenny?" İsmim bir vıraklama olarak ortaya çıktı, bu çaba ağrıyan boğaz yanması daha kötü.

"Onu vurdum ama kaçtı," dedi Falin ve burnumdan birkaç santim ötede çamurun içinde yatan karanlık nesnenin Falin'in silahının kabzası olduğunu fark ettim.

Çamur demişken, çamurdan kurtulmaya hazırdım.

"Kalkmama yardım et," dedim oturmaya çabalayarak.

Falin ellerini koltuk altlarımdan geçirdi ve beni ayağa kaldırdı ama orada durmadı. Ayağa kalktığımda kolları etrafıma dolandı ve beni göğsüne doğru çekerek sıkıca kucakladı. Hâlâ titriyordum, nefesim hırıltılı bir şekilde dışarı çıkıyordu. Buna bir de gölete dalmamın beni üşüttüğü gerçeğini ekleyince, Ekim esintisi ıslak bedenimden kayarak

Giysilerimi giydim ve en azından bir süreliğine Falin'in sıcak göğsüne yaslanmaktan çok mutluydum. Yorgun bedenimin onun güçlü kollarının rahatlığının tadını çıkarmasına izin verdim ve belki de sadece bir kalp atışı için, aylar önce her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce paylaştığımız geceyi anımsadım.

Ama bu karmaşık bir durumdu ve Falin'in duygularımdan daha fazlası için bir tehlike olduğunu unutmama izin veremezdim.

Kollarımı kaldırarak göğsüne bastırdım. Beni bırakmadı. Kolları beni nazik ama kırılmaz bir kucaklamayla korurcasına sardı. Başımı geriye doğru eğdim, omuzlarımı büktüm. Ancak o zaman arkasındaki figürü görebildim.

Eğer bu kişi Jenny Greenteeth ya da silahlı Tommy Rawhead olsaydı, ikimiz de ölmüş olurduk. Ya da belki de ölmezdik. Belki de şekil Falin ile aynı varoluş düzleminde olsaydı, şövalye onu duyardı ve birkaç kalp atışı içinde silahlanmış ve savunma pozisyonunda olurdu. Ama bu şekil Falin'in bırakın savaşmayı, hissedebileceği biri bile değildi.

Çünkü Falin'in arkasında Ölüm duruyordu.

Ruh koleksiyoncusu bronz teninin altında solgun görünüyordu ve aşağıya doğru bakan ela gözleri periliydi. Ona baktığımı gördü ve başını sallarken omuzları çöktü. Yenilmiş görünüyordu.

Tabii ki kız arkadaşı şu anda başka bir adamın kollarındaydı.

Lanet olsun.

Falin'i o kadar sert ittim ki beni bıraktığında iki adım geriye tökezledim. Beni sabitlemek için uzandı ama kollarının etrafından dolandım ve titreyen bacaklarımı beni Ölüm'e doğru götürmeye zorladım.

"Seni kurtaramadım," diye fısıldadı gözlerini sıkarak. "Ben sana ulaşmadan önce bilincini kaybetmiştin, bu yüzden seni bağlayan bitkilere dokunamadım. Seni serbest bırakmak zorunda kaldı." Gözlerini açmadan başını Falin'e doğru salladı. "Seni geri getirmek için verecek nefesim bile yoktu. Tek yapabileceğim ruhunu almak ya da ölmekte olan bedeninde bırakmaktı."

Omzuna uzandım ama dokunuşumdan kaçtı.

"Ben iyiyim," dedim. Sarsıldım, kesinlikle. Korkmuştum, evet. Ama boğazımdaki ve göğsümdeki ağrı dışında gerçekten iyiydim.

Ölüm elimi düşürmeden yakaladı. "Benim yüzümden değil." Parmak uçlarıma hafif bir öpücük kondurdu.

Sonra ortadan kayboldu.

"Kim var burada?" Falin arkamdan yaklaşarak sordu.

Beni ne kadar iyi tanıdığı hakkında bir şeyler söyledi.

şok geçirdiğimi ya da halüsinasyon gördüğümü varsaymak yerine konuştuğum görünmez varlık. Evet, belki de farklı varoluş düzlemlerindeki insanlarla biraz fazla sık konuşuyordum.

"Hiç kimse," dedim, hâlâ Ölüm'ün olduğu noktaya bakarak. Sonra kendimi arkamı dönmeye zorladım. "Burada başka kimse yok." Ve başka şu anda aşk hayatım gibi davranan duygusal çöplükten daha çok endişelenmem gereken şeyler vardı.

Amaranthine ağacı gibi. Ve Jenny'nin hala dışarıda olduğu gerçeği.

- - -

"Onu kesebiliriz," dedim fidana bakarak. Gövde başparmağımdan daha kalın değildi ve hanerim neredeyse her malzemeyi kesmek için büyülenmişti. Kolay olurdu.

Falin kaşlarını çattı. "Amaranthine ağaçlarına zarar vermek tabu olarak kabul edilir.

Onlar Faerie için kutsaldır."

"Peki o zaman ona ne olacak? Mahkemeler Eternal Bloom gibi etrafına başka bir bar inşa edecek mi?" Ağaç, federal bir doğa koruma alanının derinliklerindeydi.

-Fae'ler bu topraklara el koyduklarını açıklarsa hükümetin bundan hoşlanacağından şüpheliyim. "Burada ne yaptığına dair bir ipucu var mı?"

Falin fidanı değerlendirdi. "Peri'ye açılan pek çok farklı kapı vardır, ama amaranthine ağaçları her zaman kalıcı kapılardır ve inanç büyüünün ölümlüler âleminde süzölüp geldiği merkezlerdir. Yakın zamanda yeni bir ağaç doğal olarak ortaya çıkmadı ve duyduğuma göre, bir tanesini çoğaltmak için yapılan tüm girişimler başarısız oldu."

İkimiz de ağaca baktık. Belli ki biri başarmıştı. Ebedi iek'teki ağacın doğal olabilmesi için ona çok yakındık.

"Nereye gittiğini söylemenin bir yolu var mı?"

Falin ağacın etrafında yürüdü. İlk gördüğümde bunu denemeyi düşünmüştüm ama tamam, kabul ediyorum, korkmuştum. şimdi o fidanın arkasından dolanırken nefesimi tuttum. Peri'nin içinde kaybolmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Başladığı noktaya geri döndü ve elini salladı.

baş. "Belki de onu yaratmak için kullanılan araç her neyse, kapı özelliklerini kopyalayamamıştır."

"Belki de biraz daha olgunlaşması gerekiyordur," dedim, çünkü henüz içinden geçebileceğimiz bir geçit olmasa da, ağaç kesinlikle inanç büyüsunü sifonluyordu. Ağaca kadar takip ettiğim büyü izini tanımlayamamıştım ama şimdi neye baktığımı bildiğim için anlamlıydı. Çiçek sürekli bir akış halinde o kadar çok büyü çekiyordu ki

Binaya kademeli bir şekilde giriyordu; muhtemelen VIP odasındaki karışık gerçekliklerden sorumlu olan bir eğim değişikliği. Bu genç ağaçta o kadar ince bir büyü akışı vardı ki, neredeyse takılıp düştüğüm ince ama konsantre iplikçik nedeniyle daha da dikkat çekiciydi.

"Jenny Greenteeth'i çağırmaya çalıştığınızda onu cevap vermeye zorlayamadınız. Kış'ın sakinlerinin ya da bağımsızlarının, soylu olmadıkları ya da bir soyluya bağlı olmadıkları sürece saray şövalyesine cevap vermekten başka seçenekleri olmadığını söylemiştin. Onu çağırdığınızda ortaya çıkmadığı ve Kış'ın bölgesinde solma belirtisi göstermediği için ikincisini kastettiğinizi varsaydım. Ama ağaç evini yaptığı yere bu kadar yakınken ..." Düşüncelerimi toparlayarak devam ettim. "Tamamen başka bir saraya bağlı olabilir mi? Yeni bir saray yerleşirken ağacı korumak için mi burada? Ağaç onun kendi sarayına geri dönmesini sağlıyor ve yaşamını sürdürmesi için gereken büyüü sağlıyor. onu?"

"Belki, ama bu şüpheli. Geçit olmadığından, ağacın emdiği tüm büyü muhtemelen kendi büyümesini besliyordur." Falin ağacın yanında diz çöktü ve başparmağını ağacın pürüzsüz kabuğunda gezdirdi. "Büyük olasılıkla bir kış soylusuna bağlı, muhtemelen başka bir soylu ile ittifak kurmuş bir soylu mahkeme." Falin kaşlarını çatarak fidana baktı. "Ama bu ağacın varlığının bir anlamı yok. Kapılar değiştiğinde Faerie doğal olarak bölgeleri dengeler. Yıllar geçtikçe farklı mevsimlerin gücü artar ve azalır, ancak bir kapı daha eklemek Faerie'yi sadece kapıların bir sonraki hareketinde bölgeyi farklı şekilde bölmeye teşvik edecektir. Mevsimler her zaman nispeten aynı kalır. dengeli."

"Kraliçe, Nekros'taki güç üssünden sızan bu fidanı fark etmiş olmalı mı?" Ben sordum.

Falin, "Dikkati oldukça dağınık," dedi.

Bu doğrudu. Belki de mesele buydu. Simyacının fae'leri kaçırarak ve kurutarak ne kazanacağını anlamaya çalışıyordum.

İcelynne'in kemikleriyle yaptığı korkunç gösteri ve Parıltı'yı ölümlülere dağıtarak korkunç, yüksek profilli ölümlere neden olması. Belki de bu ağaç tüm bu eylemleri açıklıyordu. Belki de hepsi dikkat dağıtmak içindi.

Rüyamda karşılaştığımızda kabus kralının söylediklerini düşündüm. Hayal alemleri ışık fae'lerinin yetki alanındaıydı. "Ya bu bir mevsim değilse? Ya ışık sarayıysa?" *Ya da gölge? Kesinlikle güçleri azalıyor ve bir yol kullanabilirler*

Daha fazla topla. Ama Dugan öcülerin kendi sarayı için çalışmadığına yemin etmişti. Bilmiyor olabilir mi?

"Işık ve gölgenin kapıları yoktur."

"Biliyorum. Ama amaranthine ağaçları da durup dururken ortaya çıkmıyor. Ve dediğin gibi, başka bir mevsimin fazladan bir kapı oluşturmak için bu kadar uğraşması mantıklı değil - Faerie bir sonraki yeniden düzenlediğinde her an kaybedebilirler kendisi."

Falin tek omuzlu yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. herhangi bir şey iletmek. Ve muhtemelen asıl mesele de buydu. Birkaç uzun dakikadan sonra, "Önerdiğiniz şeyin mümkün olduğunu varsayarsak, ışık bu istilacı ele geçirmeyi organize etme olasılığı en düşük olanlardır. Son zamanlarda kraliçenin yanında duran tek saray onlardı. . . sıkıntılarında . . . ve tahtı için düelloya meydan okuyan birini göndermediler. Işık Kraliçesi, Kış Kraliçesi'nin kız kardeşidir."

Bunu içime sindirirken ağızımdan sessiz bir O harfi çıktı. Yönetici sınıf Periler çok çeşitli bir grup değildi. Elbette, Fae'ler kadar uzun yaşadığınızda, evlilikler ve doğumlar yoluyla kurulan ittifaklar küçük bir nüfusu birbirine bağlamak zorundaydı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak içimi titreten ürpertiye bastırmaya çalıştım. Göle bulanmış giysiler kesinlikle en sıcak tutan kıyafetler değildi. Falin başını kaldırdı, bakışları kollarımda görünen tüylerimin üzerinde gezindi. Sonra ayağa kalktı ve tek kelime etmeden açıklığın kenarına doğru yürüdü. Yukarı uzanarak, bir ağacın alt dallarından birinden sarkan kocaman bir İspanyol yosunu parçasını yakaladı.

Bükülmüş gri bitki örtüsünü salladı ve elinde büyüdü, Şekli ve dokusu, içine cazibe kattıkça değişiyordu. Benim yanıma ulaştığında yosunu gri bir battaniyeye dönüştürmüştü.

Omuzlarıma attı, sıırıslıkam giysilerimi ve üşümüş tenimin çoğunu örtecek şekilde etrafımdan çekti. Kumaş ağırdı ve

kadifemsi ve şönil kadar yumuşaktı. Şu anda nasıl görüldüğüne odaklanmaya çalıştım, bir an önce tel tel bir yosun tutamı olduğu gerçeğine değil, çünkü gerçek ya da değil, sıcaktı ve planya sallamamın büyüsunü bozmasını istemiyordum.

"Daha iyi," dedim, ona teşekkür edemediğim için davranışını onaylamanın bir yolu olarak.

Falin ağaca dönmeden önce sadece başını salladı. "Bence onu kazıp çıkarmalı ve kraliçeye götürmeliyiz."

"Şimdi mi? Hiç küreğimiz yok."

Ceplerini yokladı ve telefonunu çıkardı. Dik konuma getirdiğinde hoparlörden birkaç damla su damladı. Evet, yakın zamanda bununla arama yapmayacaktı. Belki de hiç.

Kendi telefonumu aradım ama cebimde değildi. Jenny beni yakaladığında elimdeydi. Eğer şanslıysam, göletin kenarındaki çamurun içindeydi. Şanssızsam -ki genelde öyleydim- onu tutmayı başarmıştım ve benimle birlikte gölete sürüklenmişti. Bu durumda onu bir daha asla göremezdim. Telefonlarıma sigorta yaptırmaya başlamam gerekiyordu. Bu, bu yıl kaybettiğim ya da tahrip ettiğim üçüncü telefondur.

Gölü izlemeye gelmeleri için aradığı ajanlarla iletişime geçmeyeceğimiz açıktı. Muhtemelen hala yoldaydılar ve Fidanı taşımaya yardımcı olacak bazı malzemeleri almak için durdum ama neyse. Kendime baktım, durgun gölete yaptığım yolculuktan ve daha sonra kıyıdaki çamurda bilinçsizce geçirdiğim zamandan dolayı zaten balçık ve çamurla kaplıydım. Bir ağacı kazarken daha ne kadar kötü olabilirdim ki?

Sandığın yanına diz çöktüm ve hançerimi kınından çıkardım. Yarı idrakli hançer toprağa saplanmaktan nefret ediyordu ama itirazlarına rağmen bu işi halledecekti. Ağacın dibindeki döküntüleri fırçalayarak, "O zaman yapalım şu işi," dedim.

- - -

Ağacı ortaya çıkardığımızda tırnaklarım çamur içindeydi ve parmaklarım acıyordu. Bu kadar küçük bir fidanın bu kadar çok kökü olacağını kim bilebilirdi? Ellerimi gölette yıkamayı düşündüm ama bunun işe yarayacağından şüpheliydim.

çok fazla bir gelişme olmayacaktı. Ayrıca, suya gerekenden daha fazla yaklaşmak istemiyordum.

Ağaç için bir kova ya da saksımız yoktu, bu yüzden Falin başka bir İspanyol yosunu kümesini çuvala dönüştürdü.

"Neden onu bir saksının içine koymuyorsunuz?" Ağacın kök yumağını sarmasına yardım ederken sordum.

Omuz silkti. "Büyü ustaları yoktan nesneler yaratabilir ve gerçeklik nesneyi kabul eder, en azından şafakta ya da gün batımında büyü azalana kadar. Ama çoğumuz değişmek için temel bir nesneye ihtiyaç duyarız. Ne kadar az değişiklik yaparsak, büyülenmiş nesnenin gerçeklikteki yeri o kadar güçlü olur."

Yani lif benzeri yosunun lif bazlı bir tekstile dönüşmesi gerçekliğin kabul etmesi için daha kolaydı. Mantıklı geliyordu. Ve bu bana daha önce hiç söylenmemiş bir şeydi. Tabii ki, hala belirgin fae parıltımı örtmek için glamour kullanmayı öğrenme aşamasındaydım, bu yüzden nesneler yaratmak benim yetenek alanımın oldukça dışındaydı. Yine de bu bilgi bana Parıltı için daha da korkutucu bir takdir kazandırdı. Halüsinasyon onları öldürmese bile kullanıcıyı yakıp kül etmesine şaşmamalı. Hayat verilen halüsinasyonlar temel bir malzemenin dönüşümü değil, kurbanın kendi yaşam enerjisiyle beslenen saf cazibeydi.

Ağacı aramızda taşıyarak patika ile göletin birleştiği yere kadar getirdik. Falin'in, köklerin etrafındaki toprağın ağırlığıyla bile onu kendi başına taşıyabileceğinden hiç şüphem yoktu, ama sanırım bana yardım ettirmek onun yakınımda olmamı sağlama yoluydu. Ayrıca Jenny'nin tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı hançerini serbest elinde tutmasına da izin veriyordu.

Yürürken, göletin kenarında bir parça mor renk gördüm. *Benim telefonum.*

Falin suya yaklaşmama izin vermedi -gerçekten istediğimden değil- bu yüzden o gidip telefonu çamurdan çıkarırken ben ağacın yanında kaldım. Biraz çamurluydu ama suya girmekten kurtulmuştu, bu yüzden işe yarıyordu. Tabii ki hala çekmiyordu.

FIB ajanlarını beklerken, battaniyenin kenarıyla telefonu temizlemek için elimden geleni yaptım. Kazarken terlemiştim ama şimdi ağaçların gölgesinde hareketsiz duruyorduk ve soğuk yeniden bastırmaya başlamıştı. Neyse ki ajanların gelmesi fazla uzun sürmedi. Falin onlara Jenny'yi tarif etti ve ikisi

Tahtalar öcüyü aramak için, üçüncüsü de gölette ondan bir iz var mı diye bakmak için kaldı.

Ondan sonra ayrılmakta özgürdük. Falin amaranthine fidanını doğruca Faerie'ye götürmek istedi, ama benim asıl istediğim sıcak bir duş ve

Kıyafetlerini değiştir.

"Ağacı kraliçeye vermek için bana ihtiyaınız yok," dedim patikadan yukarı çıkarken. Fidan çok büyük olmayabilirdi ama biz onu taşıdıkça daha da ağırlaşıyordu. Patikadaki ilk virajı almadan önce ağır ağır nefes alıyordum. "nce beni eve bırak."

Bana kaşlarını çattı. "Faerie'ye yolculuk sana iyi gelecektir. Neredeyse boğulmak seni çok yıprattı. Faerie'de iyileşerek daha az enerji harcarsın."

Ve eğer çok fazla soluyor gibi grnrsem, gerekirse beni zorla geri getirmesi emredilmişti. Kraliçe bir planeweaver'a teorik erişimini bile kaybetme riskini almak istemiyordu. Karşı çıkmak istedim ama ağacın yarısını taşımanın verdiği eforla hem titriyor hem de terliyordum ve tartışacak fazladan nefesim yoktu. Falin hançerini kınına soktu ve çekmekte olduğum kayışı alarak ağacın tüm ağırlığını tek başına kaldırdı. Dn ağır yaralanmıştı ama zor nefes almıyordu bile.

Ağacı taşımaya yardım etmek için mücadele etmedim. Ayaklarımın sürüklenmesini engellemekle meşguldüm.

Otoparka varmıştık ki telefonumdan tiz bir bip sesi geldi.

Sinyal aldım.

Cebimden telefonu çıkardım. Bulaşan amur kalıntıları ekranı okumayı zorlaştırıyordu ama beş dakikadan daha az bir süreyle kaçırdığım bir sesli mesaj vardı. Muhtemelen grşemeyeceğim potansiyel bir mşteriydi. En azından bu dava çözülene ve bağımsız statüm güvence altına alınana kadar. Falin fidanı arabaya yüklüyordu ve mesajı daha sonra dinlemeyi düşündüm, belki biraz daha az titrediğimi hissettikten ve nefes aldıktan sonra, ama yapacak başka bir şeyim yoktu.

Sinyal sürekli kesiliyordu, bu yüzden mesajı oynatmak için iki deneme yapmam gerekti.

"Lady Craft," dedi kayıtta belli belirsiz tanıdık bir ses, "hobgoblin bara dönerse aramamı söylemiştiniz. şu anda burada," dedi.

Sonra mesaj sona erdi.

Zaman damgasına baktım. Olayın üzerinden on dakika geçmişti. mesaj bırakıldı. *Lütfen Tommy Rawhead hala orada olsun.* Numarayı tekrar aradım.

"Eternal Bloom, içeri gel ve seni büyülememize izin ver," dedi cevap veren ses.

Güzelmiş. Ama umarım doğru değildir.

Telefonu açan kişi erkekti ama beni arayanın barmen olup olmadığından emin değildim.

"Evet, merhaba. Konuşabilir miyiz?" Sözümü yarıda kestim. Fae bana adını hiç söylememişti. Bara bakan satiri sormak kabalık mı olurdu? "Şey, yani, ben Alex Craft. Bu numaradan gelen bir çağrıya cevap veriyorum."

"Ah, hanımefendi," dedi hattın diğer tarafındaki ses, aynı barmen olduğunu doğrulayarak. "Mesajımı almadığınızı düşünmeye başlamıştım." Sesi, eğer mesajı bir şekilde cep telefonu sinyalinin ağ boşluğunda kaybolmuş olsaydı rahatlayacakmış gibi geliyordu.

"Hobgoblin hâlâ orada mı?" Satirin bariz rahatsızlığını görmezden gelerek sordum. Telefonun hoparlörünü açtım ve Falin'e de dinlemesini işaret ederek arabaya bindim.

"Hayır. Mevcut müşterileri görünce kuyruğunu kıstırdı. Bugün barda ajanlar var." Ajanlardan söz edişinden, FIB'in varlığından pek de memnun olmadığını anladım.

"Peşinden gittiler mi?"

Barmen "Biri gitti" demeden önce telefonun diğer tarafında bir an sessizlik oldu.

Yani, belki. Daha fazla dikkat etmesi konusunda sinirli bir şekilde homurdanmak istedim ama bu kabalık olurdu. İstedğim gibi göz kulak olmuş ve beni aramıştı. Buna gerek yoktu. Ona hiçbir şey teklif etmemiştim.

"Bu hobgoblin, kan sızdırıyor gibi görünen bir başlık mı takıyordu?" diye sorarken sesimin sakın çıkması için kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

"Evet, oldukça kötü. Buradayken insanları korkutuyor."

Eminim öyledir.

Falin ben konuşurken arabayı çalıştırmıştı ve şimdi de park yerinden dışarı çıktı. Cebinden su dolu telefonunu çıkardı. Tabii ki hâlâ çalışmıyordu.

"Çok yardımcı oldunuz," dedim, rüzgârın uğultusunu duyabilmek ve duyulabilmek için telefonu hoparlörden çıkararak. Virajlı yollarda çok hızlı giden üstü açık bir arabada cep telefonu ile konuşmak eğlenceli değildi ama zaman kısıydı ve Falin'den yavaşlamasını isteyecek değildim. "Eğer görürsen

beni tekrar ara. Sana bir lütuf borçluyum." Bu sözleri söylerken borcun üzerime yapıştığını hissettim ama en azından bir lütufla, istenen iyiliği kabul etmediğim takdirde geri ödemenin belirli şekillerini reddedebilirdim.

"Leydim," dedi sözlerimi onaylamak için ve sesi şaşırmış gibiydi. Çok fazla Sleagh Maith'in bağımsız küçük fae'lere nimetler sunmadığını tahmin ediyordum.

İkimiz de bağlantıyı kestik ve telefonumu Falin'e uzattım. Bana kaşlarını çatarak baktı.

"Borç vermeyi bırakmalısın," dedi çevirirken. Arabayı tek eliyle sürdüğü için biraz gergindim ama dilimi tuttum ve yorumuna omuz silktim. Bu hareket bir ürpertiye dönüştü ve koltuğumda daha da alçalarak göz alıcı battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardım.

"Yardımcı oldu. Ve eğer bu bilgi Tommy Rawhead'i yakalamamıza yardımcı olursa, bu nimete degecektir." Ve eğer yardımcı olmazsa, bunun bir önemi olmayabilir.

Bölüm 25

TAslında ajan Tommy Rawhead'i takip etmişti ama Falin'in bunu doğrulaması için birkaç telefon görüşmesi yapması gerekti. Ne yazık ki, ajana söylendiği gibi sadece Rawhead ve Greenteeth'in tariflerine uyan fae'leri gözaltına almak ve Emirlerini netleştirmek için Falin'e ulaşamadığından, Rawhead'i insanların yoğun olarak yaşadığı bir yerde tutuklamaya çalışmak yerine onu takip etmeye karar vermişti. Falin ajanı telefonla aradığında ve onun Rawhead'i şehrin sokaklarında aktif olarak takip ettiğini öğrendiğinde Magic Quarter, sadece birkaç dakika uzaktaydık.

Başka bir çağrı üzerine destek ekibi onun pozisyonuna doğru yola çıktı. Fae'ler genellikle halkın dikkatini çekmekten kaçınırlardı, örneğin halkın önünde tutuklanmak gibi, ama FIB bu dava için bir istisna yapacaktı. Falin arabayı Mahalle'nin ana şeridine çekti. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, gerçek tutuklama muhtemelen biz olay yerine varmadan önce gerçekleşecekti, ama Falin herhangi bir risk almak istemiyordu. Rawhead'in kuyruğunu kaydırma şansı.

Telefonum çaldı.

Falin cevap verdiğinde belirsiz bir kadın sesi, "Efendim," dedi. "Sanırım bir sorunumuz var."

Olamaz.

"Hobgoblin az önce Sihirli Meydan'a girdi," dedi. "Yine büyüsünü değiştirdi ve sanırım onu kaybettim."

Lanet olsun. Falin'le bakışlarımızı değiştirdik. "Ajanların o parkı araştırmasını istiyorum. Yakında orada olacağım."

Arabayı bir yükleme alanına park etti ve dışarı atladı. Magic Quarter'ın tam kalbindeki park olan Magic Square'e arabayla ulaşamıyordu. Yürümek zorundaydık. Ya da gerçekten, koşmamız.

Arabadan dışarı fırladım ve acelem yüzünden neredeyse kendi bacaklarıma takılıyordum. Falin kaşlarını çatı, gözleri üzerimde hızlı bir değerlendirme yaptı.

"Burada bekle," dedi.

"Tabii ki hayır. İkimizden hangisi cazibenin arkasını görebilir?"

Onu yakalamıştım, ikimiz de bunu biliyorduk, o yüzden itiraz etmedi. Koşmaya başladık ama ben hırıltıyla nefes alıp verirken ona yetişebilmem için birkaç kez yavaşlaması gerekti. Neredeyse ona devam etmesini, yetişeceğimi söyleyecektim ama yalan söylemiyordum - cazibenin arkasını görebilme yeteneğim bir avantaj olacaktı. O vardı ajanlar parka akın ediyordu. Yakında orada oluruz. *Umarım yeterince çabuk olur.*

Kapılara vardığımızda kalkanlarımı kırdım. Ölümler diyarından esen rüzgâr etrafımı sardı ve insanlar durup bana baktı. Tabii ki, Falin'in ve benim hâlâ kokuşmuş göl pisliğiyle kaplı olmamızın da bir faydası olmamıştı.

Etrafı tararken bakışları görmezden geldim. Parkın içinde hızla ilerlerken birkaç FIB ajanının yanından geçtik. Her biri Falin'e hızlı bir rapor verdi ve o da onları kendi aramalarına geri gönderdi.

Ayaklarım neredeyse sürükleniyordu, yorgun bacaklarım kurşunla doldurulmuş gibi hissediyordu ve ilk çığlığı duyduğumda yenilgiyi kabul etmeye hazırdım. Tiz bir çığlıktı, ardından bir çocuğunki gibi feryat figan ağlamalar geldi. İkinci bir çocuk sesini ilkinde ekledi. Sonra bir üçüncüsü.

Yerde durdum ve sese doğru döndüm. Büyünün ardını görebilen tek kişi ben değildim. En azından öcüler için, Tamara'nın düğünündeki küçük çocukların kanıtladığı gibi, küçük çocuklar her zaman fae'lerin gerçek formunu görebilirdi.

Parkın uzak tarafında bir oyun alanı vardı ve oraya doğru koştum. Falin hemen yanımdaydı. Başının üzerinden bir hareket yaparak bunu gören tüm FIB'lerin de oyun alanına inmesini işaret etti.

Birkaç çocuk şaşkın annelerine doğru koşuyor ya da oyun ekipmanlarının arkasına saklanıyordu ve nedenini anlamam uzun sürmedi. Parkın arka çıkışına yakın bir yerde Tommy Rawhead duruyordu ve sonbaharın sert havasında koşu yapan diğer koşuculara benziyordu. Onu işaret ettim.

"Kan kırmızısı şeritli gri eşofman," diye nefes nefese kaldım.

Falin soru sormakla vakit kaybetmedi. Hemen harekete geçti ve birkaç ajanıyla birlikte yeşil alan boyunca koşmaya başladı. Ona ayak uydurmaya çalıştım.

Yapamadım.

İki büküm oldum, ciğerlerime kadar hava çektim. Soluksuz kalmam ve boğulmak üzere olmam arasında göğsüm ağrıyor, her hırıltılı nefes alışımında nefeslerim tiz bir ses çıkarıyordu.

Hâlâ nefes nefese olduğum için doğrulduğumda Rawhead çoktan kelepçelenmişti ve Falin onu parkın içinde sürüklüyordu. Ona yetişmek için koşmaya çalışmadım ama başarabileceğimi düşündüğüm bir tempo tutturdum.

Arabaya ulaştığımda Falin arabada bekliyordu. Diğer ajanlar ortalıkta görünmüyordu ama Rawhead hem kelepçelenmiş hem de amaranthine ağacının yanındaki sıkışık arka koltukta hareketsiz bir şekilde büyülenmişti.

Görünüşe göre sonunda Faerie'ye gidecektim.

- - -

"Bu ne cüret!" diye bağırdı kraliçe, taht odasını son ziyaretimdeki görkemli iktidar koltuğunu andırmayacak kadar erimiş tahtından inerken.

Kraliçenin, Falin'in az önce yalvarma pozisyonuna ittiği bağlı hobgoblinle konuştuğunu umuyordum. Ama öcüye bakmıyordu, çılgın bakışları bana sabitlenmişti ve beni bir böceğe iğne batırır gibi olduğum yere mihliyordu.

"Majesteleri?" Sesim ince ve korkmuş bir şekilde çıktı. Tekrar konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Size hobgoblin Tommy Rawhead'i getirdik. İnsanlara Sim dağıttığını düşünüyoruz ve muhtemelen simyacıya yemin etmiş."

Öcü adama bakmadı bile. Öfkeden titreyen elini kaldırdı ve beni işaret etti. "Bunu sen yaptın. Bunu benim mahkememe sen yapıyorsun."

Yutkundum. Kış sahasında kesinlikle bir sorun vardı: Buzla kaplı duvarlar damlayan sularla parlıyordu, zemin bir su birikintisinden biraz daha fazlasıydı, tipik olarak yere hiç çarpmadan tavandan düşen ve her zaman var olan kar, beni iliklerime kadar ürperten karla karışık yağmura dönüşmüştü ve her zaman Faerie'den süzülüyormuş gibi görünen uzak müzik sert ve uyumsuz hale gelmişti.

"Bir sarayın büyüünü çözmek bir planeweaver için kesinlikle mümkün," dedi Maeve hazırlıksız bir şekilde. Ryese eriyen bir sütuna yaslandığı yerden onaylar gibi bir ses çıkardı. Lyell sadece önüne baktı. Özel olarak kimseye bakmıyordu.

Onlara topluca tiksinti dolu bir bakış attım. Efsanedeki planeweavers bunu yapabilse bile, kesinlikle nasıl yapılacağını bilmiyordum.

görevi yerine getirmek. Ayrıca, kış sarayında bir şeylerin ters gittiğine şüphe olmasa da, bunun nedeni için hayatımı ortaya koymam gerekseydi - ve belki de bu bahislerle kumar oynuyordum - Faerie'nin kraliçenin durumunu yansıttığını söyledim.

İyi değildi.

Koyu renk saçları yüzüne ve omuzlarına yapışan nemli ve tel teldi. Sırılsıklam elbisesi dikiş yerlerinden yırtılmıştı ve normal süslemelerinden hiçbirisi yoktu. Genellikle yeni yağmış kar kadar solgundu ama şimdi bu solgunluk bir ceset gibi hastalıklıydı ve eti keskin yüz hatlarının üzerine çok sıkı bir şekilde çekilmiş gibiydi. Ya gözleri? Gözleri deliliğin ateşiyle parlıyordu.

Hayır, kraliçede kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Peri sarayı da bu gerçeği yansıtıyordu. Elbette ben de pek iyi görünmüyordum. Beni döven yorgunluk, Faerie'de bile beni ağırlaştırıyordu ve solmanın görünüşüme verdiği gözle görülür zararı görmüştüm. Buna bir de saçıma ve kıyafetlerime bulaşmış çamur ve balçığı ekleyin - tabii ki botlarımın etrafındaki çamurlu su birikintisi, karla karışık yağmurun en azından ve muhtemelen ben de oldukça hasta görünüyordum. Ama hasta olan kraliçenin bedeninden fazlasıydı. Onun zihniydi.

Geçmişte beni çıkarıcı, narsist ve zalim biri olarak görmüştü. Ama hiç kızmamıştı. . .

"Kraliçem," dedi Falin, Kış Kraliçesi ile benim aramda diz çökerek. Onun bana erişimini fiziksel olarak engellediğini fark etmemiş olması pek olası değildi ama kraliçe öfkelenmeden önce aceleyle devam etti. "Alex sarayımızın dostu oldu. Bir amaranthine fidanı keşfetti ve onu sarayınıza getirdi. Ayrıca sorgulamanız için bir hainin komplocusunu da getirdi." Kraliçenin öfkesinin tüm ağırlığı bana odaklanmışken, çok akıllıca bir şekilde hareketsiz kalan ve dikkatleri üzerine çekmeyen bağlı öcüyü işaret etti.

Şimdi, sonunda öcüyü döndü. Onu incelerken solgun dudakları tiksintili bir alaycılıkla geriye kıvrıldı. "Ne diyorsun, seni iğrenç küçük adam? Mahkememin bir üyesine yemin ettiniz mi?"

Tommy başını kaldırdı ve kraliçeye gülümsedi. Sivri dişlerle dolu ağzı ve yüzünden damlayan, etrafındaki suyu renklendiren kanla rahatsız edici bir ifadeydi bu.

"Asla söylemeyeceğim, Buz Kraliçesi."

Yumruğu bir zamanlar dolgun olan eteğinin içinde toplanmış, zaten yıpranmış olan dikişi yırtıyordu. "Kime bağlısın?"

"Son nefesinize kadar sorabilirsiniz, ama size isim vermeyeceğim."

Eğer insan olsaydı, cesaretini alkışlardım ama uzun süre dayanamayacağını tahmin ederdim. Ama o bir fae'ydi ve doğruluğuna o kadar inanarak söz vermişti ki, simyacıyı ifşa etmemekle yükümlü olduğunu tahmin ettim.

"Dilini çözmenin yolları var, hobgoblin." Kraliçe, hınzırca uzun iki hançerini çeken Falin'e işaret etti. Doğaüstü ışıktaki parladılar ve yutkundum. Cevaplar istedim. Onlara *ihtiyacım vardı*.

Kraliçeyle olan pazarlığımı tamamlamak, sokaklardaki Parıltı akınını durdurmak için, ama işkence için imza atmamıştım. Tabii ki, gerçekten ne bekliyordum ki? Bir masa, birkaç sandalye ve iki yönlü aynanın olduğu bir sorgu odası mı?

"Onu Rath'a götüreyim mi?" Ryese öcüye doğru bir adım atarak sordu. "Onu askıya almaya başlayabiliriz."

Midem altüst oldu ve eğer geç saatte yaptığım kahvaltı bu kadar uzun zaman önce olmasaydı, yemek beni yeniden ziyaret edebilirdi. Onun yerine midem bulandı. Odadan dışarı koşma ve kendimi bu odadan ayırma dürtüsü Her şey çok güçlüydü ama ben de bunun bir parçasıydım. Protesto etmeyeceksem, ellerimi de yıkamayacaktım.

Kraliçe dudaklarını büzdü. "Hayır, bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Eninde sonunda kırılacağından hiç şüphem olmasa da, yaratığa o kadar zaman ayırmak istemiyorum."

"Doğruyu arayacak mısın, Buz Kraliçesi?" Hobgoblin hâlâ o korkunç sırtışını sürdürerek sordu.

"Kibirli ifadenize bakılırsa, hiçbir şeyi ifşa etmemeye yeminli olduğunuz için bunun sonuçsuz bir egzersiz olacağını varsayıyorum." O kadar eğildi ki

Tommy ile göz hizasındaydı. "Yeminler tuhaftır, sadece ölene kadar bağlarlar. Şövalye, öldür şu yaratığı."

Kraliçesinden gelen doğrudan bir emre karşı gelemeyen Falin, hobgoblini ayağa kaldırdı ve küçük fae'nin açıkta kalan boğazına bir bıçak dayadı. Tommy'nin yüzündeki gülümseme ilk kez kayboldu; göz kapakları sanki bir şekilde ona bir çıkış yolu gösterecek olan tehlikenin daha fazlasını görmeyi başarabilecekmiş gibi geri çekilirken gözlerinin akı parladı. Ama olmadı. Sert bir nefes almış olsaydı, boğazına dayanan bıçak etini ısıracaktı.

Falin doğrudan itaatsizlik edemese de oyalayabilirdi. "Kraliçem, emin misiniz? Eğer onu öldürürsem ihtiyacınız olan cevapları alamayız."

"Beni sorgulama Şövalye," diye tersledi. Sonra döndü ve ateşten çıldırmış bakışlarını bana dikti. "Ve kesinlikle cevaplarımızı alacağız."

OceanofPDF.com

Bölüm 26

''

Onu şimdi hasta et, Şövalye."

Falin'in kolunun hareket ettiğini bile görmedim. Bir an bıçak Rawhead'in boğazına dayandı ve garip ışıktan parladı. Sonra bıçak kuyboldu.

Birkaç uzun kalp atışı boyunca Tommy Rawhead sersemlemiş görünüyor. Sonra başı öne doğru devrildi ve taht zeminindeki su birikintileri arasında yuvarlandı. Falin bir an sonra Rawhead'in bedenini serbest bıraktı ve beden bir topak halinde yere yığıldı.

Çılgılık attım. Bilinçli bir karar değildi, artık kafası olmayan boynundan kan fışkırırken ses içimden fırladı. Geri çekildim ama erimiş buz ve sulu kar birikintileri genişleyen kan havuzunu sulandırdı, karıştırdı ve cesedin çok ötesine yaydı.

"Şimdi cevaplarımızı alacağız. Planeweaver?" Kraliçe bana döndü ve boğazımın arkasındaki safra ısırıldı.

İki büklüm oldum, karnım zonkluyordu ama kuru bir hıçkırıktan başka bir şey gelmiyordu. Falin aniden yanımdaydı, sıcak parmakları karla kaplanmış buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyordu.

"Ona zayıflığını gösterme," diye fısıldadı, eli boynumun arkasına ve sonra aşağıya, kürek kemiklerimin arasına doğru hareket etti.

Uzaklaştım. Bana dokunmasını istemiyordum. Şimdi değil. Belki de hiç. Az önce soğukkanlılıkla birini öldürmüştü. Onu daha önce de öldürürken görmüştüm,

Geçmişte öldürmüştüm ama bu hep nefsi müdafaaydı. Evet, Rawhead folklorda kötü bir adamdı. Çocukları *yerd*i. Bunu biliyorduk. Parıltı ile ilgisi olduğundan şüpheleniyorduk, bu da parıltının yapıldığı fae'lerin ve onu kullanan ölümlülerin ölümünden en azından kısmen sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Ama onun bu işe karıştığına dair kanıtımız yoktu.

henüz. Sadece şüphe üzerine idam edilmişti. Çoktan yakalanmıştı. Artık kimse için bir tehdit oluşturmuyordu.

Falin'den uzaklaştım ve kendimi doğrulmaya zorladım. Elimin tersiyle ağzımı silerek cesede bakmaktan kaçındım. En iyi zamanlarda bile kan ve vahşetten hoşlanmazdım ve çok daha kötü durumda cesetler görmüştüm ama daha önce hiç kimse sırf gölgesini sorgulayabilmek için öldürülmemişti.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım, odadaki herkesten çok kendime. "O da neydi, planeweaver?" diye sordu kraliçe, ama keskin tonu Sesi beni duyduğunu söylüyordu.

Falin'in sert hareketsizliğini bir uyarı gibi neredeyse sırtımda hissedebiliyordum. Ryese gülümsedi ama bu hoş bir ifade değildi. Bu bakış bana, eğer kraliçeyi reddedersem, beni kraliçenin işkence odası Rath'a sürüklemekten, Tommy Rawhead'i oraya sürüklemekten zevk aldığı kadar zevk alacağını söylüyordu. Ryese fırsat eşitliği olan bir acı taciriydi. Yanındaki Maeve gözlerini kaçırdı ama Lyell başını hafifçe sallayarak reddetmenin kötü bir plan olduğuna dair küçük bir uyarıda bulundu.

Yutkundum ve omuzlarımı geriye ittim. Başımı kaldırarak kraliçenin çılgın bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu yapamayacağımı söyledim. Buyurun." Bir elimi salladım

taht odasını gösterir. "Ölümler diyarı yok, unuttun mu?"

Karla dolu bir kaşını kaldırdı, ama bana kapaktan seslenmedi. "Knight, şunu naklet." Cesedi işaret etti. "Ryese, ona yardım et."

"Sevgili teyzeciğim, belki de burada kalıp taht odanızın restorasyonunu organize etmeliyim?" Su birikintileriyle taşınarak odanın büyük bölümüne yayılan kanı işaret etti.

Botlarımı yakmak zorunda kalacaktım.

"Peki." Umursamaz bir el salladı ve sonra tekrar bana döndü. "Önden buyur, planeweaver. Cevaplarımı istiyorum."

- - -

Çemberimin ortasındaki cesede baktım. Ölümlü gerçekliğe döner dönmez kraliçeyi atlatmaya çalışmayı düşünmüştüm. Ama kaçıp gölge sarayına katılmayı planlamadığım sürece, kendimin ve arkadaşlarımın yok olmasını engellemenin tek yolu kraliçenin ihtiyaç duyduğu cevapları bulmaktı. Ahlaki öfke nedeniyle gölgeyi sorgulamamak intihar gibi bir şeydi. Rawhead

çoktan ölmüştü. Olan olmuştu. Simyacıyı ortaya çıkarırsa, en azından bu karmaşadan iyi bir şey çıkabilirdi. Ayrıca Rawhead'in Glitter'la ilişkisi olduğu neredeyse kesin olsa da operasyonun beyni o değildi. Uyuşturucu üretimini durdurmak zorundaydık.

İşte buradaydım. Ama önemli bir sorun vardı. Ritüeli gerçekleştirmeye karar verdikten sonra bile tereddüt etmeme neden olan büyük bir komplikasyon.

Rawhead'in ruhu hâlâ cesedinin içindeydi.

Tıpkı Icelynne'de olduğu gibi, Faerie'de hiç koleksiyoncu olmadığı için Rawhead'in ruhu da intikal etmemişti. Bedeni ölümlüler âleminde yeterince uzun süre bırakılırsa, bir koleksiyoncunun eninde sonunda ona rastlayacağından ve gözetimin icabına bakacağından oldukça emindim ama bunun olmasını bekleyecek vaktimiz yoktu. Icelynne'e yaptığım gibi ruhu dışarı atabilirdim. Ama o korkmuş ve kafası karışmış bir halde ortaya çıkmıştı.

onun ölümü için beni suçlayamazsın.

Tommy Rawhead yaptı. Kin tutacağından hiç şüphem yoktu.

Ve ben de onunla bir çemberin içinde sıkışıp kalacaktım.

"Gecikme nedir, planeweaver?"

Kraliçeyi görmezden geldim. Bariyerimin dışındaydı ve en azından şu anda en büyük endişem değildi. Diz çökerek bedenin yakınına ikinci bir çember çizdim ama henüz etkinleştirmedim. Zamanlamayı doğru yaparsam Rawhead'in ruhunu dışarı atabilir, ardından ikinci çemberi kendi etrafıma ve boş bedene dikebilirdim. Hayalet iki bariyer arasında sıkışıp kalacaktı. Daha sonra en dıştaki çemberi indirirsem, Rawhead gitmekte özgür olacaktı. Asıl soru, yapar mıydı? Ve eğer gitmezse, küçük çemberi daha ne kadar tutabilirdim? Sağlam mı?

Zihinsel olarak yüzüğümde depolanan ham Aetheric enerjiye dokundum. Fazla bir şey yoktu. Yeterli olması için dua ettim.

Derin bir nefes alarak, hareketsiz iç çemberimin mumlu çizgisinin üzerinden geçtim. Sonra, halkamdaki enerjiyle bağlantımı kesmeden kalkanlarımı açtım ve mezarın soğuğu içimden geçerken, onu ayaklarımın dibindeki cesede doğru ittim.

Tommy Rawhead'in gümüş mavisini ruhu cesetten fırladı. Aklının karışacağını ummuştum. Bu bana onu cesetten uzaklaştırmak için zaman kazandırır, böylece iç çemberi yükseltebilirdim. Ama Rawhead şekli katılaşmadan önce bana doğru hamle yaptı.

Tökezledim ve yüzümü korumak için kollarımı açtım.

Hayalet çenesini ön koluma kilitledi ve o sivri dişler etime batarken soğuk bir acı içime işledi. Çılgılık attım, kolumda kan birikti.

Çemberimin dışında bağırışlar yükseldi ve bir şeyin bariyerime çarptığını hissettim. Güç büyümün içinde yankılandı. Çemberi düşürme fikri aklımdan geçti ama çemberi kıracak kadar konsantre olamadım. büyü kafası hala koluma bağlıydı.

Çenesini kilitledi ve dişlerinin kemiklerime sürtündüğünü duyduğuma yemin edebilirim. Tekrar çılgılık atarak, mezar büyümle onu ittim. Hayalet büyüü içiyor gibiydi, daha gerçek hale geldi.

Lanet olsun.

Rawhead kolumu bıraktı ve geri çekildi. Rakibini alt etmeye hazırlanan bir güreşçi gibi bacaklarını ve kollarını açarak sırttı. İyi değildi, çünkü o rakip bendim. Tam olarak hayattayken olduğu gibi tezahür etmişti, şapkasının altından yüzünden kan akıyordu. Ama şimdi sadece ne olduğuna dair bir fikir olduğu için, bu kan soluk, hafif yarı saydamdı. Ağzından akan kan benimkiydi ve çok gerçekti.

Kolumu göğsüme yasladım ve geri çekildim ama çember geniş değildi. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Rawhead'in kanlı sırtışı büyüdü.

Çemberimin diğer tarafında Falin, kraliçe ve konseyi bağırıyordu. Şu anda dinleyecek vaktim yoktu ama en azından artık kimse bariyerimi yıkmaya çalışmıyordu.

Rawhead saldırdı ama bu sefer yana doğru eğilmeyi başardım. Çemberimin kenarına çarptı ve bariyer titreyerek kıvılcım çıkardı. Tepki içimi parçaladığında irkildim. Eğer çember böyle bir darbe daha alırsa, hayalet beni yakalamasına bile gerek kalmadan bu dövüşü kazanacaktı Çünkü baygın olurdum. Durumu tersine çevirmek zorundaydım.

Hayaletler sadece irade ve enerjidi.

Tommy Rawhead'in hayattayken kötü bir öcü olduğu ya da ölümünden kısmen de olsa beni sorumlu tuttuğu gerçeği konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama enerji? Evet, bunu etkileyebilirdim.

Yaralanmamış kolumu kaldırarak, ölümlere dokunma yeteneğimle Rawhead'e uzandım. Ama bu sefer ona büyü itmek yerine *çektim*.

Enerji Rawhead'den bana sıçradı.

Mezarla ilgili büyülerin çoğu soğuktu ama hayaletler aslında ölümler diyarından değildi. Onlar bedenlerini terk ettiklerinde ölümler diyarında sıkışıp kalan ruhlardı.

koleksiyoncular gönderdi.

Enerji derimin altına süzölürken, emdiğim şey bir ruhun sıcak yaşam enerjisiydi, mezarın soğuşu değil. Ben enerjiyi ruhları daha önce iki kez. İlki Coleman'dan, o kadar çok kara büyü kullanmıştı ki ruhu kara büyüyle lekelenmişti, ikincisi ise bir yaratıktan Ölümler diyarına özgü. İkisinin de özü lekeli ve çamur gibiydi. Rawhead, hayattayken ne kadar iğrenç biri olsa da, aslında ruhuna zarar vermemişti. Onun enerjisini çektim ve içime aktı, bir bahar esintisi kadar sıcak ve tatlıydı. İyi hissettirdi. Ki bu çok yanıltıcı.

Ama tekrar saldırmak için şaha kalkarken durmaya cesaret edemedim. Bana doğru koştu ve ben de tüm gücümle çekerek saf enerjiyi içime çektim. Rawhead attığı her koşu adımında soluyor, formu bulanıklaşıyordu, daha az sağlam. Bana çarptı ama artık çok geçti.

Güneşteki sabah çığı gibi eriyip gitti. Sonra çemberimde yalnız kaldım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefese kaldım ama dürüst olmak gerekirse, kemirilmiş kolum boyunca yanan acıyı bir kenara bırakırsak, günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Bu gerçek midemi bulandırdı.

Yaralı kolumu göğsüme bastırdım ve yerden kalktım. Ancak o zaman etrafıma baktım ve çemberimin ötesinde neler olduğunu değerlendirdim. Kraliçe bariyerin tam kenarındaydı ve Falin onu yumruklarını çembere çarpmaması için fiziksel olarak dizginliyordu. Falin'e onu serbest bırakması için emir vermemesi zihinsel durumu hakkında bir şeyler söylüyordu. Maeve hem kraliçeden hem de çemberden geri çekilmişti. Lyell'in elinde tırpana benzer küçük bir silah vardı ama bakışları çemberin etrafını tarayıp göremediği bir düşman ararken kollarını indirmişti.

"Ne yaptın sen, planeweaver?" diye sordu kraliçe, Falin'in kollarında debelenirken. "Kendine nasıl bir zarar verdin? Talep ettiğim cevapları bulmaktan kaçmaya mı çalışıyorsun? Bana karşı kurulan bu komplonun bir parçası mısın?"

Ateş saçan bakışlarına baktım ve başkalarının hayatının değerini, onlardan elde edebileceği kazançla ölçen bu kraliçeye karşı soğuk ve saf bir nefret hissettim. Ve yine de, ona karşı en ufak bir acıma hissettim.

Onu. Onda bir sorun vardı. Bulunduğu pozisyonun stresine mi kapılmıştı yoksa daha kötü niyetli bir şey mi vardı emin değildim ama bu nefret dolu kraliçe aklını kaçırmıştı.

"Rawhead'in hayaleti oradaydı. Artık yok." Sözcükler düz ve vurgusuz çıkmıştı. "Gölgeyi kaldırmaya hazırım," dedim ve sonra ona sırtımı döndüm. Yapmam gereken bir iş vardı ve önümdeki cesedin infaz emrini veren ve böylece dolaylı olarak beni bir ruhu yamyamlaştırmaya zorlayan kadına bakmak istemiyordum.

Ya da belki sadece düşünmeyi bırakmak istedim çünkü bu sefer bunu yapmak çok kolay olmuştu. Ve iyi hissettirdi. Bu da beni korkutuyordu. Sonuçta, kendimi savunmak için bile olsa, kendi ruhumu yok etmeden kaç ruhu tüketebilirdim?

OceanofPDF.com

Bölüm 27

W Rawhead'in hayaleti gittiğine göre, ayinde ilerlemek tanıdık bir egzersizden biraz daha fazlasıydı. Gölgelerle yapılan son birkaç ritüelden sonra

Tipik gölgelerimin sadece bir gölgesini yükseltmek için onlara çok fazla enerji dökmek zorunda kaldığım için tükenmişim, Rawhead'in gölgesinin vücudundan yükselmesinin kolaylığı bir rahatlamaydı.

Kaldırdığım gölgeye baktım ve yüzümü buruşturdum. Belki de *rahatlamak* yanlış kelimeydi. Falin ben çemberimi çizmeden önce cesedin üzerini örtmüştü ve hayalet hayattayken Rawhead'e az çok benziyordu ama gölge, kanlı bir kütükle biten boynu ve kucağındaki kesik başıyla ölüm halindeki Rawhead'e benziyordu. Başka tarafa baktım.

"Adın ne senin?" Gölgeye sordum.

"Bunu zaten biliyoruz," dedi kraliçe çemberimin dışından tükürerek.

Omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak ona baktım ama haklıydı. Bu bilgiyi biliyorduk ama röportajlarıma hep bu soruyla başladım. Bu bir alışkanlıktı.

Fizik -ya da belki biyoloji- bedeninden ayrılmış bir başın konuşamayacağı konusunda ısrar ederdi ama Rawhead ölmüştü, anıların bir yansımasıydı,

Ve büyü, bu projeksiyonun hangi durumda ortaya çıktığını gerçekten umursamıyordu. Dolayısıyla, gölgenin ismine verdiği yanıt net ve güçlüydü.

Arkamda kraliçe devam etmek ve simyacının adını sormakla ilgili bir şeyler mırıldandı ama ben bir sonraki sorumu sormadan önce tereddüt ettim. Şüphesiz simyacının kimliğine ihtiyacım vardı ama kraliçenin telaşlı haliyle, bir isim bulur bulmaz ayinime derhal son vermeme isteyecekti. Büyüleyici ateşler ya da cinayete meyilli palyaçolarla ilgili daha fazla sahneye çağrılmak istemiyordum, bu yüzden Glitter hakkında biraz daha bilgiye ihtiyacım vardı Rawhead'in gölgesine erişimimi kaybetmeden önce.

"Glitter adlı uyuşturucuyu sen mi dağıtıyordun?"

"Evet."

En azından doğru Fae'yi yakaladığımızı biliyordum. Onu sorgulayabilmem için öldürülmüş olması hala midemi bulandırıyor, ama onun en az yarım düzine ölümden sorumlu bir şeydi. Oh, ve efsaneye göre, çocukları yermiş. Ona karşı büyük bir darbe.

"Kaç şişe Glitter dağıttınız?" "Yedi."

Gözlerimi kırdım. Yedi şişe mi? Sayının yüzlerce olmasa da düzinelerce olmasını bekliyordum. Kurbanlarımızın aşırı doz aldığını ya da ilaca kötü tepki verdiğini varsaymıştım ama Gavin Murphy'nin ilacı kullandığını varsayarsam

-Ve Ölüm, beş şişenin nereye gittiğini bildiğini söylemişti. Geriye sadece iki şişe kalmıştı. Hala kullanılmıyor olabilirler ya da sonuçlar dikkat çekecek kadar tuhaf olmayabilir, kullanıcılar görünüşte sıradan şekillerde ölüyor olabilirler. Operasyon

Icelynne'in tarif ettiği ses, büyük değilse bile en azından yedi şişeden daha fazla üretilmiş gibi geliyordu.

"Ne anlamı vardı ki?" Nefesimin altında söyledim. Aslında bu bir soru değildi ya da en azından kimseye yöneltilmiş bir soru değildi ama gölge yine de cevap verdi.

"Korku."

"Ne?"

Rawhead, "İnsanlar arasında korku ve mahkemede düzensizlik yaratmak için sim dağıtıldı," dedi.

"İsmi şimdi sor," diye bağırdı kraliçe çemberimin dışından. "Yoksa bir sonraki şövalyemi gönderip aldıracağım kişi senin kellen olur."

Tamam. *Daha fazla oyalanmak yok.* Biraz daha bilgi almak isterdim ama en azından operasyonun küçük olduğunu biliyordum. Simyacı yakalandığında üretim duracaktı. *Ama ilacın geri kalanı şimdi nerede?*

Icelynne tutulduğu yerde birkaç başka fae daha görmüştü ve günlerce tutulmuş, yavaş yavaş büyü boşaltılmıştı. Yediden fazla şişe yaratılmış olmalı.

Zamanım kalmamıştı.

Gölgeye doğru döndüm. "Hangi saraya aitsin?" "Kış sarayından bir soyluya yeminliyim."

Beklendiği gibi. "O soylunun adı ne?"

"Ryese."

Gölge konuştuktan sonra dünya bir an sessizliğe gömüldü. Sonra kraliçeden bir çıglık koptu ve kendini bariyerime doğru fırlattı.

Çembere çarptığında acı duyularına çarptı. Dizlerimin üzerine çöktüm, tepkiyi atlatmaya çalışıyordum.

"Dur," dedim dişlerimi sıkarak. Kendi feryatları arasında beni duyamıyordu.

"Yalan söylüyor," diye bağırdı ve yumruğunu emberime vurdu.

Acı patlamaları ruhumu parçaladıka gözlerimi sıkıca kapattım. Çember hâlâ dayanıyordu ama zar zor ve her yankılanma kafatasımın içini kazıyan dikenli teller gibi hissettiriyordu. emberlerim ortamdaki sihirli güçleri dışarıda tutma ve kendi sihrimi koruma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. içeride ve bariyerimin ötesindeki mezar özünün dikkat dağıtıcı çekiminden ayrı, ama büyülu varlıkların saldırısına dayanabilecek bir bariyer kuracak kadar güçlü bir büyücü değildim. Ve tüm fae'ler doğuştan büyülüdür. Aşırı yüklenip kırılmadan önce çemberi indirmeliydim.

"Şimdi dinlen," dedim gölgeye, onu bedenine geri iterken.

Falin kollarını kraliçeye dolayarak onu geri çekti ve cesetten ısıımı geri almam için bana bir anlık huzur kazandırdı.

Ölüler diyarına tutunmayı bırakarak kalkanlarımdaki deliğı daralttım ama tamamen kapatmadım - öfkeli bir kraliçenin merhametine kör olmaya hazır değildim.

Ayağı kalkarak çemberin kenarına yaklaştım. Sağlam kolumla uzanarak bariyeri kaldırdım. Dünyanın geri kalanını benim küçük korunan alanımdan ayıran mavi büyüluu sisi patladı. Kalkanlarım hala açıkken duyularına yapılan ani saldırı sarsıcıydı, ama buna hazırlıklıyım ve büyülu değişime uyum sağlarken nefesimi ölçülü ve kontrollü olmaya zorladım.

"Onu geri getirin," diye bağırdı kraliçe, Falin'in kollarında debelenirken. Falin onu sıkıca tuttu ama beni hazırlıksız yakalayan bir şefkatle.

Genellikle bir zamanlar sevgili olduklarını unutmak kolaydı. oğı zaman, ona baktığında, zorlukla dizginlenmiş bir kızgınlık görürdüm. Şimdi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını ön tarafına sabitlemişken, sadece endişe ve acıma görüyordum.

"Onu hemen geri getir, planeweaver," diye tekrar bağırdı, sesi çoğunlukla boş olan otoparkın beton duvarlarında yankılanıyordu.

"Yalan söylüyor."

Şimdi bu çılgın kraliçeyi acınası bulma sırası bendeydi. Ona karşı kurulan komplonun arkasında yeğeni vardı. Bu canımı yakmış olmalı. "Gölgeler yalan söyleyemez, majesteleri."

"Bunun için elimizde sadece senin sözün var." Falin'in kollarına yaslandı, tam olarak mücadele etmiyordu ama bana doğru ilerliyordu. "Belki de yalan söyleyecek kadar ölümlüsündür."

Değildim, ama bunu söylemek hiçbir şeyi kanıtlamaz. Hiç yalan söyleyemeyeceğinizi birine kanıtlamaya çalıştınız mı? Evet, işe yaramaz. Yalan söyleyebileceğinizi kanıtlamak kolaydır, gökyüzünün turuncu olduğunu ya da saçma sapan bir şey olduğunu iddia etmeniz yeterlidir, ancak yalan söyleyemeyeceğinizi kanıtlamak yıllar süren doğrular gerektirir. Bu yüzden kendi doğruluğumu kanıtlama zahmetine girmedim.

"Rawhead bir fae'ydi," dedim, bariz olanı ifade ettiğim gerçeğini görmezden gelerek. "İnsan gölgeler yalan söyleyebilse bile -ki söyleyemezler- fae gölgelerin söyleyememesi mantıklı değil mi çünkü fae'ler yalan söyleyemez?"

"Ölüm yeminleri bozar" diye karşılık vermeden önce duraksamadı bile. Belki de fae'ler öldükten sonra yalan söyleyebilirler."

İçimi çektim. Mantıklı bir argüman mantıksız bir kişide işe yaramayacaktı. Kraliçe kendisine karşı kurulan komplonun arkasında Ryese'in olabileceğine inanmak istemiyordu. Bu yüzden inanmayacaktı.

Falin bilmediğim lirik bir dilde bir şeyler söyledi. Fae dili aynı anda hem güzel hem de korkunçtu. Söylediği kelimeleri anlayamıyordum ama içlerindeki gücü hissedebiliyordum. Sözcükler duyularımda ipek gibi pürüzsüz ama keskin bir şekilde kayıyordu.

Kraliçe, Falin'in kollarına yığıldı. Dökmediği gözyaşlarıyla ıslanmış gibi görünen uzun bir nefes verdi. Falin'e sorgulayan bir bakış attım ama o bana bakmıyordu. Fısıldıyordu, kelimeler aynı dildeydi ama keskinliklerini kaybetmişlerdi ve şimdi sadece nazik, rahatlatıcı geliyorlardı.

"Bırak beni, Şövalye. Bırak beni," dedi kraliçe, sesi düz ve sakindi.

Falin'in başka seçeneği yoktu, bu doğrudan bir emirdi. Lyell benim tarafıma geçti.

Silahı yok olmuştu ve duruşu rahatlamış görünüyordu ama gözleri endişeli olduğunu ele veriyordu. Bana destek mi veriyordu, yoksa kraliçe tutuklanmamı isterse elinin altında olmasını mı istiyordu, emin değildim.

Ben gerildim ama Falin kollarını indirip geri çekilirken kraliçe hareketsiz kaldı. Doğrulmadan önce birkaç derin nefes aldı. O zaman

Kafamı kaldırdığımda, Faerie'ye ilk ziyaretlerimde tanıştığım o uzak, soğuk kraliçeye daha çok benziyordu. Hâlâ darmadağınktı, cildi hâlâ hastalıklıydı ve uzun süren bir hastalıktan dolayı sanki çok gergindi, ama gözlerindeki ateşli delilik azalmıştı, buz gibi bakışları yeniden soğuk ve hesaplıydı. Hem beni hem de çarşafla kaplı cesedi incelemeden önce Falin'e başıyla selam verdi.

"Yeğenim şımarık ve tembeldir ama hırstan da yoksun değildir," dedi sonunda. "Burada anlatılanları dikkatle değerlendireceğim, ancak daha sağlam kanıtlar olmadan kendi kanıma karşı harekete geçmeyeceğim. Mesele çözülene kadar hepinizin bu konu hakkında konuşması yasak. çözüldü." Oradaki herkesin gözlerine baktı - Maeve bizden daha da uzaklaştığı ve göz temasından kaçınıyor gibi görüldüğü için bu zordu.

Kaşlarını çattım. Bundan bahsetmemek soruşturmanın ilerlemesini zorlaştıracaktı.

Zamanım tükeniyordu. Rawhead'in hayaletinin enerjisini tükettikten sonra bile, gölgeyle konuşmak için yaptığım kısa ayın beni çok yormuştu. Peri ile olan bağımlı sağlamlaştırmam gerekiyordu.

Bu da kraliçenin simyacıyı ortaya çıkarma görevimi bir an önce tamamladığımı kabul etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Majesteleri, yeğeninizle sık sık yemek yer misiniz?" diye sordum. Ne de olsa Ryese'nin uydurduğu tek şey yedi şişe Parıltı olamazdı. İnsanlar arasında panik yaratmak güvenilirliğini zedelemeye ve üzerinde baskı oluşturmaya yardımcı oldu, ama ya Ryese onun bunun altında yıkılacağından emin olduysa?

Baskı mı? Eğer tam doz Glitter insanların korkularını dışa vurmalarına neden oluyorsa, ilacın uzun süreli küçük dozları bir fae'ye ne yapar? Paranoya, belki? Sarayı yöneten büyülerin kontrolünü kaybetmek?

Kraliçe dolgun dudaklarını ısırarak belirsiz bir çizgi halinde kaybolmalarını sağladı. "Belki de normal benliğimden daha azım."

Hafifçe titreyen ellerine baktı. Parmaklarını esnetti, sanki kendisine ait olduklarından tam olarak emin değilmiş gibi onlara baktı. Sonra elinde bir kılıcın kabzası belirdi.

"Gel. Yeğenimi sorgulayacağım."

Bölüm 28

B Kraliçeyle yaptığım anlaşmaya göre, tek yapmam gereken simyacının kimliğini tespit etmektir. O zaman anlaşmamız gereği Bağımsız bir Fae olarak bir yılım ve bir günüm.

Ama sadece bulgularımı kabul ederse.

Elinde tuttuğu, boyunun yarısı kadar uzunluğunda bir kılıçla otoparka doğru ilerliyordu. Bunun tamamen sihirli bir kılıç mı yoksa çağırdığı gerçek bir büyülü kılıç mı olduğundan emin değildim ama korkutucu bir görüntüydü. Elinde kılıç taşıyan, biraz deliden de öte bir kraliçeyle tamamlanmış pazarlıklar konusu nasıl kibarca konuşulabilirdi ki? *Bilirsiniz, şişlenmeden.*

Dürüst olmak gerekirse, Falin hangi büyüyü yapmış olursa olsun, eskisinden çok daha az çıldırmıştı. Ama yine *de çok* büyük bir kılıçtı.

"Majesteleri," diye başladım, onun birkaç adım gerisindeydim. Falin daha da gerideydi; o hışımla uzaklaştıktan sonra cesedi almak için durmak zorunda kalmıştı.

Otoparklarda başı kesilmiş cesetler bırakmak çok adiceydi. Maeve ve Lyell daha da geride kalmışlardı. Konseyinin de kraliçenin kılıcının sivri ucuna gelmemek için çok uğraştığı hissine kapıldım. "Bağımsız statüm hakkında ..."

"Bilgilerinizi teyit edersek, size zaman vereceğim," dedi hızını kesmeden.

Şu anda buna *gerçekten* ihtiyacım olduğunu söyleyerek sızlanmanın bana bir şey kazandıracağını düşünmüyordum, bu yüzden dilimi tuttum. Ama Faerie'ye gitmek de istemiyordum. Kraliçe Ryese'in kendisine karşı düzenlenen komploya karıştığını doğrulasa da, Rawhead'in bir şekilde yanıldığını kanıtlasa da -hatıraları değiştirilmiş ya da sadece Ryese'le uğraştığını *düşünmüş* olabilirdi- daha fazla kelle uçması muhtemeldi. Ve Kış Kraliçesi elçiye zeval olmaz tiplerden birine benziyordu.

Bu durumda, o kişi ben oluyorum.

"Hazır olduğunuzda beni alması için Falin'i gönderebilirsiniz," dedim, yardımsever görünmeye çalışarak ve oradan çıkmak için aşırı istekli olmadan. İşe yaramadı.

Kraliçe dönüp baktı, kılıcı elinde parlıyordu. "Nereye gittiğini sanıyorsun, planeweaver?" diye sordu ama cevap vermeme fırsat vermeden, "Zayıflıyorsun. Ve yaralısın. Benimle birlikte Faerie'ye döneceksin. Bir şıfacı koluna bakacak ve anlaşmamız tamamlanana ya da sen anlaşmadan vazgeçip sarayına katılmak isteyene kadar durumunu izleyecek."

Sarayının şu anda oldukça sefil bir yer olduğundan bahsetmedim. Yüzüm hiçbir güzellik yarışmasını kazanamayabilirdi ama boynumun üzerindeki konumunu seviyordum ve orada kalmasını istiyordum. Nasıl bir ifade takındığımdan emin değilim ama kraliçenin dudakları inceldi ve omzumun üzerinden Falin'e baktı.

"Şövalye, planeweaver'ın bize mahkemeye kadar eşlik etmesini sağla," dedi dönüp kaldırıma doğru yürümeye başlamadan önce.

Nefesimin altında homurdandım ama kraliçenin emri beni şaşırtmadı. Aslında tüm bu olanlardan en çok nefret ettiğim kısım Falin'in "Emredersiniz kraliçem" demesiyle hissettiğim ihanet duygusuydu. Başka seçeneği yoktu. Olmadığını *biliyordum*. Onun yarattığı olduğunu biliyordum. Ve yine de oradaydı. Ekinoks gecesinde benim, kuşkusuz kırılğan olan güvenimi kırmıştı. Beni artık incitemeyeceğini düşünmüştüm, en azından duygusal olarak, ama benim çıkarlarıma açıkça aykırı olan bir emri basitçe kabul etmesi, kırık parçaları toplayıp göğsümde öğütmüş gibi hissettirdi.

Kapalı otoparkın floresanlarından çıkıp sokaktaki alacakaranlığa doğru adım attım. Yılın bu zamanlarında gece her gün biraz daha yaklaşırdı ve sokak lambaları henüz tam olarak yetişmemişti. Ya da belki de dışarısı benim kötü gözlerime görüldüğü kadar karanlık değildi. Kalkanlarımı açık bırakmıştım, ama sadece parlak ışıklı garajdaki belirsiz hatları tanınabilir şekillere dönüştürecek kadar. Kararan sokaklarda, doğal görüşüm beni hayal kırıklığına uğrattı, bana sadece Eterik düzlemden gelen renk girdapları ve ölümler diyarından gelen çürüyen yansımalar kaldı. Bu, biriyle karşılaşmamı engellemek için yeterliydi ama ayrıntıları seçmem için yeterli değildi.

Kendimi savunmasız hissediyordum, sokaktaki yayaları gerçekten göremiyordum.

Kimin tehdit oluşturabileceğini fark ettim ve bir an için üzüldüm.

Hayatımda herhangi bir kalabalığın bir tehdit içerebileceği gerçeğini göz önünde bulundurduğum bir yere ulaşmıştım ama kulaklarımda hiçbir sorun yoktu ve duyabildiğim nefes alıp vermelerden ve fısıltılardan kimsenin bana dikkat etmediğini anladım. Hayır, duyduğum her şey tüm gözlerin elinde dev bir kılıçla kaldırımda yürüyen darmadağınık kadının üzerinde olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen en iyisi de buydu, çünkü Falin elinde muşamba içinde bir cesede benzeyen bir şeyle arkadan geliyordu. Aslında taşıdığı şey tam olarak buydu, yani büyük bir sürpriz değildi. Umarım onu göz alıcı bir hale getirmiştir çünkü bu dikkat çekecek türden bir şeydi ve eğer kısa süre içinde sokaktan çıkmazsak polisi de çekebilirdi.

Neyse ki Ebedi Çiçek'ten çok uzakta değildik.

Faerie'ye ulaştığımızda görebilecektim -her ne sebeple olursa olsun, gözlerimin yıllar içinde aldığı büyülu hasar Faerie'nin içinde yok olmuştu- ama daha yürümem gereken bir bloktan fazla yol vardı ve bir de Bloom'un kendisi vardı. Bar, Faerie'nin bir cebini barındırıyor olsa da, orayı ölümlüler âleminden daha iyi göremiyordum.

Kalkanlarımı açmak, sokaktaki herkesin gördüğünden biraz farklı bir versiyonu olsa bile, etrafımdaki dünyanın odaklanmasını sağladı. İsimlerini bildiğimden çok daha fazla varoluş düzlemi vardı ve ruhum doğal olarak düzenli olarak kasıtlı olarak etkileşime girdiklerime odaklanıyor gibi görünse de, ara sıra sokağı ışıltılı kristallerden oluşan yabancı bir dünyaya dönüştüren veya

Binalar güçlü duyguları emdikleri yerlerden renk akıtıyordu. Ben sakladım Ruhumu yerinde dizginleyen ve daha az normal yönleri görmezden gelmeye çalışan kabarcık kalkanı - eğer herhangi bir düzleme çok fazla odaklanırsam, kazara ona dokunmam ve muhtemelen onu ölümlü gerçekliğe çekmem daha olasıydı.

Bloom'un merdivenlerine olaysız ulaştık. Bu gece kapıda trollerden biri çalışıyordu. Mavi teninin özel tonunu ve iri cüssesini daha önce birkaç kez karşılaştığım bir fedai olarak tanıdım. Pek parlak biri değildi.

"Ütüyü kontrol et ve defteri imzala."

"Kapıyı kapatıyorsunuz," diye tersledi kraliçe.

Şaşkın trol, hangi kapıyı kastettiğinden emin değilmiş gibi etrafına bakındı. Kraliçe, lanetle hırlama arasında bir yerde, sert bir ses çıkardı. Kılıcı kaldırdı ve trolün şahdamarına bastırdı. Onun büyük Kaşları birbirine çarptı ama sadece bir adım yana kaydı.

"Defteri imzalamak mı?" diye tekrar sordu.

"Ben hallederim," dedim onun iri cüssesinin etrafından dolanarak. Kraliçe anlaşılmaz bir ses çıkardı ama ben Falin'le benim adımları deftere not ederken başka bir şey söylemedi. Aslında kraliçenin adını bilmiyordum ve Nekros'a tam olarak bu saatte geri dönmekle ilgilenmiyordu, bu yüzden onu ve kalan konsey üyelerini bıraktım.

Sakinleşen trol, VIP alanının kapısını gösterene kadar devasa gövdesini kenara itti. "Ütüyü kontrol et."

Falin ona, "Demir yok," diye güvence verdi ve kraliçeyi bara kadar takip etmemi işaret etti.

İçimi çektim. Kraliçe'nin dikkati bu kadar dağınıkken ve Falin yaralı ve bir ceset taşıırken, ikisinin de Çiçek'e önce gireceğini ummuştum ve bir an için geri dönüp eve gitme fikrini düşünmüştüm. Ama Falin'e Peri'ye ulaşmamı sağlaması emredilmişti ve görünüşe göre bu gerçeği unutmamıştı.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde Bloom'un müdavimlerinden biri haline gelmiştim. Bu süre zarfında, bara sık sık gelen kalabalığa alışmışım - hatta birçok müdavimi gördüğümde tanıyabiliyordum. Müşteriler genellikle ev ortamını hissetmek isteyen yerel bağımsızlardan oluşuyordu. Faerie'ye gitmeden ve saray politikalarıyla uğraşmak zorunda kalmadan Faerie'nin rezonansı. Bar tarafsız bir alan olarak hizmet verdiği için ara sıra diğer bölgelerden ve saraylardan fae'ler ziyaret ederdi, ancak müdavimler yerel halktan oluşurdu. Bardan geçen kış sarayı fae'leri genellikle sadece bunu yapıyorlardı: ölümlüler diyarından kış sarayına ya da tam tersine geçiyorlardı. Çok azı yemek yemek, kumar oynamak, dans etmek ya da barın karanlık köşelerinde gerçekleşen diğer aktiviteler için dururdu. Görünüşe göre bugün hariç.

Kapının hemen içinde durdum, ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş odaya bakıyor ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum. Fae'ler boş olan her koltuğu doldurmuştu ama hiçbirinde tanıdık bir yüz yoktu. Çoğu göz önüne alındığında

Yüzleri Sleagh Maith'e, yani Faerie soylularına aitti; bu şaşırtıcı değildi. Nekros'ta hiç soylu bağımsız yoktu. *Umarım ben ilk olurum.*

Kraliçe de durmuş, odayı gözden geçiriyordu. Kılıcını sıkıca kavradı ve tebaasının büyük bir bölümüne ters ters baktı. Kendi paylarına, neredeyse her kafa aşağıya doğru döndü, ondan kaçındı

Bakışları, sanki hepsi birden önlerindeki yemekten aşırı derecede etkilenmiş gibi.

Sanırım kış sahasının misafîrperver olmadığına karar verdiler.

Hepsinin kuyruğunu kıstırıp aniden bağımsızlıklarını ilan etmeyi planladıklarını düşündüğümünden değil. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Hayır, büyük olasılıkla evlerini saran sulu kar yağışından kurtulmak için kuru bir yer arıyorlardı. Yine de, kraliçenin bu kadar üzüldüğünü görmek

Denekler, normalde gerçek yerin sadece soluk bir yansıması olan küçük bir Faerie cebinde toplanmıştı. Büyük olasılıkla Kış'ın bölgesine açılan diğer kapıları çevreleyen cepler de bu gece saray üyeleriyle doluydu.

Bir an için kraliçenin halkına hitap edeceğini düşündüm. Her şeyin yakında normale döneceğine dair güvence verecek ya da daha büyük olasılıkla, mevcut durumuna bakılmaksızın herkesin sarayına dönmesini emredecekti. Sonra Maeve kraliçenin yanına yaklaştı.

"İsterseniz bunu sizin için halledebilirim kraliçem." Maeve konuşurken reverans yaptı, yüzü döşeme tahtalarına doğru dönüktü.

"Öyle yap," diye tersledi kraliçe ve sonra omuzlarını dikleştirerek masaların arasından amaranthine ağacına ve sarayının kapısına doğru yürüdü.

Yeterince hızlı hareket etmedim ve Falin yürümemi sağlamak için beni en yumuşak şekilde itti. İlerlemeye devam ettim, yanımdan geçerken bana atılan yan bakışları yakaladım. Ama kimse konuşmadı. Aslında sessizlik, ben ağacın etrafındaki yolu yarılayana kadar devam etti, dünya çoktan odak noktasından kaymaya başlamıştı. O zaman bile, hızla kaybolan barın sesleri bastırılmıştı. Korkmuştum.

Kraliçe, kapıyı işaret eden erimekte olan buz sütununun hemen ötesinde bekliyordu. Karmaşık oymalar artık yoktu, yerini parlak, ıslak bir yüzey almıştı. Kraliçe sütuna bakarak yüzünü buruşturdu ve sonra yüzünü yukarı, yağan sulu kara çevirdi.

Tufan yavaşladı ve sonra durdu. Yukarı baktım. Kar yağışı hâlâ tepemizdeydi; kar yağmadan önceki büyük ve görkemli kar taneleri değil. Kraliçe'nin ... sağlıktan düşüşü . . ama şimdi başımın birkaç metre üzerinde durdu, bu yüzden en azından artık ürpertici yağmur yağmıyordu.

Buz pelerinli iki muhafız yaklaştı, soğuk ve sırlıklam görünüyorlardı ama kraliçelerini selamladılar ve hiçbir şikâyetle bulunmadılar.

Kraliçe muhafızlardan ilkine, "Yeğenim burada mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle, majesteleri."

"Güzel. Onu taht odama getirin. Konuşmamız gerek." Onu geçmeye başladı ama sonra durakladı. "Planeweaver'ı dinlenebileceği bir odaya götürün ve sarayı terk etmemiş bir şifacı kaldıysa, koluna bakması için birini gönderin. Şövalye, bana eşlik et."

Ve bu sözlerle birlikte uzun koridorda hışımla ilerledi ve beni su dolu iki muhafızın gözetimine bıraktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Iyüzüme yağan karla uyandım.

Uyku sersemliğiyle ayağa fırladım ve tanımadığım şeylere göz kırtım oda. Küçüktü ama buza benzeyen bir tür mavi kristalden oyulmuş mobilyalarla süslü bir şekilde dekore edilmişti - ama sadece benziyordu, çünkü gerçek buz parçaları damlıyordu.

Kış mahkemesi.

Hafıza üzerime yıkandı ve uykunun son bulanıklığını da yok etti: Jenny'nin durgun göleti; Rawhead'in ölümü, hayaletiyle olan kavgası ve Ryese'in simyacı olduğunun ortaya çıkması; ve sonra kraliçenin burada, sarayında iyileşmem için ısrarı. Tavandan daha fazla kar yağışı düştü, saçlarıma yapıştı ve

Kaşlarım ve kalçalarımda biriken hafif battaniyenin üzerinde koyulaşan bir ıslak nokta oluştu. Titreyerek eriyen buzu silkeledim ama hemen yerine geldi. *Ne olmuştu?* Kraliçe karla karışık yağmuru durdurmayı başarmıştı, her ne kadar onu tekrar dekoratif kara dönüştürememiş olsa da.

O ateşli çılgınlığa yeniden mi kapılmıştı?

Battaniyeyi yataktan çekerek omuzlarıma doladım ve bir pelerin gibi başımın üzerine geçirdim. Sol kolumu hiçbir acı hissetmeden kullandığımı ancak kendimi sardıktan sonra fark ettim. Kolumu uzattım ve bükтім.

Ön kolumun etini incelerken elimin parmakları titriyordu. Kraliçenin gönderdiği şifacı iyi iş çıkarmıştı; Rawhead'in hayaletinin beni ısırduğu yerde bir iz bile kalmamıştı. Ama yorgundum, donmuş yağmura uyanmanın verdiği ilk adrenalinin etkisi geçmeye başladığı için artık çok yorgundum.

Ne kadar uyudum?

Dakikalar ya da saatler olabilirdi. Kesin olan bir şey vardı ki, henüz Faerie'ye bağlanmamıştım ve zamanım tükeniyordu. *Umarım Rianna ve Bayan B iyidir.* Kraliçenin Ryese'le yüzleşmesini ve pazarlığımızın tamamlandığına karar vermesini beklemek ne kadar güvenliydi? Ve eğer bu kadar kötü hissediyorsam

Arkadaşlarım için durum çok daha mı kötüydü? Bana yeminli oldukları için - fae mirasının dolambaçlı yollarından biriyle- ben daha etkilerini hissetmeye başlamadan önce onlara yaşamı sürdüren büyü akışını kesmişlerdi. Ve şimdi kesinlikle hissediyordum - bu yataktan sürünerek çıkma fikri bile çok yorucuydu.

Kraliçeyle konuşmak zorundaydım. Öyle ya da böyle, Faerie ile bağımlı kurmalıydım. Şimdi.

Yataktan kayarak kalktım ve etrafıma bakındım. Şifacı daha önce ayrıldığında, kapı aralığı arkasından kaybolmuştu. Şimdi geri dönmüştü. Sıcak bir günde buz gibi bir şeydi ama bir kapı aralığıydı. Kapıya doğru adım attım.

battaniyeyi de yanıma alarak kapının kenarına gittim. Peri'deki tüm kapılar gibi, içeri adım atmadan önce diğer tarafta ne olduğunu bilmek mümkün değildi. Arkamda bir şey bırakmadığımdan emin olmak için odaya bir göz attım, çünkü muhtemelen bu odayı bir daha asla bulamayacaktım. Botlarıma kadar giyinik bir şekilde uyumuştum-garip

Peri'de bir şeyler oluyordu ve bir keresinde uyku sırasında planeweaving yeteneğimin kontrolünü kaybettiğimde fiziksel olarak bir kabusun içine düşmüştüm. Yolculuğun geri kalanını yarı çıplak ya da yalınayak geçirmeye hiç niyetim yoktu.

ihtiyatlı görünmüştü. Şifonyerden aldığım çantam ve botuma bağladığım hançer dışında yanıma başka bir şey almamıştım.

İşte başlıyoruz. Şansımız yaver giderse, kraliçe Ryese'ı çoktan bir yalanın içinde yakalamış ya da daha iyisi, laboratuvarını bulmuştu. O zaman anlaşmamızdan kaçma şansı olmazdı.

Ryese'in şimdi nerede olduğunu merak ederek kapıdan içeri adım attım. Ve amaçladığımdan çok daha çabuk öğrendim.

Kapı aralığından uzun buz koridorlarına çıkmayı bekliyordum. Bunun yerine, az önce çıktığımdan çok da büyük olmayan başka bir odaya adım attım.

Ama benim odamda yatak, gardırop ve diğer yatak odası benzeri mobilyalar varken, bu odada yere sabitlenmiş birkaç sandalye vardı ve her sandalyenin kollarında, bacaklarında ve bel bölgesinde büyük deri kayışlar bulunuyordu.

Köşede

kristal beherler, tüpler ve diğer kimya tipi ekipmanlarla dolu bir masaydı. Ya da gerçekten, *simya tipi* ekipmanlar. Ve masanın üzerine eğilmiş

Masa mı?

Ryese.

Kahretsin.

Kapıdan geri geri çıkmaya çalıştım ama eşik yoktu. *Harika. Sadece harika.* Peri'de ilk kez seyahat ettiğimde, Rianna beni miras aldığım kaleye götürmüştü. Eşiklere dikkat etmem konusunda beni uyarmıştı, bir eşikten geçmeden önce nereye gittiğimi bilmem gerektiğini söylemişti. Büyük olasılıkla o zamandan beri Faerie'de her seferinde bana hangi kapıdan geçmem gerektiğini söyleyen muhafızlar tarafından eşlik edildiğim için bu özel tavsiyeyi unutmuştum. Nereye gittiğimi hiç bilmiyordum ama rehberlerim biliyordu ve görünüşe göre bu yeterliydi. Bu kez eşikten adımımı attığımda Ryese'nin nerede olduğunu merak ediyordum. Görünüşe göre Faerie bana göstermeye karar vermişti.

Ryese varlığını fark etmemişti. Ağır çekimde hareket ederek hançerimi el yordamıyla buldum ve ses çıkarmadan çektim. Elimde vızıldadı ve bana sürpriz unsuruna sahip olduğumuz konusunda güven verdi.

Hançere kaşlarımı çattım. Gizlice yaklaşıp Ona soğukkanlılıkla suikast düzenlediğimde, sürpriz unsuru bana çok az fayda sağladı. *Eğer* fark edilmeden odayı geçebilirim -ki bu büyük bir ihtimaldi- hançer elimi savunmasız ama ölümcül bir darbeye yönlendirmekten çekinmeyecekti. Ama ellerimde daha fazla kana ihtiyacım yoktu. Ve bir rakibi nasıl etkisiz hale getireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Cidden bir nakavt tilsimi taşımaya başlamam gerekiyordu. Tamam, onlar yasadışı. Ama bir şeye ihtiyacım vardı. Adil bir dövüşte hiç şansım yoktu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Falin'i bulmak ve kraliçenin Ryese hakkında neden hâlâ bir şey yapmadığını öğrenmek için.

Arkamdaki kapı da gidince, odanın tek çıkışı karşı duvardaydı. Ryese'in masasının durduğu duvarın aynısı. En azından duvarın uzak tarafındaydı. Muhtemelen eşit mesafedeydik. Yavaşça hareket ederek odanın çevresinden dolaştım. Karla karışık yağmur etrafımda yağmaya devam ediyor, yerdeki yarı donmuş su birikintilerine çarptıkça yumuşak sesler çıkarıyor ve umarım çıkardığım sesleri örtüyordu.

Ryese kafasını kaldırdığında yolun yarısına ulaşmıştım. Bakışları üzerime düştüğünde irkildi. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı, ama ifadesi dostane olmaktan çok uzaktı.

"Sevgili Lexi," dedi elini masanın çekmecelerinden birine daldırarak.

Elinde ne olabileceğini öğrenmek için beklemedim, kapıya doğru koştum.

O daha hızlıydı.

Battaniyenin arkasından tutarak beni ayağımdan çekmeye çalıştı. Onu bıraktım, böylece kapıya doğru ilerlemeye devam ettiğim için sadece ıslak malzemeyi alabildi.

Bir bahçe daha. Az kaldı. Başarabilirim.

Vücudunun benimkiyle çarpıştığını hissettiğimde eşiğe henüz ulaşmıştım.

Falin. Kapıda düşündüm. *Bizi Falin'e götür*. Belki, sadece belki, Faerie bana karşı nazik olur. Ama olmadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Ryese ve ben kapı aralığından içeri daldık, o beni belimden yakaladığı yere doğru sürükledi. Kollarımı önüme aldım.

Burnumun karla kaplı zemine çarpmaması için kendimi destekleyecek kadar zamanım vardı ama çarpmanın etkisiyle hançer ellerimden fırladı. *Lanet olsun.* Peşinden koşmaya çalıştım ama Ryese'nin ağırlığı alt tarafımın çoğunu kaplayarak beni yere yapıştırdı.

Ayaklarımla tekme atarak mücadele ettim. Topuğum yumuşak bir şeye değdiğinde Ryese nefesini içine çekti. *Vurdu.* Altından sürünerek çıkmama yetecek kadar acı çekerek geri çekildi.

Ayağa kalktım ve geldiğimiz odaya bakmak için durmadan önce daha uzağa kaçtım. Halka açık bir yere, tercihen Falin'in olduğu yere gitmeyi umuyordum ama ya girdiğimiz kapının belirli bir varış noktası vardı ya da Ryese'in biz kapıdan içeri daldığımızda başka fikirleri vardı.

Oda küçük ve boştu, uzak köşedeki bir enkaz yığını dışında. Tek kapı çarptığımız kapıydı ve Ryese onunla benim aramdaydı. Şu anda yerde kıvrılmış, ellerini

ve ıslak gözlerinde nefretle bana bakıyordu. Onu silahsız geçmeye çalışmak istemedim. Bu da hançerimi bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Zemini taradım ve sonunda enkaz yığınının birkaç metre önünde onu gördüm. Ona doğru atıldım ama köşeye yaklaştığımda kısa kaldım. Moloz ya da kırık dökük mobilya parçaları sandığım şey bir kemik yığınıydı, çoğu temizlenmişti ama birkaç tanesinde hâlâ et ve saç parçaları vardı.

Kafatasları boş yuvalarıyla bana bakıyordu, çoğu insan görünümündeydi ama bazılarının daha az insansı olan fae'lere ait olduğu belliydi.

Lanet olsun, Ryese beni nereye götürmüştü? Burası onun ölüm alanı mıydı?

Hayır, Fae'leri laboratuvarında kurutmuştu. Ama kemikleri burada temizlenmişti.

Titredim ve hançere doğru bir adım daha attım. Arkamda yumuşak bir çıtırtı duyuldu. Bir ayak sesi.

Oh, kahretsin.

Hançere atlamakla Ryese'i görme ihtiyacı arasında kalarak yarım döndüm.

Başımın yan tarafına, şakağımın hemen arkasına bir şey çarptı. Dünya paramparça oldu -ya da belki Ryese'in kafatasıma çarptığı şey buydu- ve gözlerimin arkasında acı patladı.

Başım dönmeye başladı. Yer beni karşılamak için hızla yukarı fırladı ve zaten titreyen nefesimi kesti.

Ryese beni takip ederek dizlerini göğsüme yerleştirdi. Ryese'nin uzun parmakları boğazımı sararak nefes almamı engellerken soğuk çamur kıyafetlerime işledi. Bacaklarımı tekmelerken omuzlarını pençeleyerek çırpındım.

Bu sefer kendini daha yükseğe yerleştirmiş, tüm parçalarını çırpınan bacaklarımın menzilinden uzak tutmuştu.

"Öldürttüğün fae'nin işinden hoşlanıyor musun?" diye sordu, elleri gözlerimin arkasında siyah noktalar patlayana kadar boğazımı sıktı.

İş mi? Tommy Rawhead'den bahsediyor olmalıydı, ama ne işi? Parıltı dağıtmak mı? Soracak nefesim yoktu. Başım çarpıyor ve ciğerlerim yanıyordu, Ryese kaburgalarımı, nefes borumu ezerken çekemediğim havaya ihtiyacım vardı.

"O benim için değerliydi." Ryese daha sert sıktı. "Ona artıklarımı attığım sürece çok çalıştı. Değişkenler ya da daha küçük fae, fark etmezdi. Çocuklar kadar iyi olmadıklarını söylerdi ama yine de iştahla kabul ederdi. Ve bonus, kimsenin bulabileceği cesetler yok. Sadece bir yığın kemik."

Yutkunmaya çalıştım ama hava çekmekten başka bir şey yapamadım. Bu midemin yuvarlanmasını engellemedi. Rawhead, Ryese'in kuruttuğu fae'yi *yemişti*. Burası onun sığınağı mıydı? Çöplük mü?

"Ama sen. Her zaman ayak bağı oluyorsun." Parmaklarını bir kez daha bükte. "Sadece işbirliği yapamazdın, değil mi?" Öne doğru eğildi, bağırırken tükürüğü yüzüme çarpacak kadar yaklaştı. "Eğer sadece birleşmeyi kabul etseydin, *sevgili* teyzem beni resmen kış sarayının prensi olarak tanıyacaktı ve veraset sırası her şeyi çok daha kolaylaştıracaktı.

Daha kolay. Ama hayır, onun lanet şövalyesine bayılırken kendini benden çok daha iyi görüyorsun."

Ona odaklanmakta zorlanıyordum. Havasızlıktan mı yoksa kafama aldığım darbeden mi, emin olamıyordum ama yakında bir şeyler değişmezse bilincimi kaybedecektim. Onu yerinden çıkarmak için kalçalarımı oynatmaya çalıştım ama hareket etmek giderek zorlaşıyordu. Vücudum ağırlaşıyor, güçsüzlük uzuvlarımı kemiriyordu.

"Neden?" Soruyu sadece ağzımda geveleyebildim. Ryese'in teyzesine ihanetini mi yoksa bana olan nefretini mi sorguladığımdan bile emin değildim. Mücadele etmek giderek zorlaşıyor, düşünmek bile zorlaşıyordu.

Bir önemi yoktu. Yakın zamanda durmaya hiç niyeti olmayan öfkeli bir tırat atıyordu. "Şimdi yine de, şimdi gittin ve yaptın. Zekice hazırladığım tüm planlar çöpe atılmak zorunda. Yani bana yardım edeceksin."

Cehennem gibiydim.

Yüzümü inceledi ve güldü. "Ah canım, nefes almakta zorlanıyor musun? Dur, sana yardım edeyim." Parmakları yeterince gevşedi ki sığ bir nefes almayı başardı. Yeterli değildi ama yardımcı oldu. "Merak etme, sevgili Lexi. Seni öldürmeyi planlamıyorum. . . henüz. Hâlâ işinize yarayabilir. Kraliçenin saray üzerindeki hakimiyeti güzel bir şekilde istikrarsızlaştı.

Burada yaşamayı bu kadar sefil hale getirmesini beklemiyordum." Başını salladı, biriken sulu kar uçuştı, birkaç parça zaten donmuş yanaklarıma yağdı. "Sarayı ona olan inancını kaybetti ve diğer naipler onun yönetme kabiliyetini sorguluyor. Onun tahtını gasp ettiğimde kimse beni sorgulamayacak- Herkes birilerinin bunu yapması gerektiği konusunda hemfikir."

Ryese tutuşunu değiştirdi, böylece sadece bir eli boğazımı tuttu. Bir damla hava almayı başardım ama dünya artık bulanıktı, kollarım tepki vermiyordu. Boştaki eliyle ceketini karıştırdı. Odaklanmaya çalıştım ama karanlık her yanıma sarmıştı. Göz kırpmam çok uzun sürdü ve saniyeler kaybettığıme emindim.

"Şövalyesi yine de bir sorun. Rakiplerin onu daha fazla yumuşatacağını umuyordum. Muhtemelen fark etmişsinizdir, ben dövüşçü değilim. Adil bir düelloda ona karşı kazanma şansım yok. Ama onun bir zayıflığı var." Ryese cebinden üç şişe parıltılı kırmızı sıvı çıkardı. "Sen onun zayıflığısın."

Ryese ilk şişenin tıpasını dişleriyle açtı. Ne planladığını bildiğime dair içimde bir kuşku vardı.

Hayır. Oh hayır.

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Yaralıydım ve bir süredir yeterince hava almamıştım. Ryese üç şişenin de mantarlarını çekti. Bana kötü niyetli bir zevkle gülümsedi. Sonra boğazımı serbest bıraktı ve ağırlığını göğsümden kaldırmadan önce bir eliyle burnumu sıktı.

Havaya ihtiyacım vardı. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Çok uzun zaman olmuştu. Bedenim bana ihanet etti, ağzım yarıldı. Ryese tereddüt etmeden üç şişeyi de ağzıma soktu.

Tükürmeye çalıştım. Boğazıma kaçan sıvıyla savaştım.

Ama kaybettim.

Parıltı benimle çok ihtiyacım olan oksijen arasındaydı. Bedenim tırtıklı bir nefes almadan önce zoraki bir şekilde yutkundu.

Hayır.

Ryese'nin gülümsemesi mutlu bir yılanın zehirli bakışıyla daha da yayıldı. Sonra tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı.

"O zaman seni yalnız bırakayım Lexi," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Eşikte gözden kaybolmadan önce durakladı ve döndü. "İyi eğlenceler kabuslar."

Sonra da gitti.

Bölüm 31

Iyerde nefes nefese yatıyordum. Sonra dizlerimin üzerine yuvarlandım. Başım döndü, mide bulantısı üzerime çöktü. Aslında, düşününce zorla aşırı doz verildiği için hastalanmak muhtemelen iyi bir fikirdi.

Parmağımı boğazıma sokarak bulantı hissini körükledim. Safranın yanması yemek boruma kadar ilerledi ama iki büküm olduğumda vücudumu sadece kuru kabarcıklar sarstı.

Hayır. İlacı bu kadar çabuk emmiş olamam, değil mi? Ben almadım. biliyordum. Daha önce hiç keyif verici bir ilaç kullanmamıştım ve bu büyülü bir ilaçtı. Nasıl davrandığını kim bilebilirdi ki? Bu beni denemekten alıkoymadı. Ama içimde büyüyen hastalığa rağmen, vücudumu hiçbir şey terk etmedi.

Bunun için yardım yoktu. Sadece buradan çıkmam gerekiyordu. Güvenli bir yere gitmeliydim - ki şu anda bu muhtemelen Faerie'den defolup gitmek anlamına geliyordu. İlacın duyularımı etkilemeye başlaması ne kadar sürerdi? Yetiştirdiğim kurbanlardan işe yarar bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama hepsi ölmüştü.

Ne kadar yardımcı oldu? Ölmeyen kurbanlar bile halüsinasyonlar bir çeşit büyü tükenmişlikten ölmüştü. Fae'ydim, kendi sihrim vardı, bu beni kurtarır mıydı?

Üç şişe.

Kahretsin.

Kalkmam gerekiyordu. Dışarı çıkmak için. Başım pamukla doldurulmuş gibi hissediyordum, düşüncelerim kalın şurubun içinden geçerek zihnimin önüne ulaşıyordu. Dik durmaya çalıştım ve dünya yüzmeye başladı.

Sertçe yutkundum, zihnimi tırmalayan baş dönmesinin geçmesini bekledim. İstedğimden daha uzun sürdü, dakikalar nabzımın şakaklarıma çarpmasıyla geçti.

Hançerim hâlâ birkaç metre önümdeydi ve sürünerek yanına gidip onu aldım. Elime, zihnime değen tanıdık vızıltı güven vericiydi.

Ama bir hançer, hatta büyülü, yarı bilişsel bir hançer bile beni bir uyuşturunandan korumak için ne yapabilirdi ki?

Hiçbir Şey. Buradan çıkmam gerekiyordu. Ama hançeri bir kenara bırakmadım, bunun yerine ayaklarımın altına almaya çalışırken onu kavradım.

Ayağı kalkmak için iki deneme yaptım ve nihayet ayağı kalktığımda arkamdan kuru bir çatırtı duyuldu. Kaskatı kesildim, omurgamdaki deri gerginleştii. Odada yalnızdım, bundan emindim. Bu da o sesi çıkaran Şeyin muhtemelen uyuşturunucular tarafından yaratıldığı anlamına geliyordu.

Kendimi bir korku filmindeki figüran gibi hissederek ağır çekimde döndüm. Köşeye yığılmış kemik yığını hışırdadı, sanki kemiklerin üzerinde biriken buzlu çamuru yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi tüm yığın sarsıldı. Bir kafatası sendeledi ve sonra yığının kenarından aşığı yuvarlandı. Yerde yuvarlandı, benden sadece birkaç adım ötede durdu ve korkunç gülümsemesiyle sırttı.

Bakışlarım kemik yığına geri dönmeden önce birkaç panik dolu an boyunca kafatasına baktım. Kuru kamışlar gibi hışırdadılar ve atırdadılar. Sonra yığının ortasından etli bir el fırladı. İkinci bir el onu takip etti, tıpkı mezardan çıkan bir zombi gibi.

Odanın etrafımda nasıl döndüğünü görmezden gelmeye çalışarak geri geri gittim. Neredeyse iki kez düşüyordum, ayaklarım altımda dolaşıyordu, bacaklarım çok ağırdı.

Uzak duvara ulaştım ve etrafıma bakındım. Ryese bu taraftan gitmişti, gittiğini biliyordum. Ama Şimdi ne eşik ne de kapı vardı.

Lanet olsun.

Faerie onu taşımış mıydı? Yoksa halüsinasyon mu görüyordum?

Bakışlarım odanın içinde gezinerek kapının nerede olabileceğini aradı. gitti. Bir kapı yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Kemik yığını, içindeki yaratık kendini serbest bıraktıkça sallanmaya devam etti.

Boku yemiştım.

Hançerimi daha sıkı kavradım. Elimde Şarkı söylüyordu, ama her zaman hazır olan kana susamışlığı bile kafamdaki sisi delmek için çok az Şey yaptı.

"Bir kapı var." Kendi kendime söyledim, kendimi, Faerie'yi, zihnimin uyuşturulmuş halini -hangisi olduğundan emin değildim- bunun gerçek olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Sözlerime rağmen, hiçbir kapı görünmedi.

Kemiklerin altından bir baş ıktı. Kan kalın, geniş yüzünden aşığı akıyor, derisi yüzülmüş kafa derisinden yukarı fışkırıyordu. Yassılaşımış kafayı tanıdım.

hemen. Tommy Rawhead.

"Sen öldün," dedim halüsinasyona.

Hobgoblin bana gülümsedi, uzun dili çatlamış dudaklarını yalamak için dışarı fırladı.

"Sen gerçek değilsin."

Gerçek ya da değil, kendini yığından kurtarıken kemikler etrafından aşağı yuvarlandı. Zıplayarak buzlu zemine yırtıcı hayvan yumuşaklığında indi. Sonra döndü, içinden çıktığı kemik yığınına inceledi ve her iki eline birer tane olmak üzere iki kalın bacak kemiği aldı. Onları kaldırarak önünde salladı. bir çift ağartılmış beyaz sopa gibi.

Uyuşturucu etkisindeki beynimin yarattığı bir halüsinasyondur. Öyle olduğunu biliyordum. Öyle olmalıydı. Onu ölerken görmüştüm.

O zaman onun ruhunu yamyamlaştırmıştım.

Hay aksi. İlaç içimde ondan geriye ne kaldıysa bulmuş olabilir miydi? Ona şekil, hayat vermiş olabilir mi?

Hayır. Hayır, bu mümkün değildi. İradesi tek başına onu bir arada tutmaya yetmeyene kadar enerjisini almıştım. Ama aslında onun varlığını ememezdim, sadece yaşam gücünü. Bu bir halüsinasyondur. Yaşayan bir kabus.

Bu, çok gerçekçi görünen bir Rawhead'in kemik sopaları kaldırarak ilerlemesini engellemedi.

Hançeri kavrayışım kayganlaşmıştı ama hobgoblin bana doğru yaklaşırken avucumu silecek kadar uzun süre el değiştirmeye cesaret edemedim. İlaç ve büyü'nün şekil verdiği bir halüsinasyondur. Bunu biliyordum. Ve cazibelerine inanılmazdı.

Kalkanlarımı indirdim.

Kemik yığını, hâlâ içinde sıkışıp kalmış işkence görmüş ruhlarla parlıyordu. Öte yandan hobgoblinin içinde ne bir parıltı, ne bir ruh, ona hayat verecek hiçbir şey yoktu. Halüsinasyondan başka bir şey olmadığının anlaşılmasıyla birlikte ortadan kaybolması gerekirdi ama Rawhead olduğu gibi kalmıştı. Tıpkı gerçek gibi. Büyü hayat yaratamazdı ama Faerie bu halüsinasyonu hiç değilse katı olarak kabul etmişti. Ve benim uyuşturucu bağımlısı beynimden geldiği için, onun hareketleri ve kişiliği için canlı yayın sağladım.

Bu da onu değiştirebileceğim anlamına geliyordu, değil mi? Beni parçalamaya ve kemiklerimdeki iliği emmeye kararlı süper ürkütücü bir öcü yerine, belki onu iyi bir şeye yönlendirebilirdim. Zararsız bir şeye.

Çiçek düzenleme eğilimi olan tüylü ve sevimli bir şey.

Tommy Rawhead kemik sopalardan birini başının üzerine kaldırdı.

Yana doğru sıçradım, konsantrasyonum kendi zayıf bacaklarımın üzerine düşmemeye kaydı. Kemik omzumdan birkaç santim ötede havada ısıklık çaldı. Iskaladım. Ama zar zor. Hareket etmeye devam etmek zorundaydım. Büyüleyici öcüyle arama mesafe koymak için.

Rawhead dönerek kovalamaya başladı. Ve o daha hızlıydı. Çok daha hızlıydı. Başımın hâlâ biraz ağır olduğunu düşünürsek şaşırtıcı değildi.

Ondan kaçamazdım, zaten kaçacak yerim de yoktu. *Nerede bu lanet kapı?*

Bilmiyordum. Hatırlayamıyordum. Kemikler köşede idi ama şimdi kapıya kıyasla hangi köşede olduğunu hatırlayamıyordum.

Hiçbir çıkış yolu yoktu. Savaşmak zorundaydım. En iyi savunmanın iyi bir saldırı olduğunu sık sık duymuştum. Ne yazık ki, dövüş konusunda pek eğitilmiş değildim. Yakın geçmişime bakılırsa, bunu değiştirmek zorunda kalabilirdim.

Tabii ki önce hayatta kalmam ve kendi hayal gücüm tarafından öldürülmemem gerekiyordu.

Çömeli hançeri kavradım ve beklemeye başladım. Rawhead ileri atıldı, kemik sopalarını kaldırdı. Dövüş hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Hareket yetenekli bir şeyden çok çılgın bir barbar gibi görünüyordu. Sanırım büyük bir hayal gücüne sahip olmamanın tek iyi yanı buydu. Rawhead, uyanıkken gördüğüm kâbusun yaratabilecekleriyle sınırlıydı.

Hücum eden figürün yaklaşmasını bekledim. Sonra yana doğru hamle yaptım ve hareket ederken hançerimi savurdum. Halüsinasyonumun aksine, kan akıtmayı seven ve bu konuda çok iyi olan büyü bir hançerim vardı. Bu yüzden

hançerin zihinsel dürtüsü beni zorluyor.

Bıçak ete battı, bir an için yakaladı ve sonra serbest kaldı. Elimden sıcak bir kan fışkırdı ve bıçak zafer çiğlikleri attı.

Fakat bıçak koluma rehberlik ederken, geri kalan kısıma dikkat etmiyordu. Hamle rakibimde bir yara açtı ama vücuduyla çarpışması ileriye doğru momentumumu öldürdü. Doğruca yanından geçmek yerine, hafifçe yanına düştüm. Kemik sopalardan biri baldırıma çarptı. Sadece sıyıran bir darbe oldu -tam bir darbe değil- ama acı bacağı boyunca patladı.

Dönen başım için iyi olmayan bir hareketle yana yuvarlandım ama sopanın bir sonraki darbesi iskaladı. Yuvarlanmam sona erdiğinde ayağa kalkmaya çalıştım ama oda sarsılarak beni yana savurdu. Ya da belki sadece düştüm.

Rawhead suçlandı. *Kahretsin*. Geriye doğru kaydım, kırım ve botlarım karla kaplı zeminde çılğın bir kar meleği gibi izler bıraktı.

Rawhead çok hızlı hareket ediyordu ya da ben çok yavaşım. Hangisi olursa olsun, savunmada kalırsam kaybederdim. Kendi lanet halüsinasyonum beni öldürecekti.

Hayır, lanet olsun. Bunun olmasına izin veremezdim. Vermem.

Hançeri sıkıca kavradım. Elimde şarkı söylüyordu. Rawhead'in büyüğü ya da gerçek olması umurunda değildi, sadece dövüşmek istiyordu. *Umarım ne yaptığını biliyordur*, diye düşündüm. Hançer elbette cevap vermedi. Yine de

Ryese'in sistemime soktuğu kadar çok uyuşturucu olsaydı, şok olmazdım.

Rawhead'in yan tarafından akan kan, kahverengi pantolonunu yapışkan bir kıvılcığa dönüştürmüştü. Yara derindi, belki bir insan için ölümcül olabilirdi. Bir fae için o kadar emin değildim, özellikle de çoktan ölmüş ve sadece hayal gücümün bir ürünü olan biri için. Yine de çok fazla kan vardı. Eğer onu kan kaybından ölecek kadar oyalayabilirsem . . .

Tekrar saldırdı, sopalar sallanıyordu. Kenara sıçrayacak kadar ayaklarımın altına aldım. Yeterince daire çizmiştik, şimdi kemik yığınının yakınındaydım ve

Bir an önce bulunduğum alana bir sopa çarpınca korunmak için etrafına atladım.

Rawhead takip etti.

Devasa yığından uzun bir kemik kaptım ve iki elimle kavrayarak bir sonraki hamlesini engellemek için kullandım. Kemikler kıymık gibi bir çıtırtıyla birbirine çarptı. Kollarım darbeye birlikte titredi. Sopası ve benim geçici kalkanımın ikisi de kırıldı, sopasının üst yarısı yanıma uçtu ve ben iki parçalanmış ucu tutarken kaldım. Birini tuttum, diğerini kalkanın içine attım. hançerimle aynı el.

İlk darbesini engelledikten sonra, elindeki sopanın savrulmasına hazırlıksızdım. Karnıma çarparak beni geriye doğru savurdu. İçimdeki hava büyük bir gürültüyle dışarı fırladı ve sırtım kemik yığınınına çarptı.

Rawhead bir elinde kısa, sivri bir kemik, diğerinde uzun bir sopayla ilerliyordu ama artık daha yavaş hareket ediyordu, hareketleri daha sarsıntılıydı. Yan tarafından hâlâ kan akıyordu, yarasının acıttığı belliydi.

Yaralanabilirse, durdurulabilir.

Yığından dışarı itmeye çalıştım, ama ayaklarım bir çığı yerinden oynattı. Yandan yere yuvarlanan kemikler. Rawhead onları tekmeleyerek dışarı attı.

hiç durmadan yoluna devam ettim. Bir kafatası yakaladım, avucumla alnını kavradım, parmaklarım göz çukurlarına girdi ve sonra Rawhead'e fırlattım. Sopasıyla kenara savurdu ama bu onu biraz yavaşlattı.

Bir kemik daha fırlattım, ardından bir üçüncüsü, bir dördüncüsü geldi. Herhangi bir zarar vermiyordum, sadece onu kızdırıyor ve zaman kazanıyordum ama kafatasları, kol kemikleri, bütün bir ayak -elime ne gelirse- fırlatmaya devam ettim. Sonra tam tepemdeydi ve zamanım kalmamıştı.

Kolunu savurmak için kaldırdı ve ben de kendimi öne attım. Çaresiz, neredeyse kör bir hamleydi ama başka seçeneğim yoktu.

Hançer göğsüne saplandı, hiçbir direnç göstermeden giysileri ve eti delip geçti. Rawhead kaskatı kesildi. Sonra vücut ağırlığının geri kalanı ona çarparak ayaklarını yerden kesti ve ben de onu aşağıya doğru sürdüm. Ellerim ıslaktı, kanla kayganlaşmıştı ama hançeri bırakmadım. Rawhead'in sırtı yere değdiğinde, hareket etmeyi bırakmıştı.

Orada oturdum, vücuduna sarıldım, efordan nefes nefese kaldım. Başım dönüyor, ardından görüşümde siyah noktalar bırakıyordu. Tekrar görebildiğimde aşağıya baktım. Hançerin kabzası Rawhead'in göğsünün derinliklerinde, göğüs kemiğinin hemen solundaydı. Kalbini vurmuştum.

Bıçağı çektim ve aylarca kâbuslarımda duyacağımı bildiğim mide bulandırıcı bir höpürdetme sesiyle dışarı kaydı - eğer o kadar uzun yaşarsam. Rawhead ölmüştü -yine- ama ben hâlâ uyuşturucuyla doluydum. Bıçağı ölü halüsinasyonun gömleğine silerken düşünmemeye çalıştım. Sonra ayağa kalktım.

Hançeri kaldırmadım.

Mutlu şeyler düşün Alex, dedim kendime. Gökkuşakları. Tavşanlar. Tek boynuzlu atlar.

Kendinizi bir şey düşünmeye zorladığınızda beyninizin nasıl isyan edip başka bir şeye döndüğünü hiç fark ettiniz mi?

Rawhead'in tekrar ayağa kalkıp üzerime doğru geldiği görüntü, zihnimin ön tarafına doğru tırmanmaya çalışıyordu. Onu kovmaya devam ettim ama Bakışlarım yüzükoyun yatan figüre doğru ilerledi, yarı yarıya ayağa fırlamasını ve bana tekrar sallanmaya başlamasını bekliyordum. Cesetten uzaklaşmam gerekiyordu.

Odanın diğer tarafına geçtim. Kapı tekrar ortaya çıkmamıştı. Lanet olsun. Köşeye çöktüm, başımı kollarımın arasına gömdüm ve mutlu şeyler düşünmeye çalıştım. *Yavru köpekler. Hızlı arabalar. Dondurma.*

"Alex."

O sesi tanıyordum. O derin, erkeksi sesi çok ama çok iyi tanıyordum. Başımı kaldırdım ve kendimi Ölüm'ün parlak ela gözlerine bakarken buldum.

"Hey," dedi mükemmel dişlerini gülümseyerek göstererek.

Ben de gülümsemesine karşılık verdim. "Sana da selam," dedim ve sonra durdum. "Bekle.

Ben Faerie'deyim. Sen burada olamazsın. Senin uçağın burada yok."

"Emin misin?" Uzandı ve eliyle yüzümü kavradı.

Avuçları tenime karşı sıcak ve nazikti. Sunduğu rahatlığın içine gömülmek istedim. Çok üşüyordum. Giysilerim sıırılsıklamdı ve karla karışık yağmur yağmaya devam ediyordu. Sunduğu sıcaklığı kucaklamak çok cazipti. Zihnimden taşmakla tehdit eden karanlığı uzak tutmasına izin vermek. Beni uyuşturucunun etkilerinden koruyacağına güvenmek.

Ama yanılmamışım. O burada olamazdı. Gözlerim bana onun gerçek olduğunu söylese de, benim onun gerçek olduğuna yemin etse de, o gerçek değildi. O başka bir halüsinasyondur. Parıltılı zihnimden çekilmiş bir cazibe.

Bu da onu tehlikeli yapıyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Onu görmezden gelmeye çalıştım. O bunu zorlaştırdı.

Eğildi ve varlığını benimde hissedebildim. Nefesi nemli buklelerimi oynattı. Her zaman ona yapışan temiz, taze toprak ve çiy kokusunu bile alabiliyordum.

"Sen gerçek değilsin." Ona söyledim.

Dudakları alnıma bastırdı. "Seni seviyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Gerçek Ölüm'ün var. Sen bir illüzyonsun."

"Seninle birlikte olmak için tüm doğa kanunlarını çiğneyeceğim. Bu ikimizi de tehlikeye atacak ama umurumda değil."

"Sen biraz cazibelisin."

"Seni seviyorum. Ve sen benim adımları bile bilmiyorsun."

Başımı kaldırdım. Sahte Ölüm benden birkaç santim ötedeydi, ela gözleri o kadar yakındı ki. Ama gerçek Ölüm'ün gözlerinde genellikle gizli bir gülümseme vardı ve bu gülümseme parlamaktan kendini alamazken, bunun gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

Beni delip geçen gözler.

"Fark etmez," dedim ona. "Ölüm'ü tanıyorum. Adını bilmeme gerek yok."

"Öyle mi?" Hafifçe geri çekilerek sordu, böylece mağrur ve alaycı ifadesinin sadece gözlerini değil, tüm yüzünü kapladığını görebildim. "Öyle mi?"

En sevdiğim rengi biliyor musun? Peki ya arkadaşlarımla isimlerini? Ya da kaç yaşında olduğumu?"

"Bunların hiçbiri önemli değil."

"Neden bunca yıldır buradayım? Sen benim için bir yenilikten başka bir şey misin? Ölümlü olmaktan vazgeçtiğimde kaybettiklerimin bir hatırlatıcısı mı?"

"Kapa çeneni. Sen gerçek değilsin."

Sahte Ölüm ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte ayağa sürükledi. "Annen ölürken, neden onun ruhunun alınmaması gerektiğine karar vermene izin verdim? Neden bu kadar küçük bir çocuğun, annesinin çoktan ölmüş olması gereken bir hastalık yüzünden bedeninin çürümeye devam etmesini izlemesine izin verdim?"

Onu almak bir merhamet olurdu. Neden beş yaşındaki bir çocuğu, ruhunu ölmekte olan hapishanesinden kurtarmamı istemek zorunda bıraktım? beden? Neden sırf aynı korkmuş beş yaşındaki çocuk annesini almamam için bana yalvardığı için bunun öğretilmesi gereken bir ders olduğunu düşündüm?"

Kanım dondu, vücudumda buz gibi bir ter oluştu. "Kes şunu. Kapa çeneni."

"Benim adım ne, Alex Craft?"

"Bilmiyorum."

"Benim adım ne?"

"Bilmiyorum!" Sahte Ölüm'ü ittim ve o da gülerek geri çekildi. Çılgılık atmak istedim. Beynimin bu sefer iyi bir halüsinasyon yaratmış olabileceğini düşünmüştüm ama hayır. Bu sahte Ölüm bana sopalarla saldırmıyor olabilirdi ama sözleri beni bir kılıçtan daha derinden deldi. Korkularımı, şüphelerimi kesip biçtiler.

Tekrar güldü. "Benim adım ne?"

"Alex?" diye sordu yeni bir ses, ellerim üst kollarıma kapanırken.

Vücudumu dokunuştan kurtararak geri çekildim ve yeni gelenle yüzleşmek için döndüm.

Falın arkamda, artık görünür olan bir kapının hemen içinde duruyordu. Ya da en azından, görünür gibi görünüyordu.

"Sen gerçek misin?" diye sordum.

Bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı, diğeri ise şaşkınlıkla düşüp kalktı. Sonra bakışları sahte Ölüm'e kaydı ve kaşları çatıldı. "Neler oluyor?"

Bir adım daha geri gittim. Bir illüzyon olabilirdi. Uyuşturucunun ilham verdiği başka bir cazibe. Kapı da olabilir. Kahretsin, odadaki her şey

Şüphelendim. Neyin gerçek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne değildi. Ölüm bana sorular yöneltip duruyordu. Cevabını bilmediğim ama merak ettiğim sorular.

Falin ellerini kaldırdı ve vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça hareket etti. "Ne oldu?"

Deliriyor olabilirim. Falin'in Ryese'nin bana zorla yedirdiğı Parıltı tarafından yaratılan başka bir halüsinasyon olması tamamen mümkündü. Ama ya değilse?

Ryese Falin için bir tuzak kuruyordu. O kadarını söylemişti. Tuzağın ortaya çıkması için gerçek Falin'in ortaya çıkması gerekiyordu, değil mi? Gerçek olma ihtimaline karşı sahte bir Falin'i uyarmaya çalışırsam delirmiş olur muydum? Zaten bir halüsinasyonla savaşımtım ve biriyle tartışmtım. Neden biriyle çalışmayı denemeyim?

"Uyuşturuldum." Ona her şeyi anlattım. Neredeyse her şeyi. Ona Ryese ile olan mücadelemi ve onun söylediklerini anlattım ve Tommy Rawhead ile olan kavgayı özetledim. Ölüm'ün varlığını açıklamadım. Sahte koleksiyoncuyu başımla işaret ederek, "O gerçek değil," dedim. "Onu görmezden gelin."

Bu açıklama sahte Ölüm'ü pek mutlu etmedi. Sorularını haykırmaya başladı, etrafımda volta atarak güvensizliğime çomak soktu.

"Hadi seni buradan çıkaralım," dedi Falin ve beni kolumdan tutup kapıya doğru yönlendirdi. "Kraliçeyi bulmamız gerek. Ve Ryese'i."

Bölüm 32

“ait,” dedim kolumu Falin'in elinden çekip geriye doğru sendeleyerek.

Falin başka bir illüzyonsa, onu hiçbir yere kadar takip edemezdim. Tek bir odada sıkışıp kalmak yeterince tehlikeliydi, ama çıkarsam ne olurdu? Ve hafızamın başka kimleri tehlikeye atabilirdi? Ve eğer bu başka bir serap değilse, Falin'i ne tür bir tehlikeye atıyordum?

Ryese benim Falin'in zayıf noktası olduğumu söylemişti. Eğer yem bensem, tuzak neredeydi?

"Beni nasıl buldun?"

Falin kaşlarını çatı. "Bir not aldım. Kamaranızdan ayrıldığınızı ve başınızın belada olduğunu söylüyordu. Sonra da seni nasıl bulacağımı söylüyordu. Sanırım Ryese gönderdi ve arkamı kollamam gerekiyor."

Bu akla yatkın görünüyordu. Ve buraya gelmek kesinlikle gerçek Falin'in yapacağı bir şeydi, ama böyle düşünmem hayal gücümün bir açıklama uydurabileceği anlamına geliyordu.

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Falin'in

kaşları daha da çatıldı. "Ne?"

"Gerçek olduğunu kanıtlamak için. Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Falin geri çekildi, beni ya da belki de ricayı değerlendiriyordu, hangisi olduğundan emin değildim. Sonra bakışları hâlâ bana sorular soran sahte Ölüm'e kaydı. "Neden sana adını sorup duruyor?"

"Çünkü bilmiyorum." "Ama

sen . . . ?"

Soruyu bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Ne sorduğunu biliyordum. Ben Ölüm'ün kız arkadaşı değil miydim? Sevgilisi mi? Onun *bir şeyi*, en azından En az mı? Kahretsin, o artık her neyse, o olmadan önce benim en eski ve en sevdiğim arkadaşım.

Ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Sadece sahte Ölüm'ün konuştuğu birkaç dakikadan sonra Falin içini çekti.

"Eğer sana bilmediğin bir şey söylersem, bu nasıl bir şeyi kanıtlayacak? Doğru olup olmadığını bilemezsiniz."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Sonra durdum.

Gözlerim. Rawhead'in halüsinasyonunu delememişim, ona inanmamayı başaramamışım ama ruhsuzluğu onun hayatta olmadığına ihanet etmişti.

Ellerimi indirdim ve kalkanlarımı açtım. Gözlerimi kırıpıştırıp etrafa baktım. Zihinsel görüşümü diğer düzlemlere açtığımda Ölüm tamamen aynı kalmıştı ama Falin'in formunu puslu gümüş-mavi bir parıltı çevreliyordu. Bir ruh.

Rahatlayarak gülümsedim. O gerçektir.

Tabii zihnim bir halüsinasyonun etrafında bir ruh parıltısı yaratabilirse o başka. *Neden bu olasılığı düşünmek zorundaydım ki?* Şu anda beynimden nefret ediyordum.

Falin yüz ifademle birlikte düşüncelerimin de değişmesini izledi ve sonra, "Sana bilmediğin bir şey söylememi ister misin?" diye sordu. Durakladı. "Bir insanla değiştirildiğimi ve Faerie'nin dışında büyüdüğümü biliyorsun, değil mi? Belki de beni sarmaladıkları büyüler yeterince iyi değildi ya da belki de şanssızdım çünkü beni yetiştirmesi gereken aile tarafından terk edildim. Bilmiyorum. Hatırlamak için çok küçüktüm. Koruyucu aile yanında büyüdüm ama hiçbir yere uyum sağlayamadım. Bir evde birkaç ay kalırdım ve sonra beni yeni bir aileye gönderirlerdi. Ergenliğe ulaştığımda büyü bozulmaya başladı, fae doğam ortaya çıktı ve bir FIB ajanı beni mahkemeye getirdi. İlk kez ait olduğumu hissettim. Faerie hiç sahip olmadığım *evim* gibi hissettirdi. Özlediğim evim."

Onu inceledim. Ondan bilmediğim bir şey istemişim ve o da bana bir şeyler vermişti. Onu gençken tanııyordum ve geçmişi hakkında çok az şey biliyordum, ama bu bilgi uyuyordu. Korunmasız anlarda, onun uzun süre evsiz kalmış, ait olmak ve değer görmek isteyen yanını fark etmişim. Bu bende yankı uyandırmıştı ve onunla ilk tanıştığımdan beri de uyandırıyor.

Tamam, onunla *ilk* tanıştığımda değil. İlk birkaç etkileşimimizde onun tam bir pislik olduğunu düşünmüştüm.

Ama ondan sonra.

Anlattığı acı onlarca yıllık olsa ve muhtemelen kabuk bağlamış olsa da, hikaye bende ona sarılma isteği uyandırdı. Koruyucu ailede büyümemiştim, ev ev dolaşmamıştım ama istenmediğimi hissetmiştim. Wyrđ yeteneğim yüzünden ailemden dışlanmış hissetmiştim. Çünkü babam çocukluğumun çoğunda beni uzaklara göndermişti. Kendini benden ayırmaya çalışmıştı. Bu yüzden Falin'in neler yaşadığını tam olarak anlayamasam da, bir seviyede dert ortağı olabilirdim.

Faerie'nin ev gibi hissettirmesi konusunda ne demek istediğini de anlayabiliyordum.

Mahkemeleri ne kadar korkutucu bulsam da, Faerie'deyken bir şeyler bana doğru geliyordu. Tehlikeli olduğunu bildiğim ama arzuladığım bir uyuşturucu gibiydi. Uyandığımdan beri, ölümlüler âlemindeyken Faerie'nin yokluğunu hissediyordum ama sağlıklı korkum beni uzak tutacak kadar güçlüydü. Bu yüzden gençken onun için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordum.

Ve bunu yapabildiğim gerçeği ve onun hikayesine verdiği tepki beni temkinli yaptı.

Uyuşturulmuş hayal gücümün yarattığı bir illüzyon duygusal bir bağ kurmak istemez miydi? Ve kendi zihnim, mükemmel bir çıkış noktası sağlamak için en iyisi olurdu. Sahte Ölüm bu gerçeğin kanıtıydı.

Lanet olsun. Falin gerçek olup olmadığını nasıl kanıtlayabilirdi ki? Gerçek Falin gibi davranıyordu, zihin gözüm bana onun bir ruhu olduğunu söylüyordu ve Sorduğumda bana inandırıcı bir hikâye anlatmıştı. Hiçbiri kesin değildi ama *bir şeylere* güvenmek zorundaydım.

Evet, o zaman size kendisine asla güvenmemenizi söyleyen adama güvenelim.

Ama yaptım. Belki sağlıklı bir dozda ihtiyatla. Ama iyi ya da kötü, ona güvendim.

Karla karışık yağmur etrafımızda yağmaya devam etti, her yüzeyi kapladı ve ıslak, buzlu saçlarıma ve giysilerime yapıştı. Eğer ilaç beni öldürmezse, kış mahkemesinden çıkamadan hipotermiden ölebilirdim.

Falin odaya girdiğinde yeniden beliren eşiğe yaklaşıp, "Ryese'e göz kulak ol," dedim.

"Genelde *sana* dikkatli olmanı söyleyen *ben* değil miyim?" Falin dudaklarının kenarlarına alaycı bir gülümseme dokunarak sordu.

Doğru. Ama Falin peşimdeyken kapıdan geçerken bunu söylemedim. Buzlu koridorlardan birine çıktık, gerçi bu noktada daha çok çamurlu bir koridordu. Sahte Ölüm bir an sonra hala bağırarak beni takip etti.

Ona kaşlarını çatarak baktım, onu çağıran ve güvensizliğimi herkese açık hale getiren kendi zihnimden nefret ediyordum. Alt dudakımı çiğneyerek Falin'e döndüm. "Daha önce kraliçe üzerinde kullandığın o büyü . . . ?"

Benimle illüzyonum arasında bir bakış attı. Sonra başını salladı. "Bu bir iyileştirme büyüğü değildi ve sana yardımcı olmayacak."

Neredeyse ona ne olduğunu soracaktım ama yalan söyleyemezdi ve bu ifadede hiç esneklik yoktu. Başımı öne eğerek ve sahte Ölüm'ün sözlü sataşmalarını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak Falin'i koridorda takip ettim.

Buz golemleri koridorda sıralanmıştı. Daha önce bir kez kraliçenin kaprisiyle canlandıklarını görmüştüm ama bu golemlerin bir daha uyanacağından emin değildim. Buzdan oyulmuş yüzleri, kafaları ve kollarının çoğu gibi erimişti. Şekilsiz formlardan başka tarafa baktım. Kış sarayı ölüyordu.

"Son zamanlarda kraliçeyi gördün mü?"

Falin golemlere acımasız bir bakış fırlattı. "Çok uzun zaman önce değil."

"Kar yağışı yeniden başladığından beri mi?" diye sordum ve sessizliği yeterli bir cevaptı. Hayır. Yapmamıştı.

Yani nüksetmiş olabilir. *Ya da tekrar doz almış.*

"Ryese neden hâlâ hapiste değil?"

Falin durakladı ve uzun koridora kaçamak bir bakış fırlattı. Eriyen golemler dışında yalnızdık. "Kraliçe onu çağırdı, ama o ona doğrudan sormadı, bu yüzden cevapları en iyi ihtimalle kaygılıydı. Bu önemli değildi. Ellerinde kan yoktu, bu yüzden onun suçluluğuna inanmadı."

Eldivenli ellerime ve Falin'inkilere baktım. Kendimi ve değer verdiklerimi savunmak için birden fazla kez öldürmüştüm ve ellerimde ölümlerin kanını taşırdım çünkü Faerie her şeyi gerçek anlamıyla ele alırdı. Kraliçenin şövalyesi olarak Falin onun kanlı elleriydi -gerektiğinde öldüren ama aynı zamanda sarayın tarihi boyunca doğal olmayan her ölümün lekesini taşıyan kişi. Bu onu hem güçlü hem de sarayda nefret edilen biri yapmıştı. Diğer saray üyeleri hiç öldürmediğinden değil - kraliçe çok uzun zaman önce konumunu kazanmak için ölümüne düello yapmıştı - ama kış sarayında, Üyeler kanı şövalyeye verdi, diğer herkesin elleri bembeyazdı - ya da mavi, yeşil ya da doğal olarak hangi renkteyse. Kanı eldivenle kapatabilirdiniz, ama cazibeyle gizleyemezsiniz.

Ryese'in ellerinde Icelynne'in ve diğer fae'lerin kanı olmalı - eğer Glitter ile dolaylı olarak öldürdüğü insanlarınki olmasa bile.

Elbette, Faerie'nin gerçekçi olma eğiliminde olması, suçluluk duygusunu benimle aynı şekilde atadığı anlamına gelmiyordu. Suyu çekilmiş fae'lerin kaçırılmasını kesinlikle Ryese düzenlemişti, ama Tommy Rawhead ve Jenny Greenteeth fae'lere ölümcül darbeyi indirmiş olabilir. Ayrıca Parıltı'nın kime dağıtılacağını da onlar seçmişti. Jenny'yi Faerie'nin içinde görmemiştim ama Rawhead'in elleri kana bulanmıştı.

"Peki onu nasıl ikna edeceğiz?"

Falin başını salladı. "Bunun bir önemi olmayabilir. Bu gidişle mahkemeyi elinde tutamayacak."

Durdum. "Birinin ona doğrudan meydan okuyabilmesi için önce seni düelloda yenmesi gerekmiyor mu?"

"Evet."

"Ölümüne bir düello mu?"

Çenesinin üzerinde bir kas şişti ama başını salladı.

Kahretsin.

"Ama deliliği derinleşir ve bunu kontrol altına alamazsa" -karla karışık yağmuru, eriyen duvarları ve golemleri, hatta belki de havada çınlayan uyumsuz notaları göstermek için bir elini salladı- "o zaman Faerie'nin kendisi onu kraliçe olarak reddedecektir. Belirlenmiş bir varis olmadığından, mücadele herkes için serbest hale gelecektir. Sarayın kanının bana bahsettiği savaş bilgisi, hız ve çabuk iyileşme potansiyel rakipler için bir nimet olacaktır."

"Ve tahmin etmeme izin verin - kendi isteğinizle vermediğiniz sürece, bunu elde etmenin en kolay yolu sizi öldürmek mi?"

Yine sıkı bir baş sallama. "En azından kraliçe tahttan indirildikten sonra. Ondan önce ona geri dönecek. İktidar koltuğunu korumasına yardımcı olacak bir güvenlik önlemi. Ve onu devretmeye gelince, bunu ancak kraliçenin onayıyla yapabilirim."

Ve kraliçe yok, kutsama yok. Harika. Yani iktidardaki herhangi bir değişikliğin Falin'in ölümünü içermesi ihtimali ortalamadan daha yüksekti.

Uzanarak elini sıktım. Eldivenli elimin dokunduğu yere baktı ve elimi sıkarken dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Arkamda, sahte Ölüm tekrar çığlık atmaya başladı. "Duyguların bu kadar kararsız mı Alex Craft? Sonsuz ruhumu senin için feda etmeye hazır olduğumu kanıtladım ve kalbin hâlâ bocalıyor mu?"

Sanki bir yılan bana saldırmış gibi elimi Falin'in elinden çektim. Sonra sahte Ölüm'e doğru döndüm.

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!" Ona bağırdım. "Sen *gerçek* değilsin."

Sahte Ölüm, hiç de Death'e benzemeyen alaycı sırıtışıyla gülümsedi. Suçluluk duygusuyla karışık bir öfke kapladı içimi. İkinci bir sahte Ölüm belirdi, diğeri kendi sevgilim hakkında ne kadar az şey bildiğim konusunda beni kışkırtmaya devam ederken, bu seferki benim bağlanma konusundaki yetersizliğim hakkında nutuk atıyordu.

İkinci halüsinasyonun ortaya çıkmasıyla başım döndü ve sallanmaya başladım. Sadece Falin'in omuzlarımı sabitleyen elleri karla kaplı zemine düşmemi engelledi. Bu Ölümler'e daha da fazla çalışma fırsatı verdi.

"Alex, sakin ol," diye fısıldadı Falin. "İlaç senin kaygı ve korkun tarafından tetikleniyor ve senin enerjinle besleniyor. Fazla harcayacak enerjin yok. Bu yüzden sakin kalmaya çalış."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Ama bir şeyin doğru ya da kendi iyiliğim için olduğunu bilmek bile bunu kolaylaştırmıyordu.

Derin bir nefes alarak iki sahte Ölüm'e sırtımı döndüm ve onları görmezden gelmeye çalıştım. Falin bir süre daha beni izledi, sanki Gözlerini kaçırırsa çökecekti. Sonra o da döndü ve bir kez daha çamurda ilerlemeye başladı.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen koridorlarda iki köşeyi dönmüştük ki, bir anda durdum. Falin durdu ve tek kaşını kaldırarak beni inceledi. İfadesindeki soru ve biraz da kızgınlık çok açıktı. Ben ve halüsinasyonlarım bizi yavaşlatıyordu ve Ryese dışarıdaydı.

Bir yerde.

Yine de konsantre olmaya çalışarak elimi salladım. Bir şey hissettim. Etrafımdaki boşlukta bir tür değişim. Amaranthine ağacını bulduğumda takip ettiğim sihirli izlere benziyordu. Ama o iz sıcak ve iyi hissettirmişti. Bu sefer hissettiğim rahatsızlık yanlıştı.

Peri'nin dokusunda açılmış bir yara gibi.

Etrafa bakındım. Koridorun her iki tarafında da kapılar vardı. Patikaya adım atmıştım ve ileriye doğru gidiyordu, bu yüzden gerçekte rahatsızlığa neden olan her kimse ya da her neyse, iki kapıdan birinin arkasından gelmişti.

"Bunlar nereye gidiyor?" Bir kapıdan diğerine işaret ederek sordum.

Falin kaşlarını çatarak bana baktı. "Şu anda mı?"

Doğru. Peri ve onun değişen kapıları. İçimi çektim. Sonra Falin'e önden gitmesini işaret ederek tekrar ilerlemeye başladım. Hissettiğim rahatsızlığın gerçek olup olmadığını bile söyleyemezdim.

Biz yürürken karla karışık yağmur daha sert ve daha hızlı yağıyordu. Yumruklarımı sıkıp koltuk altlarıma sıkıştırdım ve parmaklarıma biraz sıcaklık gelmesini sağlamaya çalıştım. Yürüdükçe bu rahatsızlık daha da artıyor gibiydi. Gerçekten bir iz mi takip ediyorduk yoksa halüsinasyon mu görüyordum emin değildim.

Faerie'ye zarar veriyordu. Ya da belki de kraliçenin kontrolünü kaybetmesinin bir başka belirtisiydi.

Belki kraliçe de halüsinasyon görüyordur.

Eğer Ryese ona Parıltı vermişse ve daha fazlasını verme fırsatı bulmuşsa, halüsinasyon görmesi için gereken kritik miktarı vermiş olabilir.

Bir sonraki köşeyi döndüğümüzde sulu kar ayak bileği derinliğine ulaşmıştı ama vıcık vıcık patikalar çoktan aşılmıştı. Falin belli belirsiz ayak izlerine kaşlarını çattı ama ben adımlarımı patikayı kesenlerle aynı hizada tutmaya çalıştım -çizmelerim sadece bağcıkların başladığı noktaya kadar suya dayanıklıydı ve ayaklarım hâlâ kuru olan tek parçam olduğu için onları bu şekilde tutmak istedim.

Falin bir kapının önünde durakladı. Karla karışık yağmurdaki izlere bakılırsa, yakın zamanda bu yoldan çok sayıda Fae geçmişti. Gerçeklikler boyunca sürüklenen izler burada da daha güçlüydü. Daha keskin, neredeyse, ve daha derin.

Ve çok yanlış.

Görebildiğim bir şey olsaydı, açık ve irin akan iltihaplı bir yara beklerdim. İz doğrudan Falin'in adım atmak üzere olduğu kapı aralığına doğru gidiyordu. Kolunu tuttum ve tereddüt etmesini sağladım.

"Eğer Faerie kraliçenin sarayı yönetme hakkını reddederse, bu Faerie'nin dokusunda bir yaraya neden olur mu?"

Başını hafifçe eğdi, sanki cevabı orada bulacakmış gibi bakışları yüzümde gezindi. "Ne tür bir yara?" diye sordu, sesi alçak ve temkinliydi.

Bu ham hissi tarif etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım ama üşümüş ve bitkin düşmüştüm ve bunun gerçek olup başka bir Parıltı etkisi olmadığından bile emin değildim. Cevap vermek yerine başımı salladım ve elimi Falin'in kolundan çektim. Bakışları arkamdaki çığlık atan Ölüm'ler'e ve sonra da geriye kaymadan önce bir an daha yüzümü inceledi. Uzanarak bir elini alnıma bastırdı.

"Yanıyorsun."

"Sana söz veriyorum, donuyorum," dedim ona, titrememi yavaşlatmak için kollarımı göbeğime dolayarak.

Falin tartışmadı, sadece bana bir bakış attı -üzgün, bilmiş bir bakış- ve "Haydi seni Faerie'ye bağlayalım" dedi.

Sonra kapı aralığından içeri adım attı.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

I Peri'de uyandığımdan beri bana eşlik eden tüyler ürpertici kar yağışına alışmıştım. Tam bir kar fırtınasına hazırlıklı değildim ama Kapıdan girdiğimizde bizi bekleyen şey buydu.

Taht odası beyaz bir bulanıklığa bürünmüştü. Uğuldayan bir rüzgâr odanın etrafını sarmış, her yönden ıslak kar yağdırıyordu. Fae'ler bir araya toplanmıştı. Kapının etrafındaki kümeler, kambur omuzlarında ve eğik başlarında kar birikiyordu. Sleagh Maith ve daha küçük fae'ler birbirlerine sarılmıştı, korku titreyen formlarından yayılıyordu. Ama kapıya ne kadar yakın olsalar da hareket etmediler, kaçmaya cesaret edemediler. Kendilerini koruma duygusu onlara ilk hareket edenin uzun süre hareket edemeyeceğini söylüyordu.

Ve tüm bu korkunun nedeni fırtınanın ortasında şiddetleniyordu. Kraliçe, elinde kılıç, odanın ortasına doğru yürüyor, fae dillerinden birinde saçmıyordu. Ayaklarının dibinde bir ceset vardı.

Koyu renkli kan elbisesinin eteklerine bulaşmış, kan lekeleri yüksek beline kadar yırtık pırtık giysiyi kaplamıştı. Daha fazla kan, kar külâhının kâbus versiyonu gibi, vücudun etrafındaki buzlu kara karıştı.

İçeri girdiğimizde kraliçe etrafında döndü. Soluk tenine daha fazla kan sıçramıştı, bu da dikkatimi bir an için gözlerinde yanan delilikten uzaklaştırdı. Ta ki o bakışlar kar fırtınasında kızgın bir demir gibi üzerime düşene kadar.

"Sen." Kılıcı bana doğrulttu ve ben donakaldım. "Şimdi tatmin oldun mu? Onu öldürdüm. Ben. Öldürdüm. Onu öldürdüm."

Cesede tekrar baktım, elimde değildi, kendimi durduramadım. Yüzü bana dönüktü, fırtınada bile parlayan saçlarına kan karışmıştı. Bu açıdan kanlı şekli kesin olarak tanımlayamıyordum. Görerek değil. Ama sözlerinden kim olduğunu anladım.

Ryese.

Kraliçenin giderek artan öfkesine rağmen içimi bir rahatlama duygusu kapladı ama bir şey duyularımı rahatsız ediyordu. Bunu ilaca, yorgunluğuma ya da belki de yaklaşmakta olan hipotermiye bağlamaya çalıştım ama bir şey ısrar etti ve kraliçe cesedin üzerinde tepinirken bile gözümü tekrar cesede doğru çekti.

buz ve kar yığınları, doğruca bana doğru.

Ryese, onunla ilk tanıştığımda baloda giydiğine benzer gösterişli bir saray kıyafeti giymişti. Fırfırlı yakası ve kolları olan gömleğinin göğsü ve omzuna kadar her yeri kan içindeydi ama bana en yakın olan dökümlü koluna neredeyse hiç dokunulmamıştı. Buna rağmen avucunu kan kaplamıştı.

Onu son gördüğümde orada olmayan kan.

Ölürken kendi kanına dokunmuş olması mümkündü ama Falin, Ryese'nin kanlı ellerini görmenin kraliçenin kendisine karşı kurulan komplonun arkasında onun olabileceğine inanmasının tek yolu olacağını söylemişti. Ben daha öğrendiklerimi sunmadan onu öldürmüştü. Bir şey fikrini değiştirmişti.

Kalkanımı sıyırdım ve gerçekliğin katmanlarına baktım.

Beden değişti. İçinden bir ruh parlıyordu ama artık Ryese değildi. Form inceldi ve kadınsı hatlara doğru kıvrıldı. Saçları kestane kahverengisine dönüştü ve ökse otu parçalarıyla dolandı.

Maeve.

Her iki görüntünün de üst üste bindiğini gördüm. Ölü fae'yi saran cazibe ilerlemeye, kendini gerçekleştirmeye çalışıyordu. Daha önce de Faerie'nin içinde glamour ile gizlenmiş fae'ler görmüştüm. Faerie güçlü glamour'u kabul etme ve onu gerçekliğinin bir parçası haline getirme eğiliminde olsa da, bilinçli bir varlığı bir şeyden veya kişiden diğerine değiştiremezdi, ama bu, glamour'un asla yapmaması gereken bir şekilde bunu yapmaya çalışıyordu.

Bu da Ryese'nin sonunda kraliçeye korkularının şekillenmesine yetecek kadar Parıltı verdiği anlamına geliyordu. İleriye doğru yürüdü, açıkça konsey üyesini yanlışlıkla öldürdüğünün farkında değildi.

Ama eğer mahkeme salonunun ortasındaki parçalanmış beden Ryese değilse, o hâlâ mahkemedeydi. Hâlâ tuzağını ortaya çıkarmak için bekliyordu.

Bir araya toplanmış fae yığınının biri doğruldu ve Faerie büküldü, gerçeklikte yeni bir yarık açıldı. Sanki bir şey onu doğruca kesmiş gibiydi. Faerie'nin büyüsünü, dokunduğu bölgelerden çekip alıyordu. Ve bunu yapabilecek tek bir şey düşünabiliyordum.

Demir.

Kraliçe hâlâ bana doğru yürüyordu, kılıcını kalbime doğrultmuştu. Falin, aramıza tam olarak girmese de onun dikkatini çekmeye çalışarak öne doğru ilerledi. Faerie'deki yara büyüdü.

Demirden özel bir korkum yoktu. Dokunduğumda acıtıyordu ve tehlikeli olduğunu biliyordum ama ondan korkmuyordum. Bu da demek oluyor ki, bu muhtemelen benim uyuşturucu etkisindeki hayal gücüm değildi.

Ryese'nin tuzağıydı.

Kukuletalı bir figür, içinde demir bir ok olması gereken küçük bir boruyu kaldırdı. İlk içgüdüm Falin'e bağlamak oldu. Ama uyarı boğazımda yükselirken bile Ryese'nin Falin'in zayıf noktası olduğumu söylediğinde ne demek istediğini anladım: Falin'i yenmenin anahtarı ben değildim, ama Falin beni savunacaktı. Şimdi sarayın yarısının önünde, kraliçe ve benim aramda duruyordu. Herkes onları izliyor, onun kılıcını savuşturmak için bıçaklarını savunma pozisyonuna getirmesini izliyordu.

Ve Ryese'nin demir oku kraliçeyi göğsünden vurduğunda, herkes Falin'in vezire saldırdığını varsayalım. Ryese bir vuruşta hem veziri hem de atı ortadan kaldıracaktı.

Uyarı çığlığım henüz boğazımdan yeni çıkmaya başlamıştı ki ileri atıldım ve kraliçeyi çılgın bir defans oyuncusu gibi yakaladım. Hareket özensizdi ama bunu beklemiyordu ve onu ayaklarından yere düşürdüm.

Faerie'nin işgal ettiğimiz alanda parçalandığını hissettiğimde sırtımda ısı patladı. Kraliçe büyük bir gürültüyle bir kar yığınınına çarptı ve kılıcı yanına düştü. Onun üstüne düştüm ve yuvarlanmaya çalıştım ama Başım dönmeye başladı ve görüşümü dans eden siyah noktalarla doldurdu.

"Bunun anlamı ne, planeweaver?" diye bağırdı kraliçe, ama Ayağa kalkma konusunda benden daha iyi değildi.

Nefesimi tutamadım, yaklaşımadım bile. "Ryese," diye hırıltılar arasında çıkmayı başardım. "Demir."

"İmkansız. Yeğenimi kendi ellerimle öldürdüm."

Başımı salladım. "Parıltı," dedim, onun anlayacağından emin değildim. Ama Falin anlayabilirdi. Sonra döndüm ve kürek kemiklerime yayılan yanık çizgisine dokunmaya çalıştım. Eldivenlerimden ince bir kan şeridi çıktı. Benim kanım.

Ok beni sıyırmıştı, başka bir şey değildi, ama acı sırtımı tırmalıyordu, yanık, sıyıran kesiğin gerektirdiğinden çok daha fazlaydı.

Demir bir okla yapılmış bir kesik.

Kahretsin.

Demir, Faerie'nin büyüsunü bozar. Çok uzun süre maruz kalan bir fae'yi öldürebilir. Ölümlüler aleminde, ona dokunmak bir fae'nin Faerie ile bağlantısını keser ve yaşamı sürdüren büyüü vücutlarından çeker. Zaten solmakta olan bir fae'ye ne oldu?

Zaten bildiğimi hissediyordum. Çok yorgundum. Çok üşümüştüm. Canım yanıyordu, sadece sırtım değil. Sanki demir kanımı zehirlemiş gibi, acı derime saplanan hançerler gibi içimde dolaştı. Ve iki Ölümler bana bağırp duruyordu. Yoksa artık üç tane mi vardı? Evet, yeni bir tanesi ortaya çıkmıştı ve bana ruhumu alma zamanının geldiğini söylüyordu. En azından çığlık atmıyordu.

Karda bir topun içine kıvrılıp kendimi bırakabilirdim. Kafamın içindeki bulanık duyguya teslim olur, gözlerimi kapatır ve uyurum.

Ama hayır, eğer bunu yaparsam, Rianna'ya ne olur? Bayan B'ye? Bahçe cücesine? Hayır, kalkmam gerekiyordu. Bir şeyler yapmak için.

Düşünceleri tutarlı fikirler haline getirmek giderek zorlaşıyordu. Ryese'i durdurmam gerekiyordu. Kraliçenin bana Faerie ile bir bağ kurmam için izin vermesine ihtiyacım vardı. Falin'i korumam gerekiyordu. Faerie'nin çığlık atmasını durdurmalıydım. . . .

Bu sonuncusu beni durdurdu. Ölümler çığlık atıyordu. Toplanan Fae'lerden bazıları -şok içinde donup kalmayanlar- çığlık atıyordu. Ama Faerie'nin kendisi çığlık atmıyordu, değil mi?

Tam olarak değil ama acı içindeydi. Bunu *hissedebiliyordum*, gerçekliğin çözülmekte olan katmanlarındaki acıyı hissedebiliyordum.

Dart.

Faerie'de açtığı izleri hissedebiliyordum. Bundan da öte, hâlâ yarattığı rahatsızlığı hissedebiliyordum, iltihaplı bir yara gibi, etrafındaki gerçekliği kabartıyordu. Ryese'in demiri Faerie'ye kaçırdığı üflemlerli tüfek, bir silah olmalıydı.

Çünkü demir daha önce bu kadar hasar vermemişti. Şimdi gerçekliğin katmanları soluyormuş gibi hissediyordu.

Mermiyi aramak için döndüm ve yanımda kraliçe nefesini içine çekti.

"Planeweaver, ne? Hayır. Biri şıfacı çağırşın." Bana doğru uzandı ama eli omzumdaki çıplak tene değmeden durdu.

Falin bir adım daha yaklaştı, gözleri irileşmişti, bakışlarında korku yansıyordu. Sonra çenesi sıkıldı ve etrafında döndü, toplanmış fae'lerin arasından geçip onları kenara itti.

Okun sırtımda açtığı sıyrığı göremiyordum ama çok az kanıyordu ve bir çizikten fazlası olamazdı. Yine de onların gördüğünü görmeye çalışarak döndüm. Ne yazık ki görebiliyordum. Gri dallar derimin altına yayıldı, omzumun üzerinden sürünerek geçti.

Demir zehirlenmesi.

Grileşen deriye baktım. Üçüncü Ölüm, bağırmayan Ölüm, yanımda diz çöktü.

"Vakit geldi Alex," dedi elini uzatarak.

Ondan omzuma baktım ve sonra geri döndüm. "Hâlâ gerçek değilsin."

Bununla birlikte, tekrar dartı aramaya odaklandım. Gerçekte kabarcıklar tam önümdeydi. O kar yığınının içinde olmalıydı.

Arkamda yüksek sesli bir çığlık duydum ve Falin'in elinin bir fae'nin boğazını kavradığını görmek için tam zamanında döndüm. Tek eliyle fae'yi yerden kaldırdı ve fae'nin kukuletası Ryese'nin yüzünü ortaya çıkaracak şekilde düştü.

Kristal saç.

"Onu öldürme şövalyem," dedi kraliçe, kendini kardan dışarı iterken sesinde bir panik vardı. "Onu bugün zaten bir kez öldürdüm. Bunu tekrar göremem."

Mantıklı ya da değil, çaresiz ya da değil, emir emirdir ve Falin'in öldürücü hançer darbesi Ryese'nin göğsünden birkaç santim ötede durdu. Kollarındaki adam sarktı, Ryese'in yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Hayır, bu işten öylece sıyrılmayacaktı.

Elimi kar yığınının içine sokup aradım. Kardan daha sert bir şeyin verdiği histen çok, eldivenlerimin içinden bile parmaklarıma hücum eden ani bir acı dartı bulduğumu söylüyordu. Birkaç santim karla onu izole etmeye çalışarak, kepçeyle çıkardım.

Dart yeterince zararsız görünüyordu. Serçe tırnağımdan daha uzun olmayan ince, mat bir metal parçası. Ama zararsız olmaktan çok uzaktı. Eğer Ryese kraliçeye temiz bir atış yapabilseydi ve kraliçe ölseydi, küçük ok kolayca ıskalanabilirdi ve bilinmeyen ölüm nedeninin suçu kolayca korkulan kanlı ellerine düşebilirdi.

Küçük bir kartopunun ortasına ölümcül bir çekirdek gibi yerleştirerek ayağa kalktım. Sonra görüşüm bulanıklaşırken bir an beklemek zorunda kaldım. Ayaklarımı destekledim, karda kıcımın üstüne düşmekten kaçınmaya çalıştım. Derin nefes aldım. İki.

"Falin," diye bağırdım.

Durdu ve Ryese'yi kraliçenin önüne sürüklemekte olduğu yerden başını kaldırıp baktı. Zayıf adam Falin'in pençesinde çırpınırken Kraliçenin etrafında giderek daha fazla kanlı, ölü versiyonu belirirken yüzündeki kendini beğenmişlik artık yoktu. Kraliçe kendi adına çoğalan bedenler, uyuşturucuyu besleyen sıkıntısı ve halüsinasyonları dışında her şeyi unuttu.

"Yakala," diye bağırdım ve kartopunu elimden geldiğince nazikçe Falin'e fırlattım. Falin yakaladığında kartopu hâlâ ufalanmıştı ama dart küçük bir kar tabakası içinde yastıklanmış olarak kaldı.

Plansız çalışıyordum, sadece dartın üfleme tabancasının sönümleyici etkisinin içine geri dönmesi gerektiğini düşünüyordum.

Falin'in başka fikirleri vardı.

İnce metal parçasını Ryese'in avucuna sapladı. Diğer fae çığlık attı, sesi acı ve korku dolu tiz bir çığlıktı.

Dartın etrafındaki deri hemen karardı, tenindeki parıltı söndü. Etimin altında sürünen dallar bulanık bir griyken, onunki mürekkep siyahı çizgiler halinde yayıldı. Falin bir keresinde bana bebeklik döneminde değiştirildiğini, böylece sadece insan dünyasını öğrenmekle kalmayıp aynı zamanda ölümlülerin gerçekliğinde bulunan tüm metallere, özellikle de demire karşı biraz direnç kazandığını söylemişti. Ben de Faerie'nin dışında büyüdüğüm için benim de biraz direncim vardı. Ama Ryese şımartılmış bir soyluydu ve demir zehirlenmesi etini delip geçerek Ryese'in avucunda karanlık bir örümcek ağı oluşturdu.

Falin uluyan adamı ayağa kaldırırken kraliçeye, "Bu zehri sarayımızdan uzaklaştırıyorum," dedi.

Kraliçenin ateşli bakışları Ryese'in üzerinde gezindi ve tenine yayılan karanlığı fark etti. Sonra başını salladı ve daha yakına eğildi. "Eğer hayattaysan, en sevdiğim yeğenim, benim kanımdansın, Ryese'im, o zaman bu saraydan ve tüm topraklarımdan sürgün edildin. Ben burada hüküm sürdüğüm sürece, kışın sana hiçbir kapı açılmayacak. Hepiniz şahit olun."

Ryese'nin acınası çığlıkları yeni bir çılgınlık seviyesine ulaştı, ama sözlerinde bağlayıcı bir yeminin çınlaması vardı ve Faerie'nin büyüsünün değiştiğini hissettim, Toplanan fae'ler onun sözlerine tanıklıklarını mırıldanırken bile kraliçenin bildirisini onayladılar. Falin diğer fae'nin yalvarışlarına kulak asmadı ama onu iki kış muhafızının beklediği yere sürükledi.

Muhafızlara, "Onu ölümlüler âlemindeki bölgemizin sınırına kadar götürün," dedi. Başlarını salladılar ve Ryese'yi odadan dışarı çıkardılar. Kapı aralığından geçer geçmez, çığlıklarının sesi aniden kesildi.

Falin bana doğru döndü. Ona gülümsemeye çalıştım çünkü kazanmıştık. Simyacı yakalanmış ve icabına bakılmıştı. Kraliçe artık Faerie ile olan bağımı inkâr edemezdi. Ama yüzüm donmuş gibiydi, sorduğum sorulara cevap veremiyordu.

Artık üşümediğimi fark ettim. Canım bile yanmıyordu, gerçi gri Dallar şimdi dirseğime kadar dolanıyordu. Tek hissettiğim yorgunluktu. Kemiklerime kadar yorulmuştum.

Oturmaya çalıştım, bunu yapabileceğim tek yerin kar olduğunu umursamadan, ama bacaklarım yarı yolda pes etti ve kırımın üzerine düştüm. Bağırarak için bile yeterli enerjim yoktu.

Düştüğüm yerde yatıyordum, gözlerim çırpınarak kapanıyordu. Gördüğüm son şeyler üzerimde gezinen üç Ölüm'dü. Sonra dünya karardı.

Bölüm 34

Iateşli bir uykuya dalıp çıktım. Bazen Ölüm'ler oradaydı ve bana bağıyorlardı. Diğer zamanlarda Falin'in etrafımda kıvrılıp beni tutmasıyla uyandım.

Sıkı. Birden fazla kez dünya sonsuz karda kayboldu. Bazılarında ise sırtıma saplanan demir çiviler yüzünden diri diri yanıyordum.

Ya da belki hepsi rüyaydı.

Gözlerimi açtığımda, nihayet gerçekten uyandığımdan emin olarak doğruldum. Daha önce hiç görmediğim sayvanlı büyük bir yataktaydım ve üzerimde ipeksi bir elbise vardı.

benim olmadığını biliyordu ama en azından kar yağmıyordu. "Sanırım bu hayatta kaldığım anlamına geliyor."

"Zekice bir gözlem," dedi odanın diğer tarafından bir ses. Sıçradım ve etrafımda döndüm. Falin kapı çerçevesine yaslanmıştı, Beni izliyordu, dudaklarına küçük çarpık bir gülümseme değişiyordu. Duvardan uzaklaşarak yatağa doğru adım attı ve ben elbisenin ne kadar ince ve havadar olduğunu fark ettim. Transparan mıydı?

"Kıyafetlerim nerede?" Kraliyet mavisi yorganı toplayıp göğsüme bastırarak sordum, bu da bana eğlenen ve bilen bir gülümseme kazandırdı. Tamam, evet, sergilediğim her şeyi görmüştü ama biz sadece arkadaşlık ve ben Ölüm'le çıkıyordum.

Ölüm düşüncesi, ilacın korkularımdan yarattığı üç sahte versiyonu hatırladığımda beni ürpertti. Ve onlar benim kendi korkularımdı. Belki büyütülmüşlerdi ama ele aldıkları konular gerçektir. Ölüm ve benim oturup uzun uzun konuşmamız gerekiyordu.

Ama önce kıyafetlerime ihtiyacım vardı.

"Mahvolmuşlardı. Onları botlarını bağışlamaları için ikna ettim." Başıyla yatağın ayak ucuna yakın bir yeri işaret etti. "Ve görünüşe göre brownie siz uyurken ziyaret etti, çünkü onlar o odada değillerdi

Şifacılar onları senden çıkardığında iyi bir şekilde sahiptin. Ve bu elbise örümcek ipeğinden yapılmış; görüldüğünden çok daha sağlam."

Oh. Yorganı bıraktım ve botlarımı geri almak için yatağın kenarına kaydım. Haklıydı, son giydiğimden daha iyi durumdaydılar. Bu da Bayan B'nin buraya uğradığı anlamına geliyordu. Ve eğer kaleden ayrıldıysa ...

Haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissettiğimi fark ettim. Sadece iyileşmiş ve ilaçtan kurtulmuş değildim, enerjiktim. "Kraliçe bana kravatımı Peri mi?"

Falin başıyla onayladı. "Bir yıl ve bir gün bağımsız statünüz var."

Bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için bir yıl. Uzun vadeli bir çözüm değildi ama bana zaman kazandırdı.

"Yani kapıyı beni korumak için mi yoksa gitmemi engellemek için mi koruyorsun?" diye sordum ve Falin yüzünü buruşturdu ama bu meşru bir soruydu.

"Belki de saklanıyorum, daha fazla düellodan kaçınıyorum?" "Çok mu dövüşüyorsun?"

Sanki cevap önemli değilmiş gibi yarım bir omuz silkti ama şöyle dedi Ryese'nin sürgün edilmesini takip eden günlerde, hem sarayımızdaki hem de diğer saraylardaki bazı fırsatçı fae'ler, kraliçe hem duygusal olarak dengesizken hem de Ryese'nin ilacının etkisiyle zihinsel ve sihirsel olarak hala zayıflamışken bundan faydalanmayı düşündüler. Parıltının etkileri geçtiğinden ve saray iyileşmeye başladığından beri meydan okumalar azaldı."

Günler mi? Olamaz. Bir yıllık ve bir günlük bağımsız statümden kaç gün kaybetmişim? "Uyuşturucudan kurtulalı ne kadar oldu?"

Falin sanki düşüncelerimi okumuş gibi başını salladı. "Endişelenme. Zamanın ölümlüler âleminde hesaplanacak, çünkü orada ikamet edeceksin. Bloom'da imza attın, değil mi?"

Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi. Ama öyleydi. Kapılar tamamen şeytani olmadığı sürece, bir akşamdan fazlasını kaybetmemiştim. Gülümseyerek botlarımı giydim ve hançerimin kılıfındaki yerini kontrol ettim. Bunu yaparken bileğimin iç kısmında bir gümüş parıltısı dikkatimi çekti.

Elimi göz hizama kadar kaldırdım. Elimle kolumun birleştiği yerin hemen altında, derimin altından karmaşık, gümüş bir kar tanesi parıldıyordu.

"Uh . . . ?"

"Peri ile olan bağın," dedi Falin, benim dehşetimi fark ederek. "Bu sizi kış sarayının bağımsız bir üyesi olarak işaretler. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, bu

cazibe ile kaplı."

Çok belirgin olan kar tanesine kaşlarımı çattım. "Caleb bağımsız biri. Bileğinde hiç böyle bir iz görmemiştim."

Falin yüzünü buruşturdu. "Evet, genellikle kraliçe işaretleri daha gizli yerlere yerleştirir ve genellikle daha küçük olurlar."

Ona baktım. Kış Kraliçesi beni gözle görülür bir şekilde *sahiplenmişti*. Kar tanesi bir sahiplik etiketi de olabilirdi.

Bakışım üzerine Falin ellerini kaldırdı. "Hey, onu alnının ortasına koymasına engel oldum."

Tamam, evet, bu daha kötü olurdu. Bunu örtmenin bir yolunu bulmalıydım. Kalkanlarımı taşıyan tılsımlı bilezik dışında hiçbir takıya önem vermemiştim ama belki de neden büyü bir kar tanesi dövmem olduğunu açıklamak zorunda kalmamak için güzel bir kol bileziği bulmam gerekecekti.

İçimi çektim ve gerinerek ayağa kalktım. Midem kısık bir hırıltı çıkararak çok uzun süredir ihmal edildiğini haber verdi.

"Yani önceki cevabınız aslında bir cevap değildi. Ne tür bir muhafızsın sen?" Karnım yine guruldadı. "Yiyecek alabileceğimiz bir yer var mı?"

Falin güldü ve kolunu omuzlarıma atarak beni kapıya doğru götürdü. "Seni eve götürmeden önce Bloom'dan yiyecek bir şeyler alırız."

Bana bir plan gibi geldi.

Cömert bir ziyafet gibi düzenlenmiş, dostça bir yemek yedik. En son ne zaman yemek yediğimi bilmiyordum -her ne kadar uyuşturucu ve demirle ateşlenmiş uykuymdayken bir çeşit yulaf lapasının kaşıklandığına dair belirsiz anılarım olsa da- bu yüzden zevkle daldım. Artık kraliçenin aklı başındaydı-sanki-ve kış sarayı yeniden misafirperverdi, saray fae'leri artık kışın bölgesine bağlanan cep boşluklarında saklanmıyordu. Bu da müdavimlerin bara geri döndüğü anlamına geliyordu. Hiçbiriyle konuşmadım ama tanıdık yüzleri görmek güzeldi. Ve sanırım artık ben de onlardan biriydim. Peri'nin nektarından bir yudum alan bir başka bağımsız daha. sert ölümlü gerçekliği.

Yemek yerken Falin bana bilincimi kaybettikten sonra neler olduğunu anlattı. Sadece iki önemli şey olmuştu: Kraliçe bana bağımsız statü vermişti, ki bunu zaten biliyordum ve amaranthine fidanı ortadan kaybolmuştu. Kimse Faerie'nin mi onu taşıdığından yoksa birinin mi genç ağacı çaldığından emin değildi. Falin ve FIB ajanları

araştırıyorlardı, ama şu ana kadar bir ipucu yoktu. Jenny Greenteeth'in izini de bulamamışlardı.

Bu beni endişelendirmişti. Hem öcü adam beni korkuttuğu için hem de Çünkü bu durumda daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum. Ağacı koruyor muydu? Ve eğer öyleyse, nereye gitmesi gerekiyordu? Ryese sadece sarayı teyzesinden devralmayı planlasaydı, zaten kışa ait olan bölgede Peri'ye açılan başka bir kapıya ihtiyaç duymazdı.

Başka bir sarayla mı çalışıyordu? Falin, Işık Kraliçesi'nin Kış Kraliçesi'nin kız kardeşi olduğundan bahsetmişti - Ryese'nin annesi miydi? Kış tahtı için rakip çıkarmayan tek saray onunkiydi. Falin bunun iki hükümdar arasında bir sadakat gösterisi olduğunu söylemişti ama belki de Aydınlık Kraliçe'nin buna ihtiyacı yoktu çünkü oğlu, ası, sorunların arkasındaydı ve kimsenin haberi olmadan kendini tahta yerleştirmeye çalışıyordu?

Bunu önerdiğimde Falin bu fikirden biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. İkimiz de Ryese'nin kendi başına Parıltı yaratacak kadar zeki olduğuna inanmıyorduk. Işık sarayından yardım almış mıydı? Bu yüzden mi kullanıcının hayal gücü ışıltının gerçekte nasıl tezahür ettiğini etkiliyordu? Hayal gücü ışık fae'lerinin alanıydı.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi ama başka bir güne kalmıştı. Bugün eve gitmek, köpeğimi görmek ve arkadaşlarımı kontrol etmek istedim. Bir mesaj göndermişim

Bloom'a ilk girdiğimde Rianna cevap vermemişti, bu da muhtemelen o anda Faerie'de olmadığı anlamına geliyordu. Belki de Faerie'yle olan bağım sağlamlaşıp kendini daha iyi hissetmeye başladığında ölümlüler diyarına gitmişti? En azından durumun böyle olmasını umuyordum.

Peri'de geçirdiğim onca zamandan sonra, VIP kapısından geçip ölümlü gerçekliğe adım atmak tuhaf hissettiriyordu ama bağımsız statü kazanmadan önceki kadar yorucu bir his değildi. Omuzlarımı yuvarladım ve fedai. Kraliçeyle içeri girdiğimde çalışan aynı hafif loş trolü.

"Tarih ve saat nedir?" Ben sordum.

Bana şaşkın bir bakış attı ve saat olarak küçük bir saat taktığı bileğini kaldırdı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Peri'de sadece dört saat kaybetmişim. Bazen garip kapılar gerçekten de işime yarıyordu. Sırıtarak, ön kapıya doğru ilerlerken neredeyse sıçradım.

Falin ve ben Bloom'dan çıkarken telefonum yeni bir sesli mesaja işaret edecek şekilde bipledi. Çantamdan çıkardım ve ekrana bir göz attım.

Caleb.

Falin'i arabasına doğru takip ederken mesajı dinledim.

"Al, şimdi ne yaptın?" Caleb'ın tedirgin sesi mesajda sordu. "Rianna neden arka bahçemde cisimleşen bir kaleden çıkıp gitti?"

Oops. Görünüşe göre, artık bağımsız bir statüye sahip olduğum için, Faerie kalemi araftan çıkarıp yeni bölgem olan ölümlüler diyarına taşımıştı.

Bunu açıklamak biraz zaman alacaktı. . . .

OceanofPDF.com

Kalayna Price'ın 2017'de Roc Books'tan çıkacak yeni Alex Craft romanının özel bir önizlemesi için okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

TCesetleri hissedebildiğimi ilk fark ettiğimde, bir hafta boyunca kâbuslar gördüm. O zamanlar çocuktum, bu yüzden anlaşılabilir bir durumdu. Bugünlerde

Ölü bedenlerden yükselen mezarın nemli erişimine alışkındım. Kendi doğuştan gelen büyümün ürkütücü hissine, bir insanın ne kadar süre önce öldüğüne, cinsiyetine ve öldüğünde yaklaşık kaç yaşında olduğuna dair talep edilmemiş bilgilerle yanıt verip beni doldurmasına. Bir cesetle karşılaşacağımı tahmin ettiğimde, zihinsel kalkanlarımı sıkılaştırır ve büyümü uzak tutmaya çalışırdım, ancak genellikle bu sadece mezarlıklar, morglar ve cenaze evleri gibi bir ceset bulmayı bekleyebileceğiniz yerlerde gerekliydi.

Sihirli Mahalle'nin ortasında bir cesedin cadde boyunca yürüdüğünü hissetmeyi hiç beklemiyordum.

"Alex? Seni kaybettim, değil mi?" En iyi arkadaşlarımdan biri ve şu anki öğle yemeği arkadaşım olan Tamara sordu. İçini çekti ve oturduğu yerde dönerek küçük kafenin ötesindeki kaldırımını taradı. "Ha. Hangisi o? Evli ve hamile olabilirim ama yakışıklı bir erkeği gördüğümde tanırım ve kızım, ben öyle birini görmüyorum. Sen kime bakıyorsun?"

"Şu adam," dedim, başımı sallayarak karşıdan karşıya geçen kahverengi takım elbiseli bir adama baktım.

Tamara, orta yaşlı, bodur adama baktı.

Ortası biraz yumuşaktı ve sonra kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Evde ne olduğunu gördüm, bu yüzden bunun iş olduğunu anlıyorum. Öğle yemeğimize çantalarından birini getirdin mi?"

"Evde" yorumunu duymazdan geldim, çünkü bu durum biraz karmaşıktı ve başımı salladım. "Dava dosyam temiz," dedim. ve duyularımın esnemesine izin verdim. Konsantre olduğumda, çevremdeki cesetlerden gelen mezar özlerini hissedebiliyordum. Hepsi ceset. Orada sokakların altındaki kanalizasyonda onlarca ölü ve çürümüş fare ve

Böcekler gibi daha küçük yaratıklar radarıma bile takılmıyordu ama sevmek sevmeyi çağırırdı ve büyüm adama odaklandı.

"O öldü," dedim ve sesim bana bile emin değilmiş gibi geldi.

Tamara bana göz kırptı, muhtemelen şakayı açıklamamı bekliyordu, ama adam caddeye döndüğünde yerimden fırladığımda kolumu tuttu. "Ben Nekros Şehri'nin baş tıbbi tetkikçisiyim ve size yüzde doksan dokuz nokta dokuz kesinlikle söyleyebilirim ki caddede *yürüyen* adam kesinlikle yaşıyor."

"Yürüyor" kelimesine ekstra vurgu yaptı ve başka bir gün olsa ona katılırdım.

Kendi gözlerim onunla aynı fikirdeydi. Ama büyüm, mezara dokunan, bir bedenin her hücresinde kalan anılardan gölgeleri bir araya getirebilen o parçam aynı fikirde değildi. Yürüyen ya da yürümeyen o adam bir cesetti. Kabul ediyorum, taze bir cesetti -büyüme verdiği his bana bir saatten fazla ölü olamayacağını söylüyordu. Ama ölüydü.

Peki nasıl olmuştu da yüksek kaliteli büyülü bileşenler konusunda uzmanlaşmış bir dükkana girmişti?

Masaya hesabın ve bahşişin bana düşen kısmını karşılayacak kadar buruşuk dolar bıraktıktan sonra caddenin karşısındaki dükkâna doğru koştum. Arkamda, Tamara nefesinin altında homurdandı, ama bir an sonra masadan uzaklaşırken sandalyesinin geri kaydığını duydum. Dükkânın kapısına ulaştığımda henüz bana yetişmemişti.

Eşikten içeri adımımı attığımda dükkânın koğuşları tenimi karıncalandırdı. Bu dükkâna daha önce hiç gelmemiştim. Yaratabildiğim sihir türleri, ara sıra kullanılanlar dışında dışarıdan herhangi bir bileşen gerektirmiyordu. Bileziğimden sarkan gümüş tılsımlar gibi saklama kapları... Bunların çoğunu da ben yaratmadım. Geleneksel büyü yapma konusunda berbattım. Ama büyüü sezme yeteneğim çok kuvvetliydi ve kapılardaki korumalar, duyularımın ucunu sızlatan bazı sert hırsızlık caydırıcılarına sahipti. Elbette, bileşenlerin kullanıldığı büyülerin çoğu nadir bulunan, elde edilmesi zor ya da düpedüz tehlikeli nesneler gerektirdiğinden, bu kadar kapsamlı korumaların olması şaşırtıcı değildi.

Yine de herkes koğuşları hissedemezdi. Belli ki peşinden gittiğim ceset, dükkânın hırsızlık önleme sisteminin kapsamını anlamamıştı.

Ondan sadece birkaç dakika sonra içeri girmiştim ama kapıdan adımımı attığım anda neredeyse bana çarpıyordu. Hırsızlığa karşı korumalara çarptığı anda omzu bana değdi ve aynı anda birkaç şey oldu. Koğuşlar

canlandı ve dükkan sahibine bir şeylerin çalındığını bildiren bir uyarı verdi. Eş zamanlı olarak, hırsızlığı engelleyen felç edici bir büyü hırsız adayının üzerinde kıvılcım çıkararak vücudunu ve malı olduğu yerde kilitledi.

Ne yazık ki, korumalar güçlü olsa da, çok spesifik değillerdi. Omzunun benimkine değdiği yerde büyü ondan bana sıçradı ve beni de hareketsiz bıraktı. Normal şartlar altında bu çok kötü olurdu. Bu şartlar altında mı? Çok daha kötüydü.

Büyüm onu hâlâ bir ceset olarak tanımlıyordu. Üzerinden kalkan mezar özünün beni pençelediğini hissedebiliyordum. Zihinsel kalkanlarım güçlüydü ama

Sihir ölü şeyleri *severdi*. Hem de çok. Neredeyse bir haftadır gölgeyi kaldırmamıştım, bu yüzden büyüüm serbest kalmak istiyordu. Genelde ölümlere dokunmamaya özen gösterirdim. ölümler. Artık kaçamazdım.

Büyüm kalkanlarımın içini dövüyor, zihinsel duvarlarımda içinden atlayabileceği gedikler arıyordu. Beni tutan büyüyle savaşmak enerjimi boşa harcıyordum - gerçekten yakalanmıştım - bu yüzden tüm dikkatimi kendi sihrimi geri tutmaya odakladım. Ama soğukluğu hissedebiliyordum.

Mezarın parmakları derimin altında kayıyor, içime doğru ilerliyor ve büyüümün karşımda donmuş olan canlı cesede sızması için yollar açıyor.

Kalkanlarımı açmak ve önümdeki şeyin gerçekten neyden yapıldığını *görmek* istedim. Ama eğer kalkanlarımı kırıp gerçeklik düzlemlerinin ötesine bakar ve bedene iyice bakarsam, büyüümün daha fazlası kaçacaktı.

Ve şimdiden çok fazla şey kalkanlarımın arasından fısıldayarak, daha fazlasının takip edebileceği çatlaklar oluşturuyordu. Odağımı büyüümü uzak tutmaya verirken felçli alnımdan terler boşandı.

Ama bir cesede dokunuyordum.

Cesetten sızan mezar özü, büyüümün kalkanlarımda açtığı yarıkları pençeliyordu ve bu çok fazlaydı. Eğer geri adım atabilseydim . . . Ama yapamadım.

Bir anda zihinsel duvarımın bir parçası çöktü ve büyü içimden dışarı fırladı. Eterik düzlem bir anda etrafıma odaklandım. Ölümler diyarından bir rüzgâr yükseldi, buklelerimi karıştırdı ve nemli tenimi serinletti. Beni yerimde tutan büyü ağını ve yaylı koğuştaki büyü düğümünü görebiliyordum, ama daha fazlasını

Önümdeki cesedi kaplayan büyüü görebiliyordum. Ve bu bir cesetti, buna şüphe yoktu, ölü deri sarkıyor, şişkinleşiyordu.

Ama ölü etin altında sarı bir ruh parıltısı parlıyordu.

Bu da cesedin hem ölü hem de canlı olduğu anlamına geliyordu. Ayağa kalktığını ve etrafta dolaştığını düşünürsek, bir cesedin olması gerekenden çok daha canlıydı.

İçindeki ruh, insanlarla ilişkilendirdiğim renkteydi, yani bu, Peri'den bir şey tarafından giyilen ve etrafta dolaşan bir ceset değildi. diğer düzlemlerde. Ölü bedeninin üzerinde parıldayanlar gibi bir büyüü daha önce hiç görmemiştim ama adamın içinde bulunduğu yarı yaşam her neyse, eğer büyümü ele geçiremezsem çok uzun sürmeyecekti.

Kalkanlarımdaki delik çok büyük değildi ama büyümün bedenimi doldurduğunu hissedebiliyordum. Mezar ve ruhlar anlaşılamadı. Ruhları durduramadım.

sihir kanaması, ama ben bir damlama yavaşlatmak başardı.

Etrafımızda toplanan kalabalığın farkına bile varmamıştım. Dükkân sahipleri bizi tutan büyüü serbest bırakmaya başladı. Eğer hırsızlık önleyici felç büyüsü bırakılırsa, cesetle arama mesafe koyabilirdim.

Ama ya çok iyi bir cadı değildi ya da oyalanıyordu - muhtemelen polisleri beklemek için - çünkü tatlı zamanını alıyordu ve büyümün gittikçe daha fazlası akıyordu.

Daha önce de ruhları bedenlerden çıkarmıştım. Ruhlar mezarın dokunuşundan hoşlanmasalar da, etlerine oldukça sıkı tutunma eğilimindeydiler ve onları kurtarmak için yönlendirilmiş büyü gerekiyordu. Ruhu kovmak için aktif olarak savaşıyordum ve büyümün sadece küçük bir kısmı cesedi doldurmuştu, ama ruhun bedenle olan bağlantısı zayıf, geçici hissediliyordu.

Bakışlarımı dükkân sahibine çeviremiyordum ama göz ucuyla onu görebiliyordum. *Lütfen, şu lanet hareketsizlik büyüsünü bırak.*

Çok geç.

Bir ışık patlamasıyla ruh cesetten kurtuldu.

Bedenle ilgili hiçbir şey değişmemişti. Çoktan ölmüştü ve büyü tarafından hâlâ hareketsiz tutuluyordu ama ruhu özgürdü. Uzun bir an boyunca neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı, parıldayan kristal sarısı. Ancak ruhlar beden olmadan var olamazlar ve bir kalp atışında parıltı söndü, ruh ölümler diyarının araf manzarasına geçerken form katılaştı.

Şok içinde geriye sendeleyebilseydim, sendelerdim ama şaşkınlıktan gözümü bile kırpamadım. Ruh dönüştüğü için değil - bunu bekliyordum - ama şimdi önümde duran hayalet genç bir kadına ait olduğu için.

Saçları dökülmüş orta yaşlı adamdan, belki de içki içecek yaşta bile olmayan kadına baktım. Hayaletler gölgeler gibi değildi. Bir yandan Gölgeler her zaman kişinin ölüm anındaki halinin tam bir temsili olurken, hayaletler kişinin kendisini nasıl algıladığını yansıtmaya eğilimindeydi. Biraz daha genç veya daha çekici görünmek yaygındı. Hatta sanırım Birisi kendini cinsiyet sınırlarının ötesinde tanımlıyorsa, hayaletinin bu tutarsızlığı yansıtmaya mümkündür. Ancak bu hayalet, farklı bir cinsiyet ve etnik kökene sahip olmasının yanı sıra oldukça farklı bir yaşta idi. Ve bu hiç duyulmamış bir şeydi.

Hayalet kız etrafına bakındı, artık içinde bulunduğu bedeni tutan büyü tarafından engellenmiyordu. Koyu renk gözleri irileşip yuvarlaklaştı ve hareketleri paniğin çılgınca çabukluğuna büründü.

Panik uzun sürmedi, çünkü yanında bir figür belirdi. Tepeden tırnağa gri giyinmişti ve gümüş kafataslı bir baston taşıyordu. Gri Adam. Bir ruh koleksiyoncusu.

Hayır diye bağırarak, onunla cesede ait olmadığı belli olan kızın arasına koşmak istedim. Burada işler yolunda gitmiyordu ve ben hayaletle konuşmak istiyordum.

Ama hala hareket edemiyordum.

Gri Adam uzanıp ruhu yakaladığında ve onu ruhlar nereye giderse oraya gönderdiğinde sessizce olduğum yerde donup kaldım. Sonra döndü ve

az önce boşalttığı bedene baktı. Bakışları bana kayarken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Başını sertçe salladı; bu, onun da neler olup bittiğini bilmediği ya da bildiği ama bunun beni ilgilendirmediği anlamına gelebilirdi.

Sonra ortadan kayboldu.

Tabii ki o an dükkân sahibinin büyüü bıraktığı andı. Artık gerçekten ölü olan ceset yere yığılırken tökezleyerek geri çekildim.

Nefes alışları ve çığlıkları zar zor fark ettim. Gri Adam ve hayaletin bulunduğu noktaya bakmakla meşguldüm. Yanlış canlandırılmış bedene ait değildi. Asıl soru şuydu: Nasıl olmuştu da başka birinin bedenine girmişti? Ve neden?

OceanofPDF.com

7\$.LSO 2\$.VAILABLE

Kalayna Price

MEZAR CADISI

Bir Alex Craft Novel

Bir mezar cadısı olarak Alex Draft ölümlerle konuşabilir. Ölüm
'ün kendisiyle bile arası iyi. Polis danışmanı olarak pek çok
kara büyü görmüştür ama hiçbirini onu son vakasına
hazırlamamıştır. Yüksek profilli bir cinayete karışan bir
"gölgeyi" yetiştirirken, gölge ona saldırır ve ardından biri
hayatına kasteder. Birileri gerçekten de ölümlerin
söyleyeceklerini bilmesini istemiyordur ve nedenini bulmak
için gizemli cinayet masası dedektifi Falin Andrews ile birlikte
çalışması gerekecektir...

"İlgi çekici ve orijinal, nadir bulunan bir muamele.

Bunu kaçırmayın."

-41 Nrw *York Times* çoksatan yazarı Patricia Briggs

Kitapların satıldığı her yerden veya penguin.com
adresinden temin edilebilir.

OceanofPDF.com

7'\$°AYRICA MEVCUT
FROM

Kalayna Price

GRAVE DANS

Bir AlexCraft Novel

Bir aylık aradan sonra Mezar Cadısı Alex Craft, ölüleri dirilterek cinayetleri çözmeye geri dönmeye hazırdır.

Aşk hayatı çalkantılı olan Alex, işinin dikkatini dağıtmasını istemektedir. Ancak yeni davası onu büyüsünü aşırı kullanmaya zorladığında, bu, Mezar Cadısı'nın çözebileceği son gizem olabilir...

"Büyüleyici bir sihir, nefis bir kalp çarpıntısı
ve yepyeni, yaratıcı bir dünya."

-Chloe Neill, *Hard Bitten*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

Kitap satılan her yerden veya penguin.com
adresinden temin edilebilir

OceanofPDF.com

7\$.LSO 2\$.AVAILABLE

Kalayna Price

MEZAR ANISI

An AlexCraft NOUPf

Bir mezar cadısı olan Alex, ölüleri dirilterek cinayetleri çözüyor. Bu yeteneğin bir bedeli var ve son birkaç vakadan sonra bu bedel giderek artıyor. Ancak hayatında kargaşaya neden olan tek şey büyüğü değildir. Bir zamanlar ortağı olan ajan Falin Andrews, Kış Kraliçesi'nin büyüğü altındadır ve en yakın arkadaşı, Faerie'de geçirdiğı tutsak zaman yüzünden sonsuza dek değişmiştir.

Ancak Nekros Şehri'nde bir intihar gerçekleştiğinde ve Alex bu olayı araştırması için işe alındığında kişisel olan profesyonel olanın önüne geçer. Gölgenin acımasız sonundan önceki günlere dair hiçbir anısı yoktur, yani görünürdeki intihara rağmen bu bir cinayettir.

Kitap satılan her yerden veya penguin.com
adresinden temin edilebilir

RO217

OceanofPDF.com

Wane **wieh**
Bilim **ve**
Faneany
Fann?

En sevdiğiniz Ace and Roe yazarları
hakkında haberler, yeni çıkan kitaplara
ön bakışlar, kitap çekilişleri ve çok
daha fazlası için

Ace and Roc Books'u "Beğen"!

faceb00k.c0i-n/AceROc%00ks

GwiGcen.coi-n/'AceRoc%ookc

acenocbookn.com

OceanofPDF.com

**Daha fazlasını mı
arıyorsunuz?**

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının
tam listesi için Penguin.com adresini
ziyaret edin.

**Bir sonraki harika kitabınızı
keşfedin!**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.